

MICHAEL CONNELLY

UNUTULIAN
SERIES

MICHAEL CONNELLY

UNUTULAN SESLER

TÜRKÇESİ

CANAN KİM

KITABIN ORJİNAL ADI:

Echo Park

© 2006. Hieronymus. Inc

Kitabın orijinal baskısı Little, Brown and Company (Inc), New York tarafından yapılmıştır.

Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkiye'de yayın hakkı:

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ

BASKI

1. BASIM/TEMMUZ 2008/İSTANBUL

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

VE TİCARET AŞ

Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.

No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 10766

ISBN: 978-975-210-975-9

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.

No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Yaynevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

*Harry Bosch'u sınımsız sevgisiyle sarmalayan
Jane Wood'a candan teşekkürler*

HIGH TOWER 1993

Aradıkları arabaydı. Plakası yoktu ama Harry Bosch o olduğunu biliyordu.

Bordo boyası güneşten uzun zaman önce solmuş, 1987 model bir Honda Accord'du. '92'de tamponuna yapıştırılmış olan yeşil Clinton çıkartması bile solmuştu. Ucuz mürekkep kullanılmış olan çıkartmanın uzun ömürlü olması amaçlanmamıştı zaten. Seçimlerin uzak ihtimal olduğu zamanlardandı. Araba, o kadar dar bir garaja park edilmişti ki Bosch sürücünün içinden nasıl çıktığını merak etti. Adli tıp dedektiflerini arabanın dışındaki ve garajın iç duvarlarındaki izler konusunda ekstra dikkat göstermeleri için uyarmayı aklının bir köşesine not etti. Muhtemelen bu şekilde uyarılmak hoşlarına gitmeyecekti, ama başka türlü içinin rahat etmeyeceğini biliyordu.

Garajın, alüminyum tutamaklı, çekilip indirilen bir kapısı vardı. Parmak izi için uygun değildi ama Bosch yine de adli dedektiflere orayı da hatırlatacaktı.

"Kim buldu?" diye sordu devriye memurlarına.

High Tower sitesinin girişine ve iki sıra halindeki garajların bulunduğu çıkmaz sokağın ağzına suç mahallini işaretleyen sarı bantları çekme işini henüz bitirmişlerdi.

"Ev sahibi" diye yanıtladı kıdemli memur. "Garaj, sahibi olduğu boş daireye aitmiş, yani aslında boş olması gerek. Birkaç gün önce birkaç mobilyasını ve bazı eşyalarını koyma niyetiyle garaja gelmiş ve arabayı görmüş. Başka bir kiracının misafirine ait olabileceğini düşünerek birkaç gün sesini çıkarmamış. Ama arabaya dokunulmadığını görünce kiracılara sormaya başlamış. Arabayı kimse tanıymıyormuş. Kime ait olduğunu bilen yokmuş. Sonra plakasız olduğu için çalınmış olabileceğini düşünerek bizi aramış. Ortağımınla Gesto bülteninden haberdardık. Buraya gelince hemen ikiyle ikiyi topladık."

Bosch başını salladı ve garaja yaklaştı. Burnundan derin bir nefes aldı. Marie Gesto on gündür kayıptı. Garajda olsaydı kokusunu alırdı. Ortağı Jerry Edgar yanına geldi.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum."

"Güzel."

"Güzel mi?"

"Bagaj davalarını sevmem."

"Hiç olmazsa üzerinde çalışabileceğimiz bir kurbanımız olurdu."

Bosch'un gözleri onlara yardım edebilecek herhangi bir şey bulma ümidiyle arabanın üzerini tararken anlamsızca laklak ediyorlardı. Hiçbir şey göremeyen Bosch, ceketinin cebinden bir çift lastik eldiven çıkardı ve içlerine hafifçe üfleyip şişirdikten sonra ellerine geçirdi. Kollarını ameliyathaneye giren bir cerrah gibi ileri uzatarak yan döndü, hiçbir yere dokunmadan ve bozmadan garaj duvarıyla araba arasında ilerleyerek sürücü tarafındaki kapıya yöneldi.

Garajda ilerledikçe karanlık koyulaştı. Yüzüne yapışan örümcek ağlarını çekti.

Geride dönerek devriye memuruna belindeki Maglite feneri ödünç alıp alamayacağını sordu. Sonra tekrar garaja dönerek el fenerini yaktı ve ışığını Honda'nın camlarından içeri yöneltti. Önce arka koltuğa baktı. Binici çizmeleri ve bir kep gördü. Çizmelerin hemen yanında, üzerinde MayFair Supermarket yazan naylon torba vardı. İçinde ne olduğunu göremiyor ama soruşturmada daha önce düşünmedikleri bir açığı ortaya çıkaracağını biliyordu.

İlerledi. Öndeki yolcu koltuğunda bir çift koşu ayakkabısı, onların üzerindeyse özenle katlanmış giysiler vardı. Bosch kot pantolonu ve uzun kollu tişörtü hemen fark etti; görgü tanıklarının tarifine göre bu, Marie Gesto ata binmek üzere Beachwood Kanyonu'na giderken üzerinde olan kıyafetti. Tişörtün üzerinde dikkatle katlanmış çoraplar, külot ve sutyen vardı. Bosch, göğsünde korkunun yarattığı ağırlığı hissetti. Giysileri Marie Gesto'nun öldüğüne dair bir kanıt olarak gördüğünden değildi. Öldüğünü içten içe biliyordu zaten. Herkes biliyordu, televizyon ekranlarından kızlarının sağ salim kendilerine dönmesi için yalvaran anne babası bile biliyordu. Davanın Kayıp bölümünden alınıp Hollywood Cinayet Masası'na devredilmesi bu yüzdendi.

Bosch'u etkileyen, kızın giysileri olmuştu. O denli özenle katlanmışlardı ki.

Acaba kızın kendisi mi katlamıştı? Yoksa yaşamına son veren kişinin işi miydi?

Bosch'u huzursuz edip göğsünde ağırlık yaratan işte bu küçük sorulardı.

Arabanın içini camın gerisinden inceleme işini bitirince garajdan çıktı.

"Bir şey var mı?" diye sordu Edgar yeniden.

"Kızın giysileri. Binicilik malzemeleri. Belki biraz sebze meyve. Beachwood'un hemen aşağısında MayFair market var. Kız ahırlara giderken oraya uğramış olabilir."

Edgar başını salladı. Takip edilecek yeni bir ipucu, görgü tanığı aranacak bir başka yer.

Bosch garaj kapısının altından çıkıp High Tower'in apartman dairelerine baktı.

Hollywood'un eşsiz yerlerinden biriydi. Hollywood Bowl'un arkasındaki tepelerin Granit eteklerine inşa edilmiş apartmanlardan oluşmaktaydı. *Streamline moderne* üslubunda tasarlanmışlardı ve asansörü barındıran ortadaki ince uzun yapı binaları birbirine bağlamaktaydı. Site, ismini bu yüksek kuleden almıştı. Bosch büyüme çağında bir süre bu civarda yaşamıştı. Camrose yakınlarındaki evinden, yaz aylarında Bowl'da verilen konserlerin seslerini hayal meyal duyardı. Çatıda durduğu takdirde 4 Temmuz'da ve sezon sonunda yapılan havai fişek gösterilerini de izleyebiliyordu.

Gece, High Tower'in pencerelerinin ışıltılı parladığını görmüştü. Ortadaki ince yapıdan yükselen asansörün birini daha yukarı, evine çıkardığına tanık olmuştu. Çocuk aklıyla insanın evine asansörle gitmesinin lüksün doruk noktası olduğuna inanırdı.

"Yönetici nerede?" diye sordu devriye memuruna.

"Tekrar yukarı çıktı. Asansörle en üst kata çıkıp yürüyüş yolunun karşısındaki ilk kapıya girerseniz onu bulabileceğinizi söyledi."

"Tamam, yukarı çıkıyoruz. Siz burada kalıp bilimsel araştırma ekibini bekleyin. Dedektifler göz atmadan aracın çekilmesine sakın izin vermeyin."

"Anlaşıldı."

Kuledeki asansör, içine binmeleriyle olduğu yerde yaylanan küçük bir küpten ibaretti. Kapı otomatik olarak kapandı, ardından içerideki bir başka güvenlik kapısını çekmek durumunda kaldılar. Sadece iki düğme vardı: 1 ve 2. Bosch 2'ye basınca asansör yükselmeye başladı. En fazla dört kişinin rahatça sığabileceği, sayı arttığı takdirde insanların birbirinin nefesini tatmak zorunda kalacağı dar bir alandı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Edgar. "Burada yaşayan hiç kimsenin piyanosu yoktur, orası kesin."

"Zekice bir çıkarım, Watson," dedi Bosch.

Tepeye varınca kapıyı açıp indiler ve kuleyle tepeye inşa edilmiş binalar arasında havada bağlantı kuran beton yolda ilerlediler. Bosch dönüp kulenin gerisinden görünen ve neredeyse tüm Hollywood'u kapsayan manzaraya baktı ve dağ esintisini hissetti. Başını kaldırıncaya bir kızıl şahinin onları izliyormuş gibi kulenin tepesinde süzüldüğünü gördü.

"İşte geldik," dedi Edgar.

Bosch dönünce ortağının dairelerden birinin kapısına inen birkaç basamağı işaret etmekte olduğunu gördü. Kapının ziline hemen altında YÖNETİCİ yazan bir levha vardı. Kapı, zile basmalarına kalmadan beyaz sakallı, zayıf bir adam tarafından açıldı. Kendini site yöneticisi Milano Kay olarak tanıttı. Bosch ve Edgar rozetlerini gösterdiler sonra Honda'nın bulunduğu garajın ait olduğu boş daireyi görüp göremeyeceklerini sordular. Kay onlara yolu gösterdi.

Beton yol üzerinden kuleye gidip bir başka yola girerek bir dairenin önüne vardılar. Kay anahtarıyla kilidi açtı.

"Burayı biliyorum," dedi Edgar. "Site ve asansörün olduğu kule, bir filmde vardı, değil mi?"

"Doğru," dedi Kay. "Yıllar içinde pek çok filmde yer aldı."

Bosch bunun pek de şaşırtıcı olmadığını düşündü. Böyle eşsiz bir yerin yerel endüstrinin dikkatinden kaçmış olması mümkün değildi.

Kapıyı açan Kay, içeri girmelerini işaret etti. Apartman dairesi küçük ve boştu.

Bir oturma odası, mutfak banyo ve bir yatak odasından ibaretti. Büyüklüğü kırk metrekareden fazla olamazdı. Bosch, içinde mobilyalarla daha da küçüleceğini biliyordu. Ama bu dairelerin en önemli özelliği, manzarasıydı. Bir duvarı kaplayan pencereler, kuleyle bina arasındaki yoldan da görünen muhteşem Hollywood manzarasına sahipti. Cam kapıdan balkona çıkılıyordu. Dışarı çıkan Bosch, manzaranın ihtişamını içine çekti. Şehir merkezinin yüksek binaları görülüyordu.

Manzaranın gece, şehrin ışıklarıyla daha da harika olacağından emindi.

"Bu daire ne zamandır boş?" diye sordu.

"Beş hafta oldu," diye cevapladı Kay.

"KİRALIK yazısı göremedim."

Bosch çıkmaz sokağa baktı ve bilimsel araştırma ekibiyle çekme aracını beklemekte olan devriye memurlarını gördü. Sırtları birbirlerine dönük halde devriye araçlarının iki yanına yaslanmış

duruyorlardı. Ortaklık ilişkileri pek yakın değildi anlaşılan.

"Kiralık yazısı asmama hiç gerek olmaz," dedi Kay. "Boş dairemiz olduğu haberi genellikle hemen yayılır. Burada yaşamak isteyen çok insan var. Burası Hollywood'un sembollerinden biri. Ayrıca dairede tadilat yaptırıyordum. Boyasını yenileyip ufak tefek tamirat işlerini hallettim. Kiraya vermek için acelem yoktu."

"Kirası ne kadar?"

"Ayda bin dolar."

Edgar ıslık çaldı. Bosch'a da yüksek gelmişti. Ama manzara için bu miktarı ödemeye razı insanlar olabileceğini tahmin ediyordu.

"Aşağıdaki garajın boş olduğunu kimler bilebilirdi?" diye sordu soruşturmaya geri dönerek.

"Epey bilen var. Öncelikle site sakinleri. Ayrıca son beş hafta içinde daireyi gösterdiğim birkaç kişi var. Genellikle daireyi gezdirirken garajdan da bahsederim.

Ben tatildayken buradaki işlerimle ilgilenen bir yardımcım var. O da daireyi birkaç kişiye göstermiş."

"Garajın kapısı kilitli değil mi?"

"Gerek yok. İçeride çalınacak hiçbir şey yok. Yeni kiracı geldiğinde isterse bir asma kilit takabilir. Kararı onlara bırakırım ama genellikle kilit takmalarını öneririm."

"Daireyi gösterdiğiniz kişilerin kaydı bulunuyor mu?"

"Maalesef. Belki geri dönebilmem için bırakılan numaralardan birkaçı hâlâ duruyordur, ama kiralamadıkları sürece isimleri not etmeye gerek görmüyorum. Ve daire hâlâ kiralanmadı."

Bosch başını salladı. Takip edilmesi zor olacaktı. Garajın açık ve boş olduğunu bilen çok kişi vardı.

"Ya eski kiracı?" diye sordu. "Ona ne oldu?"

"Kadın bir aktris olma hayaliyle burada beş yıl yaşadı," dedi Kay. "Sonunda pes edip memleketine döndü."

"Bu şehirde ayakta kalmak kolay değil. Memleketi neresiymiş?"

"Depozitosunu Austin, Texas'a gönderdim."

Bosch başını salladı.

"Burada yalnız mı yaşıyordun?"

"Bir sevgilisi vardı, sık sık gelip kalırdı. Ama sanırım kadın taşınmadan önce ilişkileri bitti."

"Texas adresini sizden almamız gerekiyor."

Kay başını salladı.

"Memurlar arabanın kayıp bir kıza ait olduğunu söyledi."

"Genç bir kız," dedi Bosch.

Elini ceketinin iç cebine sokup Marie Gesto'nun bir fotoğrafını çıkardı.

Fotoğrafi Kay'e göstererek daireyi görmeye gelenlerden birine benzeyip benzemediğini sordu. Yönetici, kızı tanımıyordu.

"Televizyonda bile görmediniz mi?" diye sordu Edgar. "On gündür kayıp.

Haber bültenlerinde sürekli gösteriliyor."

"Televizyonum yok, dedektif," dedi Kay.

Televizyonsuz biri. Bosch, bu şehirde onun gibilerinin özgür düşünceci olarak anıldığını düşündü.

"Haber gazetelerde de çıktı," diye ısrar etti Edgar.

"Ara sıra gazete okurum," dedi Kay. "Aşağıdaki geri dönüşüm kutularından alırım. Genellikle eski tarihli olurlar. Ama onunla ilgili herhangi bir habere rastlamadım."

"On gün önce kayboldu," dedi Bosch. "Yani ayın dokuzu, perşembe günü. O güne dair hatırladığınız bir şey var mı? Buralarda dikkatinizi çeken herhangi bir şey?"

Kay başını iki yana salladı.

"Burada değildim. İtalya'da tatildegdim."

Bosch gülümsedi.

"İtalya'ya bayılırım. Neresine gittiniz?"

Kay'in yüzü aydınlandı.

"Önce Como Gölü'ne, ardından Asolo adında küçük bir dağ köyüne. Robert Browning'in yaşadığı yer."

Bosch bahsedilen yerleri ve Robert Browning'in kim olduğunu biliyormuş gibi başını salladı.

"Gelenler var," dedi Edgar.

Bosch, ortağının bakışlarını takip ederek çıkmaz sokağa baktı. Tepesinde bir uydu çanağı, gövdesinde büyük bir 9 rakamı bulunan bir haber minibüsü sarı şeritlerin hemen önüne park etmişti. Devriye memurlarından biri minibüse doğru yürüyordu.

Harry, ev sahibine döndü.

"Bay Kay, daha sonra tekrar konuşacağız. Yapabilerseniz, daireyi görüp soran insanların bıraktığı isim ve numaraları not edin lütfen. Ayrıca yokluğunuzda işleri adınıza yürüten kişiyle de konuşup sizden eski kiracınızın bıraktığı Texas adresini almamız gerekiyor."

"Hiç sorun değil."

"Bir de tüm diğer kiracılarla görüşüp arabanın garaja bırakılışını gören olup olmadığını soracağız. Fazla rahatsız etmemeye gayret ederiz."

"Sorun değil. Daireyi gezenlerin bıraktığı numaraları bulmaya çalışacağım."

Dışarı çıkıp yanlarında Kay ile asansöre yürüdüler. Yöneticiye veda ettikten sonra asansöre binerek tekrar aşağı indiler.

"İtalya'yı sevdiğini bilmiyordum, Harry," dedi Edgar.

"Hiç gitmedim."

Bosch'un yaptığı'nın Kay'in söylediklerini doğrulamak için uyguladığı bir taktik olduğunu anlayan Edgar başını salladı.

"Onun yapmış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Pek sayılmaz. Tedbirli olmaktan zarar gelmez. Hem katil o olsa niye arabayı kendine ait bir garaja bıraksın? Neden bulunduğunu haber versin?"

"Evet. Ama belki öyle yapmayacağını düşüneceğimizi tahmin edecek kadar zekidir ve bizi ters köşeye yatırmaya çalışıyordur? Anlatabiliyor muyum?"

Belki bize oyun oynuyordur, Harry. Belki kız daireyi görmeye geldi ve işler ters gitti. Adam cesedi sakladı ama polislerin durduracağını bildiği için arabayı başka bir yere götürmeye cesaret edemedi. Bunun üzerine on gün bekledi ve polislere garajda çalıntı olabilecek bir araba olduğunu haber verdi."

"O halde şu İtalya hikâyesini doğrulamaya çalış bakalım, Watson."

"Neden ben Watson'um? Neden Holmes olmuyorum?"

"Çünkü çenesi düşük olan Watson. Ama istersen sana 'Holmes' diyebilirim. Belki bu daha iyi olur."

"Kafanı kurcalayan ne, Harry?"

Bosch, Honda'nın ön koltuğundaki özenle katlanmış giysileri düşündü.

Göğsündeki ağırlığı tekrar hissetti. Sanki vücudu tellerle sıkıca sarılmıştı.

"İçimde kötü bir his var."

"Nasıl bir his?"

"Kızı hiçbir zaman bulamayacakmışız gibi. Kızı bulamazsak onu da asla bulamayız."

"Katili mi?"

Asansör zemine varınca sertçe durdu. Bir kez sarsıldıktan sonra hareketsiz kaldı. Bosch kapıyı açtı. Sokağa ve garajlara giden kısa tünelin ucunda elinde mikrofon olan bir kadın ve omzunda kamera taşıyan bir adam onları beklemekteydi.

"Evet," dedi. "Katili."

BİRİNCİ BÖLÜM

KATİL

Telefon, Harry Bosch ve ortağı Kız Rider Kapanmamış Dosyalar Birimi'ndeki masalarının başında, Matarese davasının son evrak işlerini tamamlamaya çalıştığı sırada geldi. Önceki gün altı saati bir odada Victor Matarese ile Charisse Witherspoon isimli fahişenin 1996'da öldürülmesi üzerine konuşarak geçirmişlerdi.

Kurbanın boğazında bulunan ve on yıl boyunca saklanan sperm kalıntısından elde edilen DNA, Matarese ile tam uyumluydu. Bir eski faili meçhuldü. Matarese'nin DNA'sı, 2002 yılında bir tecavüz vakasında mahkûm oluşu sonrası Adalet Bakanlığı veritabanında yerini almıştı. Ondan dört yıl sonra Bosch ve Rider işbaşı yapıp Witherspoon dosyasını tekrar açmışlar, elde edilen DNA'yı bir sonuç alma ümidiyle Adalet Bakanlığı'nın laboratuvarına göndermişlerdi.

Başlangıç olarak laboratuvarda oluşturulmuş bir davaydı. Ama Charisse Witherspoon cinayet anında çalışmakta olan aktif bir fahişe olduğu için DNA uyumu parlak bir zafer olarak kabul edilemedi. DNA, fahişenin, karşısına çıkıp başına defalarca ölümcül darbeler indirmiş olan katilden önceki müşterisine ait olabilirdi.

Bu yüzden laboratuvarda elde edilen sonuç davayı mühürleyememişti.

Matarese'yi odaya çekip kendi ağzından elde edebilecekleri bulgular çok önemliydi. Sabah saat sekizde Matarese'yi şartlı tahliyesinin ardından geçici olarak kaldığı mahkûm yurdundaki yatağından alıp Parker Merkezi'ne getirmişlerdi. Görüşmenin ilk beş saati bitap düşürücüydü. Altıncı saatte Matarese nihayet çözülmüş ve Witherspoon'u öldürdüğünü kabul etmişti. Üstüne üstlük, Los Angeles'a gelmeden önce Güney Florida'dayken üç fahişeyi daha öldürdüğünü itiraf etmişti.

Bosch, birinci hattan arandığını duyduğunda, Miami'den telefonuna cevap geldiğini düşündü. Ama yanılmıştı.

"Bosch," dedi ahizeyi kulağına götürüp.

"Freddy Olivas. Kuzeydoğu Bölgesi Cinayet Masası'ndan. Bir dosyayı almak için Arşiv'e gelmiştim ama sizin aldığınızı söylediler."

Matarese davası aklından uçup giderken Bosch bir an sessiz kaldı. Olivas'la tanışmıyordu ama isim tanıdık gibiydi. Nerede duymuş olduğunu bulamıyordu.

Eski dosyaya gelince, bu dosyaları alıp tekrar incelemek ve gelişen tekniklerin ışığı altında yeni çözümler elde etmeye çalışmak onun işiydi. Bazen Rider ile ellerinde Arşiv'den çıkarılmış yirmi beş dosya birden olurdu.

"Arşiv'den pek çok dosya aldım," dedi Bosch. "Hangisinden bahsediyorsunuz?"

"Gesto. Marie Gesto. Doksanüç yılından bir dava."

Bosch hemen karşılık vermedi. Midesinde bir gerilme hissetti. Üzerinden on üç yıl geçmiş olmasına rağmen Gesto'yu her düşüncesinde böyle olurdu. Her seferinde gözlerinin önüne ön koltuktaki o özenle katlanmış giysiler gelirdi.

"Evet, dosya bende. Neler oluyor?"

Sesindeki değişimi fark eden Rider, başını işinden kaldırıp ona baktı. Masaları ayrı bir bölmedeydi ve bitişikti. Çalışırken yüz yüze bakabilecek şekilde oturuyorlardı.

"Biraz hassas bir mesele," dedi Olivas. "Telefonda görüşülemez. Üzerinde çalıştığım bir davayla ilgili ve savcı dosyayı görmek istiyor. Uğrayıp dosyayı sizden alabilir miyim?"

"Elinizde bir şüpheli mi var, Olivas?"

Olivas cevap vermeyince Bosch bir soru daha yöneltti.

"Savcı kim?"

Yine cevap yoktu. Bosch kolayca pes edecek değildi.

"Bak, dava hâlâ aktif durumda, Olivas. Üzerinde çalışıyorum ve elimde bir şüpheli var. Benimle konuşmak istersen konuşuruz. Bir gelişme varsa beni de dâhil etmen gerek. Etmeyeceksen işim var, sana iyi günler. Anlaşıldı mı?"

Olivas nihayet konuştuğunda Bosch telefonu kapatmak üzereydi. Sesindeki dostane ton yok olmuştu.

"Bak ne diyeceğim, bir telefon görüşmesi yapayım, Ateşli Çocuk. Sana hemen döneceğim."

Veda etmeksizin telefonu kapadı. Bosch, Rider'a döndü.

"Marie Gesto," dedi. "Bölge savcısı dosyayı istiyor."

"O senin davan. Arayan kimdi?"

"Kuzeydoğu'dan biri. Freddy Olivas. Tanıyor musun?"

Rider başını salladı.

"Tanımıyorum ama duymuştum. Raynard Waits soruşturmasını yürütüyor. Biliyorsun."

Bosch ismin nereden tanıdık geldiğini anlamıştı. Waits davası çok ses getirmişti. Olivas muhtemelen davayı gösteri için bilet olarak görüyordu. Los Angeles Polis Teşkilatı on dokuz coğrafi bölgeye ayrılmıştı. Her birinin ayrı karakolu ve dedektiflik birimi vardı. Bölgesel Cinayet Masası birimleri karmaşık olmayan davalar üzerinde çalışırlar ve bu davaları Parker Merkezi'ndeki seçkin Hırsızlık Cinayet Masası ekiplerine katılabilmek için basamak olarak görürlerdi.

Gösteri buydu. Ve ekiplerden biri de Kapanmamış Dosyalar Birimi'ydi. Bosch, Olivas'ın Gesto dosyası Waits davasıyla uzaktan bile ilintili olsa bunu HCM müdahalesinden kıskançlıkla gizlemek isteyeceğini biliyordu.

"Ne yapacağını söylemedi mi?" diye sordu Rider.

"Henüz değil. Ama önemli olmalı. Bana hangi savcıyla çalıştığını bile söylemedi."

"Sekme."

"Anlamadım?"

"Rick O'Shea. Waits davası onun. Olivas'ın yapabileceği fazla bir şey olduğunu sanmam. Ön hazırlıkları bitirdiler, mahkemeye gidiyorlar."

Olasılıkları düşünmekte olan Bosch bir şey söylemedi. Richard 'Sekme'

O'Shea, Bölge Savcısı'nın ofisinde Özel Kovuşturma Bölümü'nün başıydı. Çok başarılıydı ve başarısını arttırmaya niyetliydi. Bölge savcısı seçimde tekrar aday olmayacağını duyurduğunda O'Shea da bir avuç savcı ve avukatla birlikte adaylığını koymuştu. İlk turda en çok oyu almış ama mutlak çoğunluğu sağlayamamıştı. Yarış çok çekişmeli gidiyor, O'Shea burun farkıyla önde görünüyordu. Görev süreci dolmakta olan bölge savcısının desteğine sahipti, ofisin içini dışını çok iyi tanıyordu ve bir savcı olarak parlak zaferlerle dolu bir özgeçmiş vardı ki son on yılda bölge savcılığı ofisi için bunlar nadir olaylardı. Rakibi, Gabriel Williams adında biriydi. Eski bir savcı olarak sicili mevcuttu ancak son yirmi seneyi özel sektörde çalışarak geçirmiş, vatandaşlık hakları davaları üzerinde yoğunlaşmıştı. O'Shea beyaz, Williams ise siyahtı. Kanuna aykırı her tür davranışa karşı tetikte olmayı ve şehrin kolluk kuvvetlerinde reform yapmayı vaat ediyordu.

O'Shea'nin destekleyicileri Williams'in duruşunu ve bölge savcılığı pozisyonu için sunduğu özellikleri kötülemek ve etkisiz kılmak için elinden geleni yapsa da anketler, Williams'in ofis dışından oluşunun ve reform vaatlerinin azımsanmayacak bir etkisi olduğunu göstermekteydi. Aradaki fark kapanıyordu.

Bosch, Williams-O'Shea kampanyalarında olan bitenden haberdardı zira bu sene yerel seçimlere daha önce hiç olmadığı kadar ilgi gösteriyordu. Çok çekişmeli olan belediye meclisi seçiminde Martin Maizel adında bir adayı destekliyordu.

Maizel, Bosch'un yaşadığı yerin çok uzağında olan batı yakasında bir bölgeyi temsil eden ve üç dönemdir görev yapan bir adaydı. Genel olarak, gizli sözler veren, kendi bölgesinin zararına olduğunu bile bile para sahiplerinin çıkarına kararlar verebilen kaypak bir politikacı olarak bilinirdi. Bosch buna rağmen Maizel'in kampanyasına cömert bir bağış yapmıştı ve tekrar seçilmesini ümit ediyordu. Maizel'in rakibi, eski polis şefi yardımcılarında Irvin R. Irving adında biriydi ve Bosch, Irving'in mağlubiyetini görmek için elinden geleni ardına koymazdı. Irving de Gabriel Williams gibi reform vaatlerinde bulunuyordu ve kampanya sürecinde yaptığı konuşmaların tümünde LAPT'yi hedef almıştı. Bosch, teşkilatta hizmet verdikleri süre içinde Irving'le defalarca karşı karşıya gelmişti.

Adamı belediye meclisinin bir üyesi olarak görmek istediği en son şeydi.

Times'ta hemen her gün yer alan seçim haberlerini ve son gelişmeleri takip eden Bosch, Maizel-Irving rekabetinin yanı sıra diğer kampanyalardan da haberdar oluyordu. O'Shea'nin içinde bulunduğu mücadelenin farkındaydı. Savcı, kampanyasını çarpıcı reklâmlar ve tecrübesinin değerini göstermek için tasarlanmış davalarla destekleme sürecindeydi. Bir ay önce, Raynard Waits davasının hazırlık tahkikatı haberleri bütün gazetelerin manşetlerinde ve televizyondaki haber bültenlerinde yer almıştı. Çifte cinayetin sanığı, gecenin geç bir saatinde, Echo Park'ta trafik polislerince durdurulmuştu. Memurlar, adamın minibüsünde içlerinden kan sızan çöp torbaları olduğunu fark etmişti. Bunu takip eden arama sonucu torbalarda iki kadının cesetlerinin parçaları bulunmuştu. Echo Park Torbacısı, tam da bir bölge savcısı adayının medyanın ilgisini çekmek ve adaylığını güçlendirmek için kullanabileceği türde bir davaydı.

Ancak artık davanın medyada yarattığı ilk ateş sönmeye yüz tutmuştu. Waits, hazırlık tahkikatının

ardından mahkemeye çıkacaktı ve ölüm cezası söz konusu olduğu için davanın görülmesi ve tekrar manşetlere taşınması seçimlerin olup bitmesinden aylar sonrasına kalacaktı. Ritmi düşürmemek ve üzerindeki ilgiyi kaybetmemek için O'Shea'nin taze gelişmelere ihtiyacı vardı. Bosch, bölge savcısı adayının aklından Gesto davasıyla ilgili nelerin geçmekte olduğunu merak ediyordu.

"Sence Gesto ve Waits arasında bir bağlantı olabilir mi?" diye sordu Rider.

"Waits ismi doksan üçte hiç karşımıza çıkmamıştı," dedi Bosch. "Echo Park da öyle."

Telefon çalınca hemen açtı.

"Kapanmamış Dosyalar Birimi. Ben Dedektif Bosch. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Olivas. Dosyayı saat on birde on altıncı kata getir. Richard O'Shea ile tanışacaksın. Davaya dâhil oldun, Ateşli Çocuk."

"Orada olacağız."

"Bir dakika. *Biz* saçmalığı da ne oluyor? Sadece *senden* bahsediyordum."

"Bir ortağım var, Olivas. Onunla geleceğim."

Bosch veda etmeden telefonu kapadı ve masanın üzerinden Rider'a baktı.

"Saat on birde orada olacağız."

"Matarese ne olacak?"

"Bir çaresini buluruz."

Bosch birkaç dakika boyunca son gelişmeleri düşündükten sonra yerinden kalkıp masasının gerisindeki kilitli dosya dolabına gitti. Gesto dosyasını alıp sandalyesine döndü. Önceki sene emeklilikten tekrar teşkilata dönüşünden sonra dosyayı Arşiv'den üç ayrı zamanda almıştı. Her okuyuşunda birkaç telefon görüşmesi yapıyor, ziyaret gerçekleştiriyor, on üç yıl önceki soruşturmada elde ettiği az sayıdaki isimle görüşüyordu. Rider davayı ve Bosch için anlamını biliyordu. Yapılacak başka acil işleri olmadığında dava üzerinde çalışabilmesi için ona fırsat veriyordu.

Ama Bosch'un çabaları sonuçsuz kalıyordu. Elllerinde ne DNA ne parmak izi ne Gesto'nun bulunduğu yere dair bir ipucu -ama Bosch, kızın öldüğüne dair hâlâ hiçbir şüphe duymuyordu ne de kaçırana dair herhangi bir bilgileri vardı. Bosch, bir zanlı olmaya en yakın gördüğü kişinin üzerine defalarca gitmiş olmasına rağmen hiçbir sonuç elde edememişti. Marie Gesto'nun izini evinden süpermarkete kadar sürebiliyor ama orada kalıyordu. Arabasını High Tower sitesinde bir garajda bulmuştu ama arabayı oraya bırakan kişiye ulaşamıyordu.

Bosch'un kişisel tarihinde çözemediği pek çok dava bulunuyordu. Hepsini çözmek mümkün değildi ve her cinayet dedektifi bu gerçeği kabullenirdi. Ama Gesto davasını bir türlü ardında bırakamamıştı. Her seferinde bir hafta kadar dava üzerinde çalışır, duvara toslar ve yapılabilecek her şeyi yaptığını düşünerek dosyayı Arşiv'e geri götürürdü. Ama yapılacak başka bir şey bulunmadığına dair fikri birkaç ay sonra kesinliğini kaybeder ve kendini yine Arşiv'e gitmiş, dosya için talep formu doldurur bulurdu. Bu davadan vazgeçemiyordu.

"Bosch," diye seslendi diğer dedektiflerden biri. "ikinci hatta Miami var."

Bosch telefonun çaldığını bile duymamıştı.

"Ben bakarım," dedi Rider. "Senin aklın başka yerde."

Rider ahizeyi kaldırdı ve Bosch, Gesto dosyasını bir kez daha açtı. Bosch ve Rider, asansörün önünde beklemekte olan insan yığını yüzünden on dakika geç kaldı. Bosch, Ceza Mahkemeleri Binası'na gelmekten asansörler yüzünden nefret ediyordu. Beklemek ve içeriye girebilmek için yaşanan stres çekilecek gibi değildi.

Bölge savcısının on altıncı kattaki ofisinin danışma masasında, onları O'Shea'nin ofisine götürecek refakatçiyi beklemeleri söylendi. Birkaç dakika sonra bir adam yanlarına gelerek Bosch'un taşımakta olduğu evrak çantasını işaret etti.

"Getirdin mi?" diye sordu.

Bosch, onu tanımamıştı. Adam, gri takım elbise giymiş, Latin kökenli biriydi.

"Olivas?"

"Evet. Dosyayı getirdin mi?"

"Getirdim."

"O halde arka tarafa gel, Ateşli Çocuk."

Olivas içeri girdiği kapıya yöneldi. Rider, onun peşinden gidecek oldu, ama Bosch kolundan tutarak ortağını durdurdu. Olivas arkasına bakıp takip etmediklerini görünce olduğu yerde kaldı.

"Geliyor musunuz gelmiyor musunuz?"

Bosch, ona doğru bir adım attı.

"Bir yere gitmeden önce bir konuyu açıklığa kavuşturalım, Olivas. Bana bir daha 'Ateşli Çocuk' dersen dosyayı çantadan çıkarmadan kışına sokarım."

Olivas ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı.

"Sen ne dersen öyle olsun."

Kapıyı açtı ve iç hole çıktılar. Uzun bir koridor boyunca yürüdüler ve iki kez sağa dönerek O'Shea'nin ofisine vardılar. Oldukça geniş bir ofis alanıydı. Savcılar genellikle ofisleri ikişer veya dörder kişi paylaşırlar ve görüşmelerini koridor sonundaki odalarda, çizelgesi titizlikle hazırlanmış programlara göre yaparlardı.

Ancak O'Shea'nin ofisi, kocaman masasını rahatlıkla alacak kadar genişti, üstelik bir de ayrı oturma bölümüne sahipti. Özel Kovuşturmalar'ın başı olmanın kendine göre avantajları olduğu aşikârdı. Bölge savcısının vârisi olmanın etkisinin de bulunduğu muhakkaktı.

Masasının gerisindeki O'Shea onları, ayağa kalkıp ellerini sıkarak karşıladı.

Kuzgun karası saçlarıyla yakışıklı, kırk yaşlarında bir adamdı. Boyu, daha önce onunla hiç karşılaşmamış olmasına rağmen Bosch'un bildiği üzere kısaydı. Waits davasının hazırlık tahkikatı süresince mahkeme salonundan çıktığında etrafını sararak mikrofonlarını burnuna uzatan muhabir sürüsünün büyük bölümünün ondan uzun olduğunu televizyondaki haberleri izlerken fark etmişti.

Bosch, kişisel olarak kısa savcılarını severdi. Daima bir şeyi telafi etmeye çalışırlardı ve ceremeyi çeken genellikle davalı olurdu.

Herkes oturdu. O'Shea masasının gerisindeki koltuğuna, Bosch ve Rider tam karşısındaki sandalyelere, Olivas ise masanın sağ tarafında, duvara dayalı SONUNA KADAR RICK O'SHEA yazan posterlerin hemen önündeki sandalyeye yerleşti.

"Geldiğiniz için teşekkürler, dedektifler," dedi O'Shea. "Önce durumu biraz açıklığa kavuşturalım. Freddy bana biraz ters bir başlangıç yaptığınızı söyledi."

Konuşurken Bosch'a bakıyordu.

"Freddy ile hiçbir sorunum yok," dedi Bosch. "Freddy'yi ona Freddy diye hitap edecek kadar bile tanımıyorum."

"Üzerinde çalıştığımız davanın hassas yapısı yüzünden bu konuda size bilgi vermekten kaçınmasını söylemiştim, bu konuda sorumluluk tamamen bana ait, o sadece söylediklerimi yapıyordu. Yani kızacaksanız bana kızın."

"Kızgın değilim," dedi Bosch. "Bilakis, mutluyum. İsterseniz ortağımıza sorun, bu benim mutlu halim."

Rider başını salladı.

"Evet, mutlu. Kesinlikle mutlu."

"Pekâlâ, o halde," dedi O'Shea. "Demek herkes mutlu. İşimize bakabiliriz."

Masasının üzerinde, sağ tarafta duran körüklü, kalın klasöre uzandı. Açıklı ve Bosch, içinde mavi etiketlerle işaretli birkaç ayrı dosya bulunduğunu görebiliyordu.

Ancak yazılan okuyamayacak kadar uzaktaydı, özellikle de son günlerde taşımaya başladığı yakın gözlükleri yokken.

"Raynard Waits davası hakkında bilginiz var mı?" diye sordu O'Shea.

Bosch ve Rider başlarını salladı.

"Davayı bilmemek pek mümkün değil aslında," dedi Bosch.

O'Shea başını salladı ve hafifçe gülümsedi.

"Evet, iyice kameraların önüne ittik. Herif kasabın teki. Korkunç bir adam.

İdam cezası isteyeceğimizi en başından söyledik."

"Gördüklerimize ve duyduklarımıza bakılırsa kaçıışı pek mümkün değil," dedi Rider cesaret vermek istercesine.

O'Shea başını kasvetli bir ifadeyle salladı.

"Burada bulunuşumuzun bir sebebi o. Size gelişmeleri açıklamadan önce Marie Gesto soruşturmasını sorayım. Freddy, dosyayı son bir yıl içinde Arşiv 'den üç kez çıkarmış olduğunuzu söyledi. Bir gelişme mi var?"

Bosch önce verip sonra almaya karar vererek boğazını temizledi.

"Davanın on üç yıldır bende olduğu söylenebilir. Doksan üç yılında, kız ortadan kaybolduğunda

almıştım."

"Ama sonuçlanmadı, öyle mi?"

Bosch başını iki yana salladı.

"Elimizde ceset yoktu. Tek bulabildiğimiz arabasıydı ve o da yetmedi. Yapanı bulamadık."

"Şüphelendiğiniz biri bile yok muydu?"

"Pek çok insanı araştırdık, birinin üzerinde bir hayli durduk. Ancak bağlantıları kuramadık ve kimseyi aktif şüpheli ilan edemedik. Sonra iki bin ikide emekli oldum ve dosya Arşiv'e kaldırıldı. Birkaç yıl sonra, emeklilikte aradığımı bulamayınca teşkilata geri döndüm. Bir sene oluyor."

2002'de rozetini bırakıp giderken diğer birkaç kapanmamış davanın dosyasıyla birlikte Gesto dosyasını da kopyalayarak yanında götürdüğünü söylemeye gerek görmedi. Soruşturma dosyalarını kopyalamak teşkilatta bir kural ihlaliydi ve ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

"Geçtiğimiz yıl içinde ne zaman vaktim olsa dosyayı Arşiv'den aldım ve üzerinde çalışmayı sürdürdüm," diye devam etti. "Ama ne DNA var ne de parmak izi. Dosyada adı geçen ve ulaşabildiğim herkesle tekrar konuştum.

Katil olabileceğini düşündüğüm bir adam var ama bir türlü yeterli bilgiyi elde edemedim. Bu sene onunla iki kez konuştum ve epey zorladım."

"Eee?"

"Ellerim boş kaldı."

"Kim bu adam?"

"İsmi Anthony Garland. Petrol zengini Thomas Rex Garland'ı duymuş muydunuz?"

O'Shea başını salladı.

"Eh, bilinen adıyla T. Rex, Anthony'nin babası."

"Anthony'nin Gesto ile bağlantısı nedir?"

"Bağlantı demek ne derece doğru olur bilmiyorum. Marie Gesto'nun arabası Hollywood'da boş bir apartman dairesine ait bir garajda bulundu.

Soruşturmayı yürütürken bunun basit bir tesadüf olamayacağını düşündük.

Bize göre arabayı kullanan kişi dairenin boş olduğunu ve garajın uygun bir saklama yeri olacağını biliyordu."

"Pekâlâ. Anthony Garland garajı mı biliyordu yoksa Marie Gesto'yu mu?"

"Garajı. Eski sevgilisi o dairede oturmuştu. Kadın, ondan ayrılıp Texas'a geri dönmüş. Yani adam dairenin ve garajın boş olduğunu biliyordu."

"Bu çok zayıf bir bağlantı. Elinizdeki tümü bu mu?"

"Öyle denebilir. Bizce de çok zayıftı. Ama sonra adamın eski sevgilisinin ehliyet için verdiği fotoğrafını gördük ve Marie Gesto'ya ne kadar benzediğini fark ettik. Bunun üzerine Marie'nin eski sevgilinin yerine kurban edilmiş olabileceğini düşündük. Şehirden ayrıldığı için eski sevgilisine ulaşamıyordu, ama ona çok benzeyen Marie, hemen elinin altındaydı."

"Texas'a gittiniz mi?"

"İki kez. Eski sevgiliyle konuştuk ve bize Anthony'den ayrılmasının en büyük nedeninin adamın sinirli biri olması olduğunu söyledi."

"Ona karşı şiddet uygulamış mı?"

"Kadının dediğine bakılırsa hayır. İşler o noktaya varmadan ayrılmış."

O'Shea öne eğildi.

"Peki, Anthony Garland Marie'yi tanıyor muymuş?"

"Bilmiyoruz. Tanıyıp tanımadığından emin değiliz. Babası bir avukat tutup Anthony bizimle konuşmayı bırakana kadar tanıdığını inkâr ediyordu."

"Bu ne zaman oldu? Yani avukat ne zaman tutuldu?"

"Hem o zaman hem de yakın zamanda. Bu sene birkaç kez üstüne gittim.

Baskı yapınca yine avukat tuttu. Bu kez farklı avukatlar. Hakkımda bir uzaklaştırma kararı çıkarmayı başardılar. Bir yargıcı ikna ettiler ve o da yanında avukatı olmadığı sürece Anthony'ye yaklaşmamı yasakladı. Bana kalırsa yargıca rüşvet verdiler. T. Rex Garland işlerini böyle hallediyor."

O'Shea başını düşünceli bir tavırla sallayarak arkasına yaslandı.

"Bu Anthony Garland denen adamın Gesto davasından önce veya sonra bir sabıkası bulunuyor mu?"

"Hayır, sabıkası yok. Toplumun pek üretken bir üyesi olduğu söylenemez, bildiğim kadarıyla baba parası yiyor. Babası ve çeşitli şirketleri için güvenlik işlerini yapıyor. Ama işlediği herhangi bir suça rastlamadım."

"Genç bir kadını kaçırıp öldüren birinin başka suçlar da işlemiş olması beklenmez mi? Bunlar genellikle anlık yoldan sapmalar sayılmıyor, değil mi?"

"Yüzdelere bakacak olursanız öyle. Ama her kuralın bir istisnası vardır. Ayrıca bir de babanın parası var. Para pek çok sorunu halledip kirli çamaşırları gizleyebilir."

O'Shea, suçlar ve suçlular hakkında ilk kez bilgi alıyormuşçasına başını salladı. Kötü rol yapıyordu.

"Bir sonraki hamleniz ne olacaktı?" diye sordu.

Bosch başını iki yana salladı.

"Yoktu. Çıkmaz sokakta olduğumu düşünüp dosyayı Arşiv'e geri gönderdim.

Sonra, birkaç hafta önce tekrar gidip aldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Belki Garland'ın yakın zamanda edindiği arkadaşlarıyla konuşup onlara Marie Gesto'dan bahsedip bahsetmediğini sorabilirdim. Tek bildiğim, vazgeçmeyeceğimdi."

O'Shea boğazını temizleyince Bosch orada bulunuşlarının sebebini öğrenmek üzere olduklarını anladı.

"Gesto'nun kayboluşunu araştırdığımız bunca yıl içinde karşınıza Ray veya Raynard Waits ismi çıktı mı?"

Midesinde bir burulma hissedenden Bosch, ona bir süre baktı.

"Hayır. Çıkmalı mıydı?"

O'Shea, büyük klasörün içinden bir dosya çıkarıp açtı ve masanın üzerine koydu. En üstte duran ve bir mektuba benzeyen evrakı aldı.

"Dediğim gibi, Waits için ölüm cezası istediğimizi halka açıkladık," dedi.

"Anladığım kadarıyla hazırlık tahkikatının ardından durumun ciddiyetinin farkına vardı. Trafik polisinin durdurmasıyla ilgili olası sebepten itirazı var. Ama bununla bir yere varamayacağını hem o hem de avukatı biliyor. Akli dengesizlik savunması da söz konusu olamaz. Bu adam, en az şimdiye kadar karşıma çıkmış olan diğer katiller kadar organize ve soğukkanlı. Bunlar doğrultusunda geçen hafta bana bununla geldiler. Size göstermeden önce bunun avukattan bir mektup olduğunu anlamanızı istiyorum. Bir teklif mektubu. Ne olursa olsun, ne yönde hareket etmeye karar verirsek verelim mektubun içerdiği bilgilerin kayıt dışı olduğunu bilmenizi istiyorum. Mektubu dikkate almamaya karar verdiğimiz takdirde içerdiği bilgiler herhangi bir soruşturmada kullanılamaz. Anlaşıldı mı?"

Rider başını salladı. Bosch tepkisiz kaldı.

"Dedektif Bosch?" diye üsteledi O'Shea.

"Belki ben görmesem daha iyi," dedi Bosch. "Belki burada olmasam daha iyi."

"Freddy'ye dosyayı vermeyen sizdiniz. Bu davanın sizin için anlamı o kadar büyükse bence kalmalısınız."

Bosch sonunda başını salladı.

"Pekâlâ," dedi.

O'Shea, kâğıdı masanın üzerinden onlara doğru itti. Bosch ve Rider okumak üzere eğildi. Bosch bir yandan da okuma gözlüklerini takıyordu.

12 Eylül 2006

Richard O'Shea, Bölge Savcısı Yardımcısı

Los Angeles Bölge Savcısı Ofisi

Ofis 16-11

210 West Temple Caddesi

Los Angeles, CA 90012-3210

Konu: California, Raynard Waits'e karşı

Sayın Bay O'Shea:

Bu mektup, yukarıda belirtilen dava için yapılacak düzenlemelere yönelik tartışma ortamı yaratma niyetiyle yazılmıştır. Burada ve bundan sonra söz konusu tartışmalarla bağlantılı olan tüm ifadeler California Kanıt Kanunu §1153, California Ceza Kanunu §1192,4 ve Kamu Tanner'a

karşı, 45 Cal. Ek.3d 345, 350,119 Cal.

Rptr. 407 (1975) altında kanıt olarak kabul edilemeyeceği anlayışıyla belirtilmiştir.

Bay Waits'in, aşağıda belirtilen şartlar ve durumlar çerçevesinde sizinle ve seçtiğiniz araştırmacılarla yukarıda belirtilen davadaki ikisi dışında dokuz ayrı cinayet hakkında bilgi paylaşımına ve yukarıda belirtilen davada suçlu olduğunu beyan etmeye razı olduğunu, buna karşılık bilgi sağlayacağı cinayetler için suçlanmamayı ve yukarıda belirtilen davadaki cinayet suçlamaları yüzünden idam cezası istenmemesi yönünde Halk sözleşmesi yapılmasını talep ettiğini bildiririm.

Bunun yanı sıra, Bay Waits'in sunacağı bilgiler ve işbirliğinin karşılığında, söyleyeceği hiçbir şeyin ve verdiği hiçbir bilginin herhangi bir suç davasında kullanılmayacağını temin etmelisiniz; bu anlaşmanın ardından Bay Waits'in vereceği hiçbir bilgi, temsilcileri aracılığıyla bu anlaşmanın koşullarına uymayı taahhüt etmedikçe herhangi bir eyalet veya federal kolluk kuvvetiyle paylaşılabilir; Bay Waits'in 'kayıt dışı' herhangi bir teklif veya tartışma süresince verdiği bilgiler veya söylediği herhangi bir söz, savcılığın yürüttüğü davada aleyhine kullanılamaz; davalı tarafından verilmiş ifadeler ve bilgilerden elde edilmiş soruşturmaya dair ipuçları takip edilemez veya bilgiler kopyalanarak kullanılamaz.

Yukarıda belirtilmiş davanın mahkemeye gitmesi durumunda Bay Waits teklif veya başka müzakereler süresince sunduğu bilgilerle malzeme olarak farklı ifadeler verirse elbette bu çelişkili ifadelerden dolayı onu itham edebilirsiniz.

Sekiz genç kadın ve bir erkek kurbanın ailelerinin sevdiklerinin başına neler gelmiş olduğunu öğrenerek olayları geçmişlerinde bırakabilmeleri ve Bay Waits'in kurbanların yerini göstermesiyle ailelerin kayıpları için uygun cenaze törenleri düzenleyebilmeleri için bir fırsat sunmaktayız. Ayrıca Bay Waits'in şartlı tahliye ihtimali olmaksızın ömür boyu hapiste yatacağını bilmek bu aileler için bir nebze teselli olabilir.

Bay Waits 1992 ila 2003 yılları arasında gerçekleşmiş dokuz bilinen ve bilinmeyen cinayet hakkında bilgi vermeyi teklif ediyor. İnandırıcılık ve iyi niyet göstergesi olarak araştırmacıların 30 Nisan 1992'de Hollywood Bulvarı'ndaki rehinci dükkânında yakılarak öldürülen 63 yaşındaki Daniel Fitzpatrick'in cinayet soruşturmasını incelemelerini öneriyor. Soruşturma dosyasındaki bilgiler, Bay Fitzpatrick'in silahlı bir şekilde dükkânının önündeki indirilmiş kepengin gerisinde dururken bir saldırganın çakmak yakıtı ve bütan çakmağıyla yakılarak öldürülmüş olduğunu ortaya çıkaracaktır. EasyLight marka çakmak yakıtının kutusu kepengin önünde dik bir şekilde bırakılmıştı. Bu bilgi hiçbir zaman açıklanmadı.

Buna ilaveten, Bay Waits, Marie Gesto'nun Eylül 1993'te kayboluşuna dair vereceği bilgilerin inandırıcılığı ve iyi niyetinin bir başka göstergesi olacağını ümit ediyor. Polisin elindeki soruşturma dosyalarına göre Bayan Gesto hiçbir zaman bulunamadı. Arabası ise Hollywood'da, High Tower adında bir sitede, bir daireye ait garajda polis tarafından bulundu. Arabada Bayan Gesto'nun giysileri, binicilik malzemeleri ve içinde yarım kilo havuç bulunan bir market torbası vardı. Bayan Gesto havuçlarla Beachwood Kanyonu'ndaki Sunset Çiftliği'nde tımar etme

karşılığında bindiği atları beslemeye niyetleniyordu. Bu bilgi de hiçbir zaman açıklanmadı.

Bir düzenleme anlaşması gerçekleştiği takdirde böyle bir anlaşmanın California'nın ciddi suçlarda müdafaa pazarlığı yasağının istisnalarından olacağına inanıyorum. Bay Waits'in işbirliği olmaksızın bu dokuz cinayet hakkında kamu davasını destekleyecek yeterli delil ve görgü tanığı bulunması söz konusu değildir.

Ayrıca, Halk Mahkemesi'nin ölüm cezası konusunda attığı geri adım kesinlikle isteğe bağlıdır ve kararda önemli bir değişiklik arz etmez. (California Ceza Kanunu § 1192.7a.)

Yukarıda belirtilenleri kabul edilebilir buluyorsanız lütfen en kısa zamanda benimle bağlantı kurun.

Saygılarımla,

Maurice Swann, Avukat

101 Broadway

Süit 2

Los Angeles, CA 90013

Bosch bütün mektubu neredeyse nefes almadan okumuş olduğunu fark etti.

Şimdi içine derin soluklar çekiyor, ama göğsünde hissettiği soğuk sıkışıklık geçmiyordu.

"Bunu kabul etmeyeceksiniz, değil mi?"

O'Shea konuşmadan önce bir süre göz göze kaldılar.

"Aslında hâlihazırda Swann ile pazarlık ediyorum. Bu ilk teklifti. Daha sonra Eyalet'in konumunu epey güçlendirdim."

"Ne bakımdan?"

"Bütün davalarda suçlu olduğunu beyan edecek. On bir cinayetten mahkûm olacak."

Ve seçimde manşetlere daha çok taşınacaksınız, diye düşündü Bosch ama söylemedi.

"Ama idamdan yine kurtuluyor?"

"Kurtulmuş sayılmaz, dedektif. Bir daha gün ışığını hiç göremeyecek. Cinsel suç mahkûmlarının gönderildiği Pelican Bay'e gittiniz mi hiç? ismi kulağa hoş geliyor ama cismi kesinlikle hoş değil."

"Ama ölüm cezası yok. Ona istediğini veriyorsunuz."

Olivas, Bosch ışığı göremiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Evet, bunu veriyoruz," dedi O'Shea. "Sadece bunu. İdam cezası yok ama müebbet yiyecek ve bir daha gün yüzü göremeyecek."

Bosch başını iki yana salladı, Rider'a baktı, sonra tekrar O'Shea'ye döndü.

Hiçbir şey söylemedi zira bu kararı verme işinin kendisine düşmediğini biliyordu.

"Ama böyle bir anlaşmayı kabul etmeden önce," dedi O'Shea. "O dokuz cinayetten sorumlu olduğundan emin olmamız şart. Waits kesinlikle aptal biri değil."

Bunlann hepsi iğneden kaçmak için bir numara olabilir ama doğruluk payı da olması mümkün. Hangisi olduğunu öğrenmek için ikinizin Freddy ile birlikte çalışmanızı istiyorum. Gerekli görüşmeleri yapar, serbest kalmanızı sağlarım. Yeni göreviniz bu olacak."

Bosch da Rider da bir şey söylemedi. O'Shea devam etti.

"Teklif mektubunda bahsedilen iki yem dava hakkında bilgisi olduğu ortada.

Fitzpatrick olayına dair söylediğini Freddy doğruladı.

Adam, Rodney King davasının kararının açıklanmasından sonra başlayan ayaklanmalar sırasında öldürülmüş. Rehinci dükkânının inik kepenginin gerisinde ateşe verilmiş. O sırada silahlıymış, katilin o kadar yakınına nasıl gelebilmiş olduğu meçhul. EasyLight kutusu tam Waits'in söylediği gibi, kepengin önünde dik bir şekilde bulunmuş.

"Gesto davası hakkında söylediklerini ise dosya sizde olduğu için doğrulama fırsatı bulamadık, Dedektif Bosch. Garajla ilgili kısmın doğru olduğunu zaten söylemiş oldunuz. Giysiler ve havuçlar konusunda da haklı mıydı?"

Bosch gönülsüzce başını salladı.

"Araba gizli bilgi değildi," dedi. "Medya soruşturmayı yakından takip ediyordu.

Ama havuç torbası elimizde kozdu. Ben, o zamanki ortağım ve torbayı açan kanıt teknisyeni dışında hiç kimse bilmiyordu. Bu bilgiyi sakladık çünkü kızla yollarının o sırada kesiştiğinden şüpheleniyorduk. Havuçlar, Beachwood Kanyonu'nun aşağısındaki Franklin'de My fair Süpermarket'ten alınmış. Sonradan anlaşıldığı üzere kız ahırlara her gidişinde oraya uğruyormuş. Kaybolduğu gün de aynı rutini izlemiş. Elinde havuçlarla çıkmış. Katil muhtemelen o sırada peşindeydi. Kızı markette gören şahitler mevcut. Ama ondan sonrasına dair elimizde hiçbir şey yoktu. Ta ki arabayı bulana kadar."

O'Shea başını salladı. Hâlâ Bosch ve Rider'ın önünde, masada durmakta olan mektubu işaret etti.

"O halde bu iyi görünüyor."

"Hayır, görünmüyor," dedi Bosch. "Yapmayın."

"Ne yapmayayım?"

"Anlaşmayı kabul etmeyin."

"Neden etmeyelim?"

"Çünkü eğer Marie Gesto'yu kaçırıp öldüren oysa, diğer sekiz kişiyi de öldürmüş, hatta onu yakaladıklarında torbaların içinde buldukları kadınlar gibi parçalara ayırmışsa bir hapisane hücresinde bile olsa yaşamasına izin verilmemeli. Zehri damarına zerk edip onu bu dünyadan ebediyen uzaklaştırmalı."

O'Shea söyleneni dikkate alıyormuşçasına başını salladı.

"Peki ya tüm o açık kalmış dosyalar?" diye sordu. "Bakın, bu adamın Pelican Bay'de özel bir odada hayatını sürdürmeye devam etmesi fikri benim de hiç hoşuma gitmiyor. Ama o davaları çözmek ve ailelerine hesap vermek bizim görevimiz. Bu sorumluluğun ağırlığını omuzlarınızda

hissetmediğinizi söylemeyin.

Ayrıca unutmayın ki idam cezası *istediğimizi* duyurduk. Ama her istenen ceza karar olarak karşımıza otomatik olarak çıkmıyor. Mahkemeye gidip kazanmalı, *ondan sonra* jürinin idamı önermesi için hepsini baştan tekrarlamalıyız. Karşımıza çıkabilecek aksaklıkların bilincinde olduğunuzdan eminim. Tek bir jüri üyesi kararı etkileyebilir. İdam cezasını engellemek için tek bir jürinin müdahalesi yeter.

Yumuşak bir yargıç da jürinin önerisini dikkate almamaya karar verebilir."

Bosch karşılık vermedi. Sistemin nasıl işlediğini, nasıl müdahale edilebileceğini, hiçbir şeyin kesin olmadığını biliyordu. Yine de içi rahatsızdı.

Müebbet kararının her zaman müebbet anlamına gelmediğini de biliyordu. Hiçbir şey, müebbet hapis bile sonsuza dek sürmezdi.

"Ayrıca bir de maliyet faktörü var," diye devam etti O'Shea. "Waits'in parası yok ama Maury Swann davayı reklam değeri için aldı. Davayı mahkemeye götürürsek savaşa hazır olacak. Maury son derece iyi bir avukattır. Uzmanların bizim uzmanlarımızın görüşlerini, bilimsel analizlerin bizim analizlerimizi geçersiz kılması pek şaşırtıcı olmaz. Dava aylarca sürebilir ve devlete çok pahalıya mal olabilir. Para meselesinin gündeme gelmesinden hoşlanmadığınızı biliyorum ama bunlar inkâr edilemez gerçekler. Bu dava yüzünden bütçe dairesi zaten tepemde.

Bu teklif, adamın gelecekte hiç kimseye zarar vermemesini sağlamanın en iyi ve en güvenli yolu."

"En iyi mi?" diye sordu Bosch. "Bana sorarsanız doğru olan yol bu değil."

O'Shea cevap vermeden önce bir kalem alıp hafifçe masaya vurarak ritim tuttu.

"Gesto dosyasını neden o kadar çok kez Arşiv'den almıştınız, Dedektif Bosch?"

Bosch, Rider'ın dönüp ona baktığını hissetti. Aynı soruyu birkaç kez ondan da duymuştu.

"Söylemiştim," dedi. "Aldım çünkü benim soruşturmamdı. Suçluyu bulamamış olmak beni tedirgin ediyordu."

"Yani davayı aklınızdan bir türlü çıkaramıyordunuz."

Bosch başını tereddütle salladı.

"Kızın ailesi var mıydı?"

Bosch başını tekrar salladı.

"Anne ve babası Bakersfield'da yaşıyordu. Kızlarıyla ilgili pek çok hayalleri vardı."

"Onları bir düşünün. Ve diğer kurbanların ailelerini. Emin olmadan onlara sorumlunun Waits olduğunu söyleyemeyiz. Tahminimce bilmek isteyeceklerdir ve muhtemelen bu bilgiyi adamın hayatıyla takas etmeye razıdırlar. Sadece iki cinayetten suçlanmasındansa tümü için suçlu olduğunu kabul etmesi daha iyi."

Bosch hiçbir şey söylemedi. İtirazını zaten belirtmişti. Artık işe koyulma vaktinin geldiğini biliyordu. Rider da aynı şekilde düşünüyordu.

"Zaman sınırı nedir?" diye sordu Rider.

"Hızlı hareket etmek istiyorum," dedi O'Shea. "Bu meşru ise bir an önce halledelim."

"Seçimden önce yani, değil mi?" dedi Bosch.

Söyler söylemez de pişman oldu. O'Shea'nin dudakları kısılıp çizgi halini aldı.

Gözlerinin çevresindeki derinin altında kan toplanıyor gibi görünüyordu.

"Dedektif," dedi. "inkâr etmeyeceğim. Seçimde adayım ve on bir cinayetin çözümlenmesinin amacıma çok büyük bir faydası olur. Ama sakın buradaki esas hedefimin seçimler olduğunu ima etmeye kalkmayın. O ailelerin yakınlarının nerede olduğunu ve başlarına neler geldiğini bilmeden, endişe ve ıstırapla geçirdiği her gece benim için korkunç bir acı kaynağıdır. Aradan on üç yıl geçmiş olsa bile. Bu yüzden bir an önce harekete geçmek ve emin adımlarla ilerlemek istiyorum. Başka şeylere dair spekülasyonlarınızı kendinize saklayabilirsiniz."

"Pekâlâ," dedi Bosch. "Bu herifle ne zaman konuşacağız?"

O'Shea, Olivas'a baktıktan sonra Bosch'a döndü.

"Önce dosya alışverişinde bulunulması gerek. Waits davası hakkında bilgilenmelisiniz. Freddy'nin de Gesto dosyasını incelemesini istiyorum.

İncelemeleriniz bitince Maury Swann ile bir tarih kararlaştırırız. Yarına ne dersiniz?"

"Yarın iyi," dedi Bosch. "Swann görüşmede bulunacak mı?"

O'Shea başını salladı.

"Maury hiçbir anını kaçırmaya niyetli değil gibi görünüyor. Her açığa hâkim olacak ve muhtemelen dava daha sonuçlanmadan bir kitap veya film için anlaşma yapacak. Televizyonda Adliye kanalında bir program sunmaya bile başlayabilir."

"Eh," dedi Bosch. "Hiç olmazsa mahkeme salonlarından uzaklaşmış olur."

"Bak onu hiç düşünmemiştim," dedi O'Shea. "Gesto dosyasını getirdiniz mi?"

Bosch kucağındaki evrak çantasını açtı ve soruşturma dosyasını çıkardı.

Cinayet dosyası adı verilen klasör neredeyse beş santim kalınlığındaydı. Dosyayı ondan alan O'Shea, dönüp masanın üzerinden Olivas'a uzattı.

"Karşılığında size bunu veriyorum," dedi O'Shea.

Dosyayı tekrar klasöre yerleştirdi ve klasörü masanın üzerinden onlara doğru itti.

"İyi okumalar," dedi. "Yarın için emin misiniz?"

Bosch, bir itirazı olup olmadığını görmek için Rider'a baktı. Matarese dosyasını bölge savcılığına göndermek için bir güne daha ihtiyaçları vardı. Ama işin büyük bölümünü bitirmişlerdi ve geri kalanını Rider'ın sorunsuzca halledebileceğini biliyordu. Rider hiçbir şey söylemeyince Bosch tekrar O'Shea'ye döndü.

"Hazır olacağız."

"O halde Maury'yi arayıp buluşmayı ayarlayayım."

"Waits nerede?"

"Burada, binada," dedi O'Shea. "Çok sıkı güvenlik önlemleri aldık."

"Güzel," dedi Rider.

"Ya diğer yedisi?" diye sordu Bosch.

"Ne olmuş onlara?"

"Onların dosyaları yok mu?"

"Maury Swann'ın yanı sıra teklif mektubunda da belirtildiği üzere bu kadınlar hiçbir zaman bulunamamış, hatta muhtemelen kayıp oldukları bile bildirilmemiş," dedi O'Shea. "Waits bizi cesetlerinin olduğu yere götürmeye razı ama elimizde öncesinde çalışabileceğimiz hiçbir bilgi yok."

Bosch başını salladı.

"Başka sorunuz var mı?" diye sordu O'Shea toplantının bittiğinin sinyalini vererek.

"Size haber veririz," dedi Bosch.

"Kendimi tekrarladığımı biliyorum ama buna mecburmuşum gibi hissediyorum," dedi O'Shea. "Bu soruşturmanın tamamı kayıt dışı. O dosya, suç beyanı müzakeresinin parçası olan bir teklif. O dosyada bulunan veya Waits'in size söyleyeceği hiçbir şey bir soruşturmada aleyhine malzeme olarak kullanılamaz. Bu iş sonuçlanmadığı takdirde dosyadaki bilgileri peşine düşmek için kullanamazsınız. Bu açık seçik anlaşıldı mı?"

Bosch cevap vermedi.

"Anlaşıldı," dedi Rider.

"Bir istisna var," dedi O'Shea. "Yalan söylerse veya bu süreç esnasında verdiği herhangi bir bilgi kasten çarpıtılmışsa anlaşma bozular ve her tür veriyi aleyhinde kullanarak peşine düşebiliriz. Bu şartlar ona da açık bir şekilde anlatıldı."

Bosch başını sallayıp ayağa kalktı. Rider'da kalktı.

"Sizi boşa çıkarmak için birini aramamı ister misiniz?" diye sordu O'Shea.

"Gerekirse şartları zorlayabilirim."

Rider başını iki yana salladı.

"Gerek olacağını sanmıyorum. Harry zaten Gesto davası üzerinde çalışıyordu.

Diğer yedi kurbanın kimliği belirsiz olabilir ama Arşiv'de rehinciyle ilgili bir dosya olmalı. Hepsi de Kapanmamış Dosyalar Birimi'nin çalışma alanına dâhil. Şefimizle konuşup halledebiliriz."

"Pekâlâ, o halde. Görüşmeyi ayarlar ayarlamaz arayacağım. Bu arada bütün numaralarım dosyada var. Freddy'ninkiler de öyle."

Bosch, O'Shea'ye başını salladı ve kapıya yönelmeden önce Olivas'a bir bakış fırlattı.

"Dedektifler?" dedi O'Shea.

Bosch ve Rider ona döndü. O'Shea masasının gerisinde ayaktaydı. Ellerini sıkmak istemişti.

"Yanımda olduğunuzu umuyorum," dedi.

O'Shea'nin seçimden mi yoksa davadan mı bahsettiğinden emin olamayan Bosch, adamın elini

sıktı.

"Waits, Marie Gesto'yu ailesine döndürmeme yardım edebilirse yanınızdayım."

Duygularının tam bir ifadesi değildi, ama oradan çıkmasını sağlamıştı.

Kapanmamış Dosyalar Birimi'ne döndükten sonra şeflerinin ofisine geçerek o günün gelişmelerini anlattılar. Abel Pratt, meslekte yirmibeş yılın ardından dört hafta sonra emekliye ayrılacaktı. Anlattıklarını dikkatle dinledi ama can kulağıyla dinlediği söylenemezdi. Masasının bir tarafı Karayip Adaları üzerine broşürlerle doluydu. Planı emekliye ayrılıp şehirden uzaklaşmak ve ailesiyle yaşayabileceği bir ada bulmaktı. Polisler arasında çok yaygın olan bir hayaldi; meslekte geçirilen onca yılda karşılaşılan kopkoyu karanlıktan mümkün olduğunca uzaklaşabilmek.

Ama gerçek, kumsalda altı ay geçirdikten sonra adanın çok sıkıcı olmaya başladığıydı.

HCM'den kıdemli bir dedektif olan David Lambkin'in Pratt'in ayrılmasından sonra birimin başına geçeceği söyleniyordu. Bu görev için özellikle seçilmişti zira ülke çapında bilinen başarılı bir cinsel suçlar uzmanıydı ve kapanmamış dosyaların pek çoğu cinsel motivasyon unsuru barındırıyordu. Bosch onunla çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyordu. Aslında bu raporu da ona vermeyi tercih ederdi ama zamanlama uymamıştı.

Ellerindekine razıydılar ve Pratt'in olumlu tarafı, o emekliye ayrılana dek Bosch ve Rider'a oldukça serbest bir çalışma ortamı sunacağını bilmeleriydi.

Tek istediği hiçbir fiyasko veya skandal olmadan teşkilattan ayrılmaktı.

Meslekteki son ayının olaysız ve huzurlu geçmesini istiyordu.

Teşkilatta yirmi beş yıl ve daha fazla süre bulunmuş olan çoğu polis gibi Pratt de gelenekçiydi. Benimsemiş olduğu tarzdan vazgeçmesi söz konusu değildi. Örneğin daktiloyla yazmayı bilgisayar klavyesi kullanmaya tercih ediyordu. Bosch ve Rider odasına girdiği sırada masasının yanındaki IBM Selectric'te yazmakta olduğu mektubun yarısına gelmişti. Bosch otururken kâğıda kısaca göz attı ve Bahamalar'da bir kumarhaneye yazılmış olduğunu gördü. Pratt, cennette bir güvenlik işi ayarlamak niyetindeydi ve bu mektup, o günlerde aklının nerelerde olduğunu çok iyi özetliyordu.

Pratt, verdikleri raporu dinledikten sonra O'Shea ile çalışmalarına onay verdi ve sadece Waits'in avukatı Maury Swann hakkında onları uyardığı sırada biraz canlandı.

"Size Maury'den bahsedeyim," dedi. "Ne olursa olsun sakın onunla karşılaştığınızda elini sıkmayın."

"Neden?" diye sordu Rider.

"Onunla bir dava sırasında karşılaşmıştım. Epey eskiden. Yüz seksen yediyi içeren bir çete olayıydı. Mahkeme sırasında Maury, her gün benimle ve savcıyla ısrarla tokalaşır. Fırsatını bulsa muhtemelen yargıcın elini de sıkardı."

"Eee?"

"Müvekkili mahkûm olunca cinayete karışmış başkalarını da ele vererek cezasını hafifletmeye çalıştı. Dönüşte yapılan soruşturmada bana bir ara kirli bir polis olduğumu düşündüğünü söyledi. Söylediğine göre Maury mahkeme sırasında hepimizi satın alabileceğini söylemiş. Beni, savcıyı,

herkesi. Bunun üzerine müvekkili sevgilisine nakit para getirtmiş ve Maury ona bizimle her tokalaşmasında ödeme yaptığını söylemiş. Parayı elden ele geçiriyormuşuz sözde. Hep iki eliyle birden sıkardı. Elbette bütün parayı cebine atıyormuş."

"Vay be!" dedi Rider. "Hakkında soruşturma başlatmadınız mı?"

Pratt elini sallayarak soruyu savdı.

"Üzerinden zaman geçmişti ve mahkûmun sözlerinden başka dayanağımız yoktu. Maury'nin sözüne karşılık onun sözüne kimse inanmazdı. Maury baronun başarılı bir üyesiydi. Ama o günden beri hep Maury'nin tokalaşmayı çok sevdiğini duyarım. Yani Waits ve onunla aynı odaya girdiğinizde elini sıkayım demeyin."

Anlattığı hikâyeye gülümseyerek Pratt'in ofisinden çıktılar ve masalarına döndüler. Mahkeme binasından yürüyerek dönerken konuşup aralarında işbölümü yapmışlardı. Bosch, Waits'i, Rider ise Fitzpatrick dosyasını alacaktı. Ertesi gün görüşme odasında Waits'in karşısına geçtikleri sırada dosyaları satırı satırına incelemiş olacaktı.

Fitzpatrick dosyasında okunacak çok fazla şey olmadığı için Rider Matarese dosyasını tamamlama işini de üstlenmişti. Yani Bosch tüm vaktini Raynard Waits'in dünyasını kesintisizce incelemeye ayırabilecekti. Rider'a Fitzpatrick dosyasını uzattıktan sonra O'Shea'nin verdiği klasörü kafeteryaya götürüp orada okumaya karar verdi. Öğle vakti kalabalığının azalmış olacağını ve Kapanmamış

Dosyalar Birimi ekip odasının sabit gürültüleri ve kesintisizce çalan telefonun zili olmaksızın evrakları masanın üzerine yayarak rahatsız edilmeden çalışabileceğini biliyordu. Köşede bir masanın üzerini bir peçeteyle sildikten sonra vakit kaybetmeden işe koyuldu.

Waits üzerine üç dosya bulunuyordu. Olivas ve Kuzeydoğu Bölgesi Cinayet Masası'ndan ortağı Ted Colbert tarafından hazırlanmış LAPT cinayet dosyası, daha önceki tutuklanışının dosyası ve O'Shea tarafından hazırlanmış savcılık dosyası klasöre yerleştirilmişti.

Bosch önce cinayet dosyasını okumaya karar verdi. Raynard Waits ve tutuklanışının ayrıntılarına hızla göz gezdirdi. Zanlı otuz dört yaşındaydı ve Batı Hollywood'daki Sweetzer Caddesi üzerinde bir apartmanın zemin katında oturuyordu. Bir yetmiş yedi boyu, altmış beş kilo ağırlığıyla fazla iri bir adam değildi. Tek kişilik bir firmanın hem sahibi hem işletmecisiydi. Firmanın ismi ClearView Yerleşim Alanı Cam Temizlemecileri idi ve bir pencere temizliği hizmeti sunuyordu. Polis raporlarına göre 11 Mayıs gecesi saat 01.50'de çaylak bir polis olan Arnolfo Gonzales ve onu eğiten Ted Fennel'dan oluşan bir devriye ekibinin dikkatini çekmişti. Dodgers takımının kendi sahasındaki maçların oynandığı gecelerde artan hırsızlık olayları yüzünden Echo Park civarında görev yapan Suç Tepki Takımı'nın bir parçasıydılar. Gonzales ve Fennel, üniformalı olmalarına rağmen bir devriye aracında değil, işaretli bir araçtaydılar. Stadyum Yolu ve Chavez Ravine Meydanı'nın kesiştiği noktanın yakınında konuşlanmışlardı. Bosch orayı biliyordu. Suç Tepki Takımı'nın izlediği alan, Dodger Stadyum kompleksinin yanı ve Echo Park'ın üst tarafıydı. Ayrıca standart STT stratejisini uyguladıklarını biliyordu: hedef bölgenin hemen dışında kalarak bölgeden ayrılan ve şüphe uyandıran araçları veya kişileri takip etmek.

Gonzales ve Fennel'in yazdığı raporda, üzerinde ClearView Yerleşim Alanı Cam Temizlemecileri yazan bir minibüsün sabahın ikisinde orada bulunmasının şüphelerini uyandırdığı belirtilmişti. Minibüsü belirli bir mesafeden takip etmişler ve Gonzales gece görüşlü dürbünle plakasını almıştı. Daha sonra plakayı arabanın mobil dijital terminaline girmişti. Hırsızın polis telsizini dinleyebilecek ekipmana sahip olması ihtimaline karşı bilgisayar ağını kullanmayı tercih etmişlerdi.

Bilgisayar, plakanın aranmakta olan bir araca ait olduğu bilgisini vermişti. Numara, Claremont'a kayıtlı bir Ford Mustang'e ait görünüyordu. Minibüsün plakasının çalıntı olduğuna kanaat getiren ve aracı durdurmaya niyetlenen Fennel hızlanıp yanar-döner polis lambasını işaretlessen arabanın tavanına koymuş ve minibüsü Beaudry Caddesi'nin kesiştiği yerin yakınında, Figueroa Terrace'ta durdurmuştu.

"Minibüsün şoförü telaşlı görünüyordu ve Memur Gonzales ile konuşurken pencereden, aracın içinin görünmesini engellemek istercesine sarkmış olduğu dikkat çekti," diye belirtilmişti tutuklama özetinde. "Memur Fennel minibüsün yolcu tarafına yönelerek el fenerinin ışığını içeri tuttu. Minibüye girmeden, aracın zemininde siyah çöp torbaları olduğunu fark etti. Torbalardan birinin büzülmüş ağzından aracın zeminine kana benzeyen bir sıvının sızmakta olduğunu gördü."

Raporda şöyle yazılıydı: "Aracın sürücüsüne torbadan sızanın kan olup olmadığı sorulduğunda o gün daha erken saatlerde temizlemekte olduğu camın kırılması sonucu kolunu kestiğini belirtti. Kanı silmek için pencere temizlemekte kullandığı bezlerden yararlandığını söyledi. Kolundaki kesigi göstermesi istendiğinde sürücü gülümsedi ve aniden aracının motorunu çalıştırmaya yeltendi.

Memur Gonzales camdan uzanıp onu etkisiz hale getirmeye çalıştı. Kısa bir mücadelenin ardından sürücü araçtan çıkarılıp yere yatırıldı ve kelepçelendi. Daha sonra işaretlessen polis arabasının arka koltuğuna bindirildi. Memur Fennel minibüye bindi ve çöp torbalarını incelemeye koyuldu. İlk baktığı torbanın içinden insana ait vücut parçaları çıktı. Araştırma birimleri derhal olay yerine çağrıldı."

Minibüsü kullanan adamın ehliyetindeki isim Raynard Waits'ti. Minibüs ve plastik çöp torbaları Figueroa Tenace'ta incelenip soruşturulurken Raynard Waits de Kuzeydoğu Bölgesi karakolunda nezarethaneye koyulmuştu. O gece görev başında olan dedektifler Olivas ve Colbert ondan sonra soruşturmayı devralmış ve Gonzales ile Fennel'in adımları üzerinden tekrar geçerken çaylak Memur Gonzales'in *E* yerine *F* yazmak suretiyle bilgisayara yanlış plakayı girmiş olduğunu, Claremont'taki Ford Mustang'in karşılıklarına bir yanlışlık eseri çıktığını görmüştü.

Kanun koruyucular terminolojisinde buna "iyi niyetli hata" denmekteydi.

Memurlar dürüst bir hata yapıldığı sırada iyi niyetli olduğu için minibüsü durdurmanın muhtemel sebebi hâlâ geçerliydi. Bosch, Rick O'Shea'nın daha önce bahsettiği itiraz noktasının bu olduğunu tahmin etti.

Cinayet soruşturması dosyasını bir kenara bırakarak savcılığın hazırladığı dosyayı açtı. İtiraz dilekçesinin kopyasını bulana dek evraklara hızla göz gezdirdi.

Çabucak taradı ve beklediğini buldu. Waits, plakanın yanlış yazımının LAPT dahilinde çok yaygın bir yöntem olduğunu, geçerli muhtemel sebep olmaksızın bir aracı durdurmak istediklerinde bu yönteme başvurduklarını iddia ediyordu. Temyiz Mahkemesi Gonzales ve Fennel'in iyi niyetle hareket

ettiğine ve aramanın yasal olduğuna karar vermişti ama Waits itiraz ederek kararı Bölge Temyiz Mahkemesi'ne götürülmesini talep etmişti.

Bosch tekrar soruşturma dosyasına döndü. Aracının durdurulma sebebinin yasallığı tartışılabilir dursun, Raynard Waits hakkındaki soruşturma son hızla devam etmişti. Olivas ve Colbert tutuklanmanın sabahında Waits'in tek başına yaşamakta olduğu Sweetzer'daki apartman dairesini aramak için mahkeme izni çıkartmıştı.

Dairede yapılan dört saatlik arama ve inceleme sonucunda banyo lavabosundan ve musluklardan beş altı ayrı saç ve kan örneği elde edilmiş, ayrıca zeminin altında gizli bir bölme bulunmuştu. Bölmede kadınlara ait birkaç takı ve baygın veya ölü halde yatmakta olan çıplak kadınların Polaroid fotoğrafları vardı.

Malzeme odasında, bilimsel araştırma teknisyeninin bulduğu kasık kılı örneği haricinde boş olan bir dondurucu vardı.

Bu arada minibüste bulunmuş olan üç plastik torba adli tabibin ofisine götürülüp açılmıştı. İçlerinden, boğulduktan sonra aynı şekilde parçalanmış iki kadının cesedinin parçaları çıkmıştı. Cesetlerden birinin donduktan sonra çözülmüş olduğuna dair bir de not düşülmüştü.

Waits'in dairesinde veya minibüsünde kesici aletler bulunmamış olmasına rağmen toparlanan kanıtlar, bir hırsız arayan memurlar Gonzales ve Fennel'in tesadüfen, işbaşında bir seri katili yakaladıklarını gösteriyordu. Waits'in kullandığı aletleri daha önceden attığına veya sakladığına, STT memurlarının dikkatini çektiği sırada da iki kurbanın cesetlerinden kurtulma aşamasında olduğuna inanılıyordu.

Göstergeler, başka kurbanların da olabileceğine işaret ediyordu. Dosyadaki raporlarda kurbanların ve dairede bulunan Polaroid fotoğraflardaki kadınların kimliğinin teşhis edilebilmesi için sonraki haftalar boyunca gösterilen gayretlerin ayrıntılı bilgisi bulunuyordu. Waits elbette bu çabalara katkıda bulunmaya gönüllü olmamış, tutuklanır tutuklanmaz Maury Swann'i tutarak sessiz kalmış, avukatı da minibüsün durdurulmasıyla ilgili muhtemel sebep üzerine saldırmaya başlamıştı.

Bilinen iki kurbandan sadece birinin kimliği teşhis edilebilmişti. Vücudu parçalanmış kadınlardan birinden alınan parmak izleri FBI veritabanında araştırılmış ve sonuç alınmıştı. Davenport, Iowa'dan, on yedi yaşında, evden kaçmış bir kızdı. Lindsey Mathers, Waits'in minibüsünde bulunmasından iki ay önce evinden kaçmış ve ailesi bu süre zarfında ondan hiç haber alamamıştı.

Dedektifler, annesinin verdiği fotoğraflar yardımıyla kızın izini Los Angeles'a kadar sürebilmisti. Hollywood'daki birkaç sığınma evinde gençlik danışmanları tarafından tanınmıştı. Tanınmaktan ve eve geri gönderilmekten kaçınmak için farklı isimler kullanmıştı. Sokaklarda fahişelik yaptığına ve uyuşturucu kullandığına dair işaretler vardı. Otopsi esnasında vücudunda tespit edilen iğne izleri, uzun süreli uyuşturucu kullanımının göstergesiydi. Yapılan tahlilde, kızın kanında eroin ve PCP olduğu görülmüştü.

Lindsey Mathers'ın teşhis edilmesine yardım eden sığınak görevlilerine Waits'in dairesinde bulunan diğer Polaroid fotoğraflar da gösterilmiş ve en az üçü için çeşitli isimler elde edilmişti. Onların hikâyesi de Mathers'ın yolculuğuyla benzerlikler içeriyordu. Uyuşturucu parası kazanmak için

muhtemelen fuhuş yapmış olan, evlerinden kaçmış kızlardı.

Toplanan kanıtlar ve bilgiler, Waits'in hemen özlenmeyecek, toplum tarafından kabul görmediği için yokluğu fark edilmeyecek, uçurumun kenarında dolanan genç kadınları hedef alan bir yırtıcı olduğunu Bosch'a açıkça gösteriyordu.

Waits'in dairesindeki gizli bölmede bulunan Polaroid fotoğraflar da dosyadaydı. Plastik kaplara konmuşlardı ve her sayfada dörder adet bulunuyordu.

Her kadının birden fazla fotoğrafının olduğu sekiz ayrı sayfa vardı. Fotoğrafların yanındaki raporda, dokuz ayrı kadına ait oldukları belirtilmişti; yani Waits'in minibüsünde parçalanmış halde bulunan iki kadın ve yedi bilinmeyen kadın.

Bosch, bu yedi kadının Waits'in yapılan teklifte Marie Gesto ve rehinci dükkânının sahibinin yanı sıra haklarında bilgi vermeyi vaat ettiği kurbanlar olduğunu düşündü. Olmayacağını tahmin etmesine rağmen fotoğraflarda Marie Gesto'nun simasını aradı.

Tahmininde yanılmamıştı. Fotoğraflarda, Marie Gesto ile aynı titreşimi yaratmayan kadınlar vardı. Bosch arkasına yaslandı ve gözlerini birkaç dakika dinlendirmek için okuma gözlüklerini çıkardı. Cinayet masasındaki ilk öğretmenlerinden birini hatırladı. Dedektif Ray Vaughn, 'cinayetin hiç kimseleri' dediği, kimsenin umursamadığı kurbanlara özel bir yakınlık duyardı. Bosch'a toplumda bütün kurbanların eşit yaratılmadığını ama gerçek bir dedektif için hepsinin eşit olması gerektiğini söylemişti.

"Her biri, birilerinin evladıydı," demişti Ray Vaughn, ona. "Hepsinin yeri ayrı olmalı."

Bosch gözlerini ovuşturdu. Marie Gesto ve Daniel Fitzpatrick'inkiler de dahil olmak üzere dokuz cinayeti aydınlatmayı vaat eden Waits'i düşündü. Kimsenin arayıp sormadığı yedi kadının akıbeti ortaya çıkacaktı. Bu teklifte doğru olmayan bir şey var gibi geliyordu. Fitzpatrick diğer cinayetlerden ayrılıyordu çünkü kurbanın cinsiyeti farklıydı ve cinsel motivasyon söz konusu değildi. Bosch her zaman, Marie Gesto cinayetinin bir seks cinayeti olduğunu varsaymıştı. Ama o, kimsenin umursamadığı bir kurban değildi. Kaybı olay olmuştu. Waits bundan ders mi almıştı? Bu vaka ona daha sonraki cinayetlerinde asla polisin ve medyanın ilgisini bu kadar çekmemeyi mi öğretmişti? Bosch, Gesto davasında gösterdiği yoğun çaba ve baskının katilin ustalaşıp daha kurnaz davranmasına yol açmış olabileceğini düşündü. Eğer öyleyse, bunun yarattığı suçluluk duygusuyla başetme işini daha sonraya bırakmak zorundaydı. O an, önündeki davaya odaklanması gerekiyordu.

Gözlüklerini tekrar takarak dosyanın içindekilere döndü. Waits'e karşı kanıtlar gayet sağlamdı. Kurbanların parçalanmış vücutlarıyla yakalanmanın ötesi yoktu.

Bir savunma avukatının kâbusu, savcınınsa rüyasıydı. O'Shea, dört günlük bir hazırlık tahkikatının ardından idam cezası isteyeceklerini ilan etmişti.

Bosch'un not defteri dosyanın hemen yanında duruyordu. O'Shea, Waits veya diğerlerine sorulacak bir soru aklına gelirse deftere not almayı düşünmüştü.

Soruşturma ve savcılık dosyalarını incelemeyi bitirdiğinde not defteri hâlâ boştu.

Aklına sadece iki soru gelmişti. Deftere yazdı.

Gesto'yu Waits öldürdüyse dairesinde neden fotoğrafı yok? Waits Batı Hollywood'da yaşıyor. Peki, Echo Park'ta ne işi vardı?

İlk sorunun açıklaması kolaydı. Bosch, katillerin evrim geçirdiğini bilirdi. Gesto cinayeti, Waits'e yaptığı işlerden kalan hatıralara ihtiyaç duyduğunu göstermiş olabilirdi. Fotoğraf çekmeye belki Gesto'dan sonra başlamıştı.

İkinci soru aklını daha fazla kurcalıyordu. Dosyadaki raporlardan hiçbiri bu konuya bir açıklık getirmiyordu. Varsayılan, Waits'in cesetlerden kurtulmak için orada bulunduğu, muhtemelen Dodgers Stadı'nı çevreleyen park alanında bir yere gömeceğiydi. Bu konunun üzerine gidilmemiş, özel bir araştırma yapılmamıştı.

Ama Bosch, üzerinde düşünülmesi gerektiğine inanıyordu. Echo Park, Waits'in Batı Hollywood'daki evinden arabayla enaz yarım saat uzaklıktaydı. Araçta ceset parçalarıyla gitmeyi göze almak için fazla uzun bir mesafeydi. Ayrıca, stadyumun etrafındaki parktan daha büyük olan ve daha fazla kuytu köşeye sahip Griffith Parkı, Batı Hollywood'a çok daha yakın ve cesetlerden kurtulmak için daha uygundu.

Bu yüzden Bosch, Waits'in Echo Park'ta gitmeyi hedeflediği özel bir yer olduğunu düşünüyordu. Orijinal soruşturmada bu konu gözden kaçmış veya üzerinde durulmamıştı.

Sonra deftere iki kelime daha ekledi.

psikolojik profil?

Sanık hakkında psikolojik profil analizi yapılmamış ve bu da Bosch'u biraz şaşırtmıştı. Belki de savcılık tarafından verilmiş stratejik bir karardı. O'Shea, nereye varacağını tam olarak bilmediği için bu yola girmemeyi tercih etmiş olabilirdi. Waits'i elindeki gerçeklerle yargılayıp idam odasına göndermeyi denemek istemişti. Muhtemel bir akli dengesizlik savunmasına fırsat vermek istememişti.

Bosch yine de bir psikolojik analizin sanığı ve işlediği suçları anlayabilmelerine yardım edebileceğini düşünüyordu. Yapılmalıydı. Sanık işbirliği göstermese de işlenen suçlardan, Waits'in geçmişinden, görünüşünden, dairesinde bulunanlardan ve onu tanıyanlarla yapılan görüşmelerden faydalanılarak kapsamlı bir inceleme yapılabilirdi. Böyle bir profil ayrıca savunma makamı akli dengesizlik iddiasında bulunduğu takdirde O'Shea'nin eline kullanabileceği kozlar da verebilirdi.

Ama artık çok geçti. Teşkilatın küçük bir psikoloji birimi vardı ve ertesi gün Waits ile yapacakları görüşmeden önce herhangi bir iş çıkarabilmeleri mümkün değildi. FBI'a gönderilecek bir talebin sonucunu ise iki aydan önce alamazdı.

Bosch'un aklına aniden bir fikir geldi ama harekete geçmeden önce üzerinde biraz daha düşünüp değerlendirmeye karar verdi. Soruları bir kenara bırakarak kahvesini yenilemek niyetiyle yerinden kalktı. Kapanmamış Dosyalar Birimi'nden kendi fincanını getirmişti. Kafeteryanın karton bardaklarını sevmiyordu. Fincanı ona bir projeyi araştırırken Kapanmamış Dosyalar Birimi'nde onlarla zaman geçirmiş olan Stephen Cannell adında ünlü bir yazar ve televizyon yapımcısı hediye etmişti. Fincanın bir tarafında Cannell'ın yazmak üzerine en sevdiği tavsiye bulunuyordu: *Kötü adamın niyeti ne?* Bosch bunu sevmişti zira her gerçek dedektifin değerlendirmesi gereken iyi bir soru olduğunu düşünüyordu.

Kafeterya masasına döndü ve son dosyaya baktı. İnceydi ve üçünün içinde en eskisiydi. Echo Park ve psikolojik profil düşüncelerini bir kenara bıraktı, oturdu ve dosyayı açtı. Waits'in 1993 yılının şubat ayında hırsızlığa teşebbüsten tutuklanışının ayrıntılarını içeriyordu. On üç yıl sonra minibüsünde parçalanmış cesetlerle yakalanışından önce Waits'in bilinen tek vakası buydu.

Raporlara göre Waits, Fairfax Bölgesi'nde bir evin arka bahçesinde dolaşırken uykusu kaçmış bir komşu tarafından tesadüfen görülmüştü. Karanlık evinin içinde yürümekte olan komşu kadın, bir adamın yandaki evin pencerelerinden içeri baktığını görmüştü. Bunun üzerine kocasını uyandırmış, adam hemen bahçeye çıkıp yabancıнын üzerine atlamış ve polis gelene kadar tutmuştu. Yabancıнын üzerinde bir tornavida olduğu görülmüş ve hırsızlıktan tutuklanmıştı. Kimliği yoktu ve polisler Robert Saxon ismini vermişti. Sadece on yedi yaşında olduğunu söylemişti. Ama mumu yatsıya kadar yanmış, isminin Raynard Waits, yaşınınsa yirmi bir olduğu tespit edilmişti. Alınan parmak izi, dokuz ay önce ehliyetini alırken parmak izini vermiş olan Raynard Waits'inkiyle uyumluydu. Ehliyetin üzerindeki doğum tarihi gün ve ay olarak zanlının verdiğiyle tutuyordu. Tek bir fark vardı, o da yaşından çıkardığı dört seneydi.

Waits, kimliği ortaya çıkarıldıktan sonra o bölgede soyabileceği bir ev aramakta olduğunu itiraf etmişti. Bununla birlikte, raporda belirtildiğine göre baktığı pencere, evin on beş yaşındaki kızının yatak odasının penceresiydi. Yine de Waits, avukatı Mickey Haller'ın yaptığı anlaşmayla cinsel suçlamalardan kurtulmuştu. Rapora göre on sekiz aylık şartlı tahliye süresini hiçbir kural ihlali yapmadan, yüksek puanlarla tamamlamıştı.

Bosch bu olayın yaklaşan felaketlerin bir habercisi olduğunu anlamıştı. Ama sistem, Waits'teki tehlikeyi fark edemeyecek kadar yüklü ve yetersizdi. Tarihleri kontrol etti ve Waits'in, adalet sisteminin gözünde örnek bir şekilde geçirdiği şartlı tahliye döneminde basit bir hırsızdan azılı bir seri katile dönüşmüş olduğunu gördü. Marie Gesto, bu süre bitmeden önce öldürülmüştü.

"Nasıl gidiyor?"

Bosch başını kaldırdı ve gözlerinin odaklanabilmesi için hemen gözlüklerini çıkardı. Rider kahve almak için aşağı inmişti. Elinde boş bir *Kötü adamın niyeti ne?* Fincanı vardı. Yazar, bu fincanlardan takımdaki herkese birer tane vermişti.

"Neredeyse bitti," dedi Bosch. "Senin?"

"O'Shea'nin bize verdiği bitirdim. Fitzpatrick davasının kutusunu istemek için Kanıt Arşivi'ni aradım."

"Arşivde ne varmış?"

"Tam olarak emin değilim ama envantere içeriğinin rehinci dükkânının kayıtları olduğu yazıyor. Bu yüzden kutuyu arşivden çıkarmak istedim. Onu beklerken Matarese dosyasını tamamlayıp yarın için hazır hale getireceğim. Waits ile yapacağımız görüşmenin saatine göre yarın ilk iş veya son iş olarak teslim edeceğim. Sen öğle yemeği yedin mi?"

"Unuttum. Fitzpatrick dosyasında neler gördün?"

Rider, Bosch'un karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Davaya kısa ömürlü olan Ayaklanma Suçları Görev Gücü bakmış. Onları hatırlıyor musun?"

Bosch başını salladı.

"Yüzde on gibi bir başarı yüzdeleri vardı," dedi Rider. "O üç günde kim ne yaptıysa tam tepesinde bir haber kanalının helikopteri varken kamyon sürücüsüne tuğla fırlatan o genç gibi kameraya alınmadığı sürece yanına kaldı."

Bosch, 1992'deki üç gün süren ayaklanmalarda elliden fazla ölüm olduğunu hatırladı. Bunlardan pek azı çözülmüş veya açıklanmıştı. Şehirde kanunsuzluğun hüküm sürdüğü birkaç gündü. Hollywood Bulvarı'nda yürüdüğünü ve iki yandaki binalardan alevlerin yükseldiğini hatırlayabiliyordu. Fitzpatrick'in dükkânı muhtemelen o binalardan birindeydi.

"İmkânsız bir görevdi," dedi.

"Biliyorum," dedi Rider. "O kargaşa içinde soruşturma yürütebilmek mümkün olamazdı. Fitzpatrick dosyasına baktığımda, olaya fazla vakit ayrılmamış olduğunu gördüm. Özel timin koruması altında suç mahallini incelemişler. Rutin olarak bakmaları gereken şeyler olmasına rağmen rasgele bir şiddet eylemi olarak kayda geçirivermişler."

"Ne gibi?"

"Eh, öncelikle, Fitzpatrick işini titizlikle yapan biriymiş. Rehin eşya bırakan herkesten başparmak izi alınmış."

"Çalıntı mal getirmeleri olasılığına karşı."

"Kesinlikle. O günlerde bunu gönüllü bir şekilde yapan kaç rehinci dükkânı sahibi tanıyor sun? Ayrıca bir de kara listesi bulunuyormuş. Çeşitli sebeplerle istenmeyen kişi ilan edilen müşterilerle onu tehdit eden veya şikâyetçi olan müşterilerin ismi bu listede bulunuyormuş. Görünüşe bakılırsa insanlar, bıraktıkları eşyaların tutulma süresi dolduktan sonra satılmış olduğunu öğrenince öfkeye kapılıyorlar. Bazıları olay çıkarıp dükkân sahibini tehdit edebiliyor vesaire. Bunların çoğunu dükkânda çalışan adamdan öğrenmişler. Ama yangın gecesi orada değilmiş."

"Peki, kara listedekiler kontrol edilmiş mi?"

"Görünüşe bakılırsa listedeki isimleri araştırırlarken bir şey olmuş. İş yanda bırakıp davaya ayaklanma sırasında meydana gelen rasgele bir şiddet eylemi etiketi yapıştırarak dosyayı rafa kaldırmışlar. Fitzpatrick çakmak yakıtıyla ateşe verilmiş. Bulvarda yanıp kül olan dükkânların yarısı aynı şekilde tutuşturulmuş. Bu yüzden olayı derinlemesine araştırmadan bir sonraki vakaya geçmişler.

Soruşturmayı iki kişi yürütmüş. Biri emekli olmuş, diğeryse Pacific'te çalışıyor.

Şimdi devriye çavuşu olmuş, akşam nöbetinde. Ona bir mesaj bıraktım."

Bosch, kara listede Raynard Waits isminin olup olmadığını sormasına gerek olmadığını biliyordu. Olsaydı Rider önce onu söylerdi.

"Emekli olan adama ulaşman daha kolay olabilir," dedi Bosch. "Emekliler konuşmaya daima heveslidir."

Rider başını salladı.

"İyi fikir."

"Waits doksan üçte hırsızlıktan tutuklandığında sahte isim kullanmış. Robert Saxon. Kara listede Waits isminin olup olmadığına baktığını biliyorum. Saxon ismine de bakabilirsin."

"Tamam."

"Baksana, işin başından aşkın, biliyorum ama AutoTrack'te Waits araştırması yapabilir misin?"

Aralarındaki işbölümüne göre bilgisayarla ilgili işlemleri Rider yapıyordu.

AutoTrack, bireylerin kamu hizmetleri, motorlu araç kayıtları, kablo bağlantıları ve başka kaynaklar aracılığıyla adreslerine ulaşılabilen bir sanal veritabanıydı.

İnsanların izini geçmişe doğru sürebilmek için son derece faydalı bir araçtı.

"Sanırım araya sıkıştırabilirim."

"Sadece nerelerde yaşadığını görmek istiyorum. Neden Echo Park'ta olduğunu çözemiyorum ve görünüşe bakılırsa kimse bu konuya fazla kafa yormamış."

"Torbalardan kurtulmak için olduğunu düşünmüştüm."

"Evet, tamam, onu biliyoruz. Ama neden Echo Park? Griffith Park ona daha yakınmış, üstelik cesetlerden kurtulmak için daha elverişli bir yer. Bilmiyorum, bir şeyleri gözden kaçırıyoruz ya da bir yanlışlık var. Bence bildiği bir yere gidiyordu."

"Araya mesafe koymak istemiş de olabilir. Cesetler ondan ne kadar uzakta olursa o kadar güvende hissedecekti belki."

Bosch başını salladı ama tam anlamıyla ikna olmamıştı.

"Galiba oraya gideceğim."

"Ne yapmaya? Torbalan gömmeye niyeti olduğu yeri mi bulacaksın? Şimdi de başıma medyum mu kesildin, Harry?"

"Daha değil. Adamla yüz yüze konuşmadan önce Waits'i olabildiğince iyi anlamaya çalışıyorum."

İsmi yüksek sesle söylemek Bosch'un yüzünü buruşturup başını iki yana sallamasına sebep oldu.

"Ne?" diye sordu Rider.

"Burada ne yapıyoruz, biliyor musun? Bu herifi hayatta tutmaya yardım ediyoruz. Kadınları kesip buzlukta saklayan, yeri kalmadığıdaysa çöp gibi atan birini. Onu ölümden kurtarmanın yolunu arıyoruz."

Rider kaşlarını çattı.

"Ne hissettiğini biliyorum, Harry ama sana söylemem gerek, bu konuda O'Shea ile hemfikirim. Kurbanların ailelerinin olan biteni öğrenmesinin ve tüm dosyaların kapanmasının daha iyi olacağını düşünüyorum. Kız kardeşim konusunda olduğu gibi. Biz de bilmek istemiştik."

Rider henüz ergenlik çağındayken ablası geçen bir araçtan açılan ateş sonucunda vurularak ölmüştü. Dava çözümlenmemiş ve yaptıkları üç çete mensubunun yanına kalmıştı. Rider'ın polis olmasının en büyük sebebi buydu.

"Muhtemelen sen de annen konusunda aynı şekilde hissetmiştin," diye ekledi Rider.

Bosch başını kaldırıp ona baktı. Annesi, o daha çocukken cinayete kurban gitmişti. Bosch davayı otuz yıldan fazla bir süre sonra çözmüştü çünkü o da bilmek istemişti.

"Haklısın," dedi. "Ama şu an bana doğru gelmiyor. Hepsi bu."

"Neden az önce niyetlendiğin gibi gidip biraz kafanı boşaltmıyorsun?"

"AutoTrack'te bir şey bulursam seni ararım."

"Öyle yapayım."

Dosyaları kapatıp üst üste koymaya başladı.

Şehir merkezinin yüksek binalarının gölgelerinin düştüğü, Dodger Stadi'nın ışıklarıyla aydınlanan Echo Park, Los Angeles'ın en eski ve en çok değişen mahallelerinden biriydi. Aradan geçen on yıllarda bölge, alt sınıf göçmenlerin yerleşim alanı olagelmisti, ilk önce italyanlar gelmiş, onları Meksikalılar, Çinliler, Kübalılar, Ukraynalılar ve diğerleri takip etmişti. Gündüz Sunset Bulvarı'nda yapılacak bir yürüyüş sırasında karşılaşılan mağazaların hepsinin ismini anlayabilmek için en az beş dil bilmek gerekirdi. Geceleri ise şehirde havanın çetelerin ateşlediği silahların sesleri, beysbolde alınan sayı üzerine yapılan tezahüratlar ve tepelerdeki çakalların ulumalarıyla aynı anda bölünebildiği yegâne bölgeydi.

Echo Park bugünlerde bir başka kesimin de uğrak yeri haline gelmişti; genç ve havalılar. Sanatçılar, müzisyenler ve yazarlar bölgeye taşınıyordu. Küçük içki dükkânlarıyla ayaküstü yemek yenen ucuz lokantaların arasına *cafeler* ve butikler açılmaya başlamıştı. Düzlüklerde ve stadyumun altındaki yamaçlarda belirgin bir değer artışı söz konusuydu. Yani bölgenin karakteristiği değişmekteydi. Emlak fiyatları yükseliyor, işçi sınıfını ve çeteleri uzaklaştırıyordu.

Bosch çocukken Echo Park'ta kısa bir süre yaşamıştı. Ve çok eskiden, Sunset Bulvarı'nda Short Stop adında bir polis barı vardı. Ama polisler artık orada hoş karşılanmıyordu. Barda araba park hizmeti sunuluyor ve Hollywood tayfasına yemek veriliyordu; görev başında olmayan bir polis memurunu uzakta tutmayı garantileyecek iki özellik. Bosch için Echo Park Mahallesi gündemdeki yerini kaybetmişti. Onun için artık bir hedef değildi. İçinden geçip gidilecek, iş için Medikal Muayene Ofisi'ne veya eğlence için Dodger Stadi'na giderken geçilecek bir mahalleydi.

Şehir merkezinden 101. Karayolu'na çıkarak kuzeye, Echo Park Yolu'na yöneldi ve ardından Raynard Waits'in tutuklandığı bölgeye doğru ilerlemeye başladı. Echo Gölü'nün yanından geçerken *Gölün Hanımı* adı verilen heykeli gördü. Ellerini, silahlı soygun kurbanı gibi yukarı kaldırmış, göldeki nilüfer çiçeklerine beçililik eder gibiydi. Çocukken annesiyle gölün karşısındaki Sir Palmer Sitesi'nde yaklaşık bir yıl boyunca yaşamıştı ama her ikisi için de kötü bir dönemdi ve anısı hafızasından silinip gitmişti. Heykeli hayal meyal hatırlıyordu ama geride başka hiçbir şey kalmamıştı.

Sunset'e varınca sağa döndü ve Beaudry'ye indi. Oradan da Figueroa Terrace'a çıktı. Waits'in aracının kenara çekildiği yol ağzının yakınında kaldırımın yanına park etti. Otuzlu ve kırklı yıllarda inşa edilmiş birkaç eski bungalov hâlâ duruyordu, ama evlerin çoğu, savaş sonrası inşa edilen beton bloklardan ibaretti.

Kapılı bahçeleri ve parmaklıklı pencereleriyle mütevazı yapılarıydı. Evlerin önüne park edilmiş arabalar son model veya lüks değildi. Bosch'un artık çoğunlukla Latin ve Asyalı nüfusa sahip olduğunu bildiği işçi sınıfına ait bir mahalleydi. Batı yönündeki evlerin arka tarafından şehir merkezindeki kulelerin bulunduğu güzel bir manzara görülebiliyordu. Doğu yönündeki evlerin arka tarafı tepenin engebeli yamaçlarına bakıyordu. Tepelerin üzerindeyse Dodger Stadi'nın otoparkı

bulunuyordu.

Bosch, Waits'in cam temizleme minibüsünü düşündü ve o gece neden bu mahallede olduğunu bir kez daha merak etti. Müşterilerinin olabileceği semtlerden değildi. Sabahın ikisinde herhangi bir iş minibüsünün bulunmasının normal karşılanacağı bir yer değildi zaten. İki STT memuru şüphelenmekte haklıydı.

Bosch park etmiş olduğu arabasından indi. Etrafına bakındı ve kafasındaki soruları değerlendirirken arabasına yaslandı. Hâlâ anlayamıyordu. Waits neden burayı seçmişti? Birkaç dakika sonra cep telefonunu çıkarıp ortağını aradı.

"AutoTrack'e baktın mı?" diye sordu.

"Az önce. Neredesin?"

"Echo Park'ta. Buraya yakın bir adres çıktı mı?"

"Tam bakıyordum. En doğudaki adresi Franklin'deki Montecito Sitesi."

Bosch, Montecito'nun Echo Park'a yakın olmadığını biliyordu ama Marie Gesto'nun arabasının bulunduğu High Tower'dan fazla uzak sayılmazdı.

"Ne zaman Montecito'daymış?" diye sordu.

"Gesto'dan sonra. Bir bakayım, doksan dokuzda girmiş ve ertesi yıl taşınmış.

Bir yıl kalmış."

"Söylenmeye değer başka bir şey var mı?"

"Yok, Harry. Her zamankiler işte. Her yıl ya da iki yılda bir ev değiştirmiş.

Galiba aynı yerde uzun süre kalmayı sevmiyordu."

"Tamam, Kiz. Çok teşekkürler."

"Ofise geri dönecek misin?"

"Birazdan."

Telefonu kapatıp arabaya bindi. Figueroa Yolu'ndan Chavez Koyağı'na geçti ve bir başka dur işaretiyle karşılaştı. Bir zamanlar bütün bu bölge sadece Chavez Ravine olarak bilinirdi ama bu, belediye bütün insanları dışarı atıp yuvaları olan bungalovlarla gecekonduları buldozerlerle yıkmadan önceydi. Koyakta büyük bir yerleşim projesinin hayata geçirileceği söyleniyordu. Evlerinden edilmiş olanları geri davet edecek olan, çocuklar için oyun parkları, okullar ve alışveriş merkezlerine sahip güzide bir semt olacağı öngörülüyordu. Ama insanlar evlerinden atıldıktan sonra bu proje rafa kaldırılmış ve boş araziye bir stadyum yapılmasına karar verilmişti.

Bosch son günlerde Ry Cooder'ın *Chavez Ravine* albümünü dinliyordu. Caz değildi ama idare ederdi. Kendi tarzında caz olduğu söylenebilirdi. "It's Just Work for me parçasını seviyordu. Yoksul insanların gecekonduğunu yıkmak için koyağa gelen ve vicdan azabı çekmeyi reddeden bir buldozer operatörüyle ilgili bir şarkıydı.

Buldozer kullanan bir adamsan Seni gönderdikleri yere gidersin...

Chavez Koyağı'ndan sola döndü ve birkaç dakika sonra Stadyum Yolu'na çıkarak Waits'in Echo

Park'a giderken STT memurlarının dikkatini ilk çektiği noktaya vardı.

Dur işaretinin orada bekleyerek yol ağzını inceledi. Stadyum Yolu, stadın devasa otoparklarına gidiyordu. Waits'in tutuklama raporlarında belirtildiği üzere bu yoldan bölgeye girmesi için şehir merkezinden, stadyumdan veya Pasadena Otoyolu'ndan geliyor olması gerekiyordu. Batı Hollywood'daki evinden geliyor olsa bu yola girmezdi.

Bosch kafası karışmış bir halde bunları düşündükten sonra sağlıklı bir sonuca ulaşmaya yetecek kadar veri olmadığına karar verdi. Waits takip edilmediğinden emin olmak için Echo Park'ın içinden geçmiş olabilir, STT ekibinin dikkatini geri dönüş yolundayken çekmiş olabilirdi.

Bosch, Waits hakkında bilmediklerinin çok fazla olduğunu fark etti. Bu durum, katille ertesi gün yüz yüze görüşeceği için onu tedirgin ediyordu. Kendini hazırlıksız hissediyordu. Daha önce aklına gelen fikri bir kez daha düşündü ve bu kez tereddüt etmedi. Telefonunu açtı ve FBF'nin Westwood ofisini aradı.

"Ajan Rachel Walling'i arıyorum," dedi operatöre. "Hangi birimde olduğundan emin değilim."

"Beklemede kalın."

Bosch beklerken arkasından gelen bir araç ona korna çaldı. Bosch ilerleyerek yol ayrımından geçti ve U dönüşü yapıp bir okalıptüs ağacının gölgesine park etti. İki dakika dolmak üzereydi ki hatta bir erkek sesi duyuldu. "Taktik."

"Ajan Walling, lütfen."

"Bir dakika bekleyin."

"Pekâlâ," dedi Bosch tıkırtıyı duyduktan sonra.

Ancak bu sefer bekleyişi uzun sürmedi ve bir yıl aradan sonra Rachel Walling'in sesini tekrar duydu. Tereddüt edip bekleyince kadın telefonu neredeyse kapatacak oldu.

"Rachel, ben Harry Bosch."

Tereddüt etme sırası Rachel'daydı.

"Harry..."

"Eee, 'taktik'ne anlama geliyor?"

"Sadece birimin adı."

Bosch anlamıştı. Rachel cevap vermektan kaçınmıştı çünkü sadece yüz yüze görüşmede bahsedilebilirdi ve hat da muhtemelen dinleniyordu.

"Niçin aramıştın, Harry?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Yardımın çok işime yarayabilir aslında."

"Hangi konuda? Şu an biraz meşgulüm."

"Boş ver o halde. Düşünmüştüm ki... Neyse, boş ver, Rachel, önemli değil.

Ben hallederim."

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Bırakayım da sen 'taktik'e dön, o her neyse. Kendine iyi bak."

Bosch telefonu kapadı ve kadının sesiyle hatırasının o an elinde olan işe yönelik dikkatini dağıtmasına engel olmaya çalıştı. Yol ağzına tekrar baktı ve muhtemelen Gonzales ve Fennel Waits'in minibüsünü gördüğünde STT aracının bulunduğu yerde olduğunu fark etti. Okalıptüs ağacı ve gecenin gölgeleri onlara iyi bir konuşlanma alanı sağlıyordu.

Öğle yemeği yemediği için artık iyiden iyiye acıkmıştı. Çin mahallesine gidip paket yaptırarak ofise dönüp yemeyi düşündü. Tekrar caddeye çıktı. Ofistekileri arayıp Chinese Friends'den bir şey isteyip istemediklerini sormayı düşünüyordu ki cep telefonu çaldı. Ekranına bakınca gizli numaradan aranmakta olduğunu gördü.

Yine de cevap verdi.

"Benim."

"Rachel."

"Cep telefonuma geçmek istedim."

Bir duraksama oldu. Bosch, Taktik'teki hatların dinleniyor oluşu konusunda haklı olduğunu biliyordu.

"Görüşmeyeli nasılsın Harry?"

"Fena değilim."

"Demek yapacağını söylediğin şeyi yaptın. Teşkilata geri döndün. Geçen sene Valley'deki davayla ilgili haberlerde ismine rastlamıştım."

"Evet, döndükten sonraki ilk davamdı. O zamandan beri işler durgundu. Şu an üzerinde çalıştığım davaya kadar yani."

"Beni de o yüzden mi aradın?"

Sesindeki ton Bosch'un dikkatinden kaçmamıştı. Son konuşmalarının üzerinden on sekiz aydan fazla bir süre geçmişti. Ve o da, kesişen davalarının üzerinde çalıştıkları yoğun haftadaydı. Bosch, teşkilata dönüşünden önce özel bir dava almıştı ve Rachel da bürodaki kariyerini canlandırma gayretindeydi. Dava Bosch'u teşkilata, Rachel'ı da Los Angeles saha ofisine götürmüştü. Bosch, bu Taktik birimi her neyse kadının Güney Dakota'daki pozisyonundan daha iyi olup olmadığını bilmiyordu. Ama bildiği bir şey vardı, o da gözden düşüp Dakota'ya sürülmeden önce Quantico'daki Davranışsal Bilim Birimi'nde psikolojik profil analizi yaptığıydı.

"Eski maharetlerini tekrar değerlendirmenin hoşuna gidebileceğini düşündüğüm için aradım."

"Profilden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Yarın tutuklanmış bir seri katille yüz yüze görüşmem var ve nelere nasıl tepki göstereceğine dair hiçbir fikrim yok. Bu adam iğneden kaçınmak amacıyla bir anlaşma yapmamız için dokuz cinayeti itiraf etmek istiyor. Bizi oyuna getirmeye çalışmadığından emin olmam gerek. Bütün ailelere bildiklerimize doğru adamı yakaladığımızı haber vermeden önce gerçekleri söylediğinden emin olmalıyım."

Rachel'in tepki göstermesi için bir an bekledi. Ses çıkmayınca devam etti.

"Elimde suçlar, birkaç suç mahalli ve adli tıp bulguları var. Dairesinde bulunanların listesi ve fotoğraflar da elimde. Ama adama dair elle tutulur bir fikrim yok. Elimdekileri sana gösterip senden fikir alma ümidiyle aramıştım."

Rachel cevap vermeden önce bir başka uzun sessizlik oldu.

"Neredesin, Harry?" diye sordu sonunda.

"Şu an mı? Karidesli pilav almak için Çin mahallesine gidiyordum. Öğle yemeği yemedim."

"Ben şehir merkezindeyim. Seninle buluşabiliriz. Ben de öğle yemeğini kaçırdım."

"Chinese Friends'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Elbette. Yarım saat sonra orada buluşalım mı?"

"Sen gelmeden siparişleri veririm."

Bosch telefonu kapadı ve içinde, Rachel Walling'in ona Waits davasında edebileceği yardım ihtimalinden başka bir kaynağı olduğunu bildiği bir heyecan hissetti.

Son görüşmeleri kötü neticelenmiş ama ağızda bıraktığı acı tat zamanla silinmişti.

Artık tek hatırladığı Las Vegas'ta bir motel odasında sevişmeleri ve kendisine yakın bir ruhla bağlantı kurduğunu hissediydi.

Kolundaki saate baktı. O gelmeden sipariş verecek olsa bile fazla zamanı vardı. Çin mahallesine varınca arabasını restoranın önüne çekti ve telefonunu yine çıkardı. Gesto dosyasını Olivas'a vermeden önce kendisine gerekebilecek isimleri ve telefon numaralarını not almıştı. Marie Gesto'nun Bakersfield'daki ailesini arıyordu. Bu telefonun onlar için büyük bir sürpriz olacağı söylenemezdi. Dosyayı bir daha göz atmak için arşivden her çıkarışında onları arama alışkanlığı edinmişti. Pes etmediğini bilmelerinin içlerini bir nebze rahatlatacağını umuyordu.

Kayıp kadının annesi telefona cevap verdi.

"Irene, ben Harry Bosch."

"Hhh! Yoksa..."

Onun aradığını anladıklarında ilk tepkileri hep bu ümit ve heyecan karışımı olurdu.

"Henüz bir şey yok, Irene," dedi hemen. "Sakıncası yoksa Dan ve sana bir soru soracaktım."

"Tabii, elbette. Sesini tekrar duymak güzel."

"Seninkini de öyle."

Irene ve Dan Gesto'yu son görüşünün üzerinden on yıldan fazla bir süre geçmişti. İki yıldan sonra kızlarını bulma umuduyla Los Angeles'a gelmeyi bırakmışlar, kızlarının dairesini satmışlar ve memleketlerine dönmüşlerdi. O zamandan sonra hep Bosch onları aramıştı.

"Ne soracaktın, Harry?"

"Bir isim. Marie'nin Ray Waits adında birinden bahsettiğini duymuş muydun hiç? Belki Raynard Waits? Raynard alışılmadık bir isim. Duyduysan hatırlayabilirsin."

Kadının ani bir nefes aldığını duydu ve hata yaptığını hemen fark etti. Son tutuklanma ve mahkemedeki duruşmalar Bakersfield medyasında da yer bulmuştu. Irene'in Los Angeles'taki bu tür haberleri dikkatle takip ettiğini bilmeliydi.

Waits'in neyle suçlandığını biliyor olmalıydı. Ona Echo Park Torbacısı dendiğinden de haberdardı muhtemelen.

"Irene?"

Kadının hayal gücünün onu korkunç bir yolculuğa çıkarmış olduğunu tahmin etti.

"...Irene, düşündüğün gibi değil. Sadece adamı araştırıyorum. Galiba ismini haberlerde duyduun."

"Elbette. Zavallı kızlar. Sonlarının o şekilde olması..."

Bosch kadının ne hissettiğini tam olarak bilemese de ne düşündüğünü biliyordu.

"Adamı haberlerde görüşünden öncesini düşünebilir misin? ismini düşün."

"Kızının bu isimden söz ettiğini duymuş muydun hiç?"

"Hayır, Tanrı'ya iükür hatırlamıyorum."

"Eşin oralarda mı? Ona da sorabilir misin?"

"Yok. Hâlâ işten dönmedi."

Dan Gesto, varını yoğunu kızını arama çalışmalarına harcamıştı. İki yıl sonra ruhsal, bedensel ve mali bakımdan tükenmiş, Bakersfield'a dönmüş ve bir John Deere bayiinde çalışmaya başlamıştı. Şimdi geçimini sağlamak için çiftçilere traktörler ve çiftlik malzemeleri satıyordu.

"Eve döndüğünde ona ismi sorup hatırlıyorsa bana telefon etmesini söyleyebilir misin?"

"Tamam, Harry."

"Bir şey daha, Irene. Marie'nin dairesinin oturma odasında büyükçe bir pencere vardı. Hatırlıyor musun?"

"Elbette. İlk yıl Noel'de o eve gelmemiş, biz onun ziyaretine gitmiştik. Her şekilde yanında olacağımızı hissettirmek istemiştik. Dan tam o pencerenin önüne bir Noel ağacı koymuştu. Sokağın başından bile görünüyordu."

"Evet. O pencereyi temiz tutmak için bir cam temizleme firması tutmuş muydu, biliyor musun?"

Uzun bir sessizlik oldu. Bosch bekledi. Soruşturmada bir boşluktu bu. On üç yıl önce değerlendirmesi gereken bir açıydı ama aklına bile gelmemişti.

"Hatırlamıyorum, Harry. Kusura bakma."

"Sorun değil, Irene. Önemi yok. Dan ile dairedaki eşyaları boşaltıp Bakersfield'a ne zaman döndüğünüzü hatırlıyor musun?"

"Evet."

Sesi boğuklaşmıştı. Bosch, kadının ağladığını biliyordu. İki yıllık arama çalışmalarının ve bekleyişin ardından evine dönen çift, ümitlerini olduğu kadar kızlarını da terk etmiş gibi hissetmişti.

"Eşyaların hepsini sakladınız mı? İşimiz bittiğinde size geri verdiğimiz tüm faturaları, fişleri ve

evrakları?"

Cam temizliği için bir fatura varsa mutlaka kontrol edilmiş olacağını biliyordu.

Yine de olmadığını doğrulamak için sormak, çatlaklardan sızıp kaybolmadığından emin olmak zorundaydı.

"Evet, duruyorlar. Hepsi Marie'nin odasında. Bir oda onun eşyalarıyla dolu.

Belki geri..."

Gelir. Bosch, Marie ölü ya da diri bulunana dek ümitlerinin tükenmeyeceğini biliyordu.

"Anlıyorum," dedi. "Evrakların bulunduğu kutuya bakmanı istiyorum, Irene.

Yapabilirsen. Pencere temizliği için alınmış bir fatura aramanı istiyorum. Çek defterlerini kontrol et ve temizleme şirketine ödeme yapıp yapmadığına bak.

Şirketin ismi ClearView ya da belki bunun için kullanılan bir kısaltma olabilir.

Herhangi bir şey bulursan beni ara. Tamam, mı, Irene? Kalemim var mı? Sanırım yeni cep numaram sende yok."

Tamam, Harry," dedi Irene. "Kalemim var."

"Numaram üç yüz yirmi üç, iki yüz kırk dört, elli altı, otuz bir. Teşekkürler, Irene. Şimdi kapamam gerek. Eşine selam söyle, lütfen."

"Söylerim. Kızın nasıl, Harry?"

Bosch duraksadı. Aradan geçen yıl arda onlara kendisi hakkında her şeyi söylemiş gibiydi. Aralarındaki bağı ve kızlarını bulacağına dair verdiği sözü kuvvetlendirmenin bir yoluydu.

"İyi. Harika."

"Kaçınıcı sınıfta şimdi?"

"Üçüncü. Ama onu fazla göremiyorum. Şu an annesiyle Hong Kong'da yaşıyor.

Geçen ay bir haftalığına yanına gittim. Orada da bir Disneyland varmış."

Son cümleyi neden söylediğini bilmiyordu.

"Onunla olduğun anlar çok özeldir eminim."

"Öyle. Artık bana e-posta da gönderiyor. Hatta bu konuda benden çok daha iyi."

Kızını kaybetmiş, nerede ve nasıl olduğunu bilmeyen bir kadına kendi kızından bahsetmek biraz tuhaftı.

"Umarım yakında döner," dedi Irene Gesto.

"Ben de öyle umuyorum. Hoşça kal, Irene. Beni istediğin zaman cepten arayabilirsin."

"Hoşça kal, Harry. İyi şanslar."

Irene her konuşmanın sonunda mutlaka şans dilerdi. Bosch arabasında oturarak kızının Los Angeles'ta yaşamasına dair isteğinin içinde yarattığı çelişkileri düşündü. Şu an kendisinden çok uzaktaydı ve güvenliğinden endişe duyuyordu. Onu koruyabilmek için yakınında olmasını istiyordu. Ama onu genç kadınların arkalarında iz bırakmadan ortadan kaybolduğu veya parçalarının çöp

torbalarında bulunduğu bir şehre getirmek ne derece güvenli olurdu? Derinlerde bir yerde bencillik ettiğini, nerede olursa olsun onu tam manasıyla koruyamayacağını biliyordu. Bu dünyada herkes kendi yolunu çizmek zorundaydı. Darwin'in kuralları işbaşındaydı ve Bosch'un tek yapabileceği, kızının yolunun Raynard Waits gibi biriyle çakışmamasını ümit etmektir.

Dosyaları topladı ve arabadan indi.

Bosch KAPALI levhasını Chinese Friends'in kapısının önüne gelene dek fark etmedi. Restoranın öğleden sonraları, akşam yemeği telaşı başlamadan önce bir süreliğine kapandığını ancak o zaman hatırladı. Rachel Walling'i aramak üzere cep telefonunu çıkardı ama sonra gizli numaradan aradığı aklına geldi.

Beklemekten başka yapılacak hiçbir şey olmayınca kaldırımdaki kutudan bir *Times* aldı ve arabasına yaslanarak okumaya koyuldu.

Gazeteyi okumakla hız kaybediyormuş veya zaman kaybediyormuş gibi hissederek başlıklara çabucak bir göz attı. İlgiyle okuduğu tek haber, bölge savcısı adayı Gabriel Williams'ın Hıristiyan Kiliseleri'nin Güney Bölge Kardeşliği'nin desteğini almasıyla ilgili kısa bir rapordu. Büyük bir sürpriz sayılmazdı ancak önemliydi zira azınlık oylarının medeni haklar avukatı Williams'a gittiğine dair erken bir belirtiydi. Haberde ayrıca Williams ve Rick O'Shea'nin ertesi gece güneyi temsil eden bir başka koalisyon olan Duyarlı Liderlik için Vatandaşlar'ın destekleyici olduğu bir aday değerlendirmesine katılacağı belirtilmişti. Adaylar birbirleriyle kozlarını paylaşmak yerine konuşmalar yapacaklar ve izleyicilerden gelen soruları cevaplayacaklardı. Daha sonra DLV kimi desteklediğini açıklayacaktı. Belediye meclis üyeliği adayları Irvin Irving ve Martin Maizel'in de bu programa katılması bekleniyordu.

Bosch gazeteyi indirip bir an için hayale dalarak programa katıldığını ve irving'e polis teşkilatında çevirdiği dolaplardan sonra ne yüzle meclis üyeliğine aday olduğunu sorarak izleyiciler önünde rezil ettiğini düşündü.

Üzerinde herhangi bir işaret olmayan bir federal araç arabasının önüne park edince gündüz hayallerinden gerçeklere döndü. Rachel Walling araçtan indi.

Üzerinde bir pantolon ceket takım, içinde krem rengi bir bluz vardı. Kestane rengi saçları serbestçe omuzlarına dökülüyordu. İyi görünüyordu. Bosch, onu görür görmez Las Vegas'taki geceye döndü.

"Rachel," dedi gülümseyerek.

"Harry."

Bosch, ona doğru yürüdü. Tuhaf bir andı. Ona sarılması mı yanağından öpmesi mi yoksa sadece elini mi sıkması gerektiğini şaşırmıştı. Vegas'ta bir gece geçirmişlerdi ama hemen ardından Los Angeles'ta, evinin arka balkonunda her şey mahvolmuş ve daha tam anlamıyla başlamadan bitmişti.

Rachel uzanıp koluna hafifçe dokunarak onu seçim yapma mecburiyetinden kurtardı.

"İçeri girip sipariş vereceğini sanıyordum."

"Kapalıymış. Saat beşten önce açmıyorlar. Beklemek mi yoksa başka bir yere mi gitmek istersin?"

"Nereye mesela?"

"Bilmem. Philippe's olabilir."

Rachel başını iki yana salladı.

"Oradan usandım. Hep orada yiyoruz zaten. Bugün öğle yemeği yemeyişimin sebebi herkesin oraya gitmiş olması aslında."

"Taktik ha?"

Şehir merkezindeki restorandan bıktıysa çalışırken Westwood'daki ana ofisten dışarı pek çıkmıyor olmalıydı.

"Bildiğim bir yer var. Ben arabayı kullanırken sen de dosyalara bir göz atarsın."

Arabasına yürüyüp kapıyı açtı. Rachel'in oturması için dosyaları koltuğun üzerinden aldı. Sonra dosyaları ona verip direksiyon başına geçti. Elindeki gazeteyi arka koltuğa fırlattı.

"Vay canına, bu tam Steve McQueen tarzı," dedi Rachel Mustang'i kastederek.

"Mercedes'e ne oldu?"

Bosch omuz silkti.

"Değişikliğe ihtiyacım vardı."

Onu eğlendirmek için motoru bağırttı, ardından kaldırımından uzaklaştırıp caddeye çıktı. Sunset'e yönelip Silver Gölü'ne doğru döndü. Giderken Echo Park'tan geçeceklerdi.

"Benden tam olarak ne istiyorsun, Harry?"

Kucağındaki dosyalardan en üsttekini açtı ve okumaya koyuldu.

"Bir göz gezdirip bana adam hakkındaki fikirlerini söylemeni istiyorum. Yarın onunla görüşmem var ve elle tutulur bir fikrim yok. Beni herhangi bir şekilde yönlendirmediğinden, oynamadığından emin olmak istiyorum."

"Bu adamı duymuştum. Echo Park Kasabı, değil mi?"

"Echo Park Torbacısı diyorlar."

"Anlaşıldı."

"Davaya daha eski bir bağlantım var."

"Nedir?"

"Doksan üçte Hollywood Bölgesi'nde çalışıyordum. Kayıp bir kızla ilgili soruşturmayı bana verdiler. İsmi Marie Gesto'ydu ve hiçbir zaman bulunamadı. O günlerde çok ses getirmiş, medyada epey yer almıştı. Yarın görüşeceğim adamın, Raynard Waits'in, hakkında bilgi vereceğini söyleyerek pazarlık malzemesi yaptığı davalardan biri de o."

Rachel, ona baktıktan sonra gözlerini tekrar dosyaya çevirdi.

"Davalara kendini nasıl yürekten adadığını biliyorum, Harry. Onun için bu adamla senin görüşmenin doğru olup olmadığına dair şüphelerim var."

"Ben iyiyim. Dava hâlâ benim. Ve gerçek bir dedektifin yapması gerektiği gibi kendimi yürekten adadım. Benim için başka türlü söz konusu değil."

Rachel'a dönüp kısa bir bakış fırlatınca gözlerini devirdiğini gördü.

"Cinayetin Zen ustası gibi konuştun. Nereye gidiyoruz?"

"Silver Gölü'nde Duffy's diye bir yer. Beş dakika sonra orada oluruz.

Bayılacaksın. Ama bürodaki dostlarını götürme sakın. Bozarlar."

"Götürmem, söz."

"Hâlâ vaktin var mı?"

"Dediğim gibi, öğle yemeği yemedim. Ama bir ara çıkışımı yapmak için işe dönmeliyim."

"Federal mahkeme dışında mı çalışıyorsun?"

Rachel cevap verirken dosyayı incelemeye ve sayfaları çevirmeye devam etti.

"Evet, yerleşke dışındayız."

"Federalilerin şu gizli noktalarından biri demek?"

"Kuralı biliyorsun. Söylersem seni öldürmek zorunda kalırım."

Bosch bu espri üzerine başını salladı.

"Bu bana Taktik'in ne anlama geldiğini açıklayamayacağın anlamına mı geliyor?"

"Bir şey değil. Taktik istihbarat'ın kısası. Toplayıcılarız. İnternet üzerinden, uydudan, cep telefonlarından elde ettiğimiz kaba verileri analiz ediyoruz. Oldukça sıkıcı olduğu söylenebilir."

"Ama yasal, öyle mi?"

"Şimdilik."

"Kulağa terörizmle ilgiliymiş gibi geliyor."

"Ama çoğu zaman Narkotik Birimi için ipuçları bulmakla kalıyoruz. Ve geçen sene internette kasırga bağışlarıyla ilgili otuzdan fazla dolandırıcılık vakası tespit ettik. Dediğim gibi bunlar kaba veriler. Herhangi bir yere götürebilirler."

"Ve sen Güney Dakota'nın uçsuz bucaksız düzlüklerini Los Angeles şehir merkezi için bıraktın."

"Kariyerimin geleceği için doğru bir hamleydi. Pişman değilim. Ama Dakota'da özlediğim şeyler olduğunu da inkâr edemem. Her neyse, bırak da şunlara konsantre olayım. İncelememi istiyorsun, değil mi?"

"Evet, kusura bakma. Oku sen."

Yolun son dakikalarında sessizce araba kullandı ve sonra küçük bir restoranın önünde durdu. İçeri girerken gazeteyi de yanına aldı. Rachel kendisi ne yiyorsa ona da aynısından sipariş etmesini söyledi. Ama garson gelip Bosch omlet söyleyince fikrini değiştirdi ve mönüyü incelemeye başladı.

"Öğle yemeği yiyeceğimizi sanıyordum, kahvaltı değil."

"Kahvaltı da etmemiştim. Hem buranın omletleri çok lezzetlidir."

Rachel hindili sandviç sipariş edip mönüyü garsona geri verdi.

"Seni uyarayım, söyleyeceklerim çok yüzeysel olacak," dedi Rachel yalnız kaldıklarında. "Tam bir psikolojik değerlendirme yapabilmem için yeterli vakit yok.

Sadece yüzeyi biraz kazıyor olacağım."

Bosch başını salladı.

"Biliyorum," dedi. "Ama sana verebileceğim zamanım yok, bu yüzden bana ne söyleyebilirsen razıyım."

Rachel başka bir şey söylemeden dosyalara döndü. Bosch spor sayfalarına bir göz attı, ama Dodgers'ın önceki gece yaptığı maça dair yorumlar fazla ilgisini çekmedi. Son yıllarda beysbole ilgisi bir hayli azalmıştı. Gazeteyi o an sadece Rachel'ı daha iyi izleyebilmek için bir paravan olarak kullanmaktaydı. Saçının daha uzun oluşu dışında onu son görüşünden bu yana değişmemişti. Hâlâ canlı bir çekiciliğe sahipti ve yaralıymış hissi veriyordu. Gözlerinden anlaşılıyordu. Aynaya baktığı zamanlarda kendisinininki de dâhil olmak üzere diğer pek çok yüzde gördüğü katı polis bakışları onda yoktu. Yaraların dışarıda değil, içeride olduğunu gösteren gözlerdi. Bir kurbanın gözlerine sahipti ve Bosch'u çeken de buydu.

"Neden gözünü dikmiş bana bakıyorsun?" diye sordu aniden.

"Ne?"

"Çok belli ediyorsun."

"Ben sadece..."

Yanlarında bitiveren ve tabaklarını önlerine koyan garson onu kurtardı.

Walling dosyaları bir kenara koyarken Bosch kadının yüzünde ufak bir gülümseme fark etti. Sessizliklerini koruyarak yemeklerine başladılar.

"Güzelmiş," dedi Rachel. "Midem kazınıyordu."

"Benim de."

"Eee, ne arıyordun?"

"Ne zaman?"

"Gazete okuyormuş gibi yaptığın ama aslında okumadığın zaman."

"Şey, ben... Galiba konuyla ilgilenmeyi gerçekten isteyip istemediğini anlamaya çalışıyordum. Yani, işin başından aşkınmış gibi görünüyor. Belki bu tarz bir işe tekrar dönmek istemezsin."

Rachel sandviçini kaldırdı ama ısırmadan önce duraksadı.

"İşimden nefret ediyorum, tamam mı? Daha doğrusu şu an yapmakta olduğum şeyden nefret ediyorum. Ama daha iyi olacak. Bir yıl sonra her şey çok daha iyi olacak."

"Pekâlâ. Ya bu? Bunun bir sakıncası var mı?"

Kadının tabağının yanında duran dosyaları işaret etti.

"Yok, ama çok fazla bilgi var. Sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum.

Fazla veri yüklenmesi söz konusu."

"Sadece bugünüm var."

"Neden görüşmeyi erteleyemiyorsun?"

"Çünkü benim görüşmem değil. Ve içine politika da dâhil. Savcı, bölge savcılığına aday.

Manşetlere ihtiyacı var. Beni bekleyecek hali yok."

Walling başını salladı.

"Rick O'Shea için fırsat."

"Ben bu davaya Gesto yüzünden dâhil oldum. Onlara yetişebilmem için yavaşlayacak değilim."

Rachel elini dosya yığınının üstüne karar vermesine yardım edecek bir sinyal alabileceğini düşünürmüş gibi koydu.

"Beni geri götürdüğünde dosyaları yanıma alayım. İşimi bitirir, çıkar ve incelemeyi bitiririm. Sonra gece senin evine gelir ve elimde ne varsa veririm. Her şeyi."

Bosch gizli bir anlam ararcasına gözlerini dikip ona baktı.

"Kaçta?"

"Bilmiyorum, incelemeyi bitirir bitirmez. En geç dokuzda biter sanırım. Yarın erkenden işim var. Senin için uygun mu?"

Bosch başını salladı. Bunu beklemiyordu.

"Hâlâ tepedeki evde mi oturuyorsun?" diye sordu Rachel.

"Evet, oradayım. Woodrow Wilson."

"Güzel. Benim evim Beverly'de, fazla uzak değil. Sana gelirim. Manzarayı hatırlıyorum."

Bosch karşılık vermedi. Az önce hayatına neyi davet etmiş olduğundan emin değildi.

"Sana o zamana dek düşünmen için bir şey verebilir miyim?" diye sordu Rachel.

"Belki biraz kontrol işi?"

"Elbette, nedir?"

"İsmi. Gerçek ismi mi?"

Bosch kaşlarını çattı. Katilin ismi üzerinde hiç kafa yormamıştı. Gerçek olduğunu varsaymıştı. Waits ele geçirilmişti. Parmak izleri alınıp kimliğinin doğrulanması için veritabanına gönderilebilirdi.

"Öyle sanıyorum. Parmak izleri daha önceki bir tutuklamada alınanlarla eşleşti. O sefer sahte bir isim vermiş ama MAD'deki başparmak izi Waits olduğunu ortaya çıkarmış. Neden?"

"Bir *reynard*'ın ne olduğunu biliyor musun? Raynard ile okunuşları aynı ama *R-A-Y* değil, *R-E-Y* şeklinde yazılıyor."

Bosch başını iki yana salladı. Bilmiyordu. İsim üzerine hiç düşünmemişti.

"Hayır, neymiş?"

"Genç erkek tilkiye verilen ad. Genç dişi tilkiye *vixen*, erkeğine ise *reynard* deniyor. Üniversitedeyken Avrupa folkloru üzerine ders almıştım, diplomat olmayı istediğimi sandığım günlerdi. Ortaçağ Fransız folklorunda Reynard isminde bir tilki karakteri var. Üçkâğıtçının teki. Reynard ismindeki düzenbazla ilgili pek çok hikâye ve efsane var. Karakter aradan geçen yüzyıllarda pek çok kitapta, özellikle de çocuk kitaplarında yer almış. Ofise döndüğünde Google'da arama

yapabilirsin, bir sürü sonuç alacağından eminim."

Bosch başını salladı. Ona Google'da nasıl arama yapılacağını bilmediğini söylemeyecekti. Sekiz yaşındaki kızına e-posta göndermeyi bile zar zor becermişti. Rachel parmağının ucuyla dosyalara bastırdı.

"Genç bir tilki tam iriliğe erişmediği için daha ufak tefektir," dedi. "Dosyadaki tarife bakılırsa Bay Waits de minyon tipli. Tam adını göz önüne alıp hepsini bir arada düşünürsen..."

"Küçük tilki *bekliyor*," dedi Bosch. "Genç tilki bekliyor. Üçkâğıtçı bekliyor."

"Dişi tilkiyi bekliyor. Belki kurbanlarına o gözle bakıyordu."

Bosch başını salladı. Etkilenmişti.

"Ve umarım bu gece sana anlatacak daha çok şeyim olacak."

Yemeğine geri döndü. Bosch da onu seyretmeye.

Bosch, Rachel Walling'i arabasına bırakır bırakmaz cep telefonunu açtı ve ortağını aradı. Rider Matarese davasının evrak işlerini bitirmek üzere olduğunu, ertesi Sabah ilk iş olarak savcılığa sunabileceklerini söyledi.

"Güzel. Başka bir şey var mı?"

"Kanıt Arşivi'nden Fitzpatrick kanıt kutusunu istedim. Meğer iki kutu varmış, getirdiler."

"İçlerinde ne var?"

"Çoğu, bir kere bile bakılmadığının anlaşıldığı rehinci dükkânı kayıtları. Yangın söndürme çalışmaları yüzünden o sırada sıırıslıklanmışlar. Ayaklanma Suçları'nda görevli memurlar hepsini plastik torbalara doldurmuş. O zamandan beri de torbaların içinde küflenmekteymişler. İğrenç kokuyorlar."

Bosch duyduklarını düşünerek başını salladı. Çıkamaz sokaktı ve fark etmiyordu. Raynard Waits zaten Daniel Fitzpatrick'i öldürdüğünü itiraf etmek üzereydi. Rider'ın da durumu aynı şekilde gördüğünden emindi. Gönüllü bir itiraf floş royal gibiydi. Bütün elleri geçirdi.

"Olivas veya O'Shea'den Haber aldın mı?" diye sordu Rider.

"Daha değil. Olivas'ı arayacaktım ama önce seninle konuşmak istedim. Belediye ruhsat bürosunda tanıdığın var mı?"

"Hayır, ama orayı aramamı istiyorsan ancak yarın sabah mümkün olabilir. Şu an kapalılar. Ne arıyorsun?"

Bosch saatine baktı. Vaktin bu kadar geç olduğunun farkında değildi. Yediği omletin hem kahvaltı hem öğle yemeği hem de akşam yemeği yerine geçmesi gerekeceğini düşündü.

"Waits'in işini araştırmayı düşünüyordum. Ne zaman kurmuş, hiç şikâyet almış mı, bunun gibi şeyler. Olivas ve ortağının bunu yapmış olması gerek ama dosyada hiç bilgi yok."

Rider konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı.

"High Tower'la bağlantının o olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki. Ya da belki Marie'yle. Evinde büyük pencereler vardı. O günlerde aklıma gelmemişti. Belki gözden kaçırdığımız budur."

"Sen hiçbir şeyi gözden kaçırmazsın, Harry. Yine de kontrol edeceğim."

"Bir diğer konuya adamın ismi. Sahte olabilir."

"Nasıl?"

Bosch ona Rachel Walling ile temas kurduğunu ve dosyalara göz atmasını rica ettiğini söyledi. Buna aldığı ilk tepki mutlak sessizlik oldu zira Bosch, FBI'ı üstlerinin onayı olmaksızın bir LAPT soruşturmasına davet etmekle, Walling'e yapılan davet gayrı resmi de olsa görünmez sınırlardan birini aşmış, yazılı olmayan kurallardan birini ihlal etmiş oluyordu. Ama söz Tilki Reynard'a gelince

Rider sessizliğini bozdu ve şüpheyle konuştu.

"Sence cam temizleyici seri katilimiz ortaçağ folkloru üzerine eğitim mi almış?"

"Bilmiyorum," dedi Bosch. "Walling fikri bir çocuk kitabından almış olabileceğini söylüyor. Fark etmez. Doğum belgelerine bakmamızı ve Raynard Waits adında birinin gerçekten var olup olmadığını kontrol etmemizi gerektirecek kadar veri var. İlk dosyada, doksan üçte hırsızlıktan tutuklandığında Robert Saxon ismini vermiş ama başparmak izini araştırınca Raynard Waits ismine ulaşmışlar."

"Burada ne görüyorsun, Harry? O kadar eski bir tarihte başparmak izine sahiplerse bana isim sahte olmayabilir gibi geliyor."

"Belki. Ama biliyorsun ki bu eyalette sahte adla sürücü ehliyeti almak gayet mümkün. Ya Saxon gerçek adıyla ve bilgisayardan sahte isim çıkınca gerçeğini bırakıp onunla devam ettiyse? Bunun olduğunu daha önce gördük."

"Peki, ismi neden kullansın? Waits adıyla sabıkası vardı. Neden Saxon'a veya gerçek ismi her neyse ona dönmedi?"

"Güzel sorular. Bilmiyorum. Ama kontrol etmemiz şart."

"Eh, ismi her neyse, adam elimizde. *Tilki Reynard*'ı şimdi Google'da arayacağım."

"E ile yazılıyor."

Bosch beklerken Rider'ın klavyenin tuşlarına bastığını duydu.

"Tamamdır," dedi Rider. "Tilki Reynard hakkında birçok sayfa var."

"Walling öyle olacağını söylemişti."

Rider okurken uzun süreli bir sessizlik oldu. Sonunda tekrar konuştu.

"Efsaneye göre Tilki Reynard'ın hiç kimsenin bulamadığı gizli bir şatosu varmış.

Kurbanlarını yakına çekebilmek için türlü numaralar yaparmış. Sonra avlarını şatosuna götürüp yermiş."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Bosch konuştu.

"AutoTrack'te Robert Saxon ismini aramak için vaktin var mı?"

"Elbette."

Sesi pek ikna olmuş gibi değildi. Ama Bosch vazgeçmeyecekti. Bir an bile boş kalmalarını istemiyordu.

"Tutuklama raporundan bana doğum tarihini oku," dedi Rider.

"Yapamam. Yanımda değil."

"Nerede? Masanın üzerinde göremiyorum."

"Dosyaları Ajan Walling'e verdim. Bu gece geri alacağım. Tutuklama raporunu bilgisayardan alman gerekecek."

Rider cevap vermeden önce uzunca bir sessizlik oldu.

"Harry, onlar resmi soruşturma dosyaları. Yanından ayırmaman gerektiğini biliyorsun. Ayrıca

yarınki görüşme için onlara ihtiyacımız var."

"Bu gece geri alacağımı söyledim."

"Öyle olacağını umalım. Ama şunu söylemeden geçemeyeceğim, ortak, yine kovboyluk yapıyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Ne kadar çok şey öğrenebilirsek kârdır, Kız. Yarın o görüşme odasına girmeden önce hazırlıklı olmak istiyorum. Walling'den öğreneceklerim bize koz sağlayabilir."

"Pekâlâ. Sana güveniyorum. Belki bir gün sen de bana güvenir, ikimizi birden etkileyecek kararları kafana göre vermeden önce fikrimi sorarsın."

Bosch yanaklarının ısındığını hissetti. Rider'ın haklı olduğunu biliyordu. Hiçbir şey söylemedi çünkü onu dâhil etmediği için özür dilemesinin bir faydası olmayacağını biliyordu.

"Olivas bize yarın için bir saat verirse beni ara," dedi Rider.

"Tamam."

Bosch telefonu kapattıktan sonra bir süre gelişmeleri düşündü. Rider'ın söylediklerinin yarattığı mahcubiyeti üzerinden atmaya çalıştı. Dikkatini soruşturma üzerinde odakladı ve o ana dek değinmedikleri bir konu olup olmadığını düşündü. Birkaç dakika sonra telefonunu tekrar açtı, Olivas'ı aradı ve Waits görüşmesi için yer ve saatin belirlenip belirlenmediğini sordu.

"Yarın sabah saat onda," dedi Olivas. "Geç kalmayın."

"Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun, Olivas?" diye sordu Bosch. "Yoksa telepatiyle mi öğrenecektim?"

"Ben de daha yeni öğrendim. Sen benden önce davranıp aradın."

Bosch bu mazereti duymazdan geldi.

"Nerede?"

"Bölge savcısının ofisinde. Yüksek güvenlik kordonu altında buraya getireceğiz."

"Şimdi bölge savcılığında mısınız?"

"Rick ile üzerinden geçmemiz gereken birkaç konu vardı."

Bosch bunun üzerine bir şey söylemedi.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu Olivas.

"Evet, bir sorum var," dedi Bosch. "Ortağın nerelerde Olivas? Colbert'a ne oldu?"

"Hawaii'de. Önümüzdeki hafta dönecek. Bu iş o zamana kadar devam ederse o da parçası olacak."

Bosch, Colbert'ın neler olup bittiğini, potansiyel olarak kariyerinde müthiş bir aşama yapmasına yardım edebilecek bir davadan uzak kaldığını bilip bilmediğini merak etti. Bosch'un Olivas hakkında bildiklerinin ışığında ortağını devre dışı bırakıp olası bir zaferin aslan payını kendine almak istemesi pek de şaşırtıcı görünmüyordu.

"Saat onda, değil mi?"

"Onda."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı, Olivas?"

Olivas'ın bölge savcılığında ne işi olduğunu merak ediyor ama doğrudan sormak istemiyordu.

"Aslında var. Hassas bir mesele olduğu söylenebilir. Rick'le de bunu konuşuyorduk."

"Nedir?"

"Şu an neye bakıyorum tahmin et."

Bosch nefesini gürültüyle bıraktı. Olivas işi uzatacağı besbelli. Onunla tanışalı bir gün bile olmamıştı ama adamdan hiç hoşlanmamıştı, hiçbir zaman da hoşlanmayacağını biliyordu.

"Hiçbir fikrim yok, Olivas. Neymiş?"

"Gesto davasındaki elli birleriniz."

Dedektiflerin yaptıklarından rutin telefon görüşmelerine, medyadan gelen sorulara verilen cevaplardan vatandaşların verdiği ipuçlarına kadar soruşturma ile ilgili her gelişmenin tüm safhalarda kaydedildiği Soruşturma Kronolojisi'nden bahsediyordu. Bu ayrıntılı liste genellikle el yazısıyla doldurulur, kısaltmalar kullanılır, her gün, bazen her saat güncellenirdi. Sayfa dolduğunda 51 adı verilen bir forma daktiloyle geçirilir, bu form, dava mahkemeye intikal ederse, ettiğinde soruşturma dosyalarını görmek isteyen avukatların, yargıçların ve jüri üyelerinin inceleyebilmesi için tamamlanmış ve okunaklı hale getirilmiş olurdu.

"Ne olmuş onlara?" diye sordu Bosch.

"On dördüncü sayfanın son satırına bakıyorum. Yirmi dokuz eylül, bin dokuz yüz doksan üç tarihli. Saat on sekiz kırkta listeye eklenmiş bir bilgi var. Mesai bitiminde olmalı. Bilgiyi ekleyen isminin baş harfleri JE."

Bosch sahra suyunun boğazına kadar yükseldiğini hissetti. Olivas nereye varacaksa, her anından zevk aldığı belli oluyordu.

"Elbette," dedi sabırsızca. "O sıradaki ortağım olan Jerry Edgar eklemiş olmalı. Ne yazıyor, Olivas?"

"Diyor ki; okuyayım. 'Robert Saxon, doğum tarihi üç/on bir/ yetmiş bir. *Times*'daki haberi görmüş. Mayfair'deymiş ve MG'nun yalnız olduğunu görmüş. Peşinde kimse yokmuş.' Bir de Saxon'in telefon numarası var. Hepsi bu. Ama bu kadarı yeterli, Ateşli Çocuk. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Biliyordu. Robert Saxon ismini daha biraz önce araştırması için Kız Rider'a söylemişti. O an Raynard Waits olarak bilinen adamın o günlerde kul andığı sahte ismi veya belki de gerçek ismiydi. Elli birlerde ki isim artık Waits'i Gesto davasına bağlıyordu.

Aynı zamanda Bosch ve Edgar'ın on üç yıl önce Waits/Saxon'a ulaşabilmek için en azından bir fırsatları olduğu anlamına geliyordu. El i birlerdeki eklentiye tam olarak hatırlamıyordu. Soruşturma Kronolojisi tek satırlık veya iki satırlık bilgilerle dolu düzinelerce sayfadan oluşuyordu. Hepsini birden anımsamak aradan geçen yıllarda birçok kez tekrar incelemesine rağmen mümkün değildi.

Sesine tekrar kavuşup konuşabilmesi bir dakikasını aldı.

"Cinayet dosyasında ismin geçtiği tek yer orası mı?"

"Gördüğüm kadarıyla öyle," dedi Olivas. "Her şeyin üzerinden iki kez geçtim. İlk seferinde gözümünden kaçmış. İkinci kez baktığımdaysa 'Hey, ben bu ismi tanıyorum,' dedim. Waits'in doksanlı yıllarda kullandığı bir sahte isim. Sizdeki dosyalarda da olmalı."

"Biliyorum, görmüştüm."

"Sizi aramış, Bosch. Katil sizi aramış ve ortağınla bu fırsatı kaçırmışsınız.

Görünüşe bakılırsa adamı kimse araştırmamış ya da ismini veritabanında aramamış. Elinizde katilin sahte ismi ve telefon numarası varmış ama hiçbir şey yapmamışsınız. Katil olduğunu bilmiyordunuz elbette. Gördüğünü anlatan alelade bir vatandaştı. Bir şekilde sizi oyuna getirip dava hakkında bilgi almaya çalışmış olmalı. Ama Edgar bu oyuna ortak olmamış. Vakit geç olmuş ve işten çıkıp ilk martinisini içmek için sabırsızlanıyormuş."

Bosch hiçbir şey söylemedi. Olivas memnuniyetle boşluğu doldurdu.

"Yazık olmuş. Belki her şey daha o gün biterdi. Sabah Waits'e bu telefon konuşmasını da sorarız herhalde."

Olivas ve zavallıca kelimeleri artık Bosch'u ilgilendirmiyordu. Dikenler, üzerine çöken kopkoyu, yoğun bulutu delip geçemiyordu. Robert Saxon ismi soruşturmada karşılarına çıkmış olsa bilgisayarda rutin bir araştırmaya tabi tutulacağını biliyordu.

Sahte isimler veritabanında bir eşleşme sağlanacak ve bu da onları daha önce hırsızlıktan tutuklanmış olan Raynard Waits'e götürecekti. Bu şekilde ismi şüpheliler arasına girecekti. Anthony Garland gibi kıyısından köşesinden değil, doğrudan bağlantılı bir şüpheli olacaktı. Ve bu da soruşturmayı kesinlikle bambaşka bir boyuta taşıyacaktı.

Ama bunlar gerçekleşmemişti. Ne Bosch'un ne de Edgar'ın ismi araştırmış olduğu açık bir şekilde görülüyordu. Muhtemelen çöp torbalarında parçalanmış halde bulunan iki kadının ve Waits'in onlara anlatacağı yedi kurbanın sonunu getirmiş olabilecek bir ihmaldi.

"Olivas," dedi.

"Evet, Bosch?"

"Yarın cinayet dosyasını getirmeyi unutma. Elli birleri görmek istiyorum."

"Getireceğim zaten. Yapacağımız görüşmede lazım olacak."

Bosch başka tek laf etmeden telefonu kapadı. Soluklarının hızlanmış olduğunu hatırlıyordu. Kısa süre sonra hiperventilasyona yaklaşmıştı. Arabanın koltuğuna dayanmış olan sırtı yanmaya ve üzerinden terler boşalmaya başladı.

Camını açarak nefeslerini yavaşlatmaya çalıştı. Parker Merkezi'ne yaklaşmıştı ama yine de kaldırıma yanaşarak durdu.

Bu her dedektifin kâbusuydu. Olabilecek en kötü senaryo. Gözden kaçırılmış veya önemsenmemiş bir ipucu, dünyaya korkunç bir felaketin salınmasına yol açıyordu. Gölgeler arasında dolaşırken can

üstüne can alan acımasız, habis bir varlığı serbest bırakmışlardı. Her dedektifin hata yapabileceği ve pişmanlıkla yaşamayı öğrenmesi gerektiği doğrudur. Ama Bosch bunun kötü niyetli olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Onu son kurbanı olarak avucuna alıp işini bitirene kadar her şeyi karartacak ve içinde büyüyecekti.

Camdan içeri hava girmesi için kaldırımdan uzaklaşıp trafiğe girdi. Sonra lastikleri gıcırdatarak bir U dönüşü yaptı ve evine yöneldi.

Bosch evinin arka balkonundan gökyüzünün kararmaya başlamasını izledi.

Woodrow Wilson Yolu'nda, tepenin yamacında uçuruma tutunmuş bir çizgi film karakteri gibi duran, sundurmalı bir evde yaşıyordu. Bosch bazen kendini o çizgi film karakteri gibi hissedirdi. O gece olduğu gibi. Buzlu votka içiyordu. Teşkilata döndükten sonra içtiği ilk sert içkiydi. Votka, boğazında bir meşale yutmuş hissi yaratıyordu ama önemli değildi. Düşüncelerini yakmaya ve sinir uçlarını dağlamaya çalışıyordu.

Bosch kendisini her şeyi değerlendiren umursayan gerçek bir dedektif olarak görürdü. Ya herkes içindeydi ya da kimse değildi. Her zaman böyle söylerdi. Bu sayede işinde iyiydi ama bu aynı zamanda hassas noktasıydı. Yaptığı hatalar onu çok etkileyebilirdi ve bu, hataların en kötüsüydü.

Bardağını sallayıp buzları birbirine çarptırdıktan sonra içkisinin tamamını bitirdi. Bu kadar soğuk bir madde aşağı inerken yoluna çıkan her şeyi nasıl böyle alev alev yakabiliyordu? Buzların üzerine yine votka dökmek için evin içine girdi. İçkisine sıkacak limon veya misket limonu olmasını diledi ama eve gelirken hiçbir yerde durmamıştı.

Mutfakta, elinde tazelediği içkisiyle telefonu alıp eski ortağı Jerry Edgar'ın cep numarasını aradı. Numarayı hâlâ ezberliyordu. Ortakların telefon numaraları asla unutulmazdı.

Edgar cevap verdiğiğinde Bosch arkadan televizyon sesi geldiğini duydu.

Demek ki evdeydi.

"Jerry, benim. Sana bir şey sormam gerek."

"Harry? Neredesin?"

"Evdeyim, dostum. Ama eski davalarımızdan biri üzerinde çalışıyorum."

"Hu, dur Harry Bosch'un takıntılar listesini bir gözden geçireyim. Bakalım, Fernandez mi?"

"Hayır."

"Şu çocuk, ismi Spike bir şeydi?"

"Değil."

"Pes ediyorum, dostum. Takip edemeyeceğim kadar çok hayaletin var."

"Gesto."

"Kahretsin, en önce onu söylemeliydim. Teşkilata döndüğünden beri ara ara üzerinde çalıştığını biliyorum. Soru neydi?"

"Elli birlerde bir kayıt var. Yanında senin isminin baş harfleriyle. Robert Saxon adında birinin aradığını ve kızı Mayfair'de gördüğünü söylediğini belirtiyor."

Edgar konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu.

"Bu kadar mı? Kayıt bu mu?"

"Bu kadar. Adamla konuştuğunu hatırlıyor musun?"

"Kahretsin, Harry, ben geçen ayki soruşturmada yazdıklarımı bile hatırlamıyorum, bırak yıllar öncesini. Elli birler bu yüzden var. Saxon kimmiş?"

Bosch cevap vermeden önce bardağını sallayıp içkisinden bir yudum aldı. Buz dudağına çarptı ve votka yanağına döküldü. Ceketinin koluyla yanağı sildikten sonra telefonu tekrar ağzına götürdü.

"Adam o... galiba."

"Katili yakaladın mı, Harry?"

"Emin sayılırım. Ama o zaman da yakalayabilirdik. Belki."

"Saxon adında birinin beni aradığını hatırlamıyorum. Bizi arayarak zevkinin doruğuna ulaşmış olmalı. Harry, sen sarhoş musun?"

"Oluyorum."

"Neyin var, dostum? Herifi yakaladıysan unutma ki geç olması hiç olmamasından iyidir. Mutlu olmalısın. Ben mutluyum. Kızın ailesini aradın mı?"

Mutfak tezgâhına dayanmakta olan Bosch, oturma ihtiyacı hissetti. Ama telefon telsiz değildi, bu yüzden oturma odasına veya balkona gidemedi. İçkisini dökmemeye gayret ederek olduğu yere çöktü ve sırtını mutfak dolaplarına yasladı.

"Hayır, aramadım."

"Kaçırduğım bir şey mi var, Harry? Haline bakılırsa bir terslik olmalı."

Bosch bir süre bekledi.

"Marie Gesto ne ilk ne de son kurbanmış."

Edgar söyleneni sindirirken sessiz kaldı. Televizyonun sesi kesildi. Ardından, cezasının ne olacağını soran bir çocuğunkine benzer cılız bir sesle konuştu.

"Daha sonra kaç kişiyi öldürmüş?"

"Dokuz gibi görünüyor," dedi Bosch usulca. "Yarın muhtemelen daha fazla bilgim olacak."

"Tanrım," diye fısıldadı Edgar.

Bosch başını salladı. Bir parçası Edgar'a kızgındı, bütün suçu onun üzerine atmak istiyordu. Ama bir başka parçası ortak olduklarını ve iyisiyle kötüsüyle her şeyi paylaşmaları gerektiğini söylüyordu. Cinayet dosyasındaki elli birleri okuyup değerlendirmek her ikisinin de göreviydi.

"Demek telefon görüşmesini hatırlamıyorsun?"

"Hayır, hiç hatırlamıyorum. Üzerinden çok fazla zaman geçmiş. Tek söyleyebileceğim, daha sonra araştırılmadıysa görüşmenin yasal temelde olmadığına veya arayan kişiden öğrenilecek başka bir şey kalmadığına inanmış olabileceğim. Zaten katil oysa muhtemelen bizimle dalga geçmek için aramıştır."

"Evet, ama ismi şüpheliler listesine koymadık. Sahte isimler listesinde karşımıza çıkacaktı. Belki onun istediği de buydu."

Zihinlerinde felaketin kumlarını elerken ikisi de sessiz kaldı. Sonunda Edgar konuştu.

"Bunu sen mi keşfettin, Harry? Başka bilen var mı?"

"Kuzeydoğudan bir cinayet dedektifi keşfetmiş. Gesto dosyası onda. O ve şüpheliye karşı çalışan bir bölge savcısı biliyor. Fark etmez. Davayı yüzümüze gözümüze bulaştırdık."

Ve insanlar bu yüzden öldü, diye devam etmeyi düşündü ama yapmadı.

"Bölge savcısı kim?" diye sordu Edgar. "Dışarı sızması önlenbilir mi?"

Bosch, Edgar'ın daha şimdiden böyle bir gelişmenin kariyerine ne ölçüde hasar verebileceğini hesaplamaya giriştiğini biliyordu. Marie Gesto dışındaki dokuz kurbanın yarattığı vicdan azabı acaba aniden yok mu olmuştu yoksa münasip bir şekilde rafa mı kaldırılmıştı? Edgar gerçek bir dedektif değildi. Yüreğini işine dâhil etmiyordu.

"Sanmam," dedi Bosch. "Ve umurunda da değil. Herifi doksan üçte enselemiş olmalıydık ama kaçırdık. O da o günden beri dışarıda kadınları avlayıp kesiyor."

"Kesmek mi? Ne diyorsun? Yoksa Echo Park Torbacısı'ndan mı bahsediyorsun? Neydi ismi, Waits mi? Bizim aradığımız *o* muymuş?"

Bosch başını salladı ve buz dolu bardağı sol şakağına bastırdı.

"Evet, o. Yarın itiraf edecek. Önünde sonunda dışarı sızacak çünkü Rick O'Shea seçimlerde aday. Saklamak mümkün olmayacak zira bir gazeteci Waits'in Gesto davası sırasında şüpheliler arasında olup olmadığını soracak."

"Değildi çünkü Waits ismi hiç karşımıza çıkmadı. Bizi sahte isimle aramış ve bunu kimseye söylemeye mecbur değiliz. O'Shea'nin bunu görmesini sağlamalısın, Harry."

Sesinde telaş vardı. Bosch, onu aradığına pişman olmuştu. Edgar'ın vicdan azabını paylaşıp yükünü azaltmasını ümit etmişti, suçu üzerinden atmaya çalışmasını değil.

"Her neyse, Jerry."

"Senin için söylemesi kolay, Harry. İkinci şansını kullanıyorsun, merkezdesin.

Ben ise HCM'de terfi etmeye çalışıyorum. Bu haber dışarı sızarsa sahip olduğum şans kaybederim."

Bosch artık telefonu kapatmak istiyordu.

"Dediğim gibi, her neyse. Elimden geleni yaparım, Jerry. Ama biliyorsun, bazen işi mahvettiğinde sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın."

"Bu kez değil, ortak. Bu kez olmaz."

Edgar'ın ona "ortak" diyerek ortaklık bağının evlilikten bile güçlü olduğuna ve sonsuza dek süreceğine dair yazılı olmayan kurala bağlı kalmasını ve bu kurala sadık kalarak onu korumasını dolaylı olarak istemesi Bosch'u sinirlendirdi.

"Elimden geleni yapacağımı söyledim," dedi Edgar'a. "Şimdi telefonu kapatmam lazım, *ortak*."

Yerden kalkıp ahizeyi duvardaki yerine koydu.

Balkona çıkmadan önce bardaındaki buzların üzerine tekrar votka ekledi.

Balkonun korkuluğuna dirseklerini dayayarak hafifçe eğildi. Trafik gürültüsü, alışageldiği gibi

hafif bir vızıltı şeklinde otoyoldan ona kadar ulaşıyordu.

Gökyüzüne baktı ve günbatımının pembenin kirli bir tonuna büründüğünü gördü.

Bir kızıl şahin yukarıda süzülüyordu. Marie Gesto'nun arabasının bulunduğu gün gördüğü şahini hatırlatmıştı.

Cep telefonu çalmaya başladı. Ceketinin cebinden zorlukla da olsa çıkardı ve arayan vazgeçmeden önce telefonu açtı. Kimin aradığını görmek için ekrana bakma fırsatı olmamıştı. Kız Rider'dı.

"Duydun mu, Harry?"

"Evet, duydum. Edgar'la az önce onu konuşuyordum. Tek umursadığı HCM'deki kariyeri ve bunu hasarsız atlatabilmek."

"Sen neden bahsediyorsun, Harry?"

Bosch duraksadı. Kafası karışmıştı.

"O şerefsiz Olivas sana söylemedi mi? Şimdiye kadar bütün dünya duymuş olur sanıyordum."

"Neyi söylemedi mi? Ben seni yarınki görüşmenin yeri ve saati konusunda aramıştım."

Bosch hatasını anladı. Balkonun kenarına yürüdü ve içkisinden kalanı aşağı boca etti.

"Sabah onda, bölge savcısının ofisinde. Waits'i orada bir odaya getirecekler."

Kusura bakma, Kiz, seni aramayı unutmuşum."

"İyi misin? Sesin içmişsin gibi geliyor."

"Evdeyim, Kiz. İçmemde mahzur yok."

"Ne hakkında aradığımı sanmıştın?"

Bosch nefesini tutup düşüncelerini bir düzene soktukten sonra konuştu.

"Edgar ve ben... Waits'i, veya Saxon ya da ismi o sırada her neyse, onu doksan üçte yakalamış olmalıydık. Edgar onunla telefonda konuşmuş ve adam Saxon ismini kullanmış. Ama ikimiz de ismi bilgisayara girip araştırmadık. Çok kötü battık, Kiz."

Bu kez duyduklarını düşünüp sessiz kalma sırası Rider'daydı. Sahte ismin onları Waits'e ulaştıracağını keşfetmesi fazla uzun sürmedi.

"Üzuldüm, Harry."

"Bunu sonra gelen dokuz kurbana söyle."

Gözlerini dikmiş, balkonun aşağısına bakıyordu.

"Sen iyi misin?"

"Merak etme. Bunu bir an önce atlatmaya çalışıp yarınki görüşmeye konsantre olmam gerek."

"Sence davaya devam etmek bu noktada doğru mu? Belki diğer Kapanmamış Dosyalar Birimi ekiplerinden biri devam etse daha iyi olur."

Bosch hemen karşılık verdi. On üç yıl önce yaptığı ölümcül hatanın sonuçlarıyla nasıl baş edeceğini henüz bilmiyordu ama bu soruşturmadan öylece ayrılacak değildi.

"Olmaz, Kiz, davayı bırakmayacağım. Onu doksan üçte elimden kaçırmış olabilirim ama aynı hatayı bu kez yapmayacağım."

"Pekâlâ, Harry."

Telefonu kapamadı ama başka bir şey de söylemedi. Bosch, aşağıdaki geçitten yükselen siren sesini duyabiliyordu.

"Sana bir öneride bulunabilir miyim, Harry?"

Ne söyleyeceğini tahmin ediyordu.

"Elbette."

"Bence içkiyi bırakıp yarınki görüşmeyi düşünmeye başlasan iyi edersin.

Geçmişte yaptığımız hatalar o odaya adım attıktan sonra artık önemli olmayacak. En önemlisi o an bu adamla konuşulanlar olacak. Düşmana karşı tetikte olmalıyız."

Bosch gülümsedi. Bu deyiimi Vietnam'da nöbet tuttuğu günlerden beri duymamıştı herhalde.

"Tetikte kal," dedi.

"Kesinlikle öyle yapacağız. Sabah takım odasında buluşup oradan birlikte yürümeye ne dersin?"

"Olur. Erkenden orada olacağım. Önce Kayıt Salonu'na gitmek istiyorum."

Ön kapının çalındığını duyunca balkondan içeri girdi.

"O halde ben de erken gelirim," dedi Rider. "Seninle takım odasında buluşuruz. Bu gece iyi olacaksın, değil mi?"

Bosch kapıyı açınca Rachel Walling'in kucağında dosyalarla eşikte durmakta olduğunu gördü.

"Evet, Kiz," dedi telefona. "Merak etme. İyi geceler."

Telefonu kapatıp Rachel'ı içeri davet etti.

Rachel evine daha önce de gelmiş olduğu için etrafa bakınmaya kalkmadı. Dosyaları yemek bölümündeki küçük masanın üzerine koyup Bosch'a baktı.

"Ne oldu? iyi misin?"

"İyiyim. Geleceğini unuttum, o kadar."

"İstersen gidebili..."

"Hayır, geldiğine sevindim. Dosyaları inceleme fırsatın oldu mu?"

"Biraz. Yarın sana faydası olabilecek bazı notlar aldım ve seninle paylaşacağım birkaç fikrim var. Ve eğer yarın beni orada istersen gerekli ayarlamaları yapabilirim gayrı resmi olarak."

Bosch başını iki yana salladı.

"Gayrı resmi veya resmi, fark etmez. Bu, Rick O'Shea'nin gösterisi. Eğer FBI'ı soruşturmaya dâhil edersem tekme yer, kendimi dışarıda buluveririm."

Rachel gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Herkes büronun tek amacının manşetler olduğunu sanıyor. Oysa her zaman böyle değil."

"Biliyorum ama şimdi bunun doğruluğunu sınamanın sırası değil. Bir şey içmek ister misin?"

Oturması için masayı işaret etti.

"Sen ne içiyorsun?"

"Votka içiyordum ama kahveye geçmeye niyetliyim."

"Votka tonik hazırlayabilir misin?"

Bosch başını salladı.

"Toniksiz yapabilirim," dedi.

"Domates suyu?"

"Yok."

"Yabanmersini suyu?"

"Sadece votka."

"Sert adam Harry. Kahve içeceğim sanırım."

Bosch kahve makinesini çalıştırmak üzere mutfığa geçti. Rachel'ın bir sandalye çekip oturduğunu duydu. Geri döndüğünde bütün dosyaları ve notlar aldığı bir kâğıdı masanın üzerine yaymış olduğunu gördü.

"İsim konusunda bir şey yapabildin mi?" diye sordu Rachel.

"Yapıyoruz. Sabah erkenden işe başlayacağız, umarım saat onda herifin karşısına çıkmadan önce elle tutulur bilgilere sahip olabiliriz."

Rachel başını salladı ve Bosch'un karşısındaki sandalyeye oturmasını bekledi.

"Hazır mısın?" diye sordu sonra.

"Hazırım."

Rachel öne eğilip notlarına baktı ve ilk başlarda gözlerini kâğıttan ayırmadan konuştu.

"Bu her kimse, ismi her neyse, çok zeki ve işini bilen biri olduğu belli," dedi.

"Fiziğine bak. Kısa ve hafifçe yapılı. Rol yeteneği yüksek. Kurbanlarını kendisiyle gelmeye bir şekilde ikna ediyor. Anahtar bu. Fiziksel güç uygulamış olması pek muhtemel değil, en azından en başta. Bunun için fazla ufak tefek. Onun yerine çekiciliğini ve ikna yeteneğini kullanıyor ve zamanla bu işte çok ustalaşmış.

Hollywood Bulvarı'nda otobüsten yeni inmiş bir kız temkinli olacak ve sokaklardaki tehlikeleri aklına getirecektir. Ama adamımızın türlü numarası var."

Bosch başını salladı.

"Üç kâğıtçı."

Rachel başını salladı ve başka kâğıtlara uzandı.

"İnternette o konu üzerine biraz araştırma yaptım," dedi. "Reynard efsanesinde rahip sınıfına mensup olarak anlatılıyor. Dinleyicilerini büyüleyip yakınına çekiyor ve yakalıyormuş. O günlerde rahipler onikinci yüzyıldan bahsediyoruz toplumun en güçlü sınıfıymış. Bugün öyle değil elbette. Günümüzün en güçlü kurumu hükümet ve polisler de onun temsilcisi."

"Polis kılığına girmiş olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Sadece bir fikir. Ama mümkün. İşe yarayan bir yöntem bulmuş olmalı."

"Ya silah? Veya para? Tek yaptığı parayı göstermek olabilir. Bu kadınlar... bu kızlar para uğruna onunla gitmiş olabilir."

"Bence silahtan ve paradan fazlası söz konusuydu, ikisini de kullanabilmek için önce kurbanı yaklaşabilmek gerek. Para, güvenlik barajını indirmez. Başka bir şey olmalı. Tarzı veya konuşması, paradan daha etkin veya paraya ek olarak kullandığı her neyse. Onları yakınına çektikten sonra silahını kullanmış olabilir."

Bosch başını salladı ve oturduğu yerin arkasındaki raftan aldığı deftere notlar düştü.

"Başka?" diye sordu.

"Şirketini ne zaman kurmuş, biliyor musun?"

"Hayır, ama yarın sabah öğreniriz. Neden?"

"Eh, çünkü yeteneklerinin bir başka boyutunu gösteriyor. İlgimi çeken, sadece kendi işinin patronu oluşu değil. Çalışmayı seçtiği alan da önemli. Bu şekilde tek bir yere bağlı kalmadan, şehirde istediği gibi dolaşabiliyordu. Minibüsünü mahallede görmek kimsenin şüphesini uyandırmazdı. Gece geç saatler hariç, elbette. Zaten sonunu getiren de bu olmuş. Ve bu iş sayesinde insanların evlerine elini kolunu sallaya sallaya girebiliyormuş. Merak ettiğim bir başka konu da, bu işi fantezilerini gerçekleştirmek için mi kurduğu yoksa öldürmeye şirketini kurduktan sonra gelen bir dürtüyle mi

başladığı."

Bosch birkaç not daha aldı. Rachel'in Waits'in işiyle ilgili soruları çok yerindeydi. Onun da bunlara paralel soruları vardı. Waits on üç yıl önce de bu şirkete sahip olabilir miydi? High Tower'da pencereleri temizlemiş miydi? Boş daireden haberi var mıydı? Belki bu da yaptıkları bir başka hata, gözden kaçırdıkları bir başka bağlantıydı.

"Bunu sana söylememe gerek olmadığını biliyorum, Harry, ama bu adamla birlikteyken çok dikkatli ve temkinli olmalısın."

Bosch başını notlarından kaldırıp ona baktı.

"Neden?"

"Burada gördüğüm bir şey incelenecek bu kadar çok malzeme varken aslında bu acelece yapılmış bir yorum ama burada bir şey, genel resme uymuyor."

"Nedir?"

Rachel cevap vermeden önce düşüncelerini düzenledi.

"Unutma ki yakalanmış olması tamamen şans eseri. Bir hırsız arayan polislerin karşısına bir seri katil çıkıyor. Polisler minibüsteki çöp torbalarını bulmadan önce Waits ismi kolluk kuvvetlerince tanınmıyordu. İzini ve yaptıklarını yıllarca gizlemeyi başarmış. Dediğim gibi, bu da çok zeki ve kurnaz olduğunun bir göstergesi. Patoloji hakkında da ipucu veriyor. Zodiac gibi polislere notlar göndermiyordu. Kurbanlarını toplumda çalkantı yaratmak veya polise hakaret etmek amacıyla göz önünde sergilemiyordu. Son derece sessiz ve derinden hareket ediyordu. Ve ilk ikisi hariç, kurbanlarını son derece silik tiplerden seçiyordu. Yoklukları aylarca, belki de hiçbir zaman fark edilmeyecek kurbanlar.

Anlatabiliyor muyum?"

Bosch, Edgar ile yıllar önce yapmış oldukları hatadan ona bahsedip bahsetmemek konusunda tereddüt ederek bir an sessiz kaldı.

Rachel bir şey olduğunu anlamıştı.

"Ne var?"

Bosch cevap vermedi.

"Harry, boşa kürek çekmek istemiyorum. Bilmem gereken bir şey varsa hemen söyle. Aksi halde gitsem daha iyi."

"Kahveleri getirene kadar bekle. Umarım sade seviyorsundur."

Ayağa kalkıp mutfığa geçti ve iki fincana kahve doldurup getirdi. Dışarıdan yemek sipariş verdiğinde gelen ufak sos paketlerini attığı sepetten küçük şeker ve tatlandırıcı paketleri buldu ve Rachel için aldı. Rachel fincanına bir paket tatlandırıcı boşalttı.

"Pekâlâ," dedi bir yudum aldıktan sonra. "Bana söylemediğin nedir?"

"Doksan üçte dava üzerinde çalışırken ortağımın bir hata yaptık. Waits'in yüzeyin altında kalmasıyla ilgili az önce söylediklerinle çelişiyor mu bilmiyorum ama görünüşe bakılırsa o zaman

bizi aramış. Soruşturmanın üçüncü haftasında.

Telefonda ortağımla konuşmuş ve sahte isim vermiş. En azından biz sahte isim olduğuna inanıyoruz. Şu Tilki Reynard ortaya çıkınca Waits'in gerçek ismi olmadığı ihtimali daha ağır basmaya başladı, belki o zaman söylediği sahte değildi. Her neyse, işi yüzümüze gözümüze bulaştırdık. İsmi hiç kontrol etmedik."

"Nasıl yani?"

Bosch ona Olivas'ın telefonda söylediklerini ve elli birlerde Waits'in sahte ismini bulmalarını gönülsüzce de olsa anlattı. Rachel onu dinlerken gözlerini masaya dikti ve başını salladı. Elindeki kalemle not aldığı kâğıdın üzerinde daireler çiziyordu.

"Gerisi tarih," dedi Bosch. "Adam hiçbir zaman yakalanmadı ve insanları öldürmeye devam etti."

"Bunu ne zaman öğrendin?"

"Bugün senden ayrıldıktan hemen sonra."

Rachel başını salladı.

"Kendini neden votkaya verdiği anlaşıldı."

"Galiba."

"Sanmıştım ki... Neyse, boş ver."

"Hayır, seni gördüğüm için değildi, Rachel. Seni görmek çok güzeldi... Yani güzel."

Rachel fincanını kaldırıp bir yudum aldı, sonra devam edebilmek için kendini toparlayarak önündeki kâğıtlara baktı.

"Eh, o zaman sizi aramış olmasının vardığım sonuçları nasıl etkileyebileceğini göremiyorum," dedi sonra. "Herhangi bir isim kullanarak bağlantı kurmuş olması ondan beklenmeyecek bir hareket, doğru. Ama unutma ki Gesto vakası oluşumunun ilk evrelerinde oldu. Gesto cinayetinde diğerleriyle uyuşmayan pek çok nokta var. Bu yüzden polisle temas kurduğu tek vaka oluşu o kadar da sıra dışı değil."

"Tamam."

Ona hatasını anlattığından beri Bosch'la göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Bakışlarını notlarından kaldırmayarak sordu.

"Sen konuyu açmadan önce nerede kalmıştım?"

"İlk iki kurbandan sonra yokluğu hissedilmeyecek kurbanlar seçmeye başladığını söylemiştin."

"Kesinlikle. Demek istediğim, yaptığı iş onu tatmin ediyordu. Başkalarının ne yaptığını bilmesine ihtiyacı yoktu. Dikkat çekmek onu tahrik etmiyordu. Hatta bundan kaçınıyordu. Aldığı tatmin tamamen kendi yaptıklarıyla ilgiliydi. Dışarıdan bir katkıya ihtiyaç duymuyordu."

"Peki, aklını kurcalayan nedir?"

Rachel başını kaldırıp ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama görünüşe bakılırsa katile dair yaptığın psikolojik profilde seni huzursuz eden bir şey var. İnanmadığın bir şey."

Rachel haklı olduğunu belirtircesine başını salladı.

"Bu profil, oyunun bu safhasında işbirliği yapıp size diğer suçlarını itiraf edecek birininkine pek benzemiyor. Benim gördüğüm, yaptıklarını asla kabul etmeyecek biri. Hiçbirini. İğneyi koluna batırana dek inkâr edecek, en azından sessiz kalacak türde biri."

"Pekâlâ, bu dikkat çekici bir çelişki. Ama bu adamların hepsinde çelişkiler olmuyor mu? Bir şekilde dengesiz insanlar. Hiçbir profil yüzde yüz tutarlı değildir, değil mi?"

Rachel başını salladı.

"Doğru. Ama yine de uymuyor, bu yüzden onun bakış açısından başka bir boyut olduğunu düşünüyorum. Daha büyük bir amaç denebilir. Bir planı var. Bu itiraf etme senaryosu düzenlediği bir oyunun parçası olabilir."

Bosch, kadının söylediği çok bariz bir şeymiş gibi başını salladı.

"Elbette öyle. O'Shea'yi ve sistemi kendi çıkarı doğrultusunda istediği gibi kullanıyor. Bu itiraf senaryosu idamdan kaçma yolu."

"Belki. Ama belki başka bir niyeti vardır. Dikkatli ol."

Son iki kelimeyi bir astını, hatta bir çocuğu uyarırcasına sertçe söylemişti.

"Merak etme, dikkatli olacağım," dedi Bosch.

Konuyu fazla uzatmamaya karar verdi.

"Kurbanlarının cesetlerini parçalaması hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sana ne anlatıyor?"

"Aslında vaktimin büyük bir bölümünü otopsileri inceleyerek geçirdim. Bir katil hakkında en çok bilginin kurbanlarından öğrenilebileceğine inanırım. Her vakada ölüm sebebi boğulma olarak belirtilmiş. Bedenlerde bıçaklandıklarına dair bir iz yok. Sadece parçalanmışlar. Bu ikisi birbirinden farklı. Bana göre parçalama işlemi, temizliğin bir parçasıydı. Cesetlerden kolayca kurtulmasına yardım ediyordu. Bu da planlama ve organizasyon konusundaki yeteneklerine bir işaret.

Okudukça onu o gece yakalamanın ne büyük şans olduğunu anladım."

Parmağını yazdığı notlar üzerinde aşağı doğru gezdirdikten sonra devam etti.

"Çöp torbaları merakımı uyandırdı. İki kadın için üç torba. Birinde ikisinin de kafası ve dört el. Kimlik belirlemede yardımcı olacak bölümleri, yani kafalarla elleri başka bir yere atmaya planlamış olabilir. Onu durdurduktan sırada nereye gitmekte olduğunu tespit edebilmişler mi?"

Bosch omuz silkti.

"Pek sayılmaz. Varsayımlar, torbaları stadyum civarında bir yere gömeceği yolunda ama bu pek tutarlı değil zira onu durdurduktan sırada Stadyum Yolu'ndan gelip evlerin bulunduğu bölgeye doğru gidiyormuş. Stadyumdan ve cesetleri gömebileceği müsait alanlardan uzaklaşmaktaymış. Evlerin arasında boş arsalar ve stadın altındaki yamaçlara geçmek için yollar var ama cesetleri yerleşim

alanlarına gömmek isteyeceğini pek zannetmiyorum. Bence parkın derinliklerini, ilgi çekmeyeceği kuytu köşeleri tercih ederdi."

"Kesinlikle."

Rachel getirdiği diğer kâğıtlara bir göz attı.

"Ne oldu?" diye sordu Bosch.

"Şu Tilki Reynard meselesinin bu adamla hiçbir ilgisi olmayabilir. Belki tamamen tesadüftür."

"Ama efsanede, Reynard'ın gizli sığınağı olan bir şatodan bahsediliyor."

Rachel'ın kaşları yükseldi.

"Bırak internette araştırma yapmayı, bir bilgisayarın olduğunu bile sanmıyordum."

"Yok zaten. Araştırmayı ortağım yaptı. Ama şunu söyleyeyim bugün seni aramadan hemen önce o civardaydım, şato falan göremedim."

Rachel başını iki yana salladı.

"Her şeyi kelime anlamıyla algılama," dedi.

"Eh, Reynard konusuyla ilgili hâlâ büyük bir soru işareti var."

"Nedir?"

"Dosyadaki giriş raporuna baktın mı? Olivas ve ortağıyla konuşmamış ama hapse girerken sorulan protokol sorularını cevaplamış. Eğitim durumuna lise mezunu yazmış. Ondan sonra okumamış. Baksana, adam bir pencere temizleyicisi. Ortaçağa ait bir tilkiyi nereden bilecek?"

"Bilmiyorum. Ama dediğim gibi, bu karakter pek çok kültürde defalarca ortaya çıkıyor. Çocuk kitaplarında, televizyon programlarında ya da başka bir yerde rastlayıp etkilenmiş olabilir. Ve sırf geçimini pencere temizlemekle sağlıyor diye adamın zekâsını hafife alma. Kendi şirketine sahipti ve işletmesini yapıyordu. Bu, birinin yapabileceklerini anlamakta iyi bir gösterge. Hiç yakalanmadan bu kadar uzun süredir insanları öldürüyor oluşu da zekâsına dair bir başka işaret."

Bosch'un tamamen ikna olduğu söylenemezdi. Onu başka bir tarafa yöneltecek yeni bir soru sordu.

"İlk iki cinayet bütüne nasıl uyuyor? Halk ayaklanması sırasında gözler önünde bir cinayet işledikten sonra Marie Gesto ile bütün medyanın ilgisini çekiyor, ardından birdenbire yüzeyin altına dalıveriyor."

"Her seri katilin çalışma tarzı değişebilir. En basit cevap, öğrenme aşamasında olduğu. Bence ilk cinayet erkek kurban yakalanan fırsat sonucu işlenmiş. Rasgele ateş açılması sonucu olanlar gibi. Öldürme fikri kafasında uzun zamandır vardı ama yapabileceğinden emin değildi. Kendini denemek için uygun koşullar vardı ayaklanmaların yarattığı kargaşa ona fırsat sağlamıştı. Birini gerçekten öldürüp paçayı kurtarıp kurtaramayacağını görmek istiyordu. Kurbanın cinsiyeti önemli değildi. Kurbanın kimliği de öyle. O sırada sadece yapıp yapamayacağını görmek istiyordu, kurban herhangi biri olabilirdi."

Bosch anlayabiliyordu. Başını salladı.

"Ve öldürdü," dedi. "Sonra sıra Marie Gesto'ya geldi. Polisin ve medyanın dikkatini çekecek bir

kurban seçti."

"Hâlâ öğreniyor, şekilleniyordu," dedi Rachel. "Artık öldürebileceğini biliyor, dışarı çıkıp avlanmak istiyordu. İlk kurbanı Gesto'ydu. Yoluna çıktı, kıza dair bir şey katilin kafasındaki programa uydu ve anında bir av haline geldi. O sırada katilin tüm dikkati kurbanı yakalamak ve kendini korumak üzerine odaklanmıştı. Bu noktada kötü bir seçim yaptı. Birçok kişi tarafından özlenecek ve yokluğu derhal hissedilecek bir kurban seçti. Muhtemelen öldürmeyi kafasına koyduğunda bunları düşünmüyordu. Ama bu cinayetten ve ardından gelen gelişmelerden dersini aldı."

Bosch başını salladı.

"Her neyse, Gesto'dan sonra bir konuya daha çok önem vermeye başladı kurbanların koşullarının incelenmesi. Kurbanlarını hem kendi isteklerine uygun hem de yoklukları bırak olay yaratmayı, günlükle fark edilecek kişiler arasından seçmeye başladı."

"Ve yüzeyin altına, derinlere daldı."

"Kesinlikle. Dibe daldı ve orada kaldı. Echo Park'ta şansımız yaver gidene kadar."

Bosch başını salladı. Tüm bunlar çok faydalı olacaktı.

"İnsan merak ediyor, değil mi?" diye sordu. "Dışarıda bunun gibi kim bilir kaç canı var? Yüzeyin altındaki katiller."

Walling başını salladı.

"Evet. Bazen ölesiye korkuyorum. Şansımız tutmasa bu adam öldürmeye kim bilir daha ne kadar süre devam edecekti?"

Notlarını kontrol etti ve başka bir şey söylemedi.

"Sahip olduğunun hepsi bu mu?" diye sordu Bosch.

Walling ona sert bir bakış fırlatınca kelime seçiminde hata yapmış olduğunu anladı.

"Öyle demek istemedim," dedi çabucak. "Anlattıklarının hepsi harika, çok işime yarayacak. Söyleyeceğin başka bir şey olup olmadığını sormak istemiştım."

Rachel cevap vermeden önce bir süre Bosch'un gözlerine baktı.

"Var. Ama bununla ilgili değil."

"Nedir o halde?"

"O telefon görüşmesi yüzünden kendine bu kadar yüklenme, Harry. Moralini bozmasına izin veremezsin. Önündeki iş çok önemli."

Bosch kendini zorlayarak başını salladı. Rachel için söylemesi kolaydı.

Raynard Waits'in ertesi sabah onlara ölümlerini anlatacağı tüm o kadınların hayaletleriyle yaşamak zorunda olan o değildi.

"Öyle başını sallayıp geçiştirme," dedi Rachel. "Davranış'ta adamın öldürmeye devam edip durduğu kaç dava üzerinde çalıştım, biliyor musun? O sapıklardan kaç kez telefon veya notlar aldığımızı ama bir sonraki kurbanlarını öldürmeden önce onları yakalayamadığımızı?"

"Biliyorum, biliyorum."

"Hepimizin hayaletleri var, Mesleğimizin bir parçası bu. Bazı işlerde daha büyük bir parça haline geliyor. Bir keresinde bir patronum vardı, hayaletlere dayanamıyorsanız hayaletli evden çıkıp gidin, derdi."

Bosch yine başını salladı. Bu kez doğruca onun gözlerine bakmıştı. Bu kez samimiydi.

"Kaç cinayet çözdün, Harry? Kaç katili içeri tıktın?"

"Bilmiyorum. Çetele tutmuyorum."

"Belki tutsan iyi olur."

"Ne anlamı var?"

"Yakalamamış olsaydın o katillerden kaçtı öldürmeye devam ederdi? Bahse girerim sayı hiç de az değildir."

"Muhtemelen."

"Gördün mü? Aslında uzun vadede çok üstün durumdasın. Bunu bir düşün."

"Tamam."

Bosch'un aklına o katillerden biri geldi. Yıllar önce Roger Boylan adında birini tutuklamıştı. Arkası kapalı bir kamyonet kullanıyordu. Hansen Barajı'nda park halindeyken iki kızı esrarla kandırıp kamyonete bindirmişti. İkisine de aşırı doz at sakinleştiricisi zerk etmiş, sonra ırzlarına geçip öldürmüştü. Cesetlerini yakınlarda bir bataklığın kurumuş yatağına atmıştı. Bileklerine kelepçeyi taktığında söyledikleri Bosch'un kulaklarından silinmiyordu.

"Tüh, daha yeni başlamıştım oysa."

Onu durdurmamış olsa daha kaç kurbanı olacağını merak etti. Roger Boylan ve Raynard Waits'i terazinin ayrı kefelerine koysa ağırlıkları eşit çıkar mıydı? Belki bunu yapabiliirdi. Ama bu, iki tarafı eşitleme meselesi değildi. Gerçek dedektif, insan hayatına kıymak söz konusu olduğunda eşitliğin bile yeterince iyi sayılamayacağını bilirdi. Kesinlikle sayılmazdı.

"Umarım yardımcı olmuşumdur," dedi Rachel.

Başını kaldırıp Boylan'ın anısından Rachel'ın gözlerine döndü.

"Kesinlikle oldun. Yarın odaya girdiğimde nasıl biriyle karşı karşıya olduğumu daha iyi anlayacağım gibi geliyor."

Rachel ayağa kalktı.

"Diğer konuyu kastetmiştim."

Bosch da kalktı.

"O konuda da. Çok yardımın oldu."

Onu kapıya kadar geçirebilmek için masanın etrafından dolaştı.

"Dikkatli ol, Harry."

"Biliyorum. Bunu söylemiştin. Ama endişelenmene gerek yok. Güvenlik önlemleri çok sıkı olacak."

"Fiziksel tehlikeden çok psikolojik tehlikeden bahsediyorum, Harry. Korum kendini, lütfen."

"Korurum."

Artık kapıya yönelme vaktiydi ama Rachel tereddüt ediyordu. Masanın üzerine yayılmış dosyalara, ardından Bosch'a baktı.

"Beni bir ara arayacağını umuyordum," dedi. "Ama bir davayla ilgili değil."

Bosch'un buna karşılık verebilmesi biraz uzun sürdü.

"Söylediklerim... Söylediklerimiz... Yüzünden sanmıştım ki..."

Nasıl bitireceğini bilemiyordu. Ne söylemeye çalıştığını bilmiyordu. Rachel uzanıp elini hafifçe Bosch'un göğsüne koydu. Bosch bir adım atarak onun alanına girdi. Sonra onu kollarına alıp kendine çekti.

Bosch ve Rachel seviştikten sonra yatakta kalıp az önce yaptıkları hariç akıllarına gelen her şeyden konuştular. Sonunda laf davaya ve Raynard Waits'le sabah yapılacak görüşmeye geldi.

"Bunca yıldan sonra Marie Gesto'nun katiliyle aynı masada oturacağıma inanamıyorum," dedi Bosch. "Adamı yakaladığımı gördüğüm rüyalara benziyor.

Rüyalarındaki Waits değildi elbette ama hep davayı çözdüğümü görürdüm."

"Rüyada gördüğün kimdi peki?" diye sordu Rachel.

Başını Bosch'un göğsüne dayamıştı. Bosch, onun yüzünü göremiyor ama saçlarının kokusunu alabiliyordu. Rachel'in örtüler altındaki tek bacağı onunkinin üzerindeydi.

"Katil olabileceğine inandığım biriydi. Ama aleyhine elle tutulur bir kanıt bulamadım. Galiba pisliğin teki olduğu için katilin o olmasını istiyordum."

"Gesto ile herhangi bir bağlantısı var mıydı?"

Bosch omuz silkmeye çalıştı ama bedenleri o kadar birbirine dolanmıştı ki mümkün olmadı.

"Arabayı bulduğumuz garajdan haberi vardı ve eski sevgilisi Gesto'ya benziyordu. Ve öfkesini kontrol etmekte sorun yaşayan bir tipti. Aleyhinde kanıt bulamadık. Ama içimden bir ses katilin o olabileceğini söylüyordu. Soruşturmanın ilk yılında bir gün onu izlemiştim. Baldwin Tepeleri'nin arkasındaki petrol kuyularında güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Havaalanından La Cienega'ya giderken görülen petrol kuyularından mı bahsediyorsun?"

"Evet, orası. Bu gencin ailesi oranın bir bölümüne sahipti ve anladığım kadarıyla babası onu çalıştırıp adam etmeye çalışıyordu. Çok zenginlerdi ama baba parası yemesini değil, çalışıp kazanmasını istiyordu. Bu yüzden oranın güvenliğinde çalışıyordu, ben de o gün onu uzaktan izliyordum. Oradan geçen ve kendi aralarında eğlenen birkaç çocukla karşılaştı. On üç on dört yaşlarındaydılar.

Muhtemelen yakınlarda yaşayan iki gençti."

"Ne yaptı onlara?"

"Yanlarına gitti ve sonra ikisini de pompalardan birine kelepçeledi. Sırt sırta gelecek şekilde kelepçelemişti. Sanki pompanın çapasıydılar. Sonra kamyonetine bindi ve uzaklaştı."

"Çocukları öylece orada mı bıraktı?"

"Ben de öyle sanmıştım ama sonra geri döndü. La Cienega tarafında bir sırtta durmuş, dürbünle izliyordum. Bulduğum yerden bütün alanı görebiliyordum.

Yanında biri daha vardı. İçinde kuyudan çıkarılan petrol örneklerinin bulunduğunu tahmin ettiğim bir barakanın önünde durup indiler. Barakaya girip ellerinde dolu iki kovayla tekrar çıktılar ve kamyonete koyup çocukların bulunduğu yere döndüler.

Sonra kovaların içindekileri çocukların üzerine boca ettiler."

Rachel tek dirseği üzerinde doğrulup ona baktı.

"Sen de tüm bunlar olurken sadece durup izledin mi?"

"Dediğim gibi uzakta, La Cienega tarafındaydım. Daha oralardaki evler inşa edilmemişti. Daha ileri gitselerdi bir şekilde müdahale etmeyi düşünüyordum ama sonra çocukları serbest bıraktılar. Ayrıca onu izlediğimi bilmesini istemiyordum. O sırada Gesto cinayeti için ondan şüphelendiğimi bilmiyordu."

Rachel başını anlıyormuş gibi salladı ve duruma müdahale etmeyişi daha fazla sorgulamadı.

"Çocukları öylece bırakıverdi, öyle mi?"

"Kelepçelerini çözdü, birini kışından tekmeledi ve gitmelerine izin verdi.

Ağladıklarını duyabiliyordum. Çok korkmuşlardı."

Rachel başını tiksintiyle iki yana salladı.

"Adı ne bu adamın?"

"Anthony Garland. Babası Thomas Rex Garland. Belki ismini duymuşsundur."

İsmi tanıyamayan Rachel başını olumsuz anlamda salladı.

"Şu Anthony, Marie Gesto'nun katili olmayabilir ama tam bir pislik olduğu ortada."

Bosch başını salladı.

"Öyle. Onu görmek ister misin?"

"Nasıl?"

"Bir en iyiler video kaydım var. On üç yılda üç kez onu sorgu odasına aldım.

Her görüşmeyi kaydettim."

"Kaset burada mı?"

Bosch başını salladı. Sorgulama kasetlerini evde izlemesini tuhaf veya itici bulabileceğinin farkındaydı.

"Hepsini tek bir kasete kopyalamıştım. Dava üzerindeki son çalışmamda kaseti izlemek için eve getirmiştim."

Rachel konuşmadan önce bu cevabı bir süre düşündü.

"Koy o halde. Şu adamı bir görelim."

Bosch yataktan çıktı, iç çamaşırını giydi ve ışığı yaktı. Oturma odasına giderek televizyonun altındaki dolabı açtı. Eski davalardan birkaç olay mahalli görüntüsü, başka çeşitli kasetler ve DVD'ler vardı. Nihayet kutusunun üzerinde GARLAND yazan VHS kaseti buldu ve yatak odasına döndü.

Şifoniyerin üzerinde videosu olan bir televizyonu vardı. Televizyonu açtı, kaseti soktu ve elinde uzaktan kumandayla yatağın kenarına oturdu. Rachel ile çalışıyor oldukları için tekrar soyunmamıştı. Rachel örtülerin altından çıkmamıştı.

Görüntünün ekrana gelmesini beklerken Bosch'a doğru yaklaştı ve ayağının ucuyla beline dokundu.

"Buraya getirdiğin kızlarla hep bunu mu yaparsın? Onlara sorgulama tekniklerini mi gösterirsin?"

Bosch omzu üzerinden ona baktı.

"Rachel, bunu yapabileceğim tek kadın sensin sanırım."

Rachel gülümsedi.

"Galiba seni anlıyorum, Bosch."

Bosch tekrar ekrana döndü. Görüntü gelmişti. Sesi kısma düğmesine bastı.

"İlki on bir mart doksan dördte. Gesto'nun kayboluşundan yaklaşık altı ay sonraydı ve en ufak bilgiye muhtaçtık. Onu tutuklamak için kanıtımız yoktu yaklaşmamıştık bile ama onu ifade vermesi için karakola gelmeye ikna edebilmişim. Ondan şüphelendiğimi bilmiyordu. Sadece eski sevgilisinin oturduğu apartman dairesi hakkında konuşacağımızı sanıyordu."

Ekranda, iki adamın masanın başında oturduğu küçük bir odanın genel görüntüsü vardı. Adamlardan biri o anki halinden çok daha genç görünen Harry Bosch'tu. Diğeri ise yirmili yaşlarının başında, sörfçülere özgü neredeyse beyaz sayılabilecek saç renkte, dalgalı saçları olan genç bir adamdı. Anthony Garland.

Göğsünde *Lakers* yazan bir tişört giymişti. Tişörtün kolları dardı. Sol pazısında-ki dövmenin küçük bir kısmı görünüyordu. Siyah dikenli tel dövmesi, kolunu çevreliyordu.

"Gönüllü gelmişti. Sanki plaja giderken karakola uğramış gibiydi. Her neyse..."

Sesi açtı. Garland yüzünde hafif bir gülümsemeyle etrafına bakınıyordu.

"Demek burada oluyor, ha?" dedi.

"Ne burada oluyor?" diye sordu Bosch.

"Bilirsin işte, kötü adamların dilini çözersiniz o da her şeyi itiraf eder."

Utangaç bir ifadeyle gülümsedi.

"Bazen," dedi Bosch. "Ama şimdi bunları bırakalım ve Marie Gesto'dan bahsedelim. Onu tanıyor muydun?"

"Hayır, tanımadığımı size söylemişim. Onu daha önce hiç görmemişim."

"Neden önce?"

"Bana fotoğrafını göstermenizden önce."

"Yani biri bana senin onu tanıdığını söylese yalan söylemiş olur."

"Kesinlikle. Size bu saçmalığı kim yumurtladı?"

"Ama High Tower'daki boş garajdan haberin vardı, değil mi?"

"Evet, kız arkadaşım oradan yeni taşınmıştı, yani evet, o yüzden biliyordum.

Ama bu, arabayı oraya benim gizlediğim anlamına gelmez. Bakın, bütün bunları bana evde de sormuştunuz. Yeni bir şey var sanıp geldim. Tutuklu falan mıyım?"

"Hayır, Anthony, tutuklu değilsin. Seni buraya şu konulardan bazılarının üzerinden geçebilmemiz için çağırdım."

"Bunların üzerinden zaten geçmiştik."

"Ama o zaman sen ve onun hakkında şimdi bildiklerimizi bilmiyorduk. Aynı konular üzerinden geçmek şimdi elzem oldu. Resmi kayıtlara geçmesi lazım."

Garland'ın yüz hatları bir anlığına öfkeyle çarpılır gibi oldu. Masanın üzerine eğildi.

"Bildikleriniz neymiş? Ne halttan söz ediyorsun sen? Benim bu işle hiçbir ilgim yok. En az iki kez söyledim. Neden yapan kişinin peşine düşmüyorsunuz?"

Bosch cevap vermeden önce bir süre Garland'ın sakinleşmesini bekledi.

"Çünkü belki şu an yapan kişiyle birlikte olduğumu düşünüyorum."

"Def ol başımdan be adam. Elinizde beni suçlayacak hiçbir şey yok çünkü olamaz. Size daha ilk günden beri söylüyorum. Katil ben değilim!"

Bu kez masanın üzerine eğilen Bosch oldu. Yüzleri arasında otuz santimlik bir mesafe vardı.

"Bana ne söylediğini biliyorum, Anthony. Ama o, Austin'e gidip eski sevgilinle konuşmamdan önceydi. Bana hakkında öyle şeyler anlattı ki seni biraz daha yakından takip etmem gerektiğini düşündüm."

"Bok canına. Orospunun teki o"

"Öyle mi? Madem öyleydi neden seni terk ettiğinde o kadar sinirlendin?"

"Çünkü beni kimse terk edemez. Terk eden hep ben olurum. Tamam mı?"

Bosch arkasına yaslandı ve başını salladı.

"Tamam. Şimdi geçen sene dokuz eylülde neler yaptığını bana hatırlayabildiğin tüm ayrıntılarıyla anlat. Nerelere gittiğini ve kimleri gördüğünü söyle."

Bosch uzaktan kumandayla kaseti ileri sardı.

"Marie'nin süpermarketin dışında kaçırıldığına inandığımız saatte nerede olduğunu kanıtlayacak bir tanığı yoktu. Ama bu kısmı ileri sarabiliriz zira çok uzun sürüyor."

Rachel şimdi çarşafı üzerine dolamış, yatakta onun arkasında oturarak izliyordu. Bosch, ona döndü.

"Şu ana kadar adam hakkındaki düşüncelerin nedir?"

Rachel çıplak omuzlarını silkti.

"Tipik bir zengin piçe benziyor. Ama bu onu bir katil yapmaz."

Bosch başını salladı.

"Şimdiki görüşme iki yıl sonrası. Babasının şirketinin avukatları benim için mahkemeden geçici uzaklaştırma emri çıkarttı. Bu yüzden onunla sadece yanında avukatı varken konuşabiliyordum. O yüzden bu görüşmede fazla bir şey yok ama şu kısmı görmeni istiyorum. Buradaki avukatı Dennis Franks, T. Rex'in işlerini yapan Century City'den Cecil Dobbs adında birinin iş arkadaşı."

"T. Rex mi?"

"Babası. Thomas Rex Garland. T. Rex olarak çağrılmayı seviyor."

"Anlaşıyor."

Bosch ileri sarma işlemini yavaşlattı ve görüşmenin hangi aşamasında olduklarına baktı. Ekrandaki Garland, yanında bir adamla masada oturuyordu.

Görüntüler hızla akarken avukat ve müvekkilinin pek çok kez kulaktan kulağa fısıldaştığı görüldü. Bosch nihayet ileri sarma işlemini durdurdu ve sesler tekrar duyuldu. Konuşan, avukat Franks'ti.

"Müvekkilim sizinle işbirliği yapmasına rağmen hiçbir yasal dayanağı olmayan şüpheleriniz ve sorularınızla onu evinde ve işyerinde taciz etmeye devam etmişsiniz."

"Yasal dayanak kısmı üzerinde çalışıyorum, avukat bey," dedi Bosch. "Ve bulduğumda, dünya üzerinde hiçbir avukat ona yardım edemeyecek."

"Cehenneme kadar yolun var, Bosch!" dedi Garland. "Dua et de seni yalnız yakalamayayım. Gününü gösteririm."

Franks elini sakinleştirmek istercesine Garland'ın koluna koydu. Bosch cevap vermeden önce birkaç dakika sessiz kaldı.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Anthony? Beni petrol kuyularına kelepçeleyip üzerine pislik boşalttığın çocuklardan biri mi sanıyorsun? Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp gidecek miyim sence?"

Garland'ın yüzü çarpıldı ve karardı. Gözleri donmuş siyah mermer parçaları gibiydi.

Bosch bir düğmeye basıp görüntüyü dondurdu.

"İşte," dedi Rachel'a uzaktan kumandayla ekranı göstererek. "Görmeni istediğim buydu. Suratına bak. Saf, kusursuz hiddet. Bu yüzden o olduğunu düşünüyordum."

Walling karşılık vermedi. Bosch, ona bakınca Rachel'in daha önce böylesi bir hiddetle karşılaşmış gibi görüldüğünü düşündü. Ekrandaki görüntü onu korkutmuş gibiydi. Acaba bu tür bir öfkeyi daha önce yüz yüze gelmiş olduğu katillerden birinde ya da bir başkasında görmüş olabilir miydi?

Ekrana döndü ve ileri sarma düğmesine tekrar bastı.

"Şimdi neredeyse on yıl ileri atlayacağız. Bu görüntüler onu geçen nisan ayında merkeze getirdiğimde kaydedildi. Franks'in yerini Dobbs'un firmasından bir başka avukat almıştı. Geçici uzaklaştırma emrinin süresi dolunca yenilemek için mahkemeye başvurmadılar. Ben de bunu fırsat bilip şansımı denedim. Beni gördüğüne şaşırdığı belliydi. Kate Mantilini'nin yerinde öğle yemeğinden çıkarken koluna yapışmıştım. Herhalde hayatından uzun zaman önce çıktığımı düşünüyordu."

İleri sarma işlemini durdurdu ve sesler yine duyulmaya başladı. Garland daha yaşlı ve daha kilolu görünüyordu. Yüzü genişlemiş, artık kısa olan saçları seyrelmişti. Üzerinde beyaz bir gömlek ve kravat vardı. Kasetteki görüşmeler onu ergenlik çağının bitiminden erkekliğin olgunluk dönemine kadar takip ediyordu.

Bu kez farklı bir sorgu odasında oturuyordu. Bu seferki Parker Merkezi'ndeydi.

"Tutuklu değilsem gitmekte serbestim demektir," dedi. "Gidebilir miyim?"

"Önce birkaç soruya cevap vermeni umuyordum," dedi Bosch.

"Bütün sorularını yıllar önce cevapladım. Bu kan davasına döndü, Bosch. Bir türlü vazgeçmiyorsun. Beni rahat bırakmıyorsun. Gitmekte serbest miyim değil miyim?"

"Cesedi nereye sakladın?"

"Tanrım, inanılmaz. Bu saçmalık ne zaman sona erecek?"

"Hiçbir zaman, Garland. Onu bulana ve seni içeri tıkana kadar devam edecek."

"Delilik bu! *Sen* kaçığın tekisin, Bosch. Bana inanman için ne söylemem gerek? Ne yapsam..."

"Bana kızın nerede olduğunu söylersen sana inanacağım."

"Eh, sana bir tek onu söyleyemem çünkü ben de bilmi..."

Bosch aniden uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve ekran karardı.

Davanın gözlerini nasıl kör etmiş olduğunu ilk kez fark ediyordu. Bir arabanın peşinden koşan köpek gibi ısrarla Garland'ı kovalamıştı. Trafiğin farkında değildi, cinayet dosyasında, gözünün önünde duran ve onu gerçek katile götürebilecek ipucunun farkında değildi. Kaseti Walling ile izlemek utancına utanç katmıştı. Ona kaseti gösterirse Rachel'in neden Garland'da ısrar ettiğini anlayacağını düşünmüştü. Anlayacak ve hatasını mazur görecekti. Ama görüntülere Waits'in yapacağı itirafın ışığında bakınca kendisi bile hatasını mazur göremiyordu.

Rachel, ona doğru eğilip parmak uçlarıyla sırtına dokundu.

"Hepimizin başına gelebilir," dedi.

Bosch başını salladı. Benim değil, diye düşündü.

"Sanırım her şey sona erdiğinde onu bulup özür dilesem iyi olacak."

"Boş ver onu. Hâlâ pisliğin teki. Ben olsam tenezzül etmezdim."

Bosch gülümsedi. Rachel içini rahatlatmaya çalışıyordu.

"Öyle mi?"

Rachel parmağını Bosch'un iç çamaşırının lastiğine geçirdi, hafifçe çekti ve bıraktı.

"Öyle. Ve eve dönmeyi düşünmeye başlamadan önce sana ayırabileceğim en az bir saatim var."

Bosch dönüp ona baktı ve Rachel gülümsedi.

Bosch ve Rider ertesi Sabah asansörü beklemelerine rağmen bölge savcısının ofisine yirmi dakika erken vardı. O'Shea ve Olivas oradaydı. Herkes daha önce oturduğu yere oturdu. Bosch, duvara dayalı duran posterlerin artık orada olmadığını fark etti. Muhtemelen asılmak üzere bir yere gönderilmişler, belki o akşam adayların yapacağı konuşmalar için belediye binasındaki salona asılmışlardı.

Bosch otururken Gesto cinayeti dosyasının O'Shea'nin masasında olduğunu gördü. Sormadan dosyayı aldı ve hemen kronolojik kayıtları açtı. 29 Eylül 1993 tarihli kayıtları bulana dek elli birleri taradı. Olivas'ın önceki akşam bahsettiği kaydı buldu. Bosch'a telefonda okunduğu gibi günün son kaydıydı. İçinin pişmanlıkla yandığını tekrar hissetti.

"Hepimiz hata yaparız, Dedektif Bosch," dedi O'Shea. "Şimdi o hatayı geçmişe gömüp bugünkü işimize odaklanma zamanı."

Bosch, ona baktı ve sonra başını salladı. Dosyayı kapatıp masanın üzerine geri koydu.

"Maury Swann Bay Waits ile birlikte görüşme odasındaymiş ve hazırlarmış,"

dedi O'Shea. "Biraz düşündüm ve davaları teker teker ele almamıza karar verdim.

Fitzpatrick ile başlayacağız, itiraf bizi tatmin ettiğinde Gesto davasına geçeceğiz ve istediğimizi aldıktan sonra diğerleriyle devam edeceğiz."

Bosch dışında herkes başını salladı.

"Marie Gesto'dan geri kalanları görmeden tatmin olmayacağım."

Şimdi başını sallayan O'Shea oldu. Masasındaki bir evrakı kaldırdı.

"Anlıyorum. Kurbanı Waits'in ifadelerini temel alarak bulabilirsiniz, ne âlâ.

Onun bizi cesede götürmesi gerekecekse yargıca gönderilecek izin başvurusu elimde. Ama bu adamı hapisneden çıkaracaksak olağanüstü güvenlik tedbirleri alınmalı. Pek çok şey bu soruşturmaya bağlı, hata yapma lüksümüz yok."

O'Shea, herkesin durumun ciddiyetini kavradığından emin olmak için dikkatle bir dedektiften diğerine baktı. Raynard Waits'in güvenliği üzerine kampanyasını ve tüm politik kariyerini koyarak büyük bir kumar oynuyordu.

"Karşılaşabileceğimiz her duruma hazırlıklı olacağız," dedi Olivas.

O'Shea'nin yüzündeki endişeli ifade değişmedi.

"Üniformalı destek kuvvetleri olacak, değil mi?"

"Şart olduğunu sanmıyorum... Üniformalar dikkat çeker," dedi Olivas. "Biz halledebiliriz. Ama isterseniz ayarlarız."

"Bence daha iyi olur, evet."

"Hiç sorun değil. Ya Metro'dan bize eşlik etmesi için bir araç alırız ya da hapisneden birkaç

memur destek olur."

O'Shea başını sallayarak onayladığını belirtti.

"Başlamaya hazır mıyız?"

"Bir şey var," dedi Bosch. "Görüşme odasında bizi bekleyen kim olduğundan emin değiliz ama isminin Raynard Waits olmadığından oldukça eminiz."

O'Shea'nin yüzünde bir hayret ifadesi belirdi ve hemen bulaşıcı etkisini gösterdi. Olivas'ın ağzı bir karış açıldı ve öne eğildi.

"Kimliğini parmak izlerinden tespit ettik," diye itiraz etti. "Eski kayıtlardan."

Bosch başını salladı.

"Evet, eski kayıtlar. Bildiğiniz gibi on üç yıl önce hırsızlıktan yakalandığında önce Robert Saxon ismini vermiş ve doğum tarihinin de Üç/Kasım/bin dokuz yüz yetmiş üç olduğunu söylemişti. Aynı yıl Gesto soruşturması sürerken aradığında verdiği isim de buydu ama o zaman verdiği doğum tarihi Üç/Kasım/bin dokuz yüz yetmiş birdi. Hırsızlıktan tutuklanıp parmak izleri bilgisayara girildiğinde üç/on bir/yetmiş bir doğumlu Raynard Waits'in ehliyet için verdiği başparmak iziyle uyum yakalanmıştı. Yani ay ve gün hep aynı ama farklı yıllar söz konusu. Her neyse, parmak izi araması sonucu Raynard Waits olduğu ortaya çıkınca çocuk suçlu muamelesi görme ümidiyle sahte isim ve doğum tarihi verdiğini söylemiş. Bunların hepsi dosyada var."

"Peki, bunlarla nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sabırsızca sordu O'Shea.

"Bırakın bitireyim. Hırsızlık suçundan gözetim süresiyle kurtuldu zira ilk suçuydu. Gözetim raporundaki biyografisine göre Los Angeles'ta doğup büyümüş.

Az önce Kayıt Dairesi'ndeydik. O tarihte veya bir başka gün Los Angeles'ta doğmuş bir Raynard Waits kaydı yok. Burada doğmuş pek çok Robert Saxon var ama hiçbiri dosyada belirtilen yılların kasım ayının üçünde doğmamış."

"Sonuç olarak," dedi Rider. "Birazdan konuşacağımız adamın kim olduğunu bilmiyoruz."

O'Shea masasından uzaklaşıp ayağa kalktı. Bu son gelişmeyi düşünüp üzerine konuşarak geniş ofisini adımlamaya koyuldu.

"Pekâlâ, ne diyorsunuz yani, Motorlu Araçlar Dairesi'ndeki parmak izleri sahte miymiş ya da bir tür karışıklık mı olmuş?"

Bosch cevap verirken O'Shea'ye bakabilmek için sandalyesinde döndü.

"Demek istediğim bu adam, gerçekte her kimse, on üç on dört yıl önce MAD'ye gidip sahte bir kimlik oluşturmuş olabilir. Bir sürücü ehliyeti almak için ne gerekiyor? Yaşın ispatı. O günlerde Hollywood Bulvarı'ndan kolayca sahte kimlikler ve doğum belgeleri satın alınabiliyordu. Ya da bir MAD çalışanına rüşvet vermiş olabilir, pek çok şey yapmış olabilir. Asıl mesele, söylediği gibi burada, Los Angeles'ta doğduğuna dair bir kanıt yok. Bu geri kalan her şey üzerinde şüphe oluşturur."

"Belki yalan odur," dedi Olivas. "Belki gerçekten Waits'tir ama burada doğmamıştır. Riverside'da doğup herkese Los Angeles'li olduğunu söylemek gibi."

Bosch başını iki yana salladı. Olivas'ın öne sürdüğü mantığı kabul etmiyordu.

"İsim sahte," dedi ısrarla. "Raynard ismi, Tilki Reynard olarak bilinen bir ortaçağ folkloru karakterinden geliyor. *E* ile yazılıyor ama ikisi de aynı şekilde okunuyor. Soyadıyla birlikte düşünürseniz karşınıza 'küçük tilki bekliyor' cümlesi çıkıyor. Anladınız mı? Bu ismin ona doğumunda verildiğine inanmıyorum."

Bunun üzerine ofiste bir sessizlik oldu.

"Bilmiyorum," dedi sonra O'Shea yüksek sesle düşünerek. "Bu ortaçağ bağlantısı biraz zorlama gibi."

"Elimizde ispatları olmadığı için zorlama geliyor," diye itiraz etti Bosch. "Bana kalırsa gerçek ismi olması daha uzak bir ihtimal."

"Öyleyse ne diyorsun?" diye sordu Olivas. "İsmi değiştirdi ve bu isimle sabıkası olmasına rağmen kullanmaya devam mı etti? Bana pek mantıklı gelmiyor."

"Bana da çok mantıklı gelmiyor. Ama gerisindeki hikâyeyi henüz bilmiyoruz."

"Tamam, o halde ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu O'Shea.

"Önerebileceğim fazla bir şey yok," dedi Bosch. "Sadece söylemek istedim."

Ama görüşmenin başlangıcında bunun resmi bir kaydını almamız gerektiğini düşünüyorum. Ondan ismini, doğum tarihini ve doğum yerini belirtmesini isteyelim.

Bu görüşmelere hep bunlar sorularak başlanıyormuş gibi. Bize Waits ismini verirse ileride bir noktada yalanını ortaya çıkarıp her şey için aleyhinde dava açabiliriz.

Anlaşmanın böyle olduğunu söylemişsiniz, yalan söylerse ipini çeker. Her şeyi aleyhine çevirebiliriz."

O'Shea, Rider ve Bosch'un oturduğu sandalyelerin arkasındaki sehpanın yanında ayakta duruyordu. Savcı söylenenleri kafasında değerlendiriyor ve başını sallıyordu.

"Bir zararı olacağını sanmıyorum," dedi sonunda. "Kayıtlara geçmesini sağlayın ama oradan ileri gitmeyin. Rutin sorularmış gibi davranın, belli etmeyin."

Bu konuda daha fazla bilgi edinirsek aleyhinde koz olarak kullanıp üzerine gidebiliriz."

Bosch, Rider'a baktı.

"Onunla konuşmaya sen başlayacaksın, ilk davayla ilgili sorular soracaksın."

İsmiyle başlayabilirsin."

"Tamam," dedi Rider.

O'Shea masasının arkasına geri döndü.

"Tamam, o halde," dedi. "Hazır mıyız? Gitme vakti geldi. Programım elverdiğince kalacağım. Ara sıra bir soruyla sizi bölersem kusuruma bakmayın."

Bosch bir şey söylemeden ayağa kalktı. Rider, onu takip etti, ardından Olivas geldi.

"Son bir şey," dedi Bosch. "Dün Maury Swann hakkında bir hikâye duyduk."

Sizin de bilmeniz iyi olabilir."

Bosch ve Rider sözü birbirlerinden alarak Abel Pratt'in anlattıklarını onlara aktardı. Sözleri bitince Olivas başını iki yana sallayıp gülmeye başladı. O'Shea'nin yüz ifadesinden ise daha önce Swann ile kaç kez tokalaştığım hesaplamaya çalıştığı anlaşılıyordu. Belki politik açıdan bir dezavantaj olmasından çekiniyordu.

Bosch ofisin kapısına yöneldi. İçinin korkuyla karışık heyecanla olduğunu hissedebiliyordu. Heyecanlıydı çünkü Marie Gesto'ya yıllar önce ne olduğunu nihayet öğrenebilecekti. Ama aynı zamanda öğrenmeye korkuyordu. Yakında öğreneceği ayrıntıların omuzlarında çok ağır bir yük oluşturacağı gerçeği de onu ürkütüyordu. Bakersfield'da beklemekte olan bir anne ve babaya iletmesi gereken çok ağır bir yük.

Üniformaları içinde iki şerif yardımcısı, kendine Raynard Waits adını veren adamın içinde bulunduğu görüşme odasının kapısında bekliyordu. Onlar yaklaşırken kenara çekilip savcılık ekibinin geçmesi için yol verdiler. Odada uzun bir masa vardı. Waits ve savunma avukatı Maury Swann bir tarafında oturmaktaydı. Waits tam ortada, Swann ise hemen yanındaydı. Dedektifler ve savcı içeri girdiğinde sadece Maury Swann ayağa kalktı. Waits'in bilekleri plastik kelepçelerle sandalyesinin kollarına sabitlenmişti. Swann siyah çerçeveli gözlükleri, kırılmış gür saçlarıyla zayıfça bir adamdı. Tokalaşmak için uzattığı elini kimse sıkmadı.

Rider, Waits'in tam karşısındaki sandalyeye geçti. Bosch ve O'Shea, Rider'ın iki yanına oturdu. Olivas, konuşma sırası epey sonra geleceği için kapının yakınında duran son boş sandalyeye ilişti.

O'Shea tanıştırma işini üstlendi ve yine kimse el sıkışmadı. Waits'in üzerinde turuncu bir mahkûm tulumu vardı. Göğsünde siyah harflerle şunlar yazılıydı: L.A. ŞEHİR HAPİSHANESİ TECRİT.

İkinci satırın anlamı, Waits'in hapisanede diğer mahkûmlar arasına karışmadan, diğerlerinden soyutlanmış olarak kaldığıydı. Bu önlem hem Waits'in hem de öteki mahkûmların güvenliği içindi.

Bosch, on üç yıldır yakalamaya çalıştığı adamı incelerken Waits'in en ürkütücü tarafının sıradanlığı olduğunu düşündü. İnce yapılı, silik yüz hatları olan bir adamdı. Koyu renk kısa saçları, yumuşak yüz ifadesiyle normalliğin sembolüydü adeta. İçinde yatan kötülüğe dair tek ipucu gözlerindeydi. Çukurda, koyu kahverengi gözlerinde, Bosch'un yıllar boyunca yüz yüze geldiği diğer pek çok katilde de tanık olduğu boşluk vardı. Gözlerinde hiçbir şey yoktu. Sadece, kaç hayat çalarsa çalsın asla doldurulamayacak bir boşluk vardı.

Rider masanın üzerindeki teybi çalıştırdı ve görüşmeye, Waits'e daha ilk soruda bir tuzağa adım attığını hiçbir şekilde hissettirmeden, kusursuz bir biçimde başladı.

"Muhtemelen avukatınız Bay Maury Swann'ın size daha önce açıklamış olduğu gibi sizinle yaptığımız her görüşme seansını kaydedecek ve tam bir anlaşma sağlanana dek saklaması için kaseti avukatınıza vereceğiz. Anlıyor ve onaylıyor musunuz?"

"Evet," dedi Waits.

"Güzel," dedi Rider. "O halde kolay bir soruyla başlayalım. Kayıtlara geçmesi için isminizi, doğum tarihinizi ve doğum yerinizi söyler misiniz?"

Waits öne eğildi ve yüzünde bir ilkokul çocuğuyla konuşuyormuş gibi bir ifade belirdi. "Raynard Waits," dedi sabırsızca. "Üç kasım bin dokuz yüz yetmiş birde kelekler, pardon melekler şehrinde doğdum. Melekler şehrinde."

"Los Angeles'ı kastettiyseniz açık bir şekilde söyleyebilir misiniz?"

"Evet, Los Angeles."

"Teşekkürler, önadınız sıra dışı. Kaset için kodlayabilir misiniz?"

Waits isteneni yaptı. Bu da Rider'dan akıllıca bir hamleydi. Karşılarındaki adamın görüşme

sırasında bilerek yalan söylediğini inkâr etmesini daha da zor hale getirmişti.

"İsmin nereden geldiğini biliyor musunuz?"

"Babam kışından uydurmuştur herhalde. Bilmiyorum. Buraya ölmüş insanlar hakkında konuşmaya geldik sanıyordum, bu basit saçmalıklar hakkında değil."

"Konuşacağız, Bay Waits, konuşacağız."

Bosch içinde derin bir rahatlama hissi duydu. Az sonra korkunç şeyler duyacağını biliyordu ama Waits, ölümcül bir tuzığa girmesine sebep olabilecek yalanı söylemiş ve onlar da bunu kaydetmişti. Artık tüm yaptıkları yanına kalarak şöhret ve konforla yaşayacağı hücrelerinde yatamayacaktı.

"Sırayla gitmek istiyoruz," dedi Rider. "Avukatınızın yaptığı teklifte ilk cinayetinizin otuz nisan bin dokuz yüz doksan ikideki Daniel Fitzpatrick cinayeti olduğu belirtiliyor. Bu doğru mu?"

Waits, yoldan geçen birine en yakın benzin istasyonunun yerini tarif eder gibi alelade bir tavırla konuştu. Sesi soğuk ve sakindi.

"Evet. Kepenklerin arkasında onu diri diri yaktım. Kepenkler o kadar da güvenli değilmiş demek. Üstelik silahlıydı."

"Neden yaptınız?"

"Çünkü yapabileceğimi görmek istedim. Uzun zamandır düşünüyordum zaten.

Kendime yapabileceğimi kanıtlamak istedim."

Bosch, Rachel Walling'in önceki gece söylediklerini hatırladı. Rasgele bir cinayet olduğunu söylemişti. Görünüşe bakılırsa haklıydı.

"Kendinize kanıtlamak'derken ne kastettiniz, Bay Waits?"

"Herkesin varlığını bildiği ama pek azının geçmeye cesaret edebildiği bir sınır vardır. Geçip geçemeyeceğimi görmek istedim."

"Uzun zamandır düşündüğünüzü söylediniz, kurban olarak özellikle Bay Fitzpatrick'i mi düşünüyordunuz?"

Waits'in gözleri sinirle parladı. Rider'a mecburiyetten tahammül ediyor gibiydi.

"Hayır, salak orospu," diye cevapladı sakince. "Birini öldürmeyi düşünüyordum. Anladın mı? Hayatım boyunca bunu yapmak istedim."

Rider hakaret karşısında gözünü bile kırpmadan sorularına devam etti.

"Neden Daniel Fitzpatrick'i seçtiniz? Neden o geceyi seçtiniz?"

"Eh, çünkü televizyon seyrediyordum ve bütün şehirde kargaşa olduğunu görmüştüm. Kaos vardı ve polisin müdahalede yetersiz kaldığını biliyordum.

İnsanlar aklına eseni yapıyordu. Televizyonda birinin Hollywood Bulvarı'nı anlattığını gördüm. Binaların yandığından bahsediyordu. Gidip bakmaya karar verdim. Televizyondan görmek yetmiyordu. Kendi gözlerimle görmek istiyordum."

"Arabayla mı gittiniz?"

"Hayır, yürüdüm. O sıralarda LaBrea yakınındaki Fountain'da oturuyordum.

Yayan gittim."

Fitzpatrick dosyası Rider'ın önünde açık duruyordu. Düşüncelerini düzenleyip bir sonraki soru dizisini hazırlarken bakışlarım dosyaya çevirdi. Bu da O'Shea'ye araya girmesi için aradığı fırsatı verdi.

"Çakmak yakıtı nereden geldi?" diye sordu. "Evden çıkarken yanınıza mı almıştınız?"

Waits bakışlarını O'Shea'ye çevirdi.

"Soruları lezzo soruyor sanmıştım," dedi.

"Hepimiz soruyoruz," dedi O'Shea. "Ve lütfen cevaplarınızda kişisel hakareten kaçınmın."

"Sizinle olmaz, Bay Savcı. Sizinle konuşmak istemiyorum. Sadece onunla. Ve onlarla."

Bosch ve Olivas'ı gösterdi.

"Çakmak yakıtına gelmeden önce biraz geriye gidelim," dedi Rider, O'Shea'yi usulca devre dışı bırakarak. "Fountain'dan Hollywood Bulvarı'na yürüdüğünüzü söylemişsiniz. Nereye gittiniz ve ne gördünüz?"

Waits gülümsedi ve başını Rider'a doğru salladı.

"Bildim, değil mi?" dedi. "Her zaman anlarım. Bir kadının sevicisi olduğunu hemen bilirim."

"Bay Swann," dedi Rider. "Müvekkilinize sorulara cevap vermek için burada olduğunu söyler misiniz? Sormak için değil."

Swann elini Waits'in sandalyeye bağlı olan kolunun ön kısmına koydu.

"Ray," dedi. "Oyun oynama. Sadece sorulara cevap ver. Unutma ki bizim istediğimiz bu. Onlara bunu biz teklif ettik. Bu bizim gösterimiz." Bosch, avukatına dönüp bakan Waits'in yüzünde bir öfke pırıltısı gördü. Ama gördüğü pırıltı hemen yok oldu ve Waits Rider'a döndü.

"Şehrin yandığını gördüm. Gördüğüm bu."

Cevap verdikten sonra gülümsedi.

"Bir Hieronymus Bosch tablosu gibiydi."

Bunu söylerken Bosch'a dönmüştü. Bosch bir an için donakaldı. Nereden biliyordu?

Waits başını Bosch'un göğsüne doğru salladı.

"Kimlik kartında yazıyor."

Bosch, savcının ofisine girerken yakalarına kimlik kartlarını takmaları gerektiğini unutmuştu. Rider hemen bir sonraki soruya geçti.

"Pekâlâ, Hollywood Bulvarı'na girdikten sonra önce hangi yöne doğru yürüdünüz?"

"Sağa dönüp doğuya yöneldim. Daha büyük yangınlar o taraftaydı."

"Ceplerinizde ne vardı?"

Bu soru üzerine Waits duraksadı.

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Galiba anahtarlarım vardı. Sigara, bir de çakmak. Hepsi bu."

"Cüzdanınız var mıydı?"

"Hayır, yanımda kimlik bulunsun istemedim. Polis beni durdurursa diye."

"Çakmak yakıtı o sırada yanınızda mıydı?"

"Evet, yanımdaydı. Şehri yakma işine katkım olur, biraz eğlenirim diye düşünmüştüm. Sonra rehincinin önünden geçtim ve aklıma daha iyi bir fikir geldi."

"Bay Fitzpatrick'i mi gördünüz?"

"Evet, onu gördüm. Elinde bir tüfekte indirdiği kepengin gerisinde duruyordu.

Bir de Wyatt Earp falanmış gibi bir kılıf takmıştı."

"Dükkânı tarif edin."

Waits omuz silkti.

"Ufak bir yerdi. İsmi ırlandalı Rehinci'ydi. Tepedeki neon tabelada üç yapraklı yeşil bir yonca ve üç top resmi vardı, bilirsiniz, bunlar rehincilerin sembolü gibi bir şey sanırım. Ben geçerken Fitzpatrick oradaydı, beni izliyordu."

"Yürümeye devam mı ettiniz?"

"Önce evet. önünden geçtikten sonra yapıp yapamayacağımı düşündüm.

Elinde tuttuğu o kahrolası bazukayla vurulmadan onu nasıl haklayabilirdim?"

"Ne yaptınız?"

"EasyLight kutusunu ceketimin cebinden çıkarıp içindekini ağzıma doldurdum.

Venice yolundaki alev üfleyiciler gibi ağzıma sıkıverdim. Sonra bir sigara ve çakmağımı çıkardım. Artık içmiyorum. Çok kötü bir alışkanlık."

Bunu söylerken Bosch'a bakmıştı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Rider.

"Bok herifin dükkânına geri döndüm ve güvenlik kepenginin önündeki kuytu alana girdim. Sigaramı yakmak için uygun bir yer arıyormuş gibi görünüyordum. O gece hava rüzgârlıydı, anlarsınız ya?"

"Evet."

"Bana bağırma ve defolup gitmemi söylemeye başladı. Bana bağırma için kepengin dibine kadar gelmişti. Benim beklediğim de buydu."

Planının tıkırında gitmesiyle gururlanarak gülümsedi.

"Herif dikkatimi çekmek için tüfeğinin dipçığıyle kepenge vurdu. Ellerimi görüyordu, bu yüzden bir tehlike arz etmediğimi düşündü. Yarım metre yakınımaya kadar geldiğinde çakmağımı yakıp doğruca gözlerine baktım. Ağzımdan sigarayı çıkarıp çakmak yakıtını suratına püskürttüm. Elbette yanan çakmağım yüzünden alev aldı ve ben de kahrolası bir alev makinesine dönüştüm. Daha ne olduğunu anlayamadan yüzü alevler içinde kaldı. Elleriyile alevleri söndürebilmek için tüfeği yere bıraktı. Ama giysileri de alev almıştı, kısa sürede çıtır çereze döndü. Napalma hedef olmuş gibiydi."

Waits sol kolunu kaldırmaya çalıştı ama yapamadı. Bileğinden sandalyeye bağlıydı.

Onun yerine dönüp elini kaldırdı.

"Maalesef elim biraz yandı. Su topladı falan. Çok da acımişti. O bok Wyatt Earp'ün ne hissettiğini hayal edemiyorum. Bana sorarsanız ölmek için pekiyi bir yol değil."

Bosch, hafifçe kaldırılmış ele baktı. Bir yerinde hafif bir renk değişimi vardı ama yanık izi olduğu söylenemezdi. Ciddi bir yanık değildi.

Uzun bir sessizliğin ardından Rider yeni bir soruya geçti.

"Eliniz için tıbbi yardım aldınız mı?"

"Hayır, şartlar göz önüne alınca pek de akıllıca olmayacağını düşündüm. Ayrıca duyduğum kadarıyla hastaneler dolup taşıyordu. Bu yüzden eve gidip elimden geldiği kadar kendim ilgilendim."

"Çakmak yakıtını dükkânın önüne ne zaman koydunuz?"

"Oradan ayrılmadan önceydi. Kutuyu aldım, sildim ve yere koydum."

"Bay Fitzpatrick hiç yardım çağrısında bulundu mu?"

Waits soruyu düşünüyormuşçasına duraksadı.

"Şey, söylemesi zor. Bir şeyler haykırıyordu ama yardım isteyip istemediğinden emin değilim. Bana hayvan sesleri gibi gelmişti. Çocukken bir keresinde köpeğimin kuyruğunu kapıya kısırmıştım. Bana onu hatırlatmıştı."

"Eve doğru yürürken neler düşünüyordunuz?"

"Vay be, diyordum. Nihayet yaptım! Ve yaptığının yanıma kalacağını da biliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse kendimi yenilmez hissediyordum."

"Kaç yaşındaydınız?"

"Ben... Yirmi yaşındaydım ve sonunda yapmıştım!"

"Öldürdüğünüz, yaktığınız adam hakkında hiç düşündünüz mü?"

"Hayır, pek sayılmaz. Oradaydı sadece. Kurban olmayı bekliyordu. Tıpkı ondan sonra gelenler gibi. Sanki hepsi beni bekliyordu."

Rider sonraki kırk dakika boyunca ona soruşturma raporlarında yer Alan ayrıntılara dair sorular sordu. Sonunda, saat 11.45 'te duruşu hafifçe gevşedi ve arkasına yaslandı. Önce Bosch'a, ardından O'Shea'ye baktı.

"Sanırım şimdilik yeterli," dedi. "Bence kısa bir mola verebiliriz."

Teybi durdurdu ve üç dedektifle O'Shea fikir alışverişi yapmak için görüşme odasından koridora çıktı. Swann müvekkiliyle birlikte odada kalmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu O'Shea, Rider'a.

Rider başını salladı.

"Beni tatmin etti. Cinayeti onun işlediğine hiç şüphe yok. Ona nasıl yaklaştığına dair gizemi çözdü. Bize her şeyi anlattığını sanmıyorum ama ayrıntılara yeterince hâkim. O yapmış ya da yapılıırken oradaymış."

O'Shea, Bosch'a baktı.

"Devam etmeli miyiz?"

Bosch bunu bir süre düşündü. Hazırdı. Duyduğu tiksinti ve öfke Rider'ın Waits'i sorgulamasını izlerken her an daha da artmıştı. Görüşme odasındaki adamın kurbanından böylesine kayıtsızca ve saygısızca bahsetmesi bir psikopatın klasik profiline uygundu. Birazdan duyacakları onu hâlâ çok korkutuyordu ama duymaya hazırdı.

"Haydi, yapalım," dedi.

Hep birlikte görüşme odasına döndüler ve Swann hemen öğle yemeği arası verilmesini talep etti.

"Müvekkilimin karnı aç."

"Köpeği beslemek lazım," diye ekledi Waits gülümseyerek.

Odanın kontrolünü ele alan Bosch başını iki yana salladı.

"Henüz değil," dedi. "Yiyeceğimiz zaman yeriz."

Waits'in tam karşısındaki sandalyeye oturdu ve kaydı başlattı. Rider ve O'Shea iki yanında yerini aldı, Olivas da daha önce olduğu gibi kapının yakınındaki sandalyeye geçti. Bosch, Gesto dosyasını Olivas'tan geri almıştı ama o an kapalı olarak önünde duruyordu.

"Marie Gesto davasına geçiyoruz," dedi.

"Ah, tatlı Marie," dedi Waits.

Gözleri parlayarak Bosch'a baktı.

"Avukatınızın yaptığı teklifte bin dokuz yüz doksan üçte kaybolan Marie Gesto'nun başına ne geldiğini bildiğiniz belirtilmekte. Bu doğru mu?"

Waits kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Evet, maalesef öyle," dedi dalga geçerek.

"Marie Gesto'nun veya ondan geriye kalanların şu an nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, biliyorum."

İşte, Bosch'un on üç yıldır beklemekte olduğu an gelip çatmıştı.

"Öldü, değil mi?"

Waits, ona baktı ve başını salladı.

"Bu evet demek mi?" diye sordu Bosch kayıt için.

"Evet. Öldü."

"Nerede?"

Waits'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. DNA'sında zerre kadar pişmanlık veya suçluluk hissi olmayan bir adamın gülümseyişiydi.

"Burada, dedektif," dedi. "Tam burada, benimle. Bütün diğerleri gibi.

Buracıkta, benimle."

Gülümseyişi kahağaya dönüştü. Bosch neredeyse masanın üstünden ona atlayacaktı. Bunu

hisseden Rider masanın altından hafifçe bacağına tuttu. Bosch derhal sakinleşti.

"Bir saniye durun," dedi O'Shea. "Haydi, tekrar çıkalım. Bu kez senin de bize katılmanı istiyorum, Maury."

Görüşme odasından koridora ilk çıkan O'Shea oldu ve diğerleri gelene dek koridoru ileri geri iki kez arşınlamayı başardı. Sonra kapıdaki iki memura odaya girip gözlerini Waits'in üzerinden ayırmamalarını söyledi.

"Neler dönüyor, Maury?" diye sordu havlarcasına. "Burada durup akli dengesizlik savunmana temel hazırlayarak ekmeğine yağ süreceğiz değiliz. Bu bir itiraf, savunma manevrası değil."

Swann ne yapabilirim dercesine ellerini avuçları karşıya bakacak şekilde kaldırdı.

"Adamın sorunları var besbelli."

"Palavra. Soğukkanlı katilin teki ve içeride Hannibal Lecter gibi poz kesiyor."

Bu bir film değil, Maury. Bu gerçek. Fitzpatrick hakkında söylediklerini duydun, değil mi? Elindeki minik bir yanık için diri diri ateşe verdiği adamdan daha fazla endişeleniyordu. O yüzden bak ne diyeceğim, içeri girip müvekkilinin aklını başına devşirmen için sana beş dakika veriyorum. Ya onu yola getirirsin ya da çeker gider ve kozumuzu mahkemede paylaşıyoruz."

Bosch başını bilinçsizce sallıyordu. O'Shea'nin sesindeki öfke hoşuna gitmişti. İşlerin gidişatından da memnundu.

"Elimden geleni yaparım," dedi Swann.

Görüşme odasına döndü ve içerideki memurlar avukat ve müvekkilini yalnız bırakarak yine kapının önünde yerini aldı. O'Shea sakinleşirken koridoru adımlamaya devam etti.

"Kusura bakmayın," dedi sonra. "Ama bunu kontrol etmelerine izin vermeyeceğim."

"Zaten ediyorlar," dedi Bosch. "En azından Waits ediyor."

O'Shea kavga etmeye hazır halde ona baktı.

"Ne diyorsun?"

"Burada bulunuşumuzun sebebi o. Sonuç olarak onun talebi üzerine onun hayatını kurtarmak için burada toplanmış bulunuyoruz."

O'Shea anladığını belirterek başını salladı.

"Seninle tekrar o meseleye dönmeyeceğim, Bosch. Artık karar verildi. Bu noktada eğer bizimle birlikte değilsen asansör biraz ileride, sağda. Görüşmenin seninle ilgili kısmını ben tamamlayacağım. Ya da Freddy."

Bosch cevap vermeden önce bir an bekledi.

"Sizinle olmadığımı söylemedim. Gesto benim davam, sorgulamayı ben yapacağım."

"Bunu duyduğuma memnun oldum," dedi O'Shea iğnelersine. "Doksan üçte bu kadar dikkatli olmayışın ne kötü."

Uzanıp görüşme odasının kapısını sertçe tıklattı. Bosch, içi öfkeyle dolarak savcının sırtına bakakaldı. Swann kapıyı hemen açtı.

"Devam etmeye hazırız," dedi onlara yol vermek için gerilerken.

Herkes tekrar yerini aldı, kayıt başlatıldı ve Bosch, O'Shea'ye duyduğu öfkeden sıyrılıp gözlerini yine Waits'inkilere dikti. Aynı soruyu ikinci kez sordu.

"Nerede?"

Waits yine onları çileden çıkaracak bir cevap vermeyi aklından geçiriyormuşçasına hafifçe gülümsedi. Sonra gülümsemesi bir sırıtışa döndü ve cevap verdi.

"Tepelerde."

"Tepelerin neresinde?"

"Ahırların yakınında. Onu orada yakaladım. Tam arabasından çıkarken."

"Gömülü mü?"

"Evet, gömülü."

"Tam olarak nerede?"

"Size göstermem gerek. Bildiğim ama tarif edemediğim bir yerde..."

Göstermem lazım."

"Tarif etmeye çalışın."

"Arabayı park ettiği yerin yakınında, ormanın içinde bir yer. Ormana girince bir patika var. Ama ben patikadan ayrılmıştım. Hatta epey uzaklaşmıştım. Gidip arayabilirsiniz. Belki hemen bulursunuz, belki asla bulamazsınız. Çok geniş bir arazi söz konusu. Unutmayın, orayı aramış ama kıızı bulamamışlardı."

"Ve on üç yıl sonra bizi oraya götürebileceğinizi söylüyorsunuz."

"O kadar fazla olmadı."

Bosch'un içini ani bir dehşet dalgası sardı. Waits'in onu uzun süre tutsak etmiş olması fikri düşünülemez kadar korkunçtu.

"Düşündüğün gibi değil, dedektif," dedi Waits.

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum işte. Ama düşündüğün gibi değil. Marie on üç yıldır gömülü. Ama oraya son gidişim on üç yıl önce değildi. Söylemeye çalıştığım bu. Onu ziyaret ediyordum, dedektif. Hem de sık sık. O yüzden sizi oraya götürebileceğimden hiç şüpheniz olmasın."

Bosch duraksadı, bir kalem aldı ve Gesto dosyasının kapağının içine bir not düştü. Önemli bir not değildi. İçini dolduran duygulardan bir anlığına kaçmak için yaptığı boş bir eylemdi.

"En başa dönelim," dedi. "Marie Gesto'yu doksan üç eylülünden önce tanıyor muydunuz?"

"Hayır."

"Onu kaçırdığınız günün öncesinde hiç görmüş müydünüz?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Onunla ilk nerede karşılaştınız?"

"Mayfair'de. Onu içeride alışveriş yaparken gördüm. Tam benim tipimdi. Onu takip ettim."

"Nereye?"

"Arabasına bindi ve Beachwood Kanyonu'na gitti. Ahırların önündeki çakıl kaplı otoparka park etti. Galiba gittiği yerin adı Sunset Çiftliği'ydi. Arabasından inerken etrafta kimse görünmüyordu. Harekete geçmeye karar verdim."

"Onu markette görmeden önce planlanmış bir şey değildi yani?"

"Değildi, markete Gatorade almak için gitmişim. Sıcak bir gündü. Onu gördüm ve o an benim olması gerektiğini anladım. Ani bir dürtüydü. Yapabileceğim bir şey yoktu, dedektif."

"Ona ahırların önündeki otoparkta mı yaklaştınız?"

Başını salladı.

"Minibüsümü tam arabasının yanına çektim. Aklının ucundan bile geçmiyordu.

Otopark, tepenin eteğinde, ahırların biraz aşağısındaydı. Etrafta bizi görebilecek hiç kimse yoktu. Koşullar mükemmeldi. Tanrı ona sahip olabileceğimi söylüyor gibiydi."

"Ne yaptınız?"

"Minibüsün arkasına geçtim ve arabasına bakan sürgülü kapıyı açtım. Elimde bir bıçak vardı. İndim ve hemen minibüse binmesini söyledim. İkiletmedi. Çok kolay bir operasyondur aslında. Bana hiç sorun çıkarmadı."

Eve döndüklerinde anne babaya çocuklarının hiç yaramazlık yapmadığını söyleyen bir bakıcı gibiydi.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Bosch.

"Ondan üzerindeki çıkarılmasını istedim, o da uysalca soyundu. Canını yakmadığım sürece ona istediğimi yapabileceğimi söyledi. Kabul ettim. Giysilerini özenle katladı. Tekrar giyme fırsatı olacağını düşünürmüş gibi."

Bosch eliyle ağzını ovuşturdu. Mesleğinin en zor kısmı, soğukkanlı bir katille yüz yüze geldiği, çarpık, korkunç dünyalarının gerçeklerle kesiştiğine birinci elden tanıklık ettiği anlardı.

"Devam edin," dedi Waits'e.

"Eh, geri kalanını biliyorsunuz zaten. Seks yaptık ama bu işte pek iyi değildi. Bir türlü gevşeyemiyordu. Bunun üzerine ben de yapmam gerekeni yaptım."

"Yani?"

Waits'in gözleri Bosch'un kılcalıklarına dikildi.

"Onu öldürdüm, dedektif. Gırtlığına sarıldım ve bakışları sabitleşene kadar sıktım. Sonra işimi bitirdim."

Bosch, ona bakıyor ama konuşacak gücü kendinde bulamıyordu. Böyle anlarda bir dedektif olarak kendini yetersiz hissediyor, insanlardaki ahlaki bozulma karşısında çaresiz kalıyordu. O'Shea konuşana dek birbirlerine baktılar.

"Cesediyle seks mi yaptınız?" diye sordu O'Shea.

"Evet. Vücudu hâlâ sıcakken. Bir kadının en iyi zamanının ölmüş ama hâlâ sıcakken olduğunu söylerim her zaman."

Waits, bir tepki alıp almadığını görmek için Rider'a baktı ama kadın hiç renk vermedi.

"Waits," dedi Bosch. "Sen beş para etmez pisliğin tekisin."

Waits, Bosch'a döndü ve tekrar sıırttı.

"En iyi atışın bu mu, dedektif? Daha iyisini beklerdim doğrusu. Ama belki bundan sonra duyarım. Zira şimdi anlatacaklarım daha kötü. Seks hiçbir şeydir.

Canlı olsun, ölü olsun fark etmez, geçicidir. Ben onun ruhunu aldım, bunu hiç kimse benden geri alamaz."

Bosch önünde açık halde duran dosyaya baktı ama kelimeleri görmüyordu.

"Devam edelim," dedi sonunda. "Sonra ne yaptın?"

"Nereye gittiğimi biliyorsun, dedektif. High Tower'a gittim. Kullanabileceğim boş bir garaj olduğunu biliyordum. Bir hafta kadar önce iş olup olmadığını sormak için oraya gitmiş ve laf arasında yöneticiden boş bir daire olduğunu öğrenmişim. İlgileniyormuşum gibi davrandığım için bana daireyi göstermişti."

"Garajı da göstermiş miydi?"

"Hayır, ama bahsetmişti. Çıkarken garaj kapısında kilit olmadığını fark etmişim."

"Demek Marie Gesto'nun arabasıyla oraya gittin ve arabayı garaja sakladın."

"Evet."

"Seni gören oldu mu? Sen kimseyi gördün mü?"

"Hayır, ve hayır. Çok dikkatliydim. Unutmayın, daha yeni birini öldürmüştüm."

"Ya minibüsün? Onu almak için Beachwood'a ne zaman döndün?"

"Gece karanlık çökene dek bekledim. Biraz kazma işim olacağı için geceyi beklemeye karar verdim. Ne demek istediğimi anladığınızdan eminim."

"Minibüsün üzerinde şirketinin ismi yazıyor muydu?"

"Hayır, o zamanlar yazı yoktu. Daha yeni başlamışım ve daha dikkat çekmeye çalışmıyordum. Genelde referansla iş yapıyordum. Henüz belediyeden ruhsat almamışım. Tüm bunlar daha sonra oldu. Aslında, o başka bir minibüstü. On üç yıl önceden bahsediyoruz. Daha sonra yenisini almışım."

"Minibüsünü almak için ahırlara nasıl döndün?"

"Taksiyle gittim."

"Hangi taksi şirketi olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlamıyorum çünkü arayıp çağırmamışım. Arabayı High Tower'a bıraktıktan sonra yürüyerek Franklin'de otururken sık sık gittiğim, sevdiğim bir restorana gittim. İsmi Bird's... hiç gitmiş miydiniz? Izgara tavuğu çok iyi. Her neyse, uzun bir yürüyüştü. Akşam yemeği yedim ve yeterince geç olduğunu düşündüğümde benim için bir taksi çağrılarımı istedim. Taksiyle minibüsün yanına kadar

gitmedim, benim olduğunun anlaşılmasını istemiyordum, o yüzden ahırların önünde indim. Etrafta kimse olmadığından emin olunca da minibüsüne gittim ve küçük çiçeğimi ekdim."

"Ve orayı hâlâ bulabileceğini söylüyorsun, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Bir çukur kazdın."

"Kazdım."

"Ne derinlikte?"

"Bilmiyorum, çok derin değildi."

"Neyle kazdın?"

"Yanımda bir kürek vardı."

"Cam temizleme minibüsünde hep kürek taşır mıydın?"

"Hayır, taşımazdım. Küreği ahırların oradaki ambarın duvarına dayanmış buldum. Galiba atların bölmelerini temizlemek için falan kullanıyorlardı."

"İşin bittiğinde aynı yere bıraktın mı?"

"Elbette, dedektif. Ben ruhları çalarım, kürekleri değil."

Bosch önündeki dosyalara baktı.

"Marie Gesto'yu gömdüğün yere en son ne zaman gittin?"

"Hmm, bir yıldan biraz fazla oluyor. Aslında her yıl dokuz eylülde giderdim. Anlarsınız ya, yıldönümümüzü kutlamak için. Ama bildiğiniz gibi bu sene biraz meşguldüm."

Yüzünde masum bir gülümseme belirdi.

Bosch genel anlamda gerekli olan her noktanın üzerinden geçmiş olduğunu biliyordu. Artık önemli olan Waits'in onları cesede götürüp götüremeyeceği ve adli tıp dedektiflerinin Waits'in hikâyesini doğrulayıp doğrulayamayacağıydı.

"Cinayetten sonra medya uzun süre Marie Gesto'nun ortadan kayboluşunu işledi," dedi Bosch. "Hatırlıyor musun?"

"Elbette. Bana iyi bir ders oldu. Bir daha asla öyle ani dürtülere teslim olmadım. O gürültü patırtıdan sonra çiçek toplarken çok daha dikkatli davrandım."

"Soruşturma sırasında polisi aradın, değil mi?"

"Evet, aradım. Hatırlıyorum. Arayıp kızı Mayfair'de gördüğümü ve o sırada yanında kimse olmadığını söylemişim."

"Neden aramıştın?"

Waits omuz silkti.

"Bilmiyorum. Eğlenceli olacağını düşündüm. Peşimdekilerden biriyle konuşmak ilginç olacaktı. Yoksa o sen miydin?"

"Ortağımdı."

"Evet. Dikkati Mayfair'den uzaklaştırabileceğimi düşünmüştüm. Ne de olsa ben de oradaydım ve biri beni görmüş olabilirdi. Belki eşkâlimi polise verebilecek kadar dikkatli bakmıştı."

Bosch başını salladı.

"Aradığında Robert Saxon ismini verdin. Neden?"

Waits yine omuz silkti.

"Arada sırada kullandığım bir isim sadece."

"Gerçek ismin değil mi?"

"Hayır, dedektif. Gerçek ismimi biliyorsunuz."

"Ya sana bugün burada anlattığın boktan hikâyelerin tek kelimesine bile inanmadığımı söylersem? Buna ne derdin?"

"Beni Beachwood Kanyonu'na götürün ve her kelimesini ispat edeyim derdim."

"Eh, peki, bakacağız."

Bosch sandalyesinden kalktı ve diğerleriyle koridorda görüşmek istediğini söyledi. Waits ve Swann'i odada bırakarak serin koridora çıktılar.

"Bize biraz izin verebilir misiniz?" dedi O'Shea iki memura.

Herkes koridora çıkıp görüşme odasının kapısı kapanınca dedektiflere döndü.

"İçeride hava biraz ısındı," dedi.

"Hepsi palavra," dedi Bosch.

"Şimdi ne var, Bosch?"

"Ne olduğunu söyleyeyim, bu herifin hiçbir lafına inanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü her şeye bir cevabı var. Ve bazıları uymuyor. Bütün taksi şirketlerinin gidip geldiği yerlerin kayıtlarını bir hafta boyunca incelemiştik. Adamın arabayı High Tower'da bıraktıktan sonra kendi aracına dönmek için bir vasıtaya ihtiyaç duyacağını biliyorduk. Ahırlar, kontrol ettiğimiz noktalardan biriydi. Şehirdeki her taksi şirketinin kayıtlarını inceledik. Hiçbirinde o gün ahırlara gidildiğine dair bir işaret yoktu."

Olivas, O'Shea'ye bir adım yaklaştı ve konuşmaya dâhil oldu.

"Bu bilginin kesinliğinin yüzde yüz olmadığını biliyorsun, Bosch," dedi. "Bir taksi onu kayıt dışı bir seferle götürmüş olabilir. Hep yaptıkları bir şey bu. Ayrıca ruhsatsız taksiler de var. Şehrin her yerinde restoranların önünde konuşlanıyorlar."

"Yine de herifin palavralarına inanmıyorum. Her şeye bir cevabı var. Neymiş efendim, ambarın duvarına dayalı bir kürek varmış. Ya olmasaydı, kızı nasıl gömecekti?"

O'Shea kollarını iki yana açtı:

"Anlattıklarını sınamanın tek bir yolu var," dedi. "Onu bir keşif gezisine çıkarmak. Bizi kızın cesedine götürebilirse bahsettiğin ayrıntıların bir önemi kalmayacak. Öte yandan ceset bulunamazsa

anlaşma da olmayacak."

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Bosch.

"Bugün gidip yargıcı göreceğim. İstersen yarın sabah gideriz."

"Bir dakika," dedi Olivas. "Ya diğer yedi cinayet? Bu piç kurusuyla daha çok konuşulacak şeyimiz var."

O'Shea bir elini sakinleştirmek istercesine ona doğru kaldırdı.

"Gesto'nun bir tür sınav olduğunu düşünelim. Sınavı geçemezse zaten anlaşma olmayacak. Geçerse diğerlerini de en ince ayrıntısına kadar anlattırırız."

O'Shea dönüp doğruca Bosch'un gözlerine baktı.

"Kendini buna hazır hissediyor musun?"

Bosch başını salladı.

"On üç senedir hazırım."

Rachel o akşam arayıp Bosch'un evde olduğunu öğrendikten sonra akşam yemeği getirdi. Bosch müziği ayarlarken Rachel mutfaktan aldığı tabakları yemek odasındaki masanın üzerine yerleştirdi. Akşam yemeği, rosto ve kremalı mısırdan oluşuyordu. Rachel bir şişe de Merlot getirmişti. Bosch, beş dakika boyunca mutfak çekmecelerinde tirbuşon aradı. Masada karşılıklı oturana kadar davadan bahsetmediler.

"Eee," dedi Rachel sandalyesine yerleşince. "Nasıl gitti?"

Bosch cevap vermeden önce omuz silkti.

"Fena değildi. Bana söylediklerinin çok faydası oldu. Yarın keşif gezisi var ve Rick O'Shea'nin deyişiyle ya tamam ya devam kararı verilecek."

"Keşif gezisi mi? Nereye?"

"Beachwood Kanyonu'nun tepesine. Kızı oraya gömdüğünü söylüyor. Bugün görüşmeden sonra gidip biraz etrafa bakındım. Tarifine dayanarak aransa bile cesedin yerini bulmak mümkün görünmüyor. Doksan üçte polis akademisinden öğrenciler üç gün boyunca bölgeyi taramış ama ellerimiz boş kalmıştı. Orman çok geniş ve ağaçlar çok sık. Ama Waits bulabileceğini söylüyor."

"Onun yaptığına inanıyor musun?"

"Öyle görünüyor. Diğer herkesi ikna etti ve bir de doksan üçteki telefon görüşmesi var. O da oldukça ikna edici bir unsur."

"Ama?"

"Bilmiyorum. Belki egom bu kadar yanıltılmış olmayı, on üç yıldır yanlış kişiden şüphelenip yanlış kişinin peşine düştüğüm gerçeğini kabullenmeye henüz hazır değil. Sanırım kimse böyle bir yanılgıyı kabullenmek istemez."

Bosch birkaç dakika boyunca yemeğine konsantre oldu. Sonra ağzındaki lokmayı bir yudum şarap yardımıyla midesine gönderdi ve peçetesıyla ağzını sildi.

"Yemek muhteşem. Nereden aldın?"

Rachel gülümsedi.

"BiYe'den."

"O ne demek?"

"BiYe adında bir yer. Bir Yer'in kısaltması olduğunu söylüyorlar."

"Şimdi anladım."

"Beverly'de, evimin yakınında. Yemek yenebilecek uzun bir barları var. Buraya taşındıktan sonraki ilk günlerde orada sıkça yedim. Tek başıma. Suzanne ve Preech benimle çok ilgilendi. Dışarı yemek götürmeme izin veriyorlar, hâlbuki bu hiç yapmadıkları bir şey."

"Aşçılardan mı bahsediyorsun?"

"Şefler. Suzanne aynı zamanda restoranın sahibi. Barda oturup yemek yemeye, içeri giren insanları, kimin kim olduğunu görmek için gözlerinin içeriyi taramasını izlemeye bayılıyorum. Birçok ünlü oraya takılıyor. Yemek meraklıları ve müdavimler de oluyor. En ilginç onlar."

"Biri bir keresinde bir cinayetin etrafında uzun süre dolanırsa koca bir şehrin tanınabileceğini söylemişti. Belki bir restoranın barında oturmak da öyledir."

"Ve daha kolay. Harry, konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun? Raynard Waits'in itiraflarından bahsetmeyecek misin?"

"Anlatacağım. Önce yemeğimizi bitirelim diye düşündüm."

"Demek o kadar kötü?"

"Ondan değil. Biraz kafamdan uzaklaştırmak istiyorum galiba. Bilmiyorum."

Rachel anlıyormuş gibi başını salladı. Kadehlerine biraz daha şarap doldurdu.

"Müziği beğendim. Kim bu?"

Ağzını tekrar yemekle doldurmuş olan Bosch başını salladı.

"Buna 'kutudaki mucize' diyorum. John Coltrane ve Thelonius Monk'un Carneige Hall'daki konseri. 1947'de kaydedilmiş ve kaset üzerinde yazı olmayan bir kutuda neredeyse elli yıl kimsenin dikkatini çekmeden beklemiş. Orada unutulmuş kalmış. Sonra bir gün Meclis Kütüphanesi'nden bir görevli bütün kutuları kontrol ederken konser kaydını keşfetmiş. Geçen sene nihayet piyasaya sürdüler."

"Hoşmuş."

"Hoştan fazlası. Tüm bu zaman boyunca orada oluşu bence bir mucize.

Bulunması için doğru insanın görmesi gerekiyordu. Fark edip tanıyabilecek kişinin."

Bir an için göz göze geldiler. Bosch sonra tabağına baktı ve son lokmasına gelmiş olduğunu gördü.

"Aramasaydım bu akşam ne yiyecektin?" diye sordu Rachel.

Bosch tekrar ona bakarak omuz silkti. Yemeğini bitirdikten sonra Raynard Waits ile yaptıkları görüşmeyi anlatmaya başladı.

"Yalan söylüyor," dedi Rachel onu sessizce dinledikten sonra.

"İsmi konusunda mı? O konunun üzerinden geçtik."

"Hayır, plan hakkında. Daha ziyade plansızlığı konusunda. Size kızı Mayfair'de gördüğünü, takip ettiğini ve yakaladığını söylemiş. I... 1h, mümkün değil.

Yutulacak gibi değil. Bütün olay kesinlikle ani bir dürtü sonucuymuş gibi değil. Size söylemese de bu planlı programlı bir eylem."

Bosch başını salladı. Onun da itiraflara dair benzer şüpheleri vardı.

"Sanırım yarın daha fazla bilgiye sahip oluruz."

"Keşke ben de orada olabilseydim."

Bosch başını iki yana salladı.

"Federalleri bu davaya dâhil edemem. Zaten artık bu işi yapmıyorsun. Davet edilmiş bile olsan sizinkiler gelmene izin vermez."

"Biliyorum. Yine de dileyebiliyorum."

Bosch ayağa kalktı ve sofrayı toplamaya başladı. Lavabonun başında yan yana çalıştılar ve her şey temizlenip kaldırıldıktan sonra kalan şarabı alıp balkona çıktılar. İkisine de yarımşar kadeh kalmıştı.

Balkon parmaklığının önünde yan yana durup Cahuenga Geçidi'nin ışıklarını seyredelerken gecenin serinliği onları birbirlerine yaklaştırdı.

"Bu gece kalacak mısın?" diye sordu Bosch.

"Evet."

"Aramana gerek yok, biliyorsun. Sana evin anahtarını veririm. İstedğin zaman gel."

Rachel dönüp ona baktı. Bosch kolunu kadının beline doladı.

"O kadar çabuk mu? Her şey affedildi mi yani?"

"Affedilecek bir şey yok. Geçmiş geçmişte kaldı ve hayat çok kısa. Bütün o klişeler işte, bilirsin."

Rachel gülümsedi ve konuyu bir öpücükle mühürlediler. Şaraplarını bitirip yatak odasına geçtiler ve yavaşça, sessizce seviştiler. Bosch bir noktada gözlerini açtı, ona baktı ve ritmini kaybetti. Rachel bunu fark etmişti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Hiç. Gözlerin acıkmış."

"Sana bakıyorum."

"Hayır, bakmıyorsun."

Rachel gülümsedi ve başını başka bir yöne çevirdi.

"Bunu tartışmak için tuhaf bir an bence."

Bosch gülümsedi ve uzanıp Rachel'in yüzünü kendisine çevirdi. Onu öptü ve ikisi de gözlerini kapatmadı. Öpüşmenin yarısında kahkahalara boğuldular.

Bosch'un bu yakınlığa çok ihtiyacı vardı. Sunduğu kaçıışın tadını doyasıya çıkardı. Rachel'in bunun farkında olduğunu biliyordu. Bosch'a sunduğu armağan, gerçek dünyadan kaçıştı. Geçmiş bu yüzden önemsizdi işte. Gözlerini kapadı ama gülümseyişi hâlâ dudaklarını terk etmemişti.

İKİNCİ BÖLÜM

KEŞİF GEZİSİ

Araç konvoyunun toparlanması Bosch'a sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibi geldi ama çarşamba sabahı saat 10.30'da nihayet Ceza Mahkemesi Binası'nın otoparkından ayrılabilirler.

Konvoydaki ilk araç işaretsizdi. Olivas kullanıyordu. Hapishane bölümünden bir şerif yardımcısı elinde bir tüfekte ön koltukta oturuyordu. Bosch ve Rider arka koltukta, Raynard Waits'in iki yanında yerlerini almıştı. Mahkûmun üzerinde parlak turuncu bir tulum, el ve ayak bileklerinde zincirli kelepçeler vardı. Bileklerindeki kelepçeler beline dolanmış bir zincire bağlıydı.

Rick O'Shea'nin direksiyonunda olduğu bir başka işaretsiz araç onları takip ediyordu. Arabada ayrıca Maury Swann ve savcılık bürosundan kanıtları kamerayla belgeleyecek bir görevli vardı. Onların arkasından iki minibüs geliyordu.

Biri, LAPT Bilimsel Soruşturma Birimi'ne aitti, diğeri ise adli tıp ofisindendi. Grup, Marie Gesto'nun cesedini bulup gömülü olduğu yerden çıkarma göreviyle yola çıkmıştı.

Keşif gezisi için mükemmel bir gündü. Önceki gece yağın kısa süreli yağmur havayı temizleyip berraklaştırmıştı. Masmavi gökyüzünde tek tük beyaz bulutlar göze çarpıyordu. Caddeler hâlâ ıslaktı ve parlıyordu. Yağış ayrıca hava sıcaklığının güneşle birlikte fazla yükselmesini de önlemişti. Gerçi yirmi iki yaşındaki bir kadının cesedini gömülü olduğu yerden çıkarmak hiçbir koşulda hoş bir deneyim değildi ama havanın güzelliği tatsız görevin ağırlığını bir nebze azaltıyordu.

101 numaralı kuzey otoyoluna, ardından Broadway yokuşuna yönelen araçlar birbirlerini yakından takip ediyordu. Şehir merkezinde trafik yoğunluğund ve yollar ıslak olduğu için her zamankinden daha ağır ilerliyordu. Bosch, içeri temiz hava girmesi ve Waits'in vücut kokusunun biraz dağılması için Olivas'tan camını indirmesini istedi. Besbelli mahkûmun duş almasına veya temiz bir tulum giymesine izin verilmemişti.

"Boş ver, dedektif. Yak bir sigara," dedi Waits.

Omuz omuza oturduklarından Bosch'un görebilmek için Waits'e doğru dönmesi gerekti.

"Camın açılmasını senin yüzünden istiyorum, Waits. Leş gibi kokuyorsun. Beş yıldır sigara içmiyorum."

"Eminim öyledir."

"Beni tanıdığını nereden çıkarıyorsun? Daha önce hiç karşılaşmadık. Beni tanıdığını sana düşündüren nedir, Waits?"

"Seni tanımıyorum ama senin gibileri bilirim. Bağımlılığa müsait bir kişiliğin var, dedektif. Cinayet vakaları, sigara, hatta belki gözeneklerinden kokusunun yayıldığını hissettiğim alkol. Seni okumak o kadar da zor değil."

Waits gülümsedi ve Bosch başını çevirdi. Konuşmadan önce bir süre düşündü.

"Kimsin sen?"

"Bana mı dedin?" diye sordu Waits.

"Evet, sana. Bilmek istiyorum. Kimsin?"

"Bosch," diyerek hemen araya girdi Olivas. "Anlaşmaya göre yanında Maury Swann yokken onu sorgulayamıyoruz. O yüzden adamı rahat bırak."

"Bu sorgulama değil. Sadece sohbet ediyorum."

"Ne ad verdiğin umurunda değil. Yapma."

Bosch, Olivas'ın dikiz aynasından kendisine baktığını görebiliyordu. Olivas gözlerini tekrar yola çevirmeye mecbur kalana dek bakışları birbirinden ayrılmadı.

Bosch, Waits'in diğer yanındaki Rider'ı görebilmek için öne eğildi. Rider gözlerini devirerek ona baktı. Sakın sorun çıkarma bakışıydı.

"Maury Swann," dedi Bosch. "Gerçekten de iyi bir avukat. Adam için müebbet anlaşmasını kaptı."

"Bosch!" dedi Olivas.

"Onunla konuşmuyorum, ortağımınla konuşuyorum."

Daha fazla devam etmemeye karar vererek arkasına yaslandı. Waits pozisyonunu ayarlamaya çalışırken zincirler şingirdadı.

"Anlaşmayı kabul etmek zorunda değildin, Dedektif Bosch," dedi usulca.

"Karar bana ait değildi," dedi Bosch ona bakmaksızın. "Bana kalsa şu an burada olmazdık."

Waits başını salladı.

"Dişe diş, göze göz tarzında bir adam," dedi. "Tahmin etmek zor değildi. Sen öyle bir adamsın ki..."

"Waits," dedi Olivas sertçe. "Kapa çeneni."

Uzanıp radyoyu açtı. Hoparlörlerden arabaya yüksek sesli Latin müziği yayıldı. Olivas hemen sesi kapattı.

"Bunu en son hangi salak kullanmış?" diye sordu sinirli bir şekilde.

Bosch, Olivas'ın numara yaptığını biliyordu. Muhtemelen aracı son kullanımında kanalı değiştirmedeği ve sesini kısmadığı için utanmıştı.

Arabadaki sessizlik devam etti. Hollywood'da ilerlemekteydiler. Olivas, Gower Caddesi'ne geçmek için sinyalini verdi. Bosch, diğer üç aracın hâlâ peşlerinde olup olmadığını kontrol etmek için dönüp arka camdan dışarı baktı. Grup hâlâ yakın takipteydi. Ancak Bosch şimdi konvoyu havadan takip eden bir de helikopter olduğunu görebiliyordu. Beyaz alt kısmında büyük bir 4 rakamı vardı. Bosch sertçe döndü ve dikiz aynasından Olivas'a baktı.

"Medyaya kim haber verdi, Olivas? Sen mi yoksa patronun mu?"

"Patronum mu? Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Olivas dikiz aynasından ona baktıktan sonra gözlerini çabucak tekrar yola çevirdi. Kaçamak bir bakıştı. Bosch, yalan söylediğini anlamıştı.

"Peki, öyle olsun. Bundan senin çıkarın ne? O'Shea kazandıktan sonra seni soruşturma şefi mi

yapacak? Bu mudur?"

Olivas bu kez gözlerini kaçırmadı.

"Teşkilatta herhangi bir yere getirilecek değilim. Saygı gördüğüm ve yeteneklerimin takdir edildiği herhangi bir yere gidebilirim."

"Her sabah ayna karşısında kendine söylediğin replik bu mu?"

"Kapa çeneni, Bosch."

"Beyler, beyler," dedi Waits. "Birbirimize biraz anlayış gösteremez miyiz?"

"Kes sesini, Waits," dedi Bosch. "Bunun Aday O'Shea için bir reklâm gösterisine dönüşmesini umursamıyor olabilirsin ama benim için bu söz konusu değil. Sağa çek, Olivas. O'Shea ile konuşmak istiyorum."

Olivas başını olumsuz anlamda salladı.

"Olmaz. Arabada bir tutuklu varken mümkün değil."

Çıkış rampasından Gower'a geliyorlardı. Olivas çabucak sağa döndü ve Franklin'deki lambalara geldiler. Durmak üzerelerken yeşil yandı ve beklemeden Franklin'i geçip Beachwood Yolu'na girdiler.

Olivas tepeye varmalarına dek durmak zorunda kalmayacaktı. Bosch cep telefonunu çıkardı ve O'Shea'nin o sabah garajdan ayrılmadan önce herkese dağıtmış olduğu numarayı aradı.

"O'Shea."

"Ben Bosch. Medyayı bu olaya dâhil etmenin pek akıllıca olduğunu sanmıyorum."

O'Shea cevap vermeden önce bir an duraksadı.

"Güvenli bir mesafe var. Havadalar."

"Peki, Beachwood'un tepesinde bizi kimler bekliyor olacak?"

"Hiç kimse, Bosch. Özellikle belirtip uyardım. Bizi sadece havadan izleyebileceklerini, yerde ekip dışından birinin görevi tehlikeye atabileceğini söyledim. Endişelenme. Benimle çalışıyorlar. İlişki kurmaları gerektiğini biliyorlar."

"Her neyse."

Bosch telefonu kapadı ve öfkeyle cebine soktu.

"Biraz sakinleşmen gerek, dedektif," dedi Waits.

"Senin de sesini kesmen gerek, Waits."

"Yardım etmeye çalışıyordum."

"O halde sus!"

Arabaya tekrar sessizlik çöktü. Bosch, haber helikopterine ve diğer her şeye duyduğu öfkenin dikkatini dağıtmakta olduğunu fark etmişti. En son istediği şey buydu. Aklını boşaltıp birazdan olacıklara odaklanmaya çalıştı.

Beachwood Kanyonu, Hollywood ve Los Feliz arasında kalan Santa Monica Dağları'nın

eteklerinde sessiz bir bölgeydi. Batıdaki Laurel Kanyonu'nun doğayla iç içe çekiciliğine sahip değildi ama daha sakin, güvenli ve kendine yeterli olduğu için orada yaşayanların tercihiydi. Beachwood, batıya açılan çoğu kanyon geçidinin aksine tepede bir çıkmazla sona eriyordu. Dağları aşmak için kullanılan bir yol değildi, bunun sonucu olarak Beachwood trafiği geçip gidenlerden değil, orada yaşayan insanların araçlarından oluşurdu. Bu yüzden de insanlara aidiyet hissi verirdi.

Tırmanırken Lee Dağı'nın tepesindeki Hollywood yazısı ön camdan olduğu gibi görülebiliyordu. Beachwood'un tepesinde inşa edilmekte olan Hollywoodland yerleşim alanlarının reklamını yapma amacıyla seksen yıldan uzun bir süre önce dikilmişti. Yazı zamanla kısaltılmış ve artık daha ziyade bir yaşam tarzının reklâmını yapar olmuştu. Hollywoodland'den geriye kalan tek resmi gösterge, Beachwood yolunun yarısında karşılarına çıkan kaleye benzer taş geçitti.

Gelişimin anısına yapılmış tarihi plaketiyle geçit, dükkânları, bakkalı ve Hollywoodland emlak ofisiyle küçük bir köye açılıyordu. Daha ileride, yolun bittiği yerde, içinde at binilen, dağlar üzerinden Griffith Park'a uzanan yetmiş kilometreden fazla alanın başlangıcı olan Sunset Çiftliği vardı. Marie Gesto'nun ata binme karşılığında ücretsiz çalıştığı yer burasıydı. Dedektiflerin, ceset çıkarma uzmanlarının ve kelepçeli katilin son durağı da burasıydı.

Sunset Çiftliği'nin otoparkı, çiftliğin hemen alt kısmında, tepenin eteğinde, düz ve boş bir alandan ibaretti. Taşınıp getirilen çakıl taşlarıyla kaplıydı. Çiftliğe gelenler araçlarını buraya park edip ahırlara kadar yürümek zorundaydı. Otopark sık ağaçlarla çevriliydi ve gözlerden uzaktı. Çiftlikten görülmesi mümkün değildi ve Waits de takip ettiği Marie Gesto'yu kaçırmaya buna güvenmişti.

Bosch, Olivas arka kapıların kilitlerini açarken sabırsızlıkla bekledi. Sonra inip tepelerinde daireler çizmekte olan helikoptere baktı. Öfkesini kontrol altında tutabilmek için bir hayli çaba göstermesi gerekmişti. Arabanın kapısını kapadıktan sonra kilittendiğinden emin olmak için kontrol etti. Plan, bölgenin güvenli olduğundan emin olana dek Waits'i arabada kilit altında tutmaktı. Bosch doğruca arabadan inmekte olan O'Shea'ye yürüdü.

"Kanal 4'teki bağlantını ara ve helikopteri yüz elli metre daha yükseltmelerini söyle. Gürültü dikkatleri dağıtabilir ve buna..."

"Dediğini zaten yaptım, Bosch, tamam mı? Bak, medyanın varlığından hoşlanmadığını biliyorum ama açık bir toplumda yaşıyoruz ve insanların burada olanları bilmeye hakkı var."

"Özellikle de yaklaşan seçimlerde sana artı puan getirebileceği için, değil mi?"

O'Shea sabırsızca cevap verdi.

"Seçmenleri eğitmek bir kampanyanın temel amacıdır. Şimdi müsadelenle, bulmam gereken bir ceset var."

O'Shea yanından aniden ayrılıp Waits'in bulunduğu arabanın başında dikilen Olivas'a doğru yürüdü. Bosch, şerif yardımcısının da arabanın arkasında tetikte beklemekte olduğunu fark etti. Elindeki tüfeği ateşlemeye hazır pozisyonda tutuyordu.

Rider, Bosch'un yanına geldi.

"İyi misin, Harry?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Bu insanlarla birlikteyken arkanı kolla."

Gözleri O'Shea ve Olivas'ın üzerindeydi. Bir konu üzerinde konuşmaktaydılar.

Tepedeki helikopterin gürültüsü Bosch'un onları duymasına engel oluyordu.

Rider elini sakinleştirmek istercesine ortağının koluna koydu.

"Politikayı bir kenara bırakıp şu işi bir an önce halletmeye bakalım," dedi sonra. "Her şeyden önemlisi, Marie'yi bulalım ve artık evine götürelim. Önemli olan bu."

Bosch kolundaki ele baktı, Rider'ın haklı olduğunu anladı ve başını salladı.

"Tamam."

O'Shea ve Olivas birkaç dakika sonra çakıl kaplı otoparkta Waits hariç herkesi çember oluşturacak şekilde topladı. Grupta avukatlar, dedektifler ve şerif yardımcısının yanı sıra adli tıp ofisinden iki ceset çıkarma uzmanı, Kathy Kohl adında bir adli arkeolog, LAPT'den bir adli teknisyen ve savcılıktan görüntü kayıt uzmanı vardı. Bosch'un neredeyse hepsiyle daha önce çalışmışlığı vardı.

O'Shea sözlerine başlamadan önce kameranın kayda başlamasını bekledi.

"Pekâlâ, millet, bugün zor ve acı bir görev için burada toplandık, Marie Gesto'dan geriye kalanları bulacağız," dedi kasvetli bir sesle. "Raynard Waits, arabadaki adam, bizi kızı gömdüğünü söylediği yere götürecektir. Burada önceliğimiz, tutuklunun sürekli gözümüzün önünde olması ve herkesin güvenliği. Her an tetikte ve çok dikkatli olun. Dördümüz silahlı. Bay Waits'in elleri ve ayakları sürekli zincirli kelepçelerle bağlı olacak. Dedektifler ve tüfeğiyle Memur Doolan, onu gözünün önünden ayırmayacak. Geri kalanınız burada beklerken kamera ve gaz sondasının benimle gelmesini istiyorum. Yeri bulup cesedin varlığını doğrulayınca Bay Waits'i güvenli bir şekilde uzaklaştıracağız ve hepiniz suç mahalli olarak değerlendirilecek alana geleceksiniz. Sorusu olan?"

Maury Swann elini kaldırdı.

"Ben burada kalmam," dedi. "Sürekli müvekkilimle olmalıyım."

"Pekâlâ, Bay Swann," dedi O'Shea. "Ama kıyafetinizin bunun için uygun olduğunu sanmıyorum."

Doğruydular. Maury Swann ceset keşfine açıklanamaz biçimde takım elbiseyle gelmişti. Geri kalan herkes orman koşullarına uygun kıyafetler içindeydi. Bosch'un üzerinde kot pantolon, yürüyüş botları ve kolları kesilmiş eski bir akademi tişörtü vardı. Rider da benzer kıyafetler giymişti. Olivas'ın üzerinde bir tişört ve arkasında LAPT yazan bir rüzgârlık, altındaysa kot pantolon vardı. Ekibin geri kalanı da uygun şekilde giyinmişti.

"Önemli değil," dedi Swann. "Ayakkabılarım bozulursa gider olarak gösteririm.

Ama müvekkilimin yanında kalacağım. Aksi söz konusu bile olamaz."

"Pekâlâ," dedi O'Shea. "Fazla yaklaşmayın ya da ayakaltında durmayın."

"Sorun değil."

"Tamam, o halde, haydi gidelim."

Olivas ve şerif yardımcısı Waits'i almak üzere arabaya gitti. Havadaki haber ekibi daha iyi bir açı yakalayabilmek için manevra yapınca helikopterin gürültüsü arttı.

Olivas, Waits arabadan indikten sonra zincirlerle kelepçeleri kontrol etti ve tutukluyu açık alana yöneltti. Şerif yardımcısı elinde ateşlemeye hazır tuttuğu tüfeğiyle iki metrelik mesafeden takip ediyordu. Olivas, Waits'in sol kolunun üst kısmını kavramıştı. Gruptakilerin yanına varınca durdular.

"Sizi uyarıyorum, Bay Waits," dedi O'Shea. "Kaçmaya kalkarsanız vurulacaksınız. Anlıyor musunuz?"

"Elbette," dedi Waits. "Ve seve seve yaparlar, bundan eminim."

"O halde anlaştık. Yolu gösterin."

Waits onları çakıl kaplı otoparkın alt ucundan girilen toprak bir yola götürdü. Yol ormanın içine doğru ilerleyerek akasya ağaçları, meşe ağaçları ve sık çalılar arasında gözden kayboluyordu. Nereye gittiğini çok iyi biliyormuş gibi hiç duraksamadan yürüyordu. Kısa süre sonra bütün grup ağaçlar arasına girmişti. Bosch, helikopterdeki kameramanın pek görüntü alamadığını tahmin ediyordu. Konuşan tek kişi Waits'ti.

"Fazla uzak sayılmaz," dedi onları gizli bir şelaleye götüren rehber gibi konuşarak.

İki yanındaki ağaçlar ve çalılar yolu giderek daraltıyordu. Yolun bu kısmı, geride bıraktıkları bölüm kadar aşınmamıştı, daha az kullanıldığı belliydi. Pek az kişi ormandaki gezisinde buraya kadar ilerliyor olmalıydı. Olivas, kolunu tutarak Waits'in yanında yürümeye devam edemedi. Yol o kadar daralmıştı ki belindeki zinciri tutarak katili arkasından takip etmeye başladı. Tutukluyu bir an için bile bırakmaya niyeti yok gibiydi ve bunu görmek Bosch'un içini rahatlatmıştı. Ama kaçmaya kalktığı takdirde bu pozisyonda Olivas diğer herkesin önünü tıkamış oluyor, ateş etmeleri imkânsızlaşıyordu.

Bosch hayatı boyunca defalarca ormanlar içinde yürümüştü. Çoğunluğunda bubi tuzaklarından sakınarak adımlarını dikkatle atmak, bir pusuya karşı kulaklarını ve gözlerini dört açmak zorunda kalmıştı. Bu kez gözleri önündeki iki figürden, Olivas ve Waits'ten bir anlığına bile ayrılmıyordu.

Patika, dağın eteğinde aşağı doğru eğim kazanarak devam ederken koşullar daha da çetin hale geldi. Toprak, önceki gece yağın yağmurun yanı sıra yıl boyu aldığı yağış yüzünden yumuşak ve nemliydi. Bosch bazı yerlerde botlarının çamura batıp saplandığını hissediyordu. Bir noktada arkalarından bir dalın kırılma sesi geldi ve birinin yere düştüğünü duydular. Olivas ve Memur Doolan durup neler olup bittiğini görmek için arkaya baktı ama Bosch bakışlarını Waits'in üzerinden biran için bile çekmedi. Swann'in küfrettiğini ve diğerlerinin ona iyi olup olmadığını sorduğunu duyabiliyordu.

Swann küfretmeyi bırakıp grup tekrar toparlanınca yokuş aşağı ilerlemeye devam ettiler. Swann'in düşüşü herkesi adımını daha dikkatli atmaya sevk ettiği için ilerleyişleri yavaşlamıştı. Beş dakika sonra dik bir hendeğin tepesine vardılar.

Yerde biriken suyun ağırlığı yakın zamanda o bölümdeki toprağın kaymasına yol açmıştı. Çamur kıvamındaki toprak parçası yerinden ayrılıp bir meşe ağacının köklerini açığa çıkarmıştı. Çökük alanın derinliği neredeyse üç metreydi.

"Son gelişimde bu burada yoktu," dedi Waits bu elverişsizlik karşısında canı sıkılmış gibi bir ses tonuyla.

"Buradan mı gidiliyor?" diye sordu Olivas aşağıyı göstererek.

"Evet," dedi Waits. "Aşağı inmemiz gerek."

"Pekâlâ, bekle bir dakika."

Olivas dönüp Bosch'a baktı.

"Önce senin, ben de peşinden onu göndereyim, ne dersin?"

Bosch başını salladı ve önlerine geçti. Meşe ağacının alt dallarından birini kavrayarak toprağın sağlamlığını kontrol etti. Gevşek ve kaygandı.

"Durum pekiyi değil," dedi. "Kızakla aşağı kaymak gibi olacak. Asıl mesele, indikten sonra geri nasıl çıkacağımız."

Asabı bozulan Olivas gürültüyle nefesini verdi.

"O halde ne..."

"Minibüslerin birinin üstünde merdiven vardı," diye araya girdi Waits.

Herkes uzunca bir müddet ona baktı.

"Doğru söylüyor. Adli ekibin minibüsünün tepesinde bir merdiven var," dedi Rider. "Getirip toprağa dayar ve rahatça inip çıkabiliriz. Çok basit bir çözüm."

Swann araya girdi.

"Basit olabilir ama müvekkilim o merdivenden aşağı elleri beline kelepçelenmiş halde inmeyecek. Aynı şekilde çıkmayacağını da söylememe gerek yok sanırım."

Anlık bir duraksamanın ardından herkes O'Shea'ye baktı.

"Bir çaresini bulabiliriz sanırım," dedi.

"Bir dakika," dedi Olivas. "Kelepçeleri çıkarmaya..."

"O halde aşağı inmeyecek," dedi Swann. "Bu kadar basit. Onu herhangi bir şekilde tehlikeye atmanıza izin vermeyeceğim. O benim müvekkilim ve onu sadece mahkeme salonlarında değil her koşulda savunmak benim..."

O'Shea ellerini sakinleştirmek istercesine kaldırdı.

"Sanığın güvenliği bizim de sorumluluğumuz," dedi. "Maury haklı. Bay Waits ellerini kullanamadığı için merdivenden düşerse sorumlusu biz oluruz. Ve başımız derde girer. Silahlı bunca adam varken merdivenden ineceği on saniye boyunca durumu kontrolümüz altında tutabileceğimizden eminim."

"Ben gidip merdiveni getireyim," dedi adli teknisyen. "Şunu tutabilir misiniz?"

İsmi Carolyn Cafarelli'ydi ve Bosch çoğu insanın ona Cal diye seslendiğini biliyordu. T şeklinde, sarı bir cihaz olan gaz sondasını Bosch'a verdi ve ormanda geldikleri yöne doğru ilerlemeye başladı.

"Ben de yardım edeyim," dedi Rider.

"Olmaz," dedi Bosch. "Silahlı olan herkes Waits ile kalacak."

Ortağına hak veren Rider başını sallayarak olduğu yerde kaldı.

"Ben hallederim," diye seslendi Cafarelli. "Hafif alüminyumdan."

"Umarım dönüş yolunu bulabilir," dedi O'Shea kadın gittikten sonra.

Birkaç dakika sessizce beklediler. Ardından Waits, Bosch'a döndü.

"Sabırsızlanıyor musun, dedektif?" diye sordu. "Ne de olsa artık çok yaklaştık."

Bosch cevap vermedi. Waits'in onu etkilemesine ve kafasını karıştırmasına izin vermeyecekti.

Waits şansını tekrar denedi.

"Üzerinde çalıştığın bütün davaları düşünüyorum da. Kaçı bunun gibi? Kaç kurban Marie gibi? Bahse girerim..."

"Kes sesini, Waits," dedi Olivas.

"Ray, lütfen," dedi Swann sakinleştirici bir sesle.

"Sadece dedektifle sohbet ediyordum."

"Kendinle et," dedi Olivas.

Ortalık tekrar sessizliğe gömüldü. Birkaç dakika sonra Cafarelli'nin ağaçlar arasından yaklaştığını duydular. Merdiveni birkaç kez alt dallara çarptırdı ama sonunda yanlarına ulaştı. Bosch, merdiveni dik toprağa dayamasına yardım etti. Ardından sağlamlığını kontrol ettiler. Ayağa kalkıp gruba döndüğünde Olivas'ın Waits'in ellerinden birini beline dolanmış zincirden çözmekte olduğunu gördü. Diğer elini zincire bağlı bırakmıştı.

"Öteki elini de, dedektif," dedi Swann.

"Tek elinin yardımıyla inebilir," diye ısrar etti Olivas.

"Kusura bakmayın ama buna izin veremem, dedektif. Ayağı kayacak olursa tutunup düşüşünü engelleyebilmesi gerek. Her iki eli de serbest olmalı."

"Tek eliyle yapabilir."

Tartışma sürerken Bosch yüzünü toprağa dönerek merdivenden aşağı indi.

Oldukça sağlam yerleşmiş görünüyordu. Aşağı indikten sonra etrafına bakındı ve belirgin bir patika göremedi. Marie Gesto'nun cesedine giden yol bu noktadan sonra yukarıda olduğu gibi belirgin değildi. Başını kaldırıp yukarıdakilere baktı ve bekledi.

"Söyleneni yap, Freddy," diye buyurdu O'Shea sinirli bir şekilde. "Memur bey, siz önden inin ve Bay Waits herhangi bir kaçma girişiminde bulunacak olursa müdahale etmeye hazır bir şekilde tüfeğinizle bekleyin. Dedektif Rider, silahınızı kılıfından çıkarmanız için size izin veriyorum. Freddy ile birlikte yukarıda kalın ve siz de hazır bekleyin."

Bosch, şerif yardımcısının tüfeği ona güvenle uzatabilmesi için merdivenin birkaç basamağını tırmandı. Ardından tekrar indi ve üniformalı memur da inerek yanına geldi. Bosch silahı ona geri vererek merdivene döndü.

"Kelepçeleri bana at," diye seslendi Olivas'a.

Kelepçeleri yakaladıktan sonra merdivenin ikinci basamağına tırmanarak bekledi. Waits, kayıt uzmanı kamerasıyla olanları belgelerken merdivenden aşağı inmeye koyuldu. Sondan üçüncü basamağına varmıştı ki Bosch belindeki zinciri kavradı ve onu aşağıya indirdi.

"İşte bu, Ray," diye fısıldadı katilin kulağına. "Tek şansın. Kaçmaya çalışmayacak mısın?"

Waits güvenli bir şekilde aşağı indikten sonra Bosch'a döndü ve ellerini kelepçelemesi için uzattı. Gözleri Bosch'un kılere dikilmişti.

"Hayır, dedektif. Galiba hayatı çok fazla seviyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bosch samığın ellerini belindeki zincire kelepçeledikten sonra yukarıdakilere döndü.

"Tamam, güvendeyiz."

Diğerleri de teker teker indi. O'Shea, herkes aşağıda toplandıktan sonra etrafına bakındı ve belirgin bir patika olmadığını gördü. Ceset herhangi bir yönde olabilirdi.

"Evet, şimdi ne tarafa?" diye sordu Waits'e.

Waits, o bölgeyi ilk kez görüyormuşçasına yarım daire çizerek etrafına baktı.

"Hmmm.."

Olivas neredeyse kontrolünü kaybedecekti.

"Numara yapmaya kalkarsan..."

"Şu taraftan," dedi Waits masumca eğimin sağ tarafını işaret ederek. "Bir an için yön duygumu kaybettim."

"Palavralara karnım tok, Waits, dedi Olivas. "Ya şimdi bizi cesede götürürsün ya da dönüp mahkemeye çıkarız ve iğneyi yiyip tahtalıköyü boylarsın. Anladın mı?"

"Anladım. Ve dediğim gibi, şu taraftan."

Grup, Waits'in öncülüğünde sık çalılar arasında ilerlemeye başladı. Olivas belindeki zincire yapışmış halde hemen arkasından yürüyordu. Şerif yardımcısı tüfeğiyle iki metre geriden takip etmekteydi.

Toprak bu bölümde daha yumuşak, daha çamur kıvamındaydı. Bosch, önceki baharda yağın yağmur sularının bu alanda birikmiş olduğunu tahmin etti. Her adımda çamura saplanan botlarını kurtarmak artık meşakkatli bir iş haline gelmiş, bacak kasları iyice gerilmeye başlamıştı.

Beş dakika sonra yaşlı, yüksek bir meşe ağacının gölgelediği küçük bir açıklığa vardılar. Waits'in yukarı baktığını gören Bosch, katilin bakışlarını takip etti.

Alt dallardan birinde sarımsı beyaz, lastikli bir saç tokası asılıydı.

"Ne komik," dedi Waits. "Eskiden maviydi."

Bosch kaybolduğu sırada Marie Gesto'nun saçının mavi bir lastikli tokayla toplanmış olduğuna inanıldığını hatırladı. Son gün onu erken saatlerde görmüş olan bir arkadaşı Marie'nin üzerindeki tarif etmişti. Toka, High Tower'daki garajda bulunan arabadaki katlanmış giysiler arasında değildi.

Bosch başını kaldırıp bir zamanlar mavi olan tokaya baktı. On üç yıl boyunca yağmura ve açık hava şartlarına maruz kalmak rengini soldurmuştu.

Bosch bakışlarını indirince katilin gülümseyerek kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Geldik, dedektif. Sonunda Marie'yi buldun."

"Nerede?"

Waits'in gülümsemesi genişledi.

"Tam üzerinde duruyorsun."

Bosch yan tarafa ani bir adım atınca Waits güldü.

"Merak etme, dedektif, Marie'nin aldıracağını sanmam. En derin uykudan bahseden yazar kimdi? Ölüm şeklinin kötülüğünün veya düşülen yerin önemsizliğinden dem vuruyordu."

Bosch, cam temizleyiciliği yapan bir adamdan beklenmeyecek derin edebi bilgisini düşünerek ona bir süre baktı. Waits aklından geçenleri okumuş gibiydi.

"Mayıstan beri hapisteyim, dedektif. Bu süre içinde pek çok kitap okudum."

"Geri çekil," dedi Bosch.

Waits, kelepçeli ellerini teslim olur gibi kaldırdı ve meşe ağacının gövdesine doğru geriledi. Bosch, Olivas'a baktı.

"Gözünü üzerinden ayırma."

"Merak etme."

Bosch yere baktı. Çamurda ayak izleri bırakmıştı ama toprağa ayrıca yakın zamanda müdahale edilmiş gibi görünüyordu. Sanki bir hayvan ya yiyecek aramak ya da kendi ölüsünü gömmek amacıyla toprağı biraz kazmıştı. Bosch, adli teknisyene işaret ederek açıklığın ortasına çağırdı. Cafarelli elinde gaz sondasıyla yaklaşırken Bosch ona dala asılı duran renksiz saç tokasını gösterdi. Teknisyen, sondanın ucunu toprağa soktu ve otuz santimlik derinliğe kadar rahatça itti.

Okuyucunun düğmesine bastı ve elde edilen değerleri incelemeye koyuldu. Bosch ona yaklaşıp omzunun üzerinden dijital ekrana baktı. Cihazın topraktaki metan gazı seviyesini ölçtüğünü biliyordu. Gömülü bir ceset, çürürken metan gazı yayardı. Plastiğe sarılmış bile olsa gaz, ölçümlere yansırıdı.

"Bir sinyal alıyoruz," dedi Cafarelli. "Normal seviyenin üzerindeyiz."

Bosch başını salladı. İçi bir garip olmuştu. Uyuşmuş gibiydi. Davayla on yıldan fazla bir süredir iç içeydi ve bir parçası, Marie Gesto gizeminin çözülmesini istemiyordu. Davanın kapanması ve olayın arkada bırakılması gibi bir şeye inanmıyor ama gerçeği bilme ihtiyacını yadsımıyordu. Gerçeğin yüzeye çıkmak üzere olduğunu hissediyor ama bu içini rahatlatmıyordu. Yoluna devam etmek için gerçeği bilmeye ihtiyacı vardı ama Marie Gesto'yu bulmak ve intikamını almak gibi bir hedefi olmaksızın nasıl ilerleyecekti?

Waits'e baktı.

"Ne kadar derinde?"

"Fazla değil," dedi Waits sıradan bir konudan bahsedermişçesine. "Doksan üçte kuraklık vardı, hatırlıyor musunuz? Toprak çok sertti. Kızı sığdırabileceğim bir çukur kazana kadar kıcımdan ter aktı. Neyse ki ufak tefek bir şeydi. Neyse, stilimi daha sonra bu yüzden değiştirdim. Ondan sonra çukur kazmaya kalkmadım."

Bosch, Cafarelli'ye döndü. Teknisyen, yeni bir ölçüm yapıyordu. En yüksek değerleri tespit ederek mezarın çevresini belirleyebilecekti.

Tatsız işi hepsi sessizce izledi. Cafarelli birkaç ayrı ölçümden sonra nihayet başıyla kuzey güney

doğrultusunda bir alanı işaret etti. Cesedin yatış pozisyonu belirlenmişti. Daha sonra mezarın tam sınırlarını tespit ederek işaretledi. Bir buçuk metreye altmış santim. Minyon kurbanına küçük mezar.

"Pekâlâ," dedi O'Shea. "Şimdi Bay Waits'i arabaya geri götürüp güvenli bir şekilde bıraktıktan sonra kazı ekibini getirelim."

Savcı, suç mahalli ihlali ihtimaline karşı önlem olarak Cafarelli'nin mezarın başında kalmasını istedi. Grubun geri kalanı merdivene yöneldi. Bosch, tek kişilik sıranın en sonundaydı ve üzerinde yürüdükleri toprak parçasına dair derin düşüncelere dalmıştı. Burası kutsal bir alandı. Waits'in onlara kızı minibüste öldürdüğüne dair yalan söylememiş olduğunu umdu. Marie Gesto'nun mezarına yürümek zorunda bırakılmadığını ümit etti.

Merdivene varınca yukarı önce Rider ve Olivas tırmandı. Bosch sonra Waits'in yanına gitti, bileklerini çözdü ve yukarı tırmanması için merdivene yöneltti.

Katil merdivenden çıkarken şerif yardımcısı tüfeği sırtına doğrultmuş halde gözleriyle onu takip ediyordu. Bosch o an ayağının çamurda kayabileceğini, şerif yardımcısının üzerine düşebileceğini ve tüfeğin yanlışlıkla ateşlenerek Waits'i delik deşik edebileceğini düşündü. İçindeki dürtüye karşı koymaya çalışarak dik çukurun tepesine baktı. Ortağı ona aklından geçenleri okumuş gibi bakıyordu. Bosch yüzüne masum bir ifade oturtmaya çalıştı. Dudakları *Ne var?* Sorusunu sessizce şekillendirirken ellerini iki yana açtı.

Rider başını onaylamazca salladı ve kenardan iç tarafa doğru çekildi. Bosch, ortağının silahını yan tarafında tuttuğunu fark etti. Olivas, Waits'i merdivenin tepesinde karşıladı.

"Eller," dedi.

"Elbette, dedektif," dedi Waits.

Bosch bulunduğu açıdan sadece Waits'in sırtını görebiliyordu. Vücudunun duruşundan, ellerini kelepçelenmek üzere birleştirerek uzattığı anlaşılıyordu.

Ama aniden bir hareketlenme oldu. Tutuklunun duruşu birdenbire değişti ve Olivas'a doğru eğiliverdi. Bosch bir şeylerin ters gittiğini içgüdüsel olarak anlamıştı.

Waits, Olivas'ın rüzgârlığı altında, kalçasındaki kılıfında duran tabancasını almak için bir hamle yapmıştı.

"Hey!" diye panik içinde bağırdı Olivas. "Hey!"

Ama Waits, Bosch veya bir başkasının tepki göstermesine fırsat vermeden Olivas'ı kavradı ve sırtı merdivene gelecek şekilde çeviriverdi. Şerif yardımcısı bu pozisyonda Waits'i göremediği için ateş edemiyordu. Bosch da öyle. Waits dizini hızla kaldırıp Olivas'ın bacak arasına iki kez vurdu. Olivas iki büklüm olduğu an, vücuduyla boğuklaşan iki patlama duyuldu. Waits, Olivas'ı aşağı itince dedektifin hareketsiz vücudu yuvarlanarak Bosch'un üzerine düştü.

Waits sonra gözden kayboldu.

Bosch, Olivas'ın bedeninin ağırlığıyla sertçe çamura düştü. Tabancasını çekmeye çalışırken yukarıdan iki el silah sesi daha duyuldu ve aşağıdakilerden panik dolu çığlıklar yükseldi. Bosch'un arkasından koşma sesleri geldi. Olivas hâlâ üzerindeyken başını kaldırıp bakmaya çalıştı ama ne

Waits'i ne de Rider'ı görebildi. Sonra tutuklu, elinde silahla sakince kıyıda belirdi, iki el ateş etti ve Bosch, kurşunların Olivas'ın bedenine saplandığını hissetti. Bosch'a kalkan olmuştu.

Şerif yardımcısının tüfeği gümbürdedi ama kurşun Waits'in solundaki meşe ağacının gövdesine saplanmıştı. Waits ateşe aynı anda karşılık Verdi ve Bosch, Doolan'ın boş çuval gibi çamura yığıldığını duydu.

"Kaç, korkak herif!" diye haykırdı Waits. "Boktan anlaşman şimdi nasıl görünüyor?"

Aşağıdaki ağaçlar arasına iki kez daha gelişigüzel ateş etti. Bosch elini kurtarmayı başardı ve merdivenin tepesindeki Waits'e ateş etti.

Waits boşta kalan eliyle merdiveni tutup yukarı çekti ve gözden kayboldu.

Bosch, Olivas'ın bedeninin altından kurtuldu ve Waits'in tekrar görünmesi olasılığına karşı hemen tabancasını doğrulttu.

Ama sonra koşarken ayaklarının çıkardığı sesleri duydu ve uzaklaşmakta olduğunu anladı.

"Kiz?" diye seslendi.

Cevap yoktu. Hemen şerif yardımcısı ve Olivas'ın durumunu kontrol etti ama ikisi de ölmüştü. Tabancasını kılıfına yerleştirip açıkta kalan köklere tutunarak yukarı tırmanmaya çalıştı. Ama ayakları çamurda kayıyordu. Tutunduğu kök koptu ve Bosch tekrar aşağı kayd.

"Kiz, konuş benimle!"

Yine karşılık yoktu. Bosch bu kez doğruca yukarı uzanmak yerine belli bir açıyla tırmanmayı deneyerek tekrar tepeye çıkmaya çalıştı. Topuklarını yumuşak toprağa geçirip köklere tutunarak nihayet kenardan yukarı çıkmayı başardı.

Kendini yukarı çekerken Waits'in ağaçlar arasından diğerlerinin beklediği açıklığa doğru koşmakta olduğunu fark etti. Silahını tekrar çekip beş el daha ateş etti ama Waits yavaşlamadı bile.

Peşinden koşmaya niyetlenen Bosch hızla ayağa kalktı. Ama sonra yakındaki çalıların dibinde kanlar içinde yatmakta olan ortağını gördü.

Kız Rider, tek elini boynuna bastırılmış halde sırtüstü yatıyordu. Diğer eli gevşekçe yanına düşmüştü. Gözleri irileşmişti ve sürekli hareket ediyor, ama odaklanmıyorlardı. Kör gibiydi. Yanında gevşek duran kolu kanla öylesine kaplanmıştı ki Bosch, ortağının avucunda, başparmağının hemen altındaki kurşun deliğini güçlkle fark etti. Kurşun elini delip geçmişti. Bosch, elindeki yaranın boynundaki kadar ciddi olmadığını biliyordu. Kan, parmaklarının arasından durmaksızın sızıyordu. Kurşun şahdamarına isabet etmiş olmalıydı. Bosch kan kaybının veya beynin oksijensiz kalmasının dakikalar, hatta saniyeler içinde ortağının ölümüne yol açabileceğini biliyordu.

"Tamam, Kız," dedi yanına diz çökerken. "Buradayım."

Boynunun sağ tarafındaki yaraya baskı yapan sol elinin gücünü giderek kaybetmekte olduğunu ve kanamayı durdurmakta yetersiz kaldığını fark etti. Rider bastırmaya daha fazla devam edemeyecek gibiydi.

"Bırak ben devam edeyim," dedi Bosch.

Elini onunkinin altına kaydırdı ve aslında iki yara olduğunu anladı; kurşunun girerken ve çıkarken açtığı yaralar. Kanın ritmik bir şekilde sızışını avuç içinde hissedebiliyordu.

"O'Shea!" diye bağırdı.

"Bosch?" diye karşılık verdi hemen O'Shea aşağıdan. "Waits nerede? Onu öldürdün mü?"

"Kaçtı. Doolan'ın telsizini alıp bize hemen tıbbi yardım helikopteri getirmeni istiyorum. Hemen!"

O'Shea bir an sonra panik içinde cevap verdi.

"Doolan vurulmuş! Freddy de!"

"İkisi de öldü, O'Shea. Telsizi al. Rider hâlâ yaşıyor ve onu bir an önce..."

Uzaktan iki silah sesi duyuldu, patlamaları bir haykırış izledi. Bir kadının sesiydi. Bosch, otoparkta beklemekte olan Kathy Kohl'u ve diğerlerini düşündü. İki kez daha ateş edildi ve Bosch yukarıdaki helikopterin sesinin değiştiğini fark etti.

Uzaklaşıyordu. Waits helikoptere ateş ediyor olmalıydı.

"Haydi, O'Shea!" diye bağırdı. "Vaktimiz azalıyor."

Karşılık alamayınca Rider'ın elini tekrar yarasının üzerine koydu ve bastırdı.

"Elini burada tut, Kız. Yapabildiğin kadar bastır. Hemen döneceğim."

Ayağa fırlayıp Waits'in çektiği merdiveni aldı ve tekrar aşağı, Doolan ve Olivas'ın cesetlerinin arasına sarkıttı. Çabucak aşağı indi. O'Shea, Olivas'ın başında diz çökmüştü. Savcının gözleri, yanında duran ölü polisinkiler kadar iri ve boştu. Swann, aşağıdaki açıklıkta, yüzünde şaşkın bir ifadeyle durmaktaydı.

Cafarelli mezarın başından ayrılıp gelmiş, Doolan'ın yanında diz çökmüştü. Telsizi alabilmek için cansız bedenini çevirmeye çalışıyordu. Şerif yardımcısı, Waits'in onu vurmasından sonra yere

yüzüstü kapaklanmıştı.

"Bırak ben yapayım, Cal," diye buyurdu Bosch. "Sen yukarı çıkıp Kiz'e yardım et. Boynundaki kanamayı durdurmamız gerek."

Adli teknisyen tek kelime etmeden merdiveni tırmanarak gözden kayboldu.

Doolan'ı çeviren Bosch, alnından vurulmuş olduğunu gördü. Gözleri açıldı ve içlerinde şaşkın bir ifade vardı. Bosch, şerif yardımcısının belindeki telsizi aldı ve 'memur vuruldu' çağrısı yaparak Sunset Çiftliği'nin alt otoparkına helikopterle tıbbi yardım getirmelerini talep etti. Yardımın hemen yola çıkacağı cevabını aldıktan sonra silahlı bir şüphelinin kaçtığını bildirdi. Raynard Waits'in ayrıntılı bir tarifini verdikten sonra telsizi kemerine taktı. Merdivene yöneldi ve tırmanırken O'Shea'ye, Swann'a ve hâlâ kamerasıyla kayıt halinde olan görüntü uzmanına seslendi.

"Hepiniz yukarı gelin. Kiz'i helikopterin ineceği otoparka taşımamız gerek."

O'Shea, şok içinde Olivas'ın cesedine bakmaya devam ediyordu.

"Öldüler!" diye bağırdı Bosch tepeye varınca. "Onlar için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Size burada ihtiyaç var."

Rider'ın yanına döndü. Cafarelli boynundaki yaraya tampon uyguluyordu ama vakitleri azalmıştı. Yaşam izleri, ortağının gözlerini terk etmekteydi. Bosch eğilip Rider'ın yaralı olmayan elini tuttu. İki eli arasında sıktı. Cafarelli'nin Rider'ın diğer elindeki yarayı bir saç bandıyla sarmış olduğunu fark etti.

"Haydi, Kiz, biraz dayan. Bir helikopter yola çıktı bile. Seni almaya geliyorlar."Kullanılabilecek neler olduğunu görebilmek için etrafına baktı ve Maury Swann'ın yukarı tırmandığını fark edince aklına bir fikir geldi. Hızla kenara gidip savunma avukatını son basamaktan yukarı çekti. Onu O'Shea takip ediyordu.

Kameraman ise aşağıda, sırasını beklemekteydi.

"Kamerayı bırak," diye emretti Bosch.

"Yapamam. Sorumluluğum.."

"Onu buraya getirirsen elinden alıp olabildiğince uzağa fırlatacağımdan hiç şüphelen olmasın."

Kameraman, ekipmanını gönülsüzce yere bıraktı, içindeki dijital kaseti çıkardı ve pantolonunun yandaki büyük ceplerinden birine koydu. Sonra hızla merdiveni tırmandı. Herkes yukarı gelince Bosch merdiveni çekerek Rider'ın yanına götürdü ve yere bıraktı.

"Merdiveni sedye olarak kullanacağız. Önde ve arkada ikişer adam olacak ve Cal, senden de yanımızda yürüyüp boynundaki yaraya bastırmaya devam etmeni istiyorum."

"Tamam," dedi kadın.

"Haydi, onu merdivene koyalım."

Bosch, Rider'ın sağ omzuna geçti. Diğerleri sol omzu ve ayakları yanında yerlerini aldı. Rider'ı dikkatle kaldırıp merdivenin üzerine koydular. Cafarelli, Rider'ın boynundaki yaraya bastırmaya devam ediyordu.

"Çok dikkatli olmalıyız," diye uyardı Bosch. "Merdiveni eğersek düşer. Cal, onu merdivenin üzerinde tut."

"Anlaşıldı. Haydi gidelim."

Merdiveni kaldırıp ağaçların arasındaki patikada ilerlemeye başladılar. Rider'ın ağırlığı dört kişiye dağıldığı için hiç sorun teşkil etmiyordu. Esas sorun, çamurdu.

Mahkeme salonlarına uygun kösele ayakkabıları içindeki Swann iki kere kaydı.

Merdiveni neredeyse deviriyorlardı. Cafarelli her iki seferde de Rider'a neredeyse sarıldı ve merdivenin üzerinde tutmayı başardı.

Açıklığa dönmeleri on dakika bile sürmedi. Bosch, adli tıp minibüsünün orada olmadığını bir bakışta fark etti. Ama Kathy Kohl ve iki asistanı hâlâ oradaydı.

Bilimsel araştırma ekibinin minibüsünün yanında sapsasağlam bir şekilde duruyorlardı.

Bosch'un gözleri helikopteri görmeyi umarak gökyüzünü taradı ama sonuç hayal kırıklığı oldu. Diğerlerine Rider'ı bilimsel araştırma minibüsünün yanına koymalarını söyledi. Son metrelerde merdiveni tek eliyle taşıyıp serbest eliyle belindeki telsizi çıkardı.

"Helikopter nerede?" diye bağırdı sevkıyat memuruna.

Aldığı cevaba göre helikopter bir dakikalık mesafedeydi. Merdiveni yavaşça yere bıraktıktan sonra helikopterin inebileceği genişlikte bir alan olup olmadığını kontrol etti. Hemen arkasındaki O'Shea'nin Kohl'e sorular sorduğunu duyabiliyordu.

"Ne oldu? Waits nereye gitti?"

"Ağaçların arasından çıktı ve haber helikopterine ateş etmeye başladı. Sonra bize ateş etmekle tehdit edip minibüsümüzü aldı ve tepeden aşağı doğru uzaklaştı."

Bosch yaklaşan helikopter sesini duydu ve Kanal 4 helikopterinin geri dönmediğini umdu. Otoparkın ortasına yürüyüp orada beklemeye başladı. Biraz sonra gümüş rengi bir helikopter dağın tepesinin gerisinden çıktı ve Bosch kollarını sallayarak pilotun dikkatini çekmeye çalıştı. İki sağlık görevlisi helikopter iner inmez yere atladı. Birinin elinde acil müdahale çantası, diğerindeyse katlanır sedye vardı. Rider'ın iki yanında diz çöküp çalışmaya başladılar. Bosch hemen yanlarında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde bekliyordu. Rider'ın yüzüne bir oksijen maskesi takıp yaralarını incelemeye başlamalarını izledi. Kendi kendine aynı kelimeleri sürekli tekrarlıyordu, *Haydi Kız, haydi Kız, haydi Kız...*

Dua eder gibiydi.

Sağlık görevlilerinden biri pilota bakarak elini kaldırdı ve parmağını havada döndürdü. Bosch, bir an önce yola çıkmaları için işaret ettiğini anlamıştı. Zaman çok değerliydi. Helikopterin motorunun devri yükseldi. Pilot harekete geçmeye hazırdı.

Sedye açıldı. Bosch, Rider'ı üzerine almaları için sağlık görevlilerine yardım etti. Sonra saplarından birini tuttu ve ortağını birlikte beklemekte olan helikoptere taşıdılar.

"Ben de gelebilir miyim?" diye bağırdı Bosch açık kapıya doğru yürürlerken avazı çıktığıınca.

"Ne?" diye bağırdı sağlık görevlisi.

"GELEBİLİR MİYİM?"

Sağlık görevlisi başını iki yana salladı.

"Olmaz, efendim. Müdahale edebilmemiz için mümkün olduğunca çok alana ihtiyacımız var. Durumu kritik."

Bosch başını salladı.

"Onu nereye götürüyorsunuz?"

"St. Joe'ya."

Bosch tekrar başını salladı. St. Joseph Hastanesi Burbank'teydi. Dağın hemen diğer tarafındaydı, kuş uçuşuyla beş dakikalık bir mesafeydi. Arabayla çok daha uzun sürerdi. Dağın etrafından dolaşarak Cahuenga Geçidi'nden geçmek gerekiyordu.

Rider helikoptere dikkatle yerleştirildi ve Bosch geri çekildi. Kapı kapanırken ortağına seslenip bir şeyler söylemek istedi ama ne söyleyeceğini bilemedi. Kapı sertçe kapandıktan sonra da artık çok geç olmuştu. Kız'ın bilinci açıksa ve böyle şeylere önem veriyorsa ne söylemek istediğini tahmin edeceğini düşündü.

Bosch, Kız Rider'ı bir daha canlı görüp göremeyeceğini merak ederek gerilerken helikopter gökyüzüne yükseldi.

Tam dağın tepesinde gözden kaybolurken bir devriye aracı mavi ışıkları yanıp söner halde kükreyerek yokuşu tırmandı ve çiftliğin otoparkına girdi. Hollywood Bölgesi'nden iki üniformalı polis araçtan indi. İçlerinden biri silahını çekip derhal Bosch'a doğrulttu. Üzerinin çamur ve kanla kaplı olduğunu bilen Bosch, buna pek şaşırmadı.

"Ben polisim! Rozetim arka cebimde."

"Görelim o halde," dedi memur. "Yavaşça."

Bosch rozetini çıkarıp gösterdi. İkna olan polis, tabancasını indirdi.

"Araca binin," diye emretti. "Gitmemiz gerek!"

Bosch, devriye aracının arka kapısına koştu. İki memur binince Bosch onlara Beachwood'a dönmelerini söyledi.

"Oradan nereye?" diye sordu direksiyondaki polis.

"Dağın etrafından dolaşarak beni St. Joe'ya bırakmanız gerek. Ortağım o helikopterdeydi."

"Anlaşıldı. Kod üç, bebek."

Aracı kullanan polis, mavi ışıklara ek olarak sireni de açtı ve gazı kökledi.

Araba, lastiklerini öttürüp çakıl taşlarını savurarak U dönüşü yaptı ve tepeden aşağı doğru yola koyuldu. Araba, dönüş yolundaki virajlarda tehlikeli bir şekilde savruldu ama Bosch'un umurunda değildi. Kız'ın yanına bir an önce gitmesi gerekiyordu. Bir noktada, aynı hızla olay yerine gitmekte olan bir başka devriye aracıyla neredeyse çarpışacak gibi oldular.

Hızları sadece yolun yarısında, Hollywoodland köyünün mağazalarının olduğu bölümdeki yaya

trafiğinin arasından geçerken kesildi.

"Dur!" diye bağırdı Bosch aniden.

Arabayı kullanan polis anında frene bastı ve sertçe durdular.

"Geri git. Minibüsü gördüm."

"Hangi minibüs?"

"Sen geri git!"

Devriye aracı dönüp mağazaların olduğu alana vardı. Bosch, adli tıp ekibinin açık mavi minibüsünün arka sırada park edilmiş olduğunu gördü.

"Tutuklumuz kaçtı ve silahı var. Kaçarken o minibüsü almıştı."

Bosch onlara Waits'in eşkâlini verdi ve ateş etmekte hiç duraksamadığını söyleyerek uyardı. Tepedeki ormanın içinde yatan iki ölü polisi anlattı.

Önce otoparkı taramaya, ardından alışveriş alanına geçmeye karar verdiler.

Destek çağırdılar ama gelmelerini beklemeden harekete geçmeye karar verdiler.

Silahlarını çekerek arabadan indiler.

Otoparkı çabucak tarayıp Waits'in orada olmadığını gördükten sonra mavi minibüsün yanına geldiler. Kapıları kilitli değildi ve içi boştu. Ama Bosch, arkada turuncu hapisane tulumunu buldu. Ya Waits tulumunun içine daha önce başka bir şey giymiş ya da sonradan üzerine giyecek kıyafetler bulmuştu.

"Dikkatli olun," diye uyardı Bosch diğerlerini. "Üzerine herhangi bir şey giymiş olabilir. Yakınımda kalın. Neye benzediğini biliyorum."

Birbirlerine yakın durarak otomatik açılan kapıdan dükkâna girdiler. Bosch içeri girer girmez çok geç kalmış olduklarını anladı. Gömleğinde müdür olduğunu belirten bir kart olan bir adam, yüzünün yan tarafını tutarak histerik bir şekilde ağlayan bir kadını teskin etmeye çalışıyordu. Müdür, üniformalı polisleri görünce oraya gitmelerini işaret etti. Bosch'un giysilerindeki onca kanı ve çamuru hiç fark etmemiş gibiydi.

"Arayan bizdik," dedi müdür. "Bayan Shelton'un arabası gasp edildi."

Bayan Sheldon gözyaşları içinde başını salladı.

"Arabanızı ve gaspçının üzerindeki kıyafeti tarif edebilir misiniz?" diye sordu Bosch.

"Sanırım," diye sızlandı kadın.

"Tamam, dinleyin," dedi Bosch iki polise. "Biriniz burada kalıp arabanın ve tutuklunun kıyafetlerinin tarifini alsın, sonra hemen merkeze bildirsin. Diğeri benimle birlikte St. Joe'ya gelsin. Hemen yola çıkalım."

Daha önce aracı süren polis Bosch'u götürdü, diğer devriye memuru geride kaldı. Üç dakika sonra Beachwood Kanyonu'ndan son sürat çıktılar ve Cahuenga Geçidi'ne yöneldiler. Telsizden, gümüş rengi bir BMW 540'ın 187 PM -polis memuru cinayeti-yüzünden aranmakta olduğuna dair bir anons duyular. Şüphelinin üzerinde bol, beyaz bir tulum vardı. Bosch, Waits'in üzerini minibüsün

arkasında değiştirdiğinden emindi.

Sireni duyan araçlar nlerinden hemen çekilip yolu açıyordu ama Bosch hastaneden hâlâ on beş dakika uzakta olduklarını biliyordu. İçinde kötü bir his vardı. İçinde, her şeye dair kötü bir his vardı. Hastaneye vaktinde varabileceklerini sanmıyordu. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Kız Rider'ın hayatta ve iyi olduğunu, ona gülümsediğini ya da her zaman yaptığı gibi kaşlarını çatarak baktığını düşünmeye çabaladı. Otoyola ıktıklarındaysa kuzeye yönelmiş sekiz şeritte ilerleyen araçları dikkatle tarayarak direksiyonunda bir katil bulunan, gümüş rengi bir BMW 540 aradı.

Bosch rozetini çıkararak acil servisin kapısından içeri duraksamaksızın girdi.

İçeride danışma masasındaki görevli, önündeki sandalyede kamburunu çıkarmış

Şekilde oturan bir adamdan bilgi alıyordu. Bosch oraya varınca adamın kolunu diğeriyle bir bebekmişçesine tutmakta olduğunu gördü. Bileği doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

"Helikopterle getirilen polis memuru?" dedi hiç beklemeden araya girerek.

"Hiçbir bilğim yok, efendim," dedi danışmadaki kadın. "Eğer biraz..."

"Nereden bilgi alabilirim? Doktor nerede?"

"Doktor şu anda hastanın yanında, efendim. Çıkıp sizinle konuşmasını istesem hastayla ilgilenemez, değil mi?"

"O halde hâlâ yaşıyor?"

"Size şu an herhangi bir bilgi veremem, efendim. Lütfen biraz..."

Bosch danışma masasından ayrılıp çift kanatlı kapıya yöneldi. Kapıların otomatik olarak açılmasını sağlayan düğmeye bastı. Danışmadaki kadının arkasından seslendiğini duyabiliyordu. Buna rağmen durmadı. Kapıdan geçip acil servis müdahale alanına girdi. Odanın iki tarafında dörder adet olmak üzere, aralarında perdeler asılı sekiz yatak vardı. Ortada, hemşirelerle doktorların malzeme alanı bulunuyordu. İçeride yoğun bir hareketlilik vardı. Bosch, sağdaki bölmelerden birinin önünde helikopterdeki sağlık görevlisini gördü. Doğruca yanına gitti.

"Durumu nasıl?"

"Dayanıyor. Çok fazla kan kaybetmiş ve..."

Dönüp yanındaki kişinin Bosch olduğunu görünce sustu.

"Burada olmamanız gerek, memur bey. Bekleme salonuna çıkmalı..."

"O benim ortağım. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Şehirdeki en iyi acil servis doktoru onu hayatta tutabilmek için uğraşiyor.

Başaracağına bahse girerim. Ama burada durup seyredemezsiniz."

"Bayım?"

Bosch döndü. Üniformalı bir özel güvenlik görevlisi yanında danışmadaki kadınla ona doğru yürüyordu. Bosch ellerini havaya kaldırdı.

"Sadece neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Lütfen benimle gelin, efendim," dedi güvenlik görevlisi.

Elini Bosch'un koluna koydu. Bosch kolunu çekti.

"Ben bir polis dedektifiyim. Bana dokunmana gerek yok. Tek istediğim, ortağımın nasıl olduğunu bilmek."

"Zamanı geldiğinde bütün sorularınıza cevap alacaksınız, efendim. Şimdi lütfen benimle..."

Güvenlik görevlisi elini tekrar Bosch'un koluna koyma hatasını yaptı. Bosch bu kez kolunu çekmedi, adamın elini vurarak itti.

"Bana dokunma. Ortağım..."

"Durun, yapmayın," dedi sağlık görevlisi. "Bakın ne diyeceğim, dedektif, hadi gidip kahve makinesinden kahve alalım ve size ortağınızın durumu hakkında bilgi vereyim. Tamam mı?"

Bosch cevap vermedi. Sağlık görevlisi teklifini daha çekici hale getirdi.

"Bu kanlı ve çamurlu giysilerden kurtulmanız için size temiz kıyafetler bile verebilirim. Ne dersiniz?"

Bosch sonunda razı oldu. Güvenlik görevlisi başını sallayarak onayladı ve sağlık görevlisi önde olmak üzere müdahale odasından çıktılar. Önce malzeme odasına gittiler ve sağlık görevlisi Bosch'u şöyle bir süzerek bedenini tahmin etmeye çalıştı. Sonra raftan açık mavi hastane kıyafetleri alarak Bosch'a uzattı.

Daha sonra koridorun sonundaki hemşire odasına gittiler. Odadaki paralı makinelerden kahve, meşrubat ve abur cubur almak mümkündü. Bosch bir sade kahve aldı. Üzerinde bozuk para yoktu, kahve ücretini sağlık görevlisi ödedi.

"Önce elinizi yüzünüzü yıkayıp üstünüzü değiştirmek ister misiniz? Lavabo hemen şu tarafta."

"Bana bildiklerinizi anlatın."

"Oturalım o zaman."

Yuvarlak bir masaya karşılıklı oturdular. Sağlık görevlisi masanın üzerinden elini uzattı.

"Dale Dillon."

Bosch çabucak adamın elini sıktı.

"Harry Bosch."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Dedektif Bosch. Öncelikle olay yerindeki çabalarınız için size teşekkür etmek istiyorum. Diğerleriyle birlikte muhtemelen ortağınızın hayatını kurtardınız. Çok kan kaybetmiş ama güçlü bir savaşçı. Şu an yaralarıyla ilgileniyorlar, daha iyi olacağını umuyorum."

"Durumu çok mu kötü?"

"Kötü ama stabilize olana dek kesin bir şey söylemek mümkün değil. Kurşun şahdamara isabet etmiş. Şu an onun üzerinde çalışıyorlar, damarı tamir etmeye uğraşıyorlar. Ama çok kan kaybetmiş olduğu için felç olma riski var. Yani tehlikeyi tamamen atlatmış değil. Ama felç olmazsa büyük ihtimalle iyi olur. Elbette iyi olur derken hayatta kalmasını ve uzun süreli rehabilitasyonu kastediyorum."

Bosch başını salladı.

"Bu gayri resmi açıklama. Ben bir doktor değilim ve aslında bunların hiçbirini söylememeliydim."

Bosch cep telefonunun titreştiğini hissetti ama aldırmadı.

"Açıklamalarınız için minnettarım," dedi. "Onu ne zaman görebilirim?"

"Ne desem yalan olur. Benim görevim sadece hastaları getirmek. Size bütün bildiklerimi anlattım ve muhtemelen haddimi aştım. Kalıp bekleyecekseniz temizlenmenizi ve üzerinizi değişmenizi öneririm. Bu halde insanları ürkütüyor olabilirsiniz."

Bosch başını salladı ve Dillon ayağa kalktı. Yıkıcı olma potansiyeline sahip bir acil servis krizini çözmüş ve işi bitmişti.

"Sağ ol, Dale."

"Sorun değil. Umarım iyileşir. Güvenlik görevlisini görürseniz de..."

Devamını getirmedi.

"Tamam," dedi Bosch.

Bosch, sağlık görevlisi gittikten sonra lavaboya gitti ve Üzerindeki çıkardı.

Hastane kıyafetinde hiç cep olmadığı ve silahını, cep telefonunu, rozetini ve diğer eşyalarını yanından ayıramayacağı için kirli kot pantolonunu çıkarmamaya karar verdi. Aynada kendine bakınca yüzünün kurumuş kanla kaplı olduğunu gördü.

Sonraki beş dakika boyunca ellerini ve yüzünü yıkadı. Ellerini, kanlar temizlenip berrak bir şekilde akana dek suyun altında tuttu.

Odaya geri dönünce birinin kahvesini ya almış ya da çöpe atmış olduğunu fark etti. Ceplerini kontrol edip bozuk para aradı ama yine bulamadı.

Tekrar bekleme salonuna döndüğünde içerisinin üniformalı ve üniformasız polislerle dolmuş olduğunu gördü. Şefi Abel Pratt de takım elbiseliler arasındaydı.

Kanı yüzünden tamamen çekilmiş gibi görünüyordu. Bosch'u görür görmez yanına geldi.

"Durumu nasıl, Harry? Neler oldu?"

"Resmi olarak bir bilgi vermiyorlar. Onu buraya getiren sağlık görevlisi yeni bir şey olmazsa iyileşecek gibi görüldüğünü söyledi."

"Tanrı'ya şükür! Yukarıda neler oldu?"

"Emin değilim. Waits bir tabancayı ele geçirdi ve ateş etmeye başladı. Haber var mı? Gören olmuş mu?"

"Gasp ettiği arabayı Hollywood Bulvarı'ndaki Red Line istasyonunun orada bırakmış. Hangi cehennemde olduğunu bilen yok."

Bosch bunu bir süre düşündü. Waits Red Line'da yeraltına girdiyse metroyla kuzey Hollywood'dan şehir merkezine kadar herhangi bir yere gitmiş olabilirdi.

Echo Park yakınında da bir metro durağı mevcuttu.

"Echo Park'a bakıyorlar mı?"

"Her yere bakıyorlar. SÇKP seninle konuşmaları için buraya bir ekip gönderiyor. Buradan ayrılıp Parker Merkezi'ne gitmek istemeyeceğini düşündüm."

"Doğru."

Silahlı Çatışmaya Kanşmış Polis ekibi sorun teşkil etmezdi. Bosch, Waits olayında herhangi bir hata yaptığını düşünmüyordu.

"Gelmeleri gecikebilir," dedi Pratt. "Şu an Sunset Çiftliği'nde diğerleriyle görüşüyorlar. Kahrolası herif tabancayı nasıl ele geçirdi?"

Bosch başını iki yana salladı.

"Merdivenden çıktığı sırada Olivas ona çok yaklaştı. Waits tabancasını kapıp ateş etmeye başladı. Olivas ve Kiz yukarıdaydı. Çok hızlı oldu ve ben de aşağıdaydım."

"Ulu Tanrım!"

Pratt başını iki yana salladı. Bosch, şefinin olanlara ve nasıl olduklarına dair daha pek çok şey sormak istediğini tahmin edebiliyordu. Pratt muhtemelen Rider için olduğu kadar kendi pozisyonu için de endişeleniyordu. Bosch ona güvenlik ihlali olarak görülebilecek gelişmeden bahsetmeye karar verdi.

"Kelepçeleri çıkarılmıştı," dedi alçak sesle. "Merdivenden tırmanabilmesi için kelepçelerini çözmek zorunda kaldık. En fazla otuz saniye sürecekti, silahı işte o arada ele geçirdi. Olivas çok yakınına gelmesine izin verdi. Böyle başladı."

Pratt şok olmuş görünüyordu. Anlayamamış gibi yavaşça konuştu.

"Kelepçeleri çıkardınız mı?"

"O'Shea çıkarmamızı söyledi."

"Güzel. Onu suçlayabilirler. Kapanmamış Dosyalar Birimi'ne herhangi bir olumsuz etkisi olsun istemiyorum. Benim üzerimde de leke olmasın. Otuz yıllık hizmet sürecimi sonlandırmak üzereyken bir pisliğe bulaşmak istemiyorum."

"Ya Kiz? Onu yüzüstü bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, elbette Kiz'in yanında olacağım. Ama O'Shea için kılımı bile kıpırdatmam.

Lanet herif."

Bosch'un telefonu tekrar titreşti ve bu kez kim olduğunu görmek için cebinden çıkarıp ekranına baktı. 'Özel Numara' yazıyordu. Pratt'in sorularından, yorumlarından ve kışını kurtarma stratejilerinden kurtulmak için yine de cevap verdi. Arayan Rachel'dı.

"Harry, az önce Waits için bir yakalama emri aldık. Neler oluyor?"

Bosch hikâyeyi o gün ve muhtemelen hayatının geri kalanı boyunca defalarca anlatmak zorunda kalacağını o an fark etti. İzin isteyip özel konuşabilmek için paralı telefonların bulunduğu kuytu köşeye gitti. Beachwood Kanyonu'nda olanları ve Rider'ın durumunu ona elinden geldiğince kısa ve öz bir şekilde anlattı. Anlatırken Waits'in tabancaya uzanmak için hamle yapışı gözlerinin önünde tekrar canlandı.

Ortağını kurtarmak için kanamayı durdurma çabalarını tekrar yaşar gibi oldu.

Rachel acil servise gelmeyi teklif etti ama Bosch daha ne kadar orada olacağını bilmediğini, muhtemelen SÇKP ekibince özel bir odada görüşmeye alınacağını söyleyerek onu vazgeçirdi.

"Seni akşam görecek miyim?" diye sordu Rachel.

"Her şeyi halledersem ve Kız de kritik dönemi atlattmış olursa evet. Atlatamazsa geceyi burada geçirebilirim."

"Senin evine gideceğim. Bir şey öğrenirsen beni ararsın."

"Tamam."

Bosch telefonların olduğu köşeden çıkıp bekleme salonuna dönünce içerideki kalabalığın artmış olduğunu gördü. Polisler şimdi de medya mensupları eklenmişti. Bosch bunu polis şefine haberin gitmiş ve onun da hastaneye doğru yola çıkmış olduğuna yordu. Onun için fark etmiyordu. Hatta şefin gelişi iyi bile olabilirdi. Belki hastane, ortağının durumuna dair daha çok bilgi vermeye razı olurdu.

Hırsızlık ve Cinayet Masası şefi olan patronu Yüzbaşı Nörona ile yan yana durmakta olan Abel Pratt'e doğru yürüdü.

"Kazı işlemi ne olacak?" diye sordu yanlarına varınca.

"Rick Jackson ve Tim Marcia'yı oraya gönderdim," dedi Pratt. "Onlar halleder."

"Ama bu benim davam," dedi Bosch sesinde belli belirsiz bir itirazla.

"Artık değil," dedi Nörona. "Bu işi bitirene kadar SÇKP ile birliktesin. Bir rozete sahip olup olay yerinde bulunan ve şu an olanlar hakkında konuşabilecek olan tek kişisin. Bu olay öncelik listesinde birinci sırada. Gesto kazısı arka sıralarda kalıyor, Jackson ve Marcia halleder."

Bosch tartışmanın faydasız olacağını biliyordu. Yüzbaşı haklıydı. Olay yerinde çatışmada zarar görmemiş dört kişi daha bulunuyordu ama Bosch'un ifadesi ve hafızası en önemlileri olacaktı.

Omuzlarında kameralar taşıyan beş altı adam birbirlerini ezercesine bekleme salonunun kapısından içeri girince bir gürültü patırtı oldu. Polis şefi ve maiyeti açık kapılardan içeri girdi. Şef hemen danışma masasına doğru yürüdü. Yüzbaşı Nörona öne çıkarak onu karşıladı. Daha önce Bosch'a bilgi vermeyi reddeden kadınla konuştular. Kadın bu kez hiç itiraz etmeden işbirliği yaptı ve telefonu alıp bir yeri aradı. Kimin sözünün geçip kiminkinin geçmediğini iyi biliyordu besbelli.

Hastanenin başcerrahı üç dakika sonra acil servisin kapısında belirdi ve özel olarak konuşabilmeleri için şefi içeri davet etti. Kapılardan içeri geçerlerken Bosch koşar adım yaklaştı ve şefin yanındaki altıncı kat idare grubuna dâhil oldu.

"Bağışlayın, Dr. Kim," diye seslendi grubun arkasından bir ses.

Hepsi durup baktı. Seslenen, danışmadaki kadındı. Bosch'u işaret ederek, "O gruptan değil," dedi.

Polis şefi Bosch'u fark ederek kadını düzeltti.

"Kesinlikle bu gruptan," dedi tartışma kabul etmez bir ses tonuyla.

Danışmadaki kadın ağzının payını almış göründü. Grup acil servise girdi ve Dr. Kim onları kullanılmayan bir bölme aldı. Boş yatağın etrafına dizildiler.

"Şef, memurunuz şu an..."

"Dedektif. Kendisi bir dedektif."

"Kusura bakmayın. Dedektif şu an yoğun bakım ünitesinde, Dr. Patel ve Dr. Worthing'in kontrolü

altında. Size bilgi vermeleri için görevlerinin başından ayrılmalarını isteyemem, onun için sorularınıza ben cevap vereceğim."

"Güzel. Atlatacak mı?" diye açıkça sordu şef.

"Evet, öyle sanıyoruz. Ama asıl soru bu değil. Kalıcı bir hasar olup olmadığını henüz bilmiyoruz ve bir süre daha öğrenemeyeceğiz. Kurşunlardan biri şahdamarı zedelemiş. Şahdamar, beyne kan ve oksijen taşır. Akışın aksayıp aksamadığını ve bunun sonucu olarak bir hasar olup olmadığını şu aşamada bilmiyoruz."

"Öğrenmek için yapabileceğiniz testler yok mu?"

"Evet, efendim, var ve ilk testler sonucunda rutin beyin aktivitesi tespit edilmiş bulunuyoruz. Bu, şu an için çok iyi bir haber."

"Konuşabiliyor mu?"

"Henüz değil. Ameliyat esnasında anestezi uygulandı, birkaç saatten önce konuşabilmesi mümkün değil. Ayrıca konuşabileceğinden hâlâ emin değiliz. Bu gece geç saatlerde veya yarın sabah kendine geldiğinde öğrenebileceğiz."

Şef başını salladı.

"Teşekkürler, Dr. Kim."

Şef, perdenin aralığına doğru bir iki adım attı. Diğerleri de gitmeye niyetlendi.

Sonra şef tekrar başcerraaha döndü.

"Dr. Kim," dedi alçak sesle. "Bu kadın bir dönem doğrudan benim için çalıştı.

Onu kaybetmek istemiyorum."

"Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, şef. Onu kaybetmeyeceğiz."

Polis şefi başını salladı. Grup bekleme salonuna doğru tekrar hareketlendiği sırada Bosch bir elin omzunu kavradığını hissetti. Dönüp baktığında şef olduğunu gördü. Bosch'u özel bir konuşma için bir kenara çekti.

"Nasılsınız, Dedektif Bosch?"

"İyiyim, şef."

"Onu çabucak buraya getirdiğiniz için teşekkürler."

"O sırada hiç çabukmuş gibi gelmiyordu, ayrıca tek başıma da değildim.

Elbirliğiyle çalıştık."

"Tamam, doğru, biliyorum. O'Shea şimdiden haberlerde, onu ormandan otoparka nasıl taşıdığınızı anlatıyor. Olaydan kazanç sağlamaya çalışıyor.

Bunu duymak Bosch'u hiç şaşırtmamıştı.

"Bir dakikalığına benimle yürüyün, dedektif," dedi şef.

Bekleme salonundan geçip ambulansların hasta bıraktığı alana girdiler. Polis şefi binadan tamamen çıkıp kimsenin onları duyamayacağı bir noktaya varana dek konuşmadı.

"Bu olay bizi çok sarsacak," dedi sonunda. "Kahrolası bir tescilli seri katil şehirde elini kolunu sallayarak dolaşıyor. O dağda neler olduğunu bilmek istiyorum, dedektif.

Her şey nasıl o kadar ters gidip bir felakete dönüştü?"

Bosch başını esefle salladı. Beachwood Kanyonu'nda olanların şok dalgaları şehri ve teşkilatı sarsan bir bombanın patlamasına benzediğini biliyordu.

"Güzel soru, şef," dedi. "Oradaydım ama neler olduğunu ben de tam olarak bilmiyorum."

Bosch hikâyeyi bir kez daha anlatmaya koyuldu.

Medya mensupları ve polisler bekleme odasını yavaş yavaş terk etti. Kız Rider bir anlamda onlar için hayal kırıklığı olmuştu çünkü ölmemişti. Ölseydi işleri hızla bitecekti. İçeri gir, canlı yayın yap, sonra basın toplantısını çek. Ama Rider ölmemişti ve insanlar durup orada bekleyecek değildi. Saatler ilerledikçe bekleme salonundakilerin sayısı azaldı ve sonunda sadece Bosch kaldı. Rider'ın o sırada bir ilişkisi yoktu ve ailesi kız kardeşinin ölümünden sonra Los Angeles'tan ayrılmıştı. Bu yüzden onu görmek için Bosch'tan başka bekleyen yoktu.

Saat akşamüstü beşe gelirken Dr. Kim çift kanatlı kapıdan çıkarak rapor vermek için polis şefini veya en azından rütbesi dedektiften yüksek bir üniformalı memuru aradı ama haberleri duymak için ayağa kalkmış olan Bosch ile yetinmek durumunda kaldı.

"Durumu iyiye gidiyor. Bilinci açık ve sözsüz iletişimi iyi. Boynundaki sarsıntı ve tüpler yüzünden konuşamıyor ama ilk göstergeler pozitif. Diğer yarasının da durumu kontrol altında, yarın onunla daha çok ilgileneceğiz. Bir gün için yeterince operasyon geçirdi"

Bosch başını salladı. İçini yoğun bir rahatlama hissi doldurmaya başlamıştı.

Kız iyileşecekti.

"Onu görebilir miyim?"

"Sadece birkaç dakika. Ama dediğim gibi, şu aşamada konuşamıyor. Benimle gelin."

Bosch başcerrahı takip ederek bir kez daha çift kanatlı kapıdan geçti. Acil servisin ötesindeki yoğun bakım ünitesine girdiler. Kız, sağdan ikinci odadaydı.

Tüm o tıbbi cihazlar, monitörler ve tüplerle çevrili yatağında bedeni minicik görünüyordu. Gözleri yarı kapalıydı ve Bosch görüş alanına girdiğinde hiç tepki göstermedi. Bosch, Rider'ın bilincinin açık olduğunu ama ucu ucuna tutunduğunu anladı.

"Kız," dedi. "Nasılsın, ortak?"

Uzanıp yaralanmamış olan elini tuttu.

"Cevap vermeye çalışma. Aslında hiç sormamam gerekirdi. Sadece seni görmek istedim. Başcerrah bana iyileşeceğini söyledi. Biraz rehabilitasyondan sonra eskisinden de iyi olacaksın."

Rider'ın dudaklarının arasından ıslığa benzer bir iç çekiş duyuldu. Bosch bunu rahatlama mı acıya mı yorması gerektiğini bilemedi. Belki ikisinin arasında bir şeydi. Ama elini hafifçe sıktığını hissetti ve bunu iyi bir işaret olarak kabul etti.

Duvarın dibindeki sandalyeyi yatağın yanına çekip oturdu ve ortağının elini tutmaya devam etti. Sonraki yarım saat içinde pek az konuştu. Sadece elini tuttu ve Rider da ara sıra sıktı.

Saat beş buçukta odaya bir hemşire girdi ve Bosch'a iki adamın bekleme salonunda onu sorduğunu söyledi. Bosch, Rider'ın elini son bir kez sıktı ve ertesi sabah erkenden geleceğini söyledi.

Onu bekleyen iki adam, SÇKP dedektifleriydi. İsimleri Randolph ve Osani'ydi.

Randolph, birimin başı olan teğmendi. Polislerin karıştığı silahlı çatışmaları o kadar uzun süredir soruşturuyordu ki Bosch tabancasını ateşlediği son dört olaydan sonra yine onunla konuşmuştu.

Rahatsız edilmeden konuşabilmek için onu arabalarına götürdüler. Bosch, soruşturmaya dâhil olduğundan itibaren olanların hepsini koltukta, yanında duran kayıt cihazının çalışmaya başlamasıyla beraber anlatmaya başladı. Randolph ve Osani, Bosch o Sabah Waits ile çıktıkları keşif gezisini tekrar anlatmaya başlayana dek hiç soru sormadı. O noktada, teşkilat tarafından o günkü felaketi asgari hasarla atlatma amacıyla en uygun cevapları almak için hazırlandığı bariz birçok soru sordular. *Tüm* kararların olmasa bile önemli kararların hepsinin bölge savcılığı, yani O'Shea tarafından verildiğini vurgulamaya yönelik sorulardı.

Teşkilat, felaketin tüm sorumluluğunu O'Shea'nin üzerine yıkmaya çalışıyor değildi. Ama gelebilecek herhangi bir saldırı ihtimaline karşı savunmasını sağlam tutmak istediği belliydi.

Bu yüzden Bosch, Waits'in kelepçelerinin çıkarılıp çıkarılmamasına dair tartışmayı tekrar anlatmaya başladığında Randolph, kimin tam olarak ne söylediğini kelimesi kelimesine aktarmasında ısrar etti. Bosch, bunun yaptıkları son görüşme olduğunu biliyordu. Muhtemelen Cal Cafarelli, Maury Swann, O'Shea ve kameramanla daha önce konuşmuşlardı.

"Görüntülere baktınız mı?" diye sordu Bosch anlatmayı bitirdikten sonra.

"Daha değil. İzleyeceğiz."

"Eh, her şey orada kayıtlı olmalı zaten. Waits ateş etmeye başladığı sırada Adam kaymaydı. Aslında kaseti ben de görmek isterim."

"Şey, dürüst olmak gerekirse o konuda bir sorun yaşıyoruz," dedi Randolph.

"Corvin kaseti ormanda kaybettiğini söylüyor."

"Corvin kameramanın ismi mi?"

"Evet. Rider'ı merdivenin üzerinde taşırken cebinden düşmüş olabileceğini iddia ediyor. Kaset henüz bulunamadı."

Bosch başını salladı ve politik hesap kitabı yaptı. Corvin, O'Shea için çalışıyordu. Kasette, O'Shea'nin Waits'in kelepçelerinin çıkarılması için talimat verdiği net bir şekilde duyuluyordu.

"Corvin yalan söylüyor," dedi Bosch. "Şu çok cepli pantolonlardan birini giyiyordu, tamam mı? Malzeme taşımak için ideal olanlardan. Kargo pantolonu. Kaseti kameradan çıkarıp pantolonunun yan tarafındaki kapaklı ceplerden birine koyduğunu çok iyi hatırlıyorum. Aşağıda kalan son kişiyken kaseti cebine koymuştu. Sadece ben gördüm. Cebinden düşmüş olamaz. Kapağı kapatmıştı. Kaset kesinlikle onda."

Randolph, Bosch'un anlattıklarını en başından beri düşünüyormuşçasına başını salladı. SÇKP biriminde yalanlarla karşılaşmak hiç şaşırtıcı değildi.

"Kasette O'Shea'nin Waits'in kelepçelerini çıkarması için Olivas'a talimat verişini buluyor," dedi Bosch. "Bu, O'Shea'nin bırakın seçim yılını, herhangi bir yılda medyanın veya LAPT'nin eline geçmesini isteyeceği türden bir kaset değil elbette."

Şimdi asıl soru, Corvin'in kaseti O'Shea'ye karşı koz olarak kul anma niyetiyle mi sakladığı

yoksa O'Shea'nin ona kaseti kimseye vermemesini mi tembihlediği. Bana kalırsa bu, O'Shea'nin müdahalesi."Randolph bu söylenenler üzerine başını sallamaya gerek görmedi.

"Pekâlâ, bir kez daha baştan alalım. Sonra gidebilirsin," dedi onun yerine.

"Tamam," dedi Bosch kasetin onun sorunu olmadığı mesajını açık bir şekilde alarak. "Nasıl isterseniz."Bosch ikinci turu bitirdiğinde saat yediye geliyordu. Randolph ve Osani'ye arabasını alabilmek için onlarla birlikte Parker Merkezi'ne dönüp dönemeyeceğini sordu. SÇKP dedektifleri dönüş yolunda soruşturmaya ilgili hiçbir şey söylemedi. Randolph, saat başında KFWB'yi açtı ve o gün Beachwood Kanyonu'nda olanların medya versiyonunu ve Raynard Waits'i arama çalışmalarının son durumunu dinlediler.

Üçüncü haber, Waits'in firarının yarattığı politik etkiler üzerineydi. Belediye meclisi adaylarından Rick O'Shea'nin rakibine kadar herkes, LAPT ve bölge savcılığı ofisinin bu ölümcül geziyi idare ediş şeklini ağır bir dille eleştirmekteydi.

O'Shea, kendisini tutuklunun güvenliğiyle ve nakliyesiyle ilgili hiçbir karara etki etmemiş basit bir gözlemci gibi göstermeye çalışarak seçimlerde yıkıcı bir sonuç almasına yol açma potansiyeli olan bu felaketin sorumluluğundan kaçmaya çabalamaktaydı. Tutuklunun güvenliğiyle ilgili meseleleri LAPT'ye bıraktığını söylüyordu. Haber, O'Shea'nin katil hâlâ serbestken tehlikeye aldirmeden yaralı polis memurunu ormandan dışarı çıkarmaya yardım etmesinden bahsedip cesaretinden dem vurarak son buldu.

Yeterince dinlemiş olan Randolph, radyoyu kapadı.

"Şu O'Shea denen adam var ya?" dedi Bosch. "işini iyi biliyor. Çok iyi bir bölge savcısı olacak."

"Ona hiç şüphe yok," dedi Randolph.

Bosch, Parker Merkezi'nin arkasındaki garajda SÇKP dedektiflerine veda etti ve arabasını almak için kendisine ayrılmış park alanına yöneldi. Günün gelişmeleri takatini tüketmişti ama havanın kararmasına daha bir saat vardı. Otoyola çıkarak tekrar Beachwood Kanyonu'na yöneldi. Yoldayken cep telefonunu şarja taktı ve Rachel Walling'i aradı. Rachel evine gelmişti bile.

"Biraz gecikeceğim," dedi Bosch. "Beachwood'a geri dönüyorum."

"Neden?"

"Çünkü benim davam ve yukarıda onun üzerine çalışıyorlar."

"Anladım. Orada olman gerekiyor."

Bosch cevap vermedi. Sessizliği dinledi. Rahatlatıcıydı.

"En kısa zamanda eve gelirim," dedi sonunda.

Telefonu kapadı ve Gower'da otoyoldan ayrıldı. Birkaç dakika sonra Beachwood yoluna girmişti. Tepeye yaklaştığında tam bir virajı dönmüştü ki karşı yönden gelmekte olan iki minibüsle karşılaştı. Öndeki, cesetlerin taşındığı bir araç, arkadaki ise tepesinde merdivenle bilimsel araştırma ekibinin minibüsüydü.

Göğsünde bir boşluğun oluştuğunu hissetti. Kazı alanından gelmekte olduklarını biliyordu. Marie Gesto öndeki minibüsün içindeydi.

Otoparka vardığında kazının başına geçmekle görevlendirilmiş olan iki dedektif Marcia ve Jackson, takım elbiselerinin üzerine geçirdikleri tulumları çıkarıp arabalarının bagajına koyuyordu. O günkü işleri sona ermişti. Bosch yanlarına park edip arabadan indi.

"Kız nasıl, Harry?" diye sordu Marcia hemen.

"İyileşeceğini söylüyorlar."

"Tanrı'ya şükür."

"Ne pis bir durum," dedi Jackson.

Bosch başını sallamakla yetindi.

"Ne buldunuz?"

"Kızı bulduk," dedi Marcia. "Daha doğrusu bir ceset bulduk. Kimlik tespiti dış kayıtlarından yapılacak. Elimizde dış kayıtları vardı, değil mi?"

"Masamın üzerindeki dosyada."

"Alıp Mission'a götürürüz."

Adli tıp laboratuvarı Mission Yolu üzerindeydi. Dış konusunda deneyimli bir uzman, o sabah Waits'in gösterdiği yerden çıkarılan cesedin dişleriyle Marie Gesto'ya ait dış röntgenlerini karşılaştıracak ve ona ait olup olmadığını belirleyecekti.

Marcia arabanın bagajını kapadı ve ortağıyla Bosch'a döndüler.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jackson.

"Uzun bir gün oldu," dedi Bosch.

"Ve duyduğum kadarıyla daha da uzayabilir," dedi Marcia. "Şu herif yakalanana kadar."

Bosch başını salladı. Nasıl olabildiğini öğrenmek istediklerini biliyordu. İki polis ölmüştü, üçüncüsü ise yoğun bakımdaydı. Ama hikâyeyi defalarca anlatmaktan artık usanmıştı.

"Bakın," dedi. "Bu işe daha ne kadar takılı kalacağımı bilmiyorum. Yarın davayı tekrar devralmak istiyorum ama bu benim isteğime bağlı değil elbette. Her neyse, cesedin kimliğini tespit ettiğinizde aileye haber verme kısmını bana bırakırsanız çok sevinirim. Onlarla on üç yıldır aralıklarla konuşuyorum. Benden duymak isteyeceklerdir. Ben de benden duymalarını isterim."

"Tamamdır, Harry," dedi Marcia.

"Aileye haber verme görevini yapmamaktan hiçbir zaman şikâyetçi olmam," diye ekledi Jackson.

Birkaç dakika daha konuştular. Sonra Bosch başını kaldırdı ve havanın ne kadar kararmış olduğuna baktı. Ormandaki patika koyu gölgeler arasında kalmış olmalıydı.

Arabada ona ödünç verebilecekleri bir el feneri olup olmadığını sordu.

"Yarın geri veririm," dedi ertesi gün işe gidip gidemeyeceğini o an hiçbiri bilmiyor olmasına rağmen.

"Ormanda merdiven yok, Harry," dedi Marcia. "Bilimsel araştırma ekibi giderken götürdü."

Bosch omuz silkerek çamurla kaplı kot pantolonuna ve botlarına baktı.

"Biraz kirlenmemin mahzuru yok," dedi.

Bagajı açıp Maglite'a uzanan Marcia gülümsedi.

"Seni beklememizi ister misin?" diye sordu ağır el fenerini Bosch'a uzatırken.

"Oraya girip bileğini kırarsan geceyi çakallarla geçirmek zorunda kalırsın."

"Gerek yok, merak etmeyin. Cep telefonum yanımda zaten. Ayrıca çakalları severim."

"Dikkatli ol."

Bosch diğerlerinin arabaya binip uzaklaşmasını izledi. Gökyüzünü tekrar kontrol ettikten sonra Waits'in o sabah onları götürdüğü yerden ağaçların arasına daldı.

Silahların patladığı dik yere varmak beş dakikasını aldı. El fenerini yakıp birkaç dakika boyunca alanı taradı. Adli tıp ekibi, SÇKP dedektifleri ve araştırma teknisyenleri zemini bozmuştu. Görülecek hiçbir şey yoktu. O sabah yukarı tırmanmakta kullandığı ağaç köküne tutunarak aşağı indi. İki dakika sonra, artık etrafı sarı polis bantlarıyla çevrilmiş son açıklığa vardı. Ortasında, bir metreden daha derin olmayan, dikdörtgen şeklinde boş bir çukur vardı.

Bosch bandın altından geçmek için eğildi ve saklı ölümlerin kutsal toprağına girdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KUTSAL TOPRAK

Sabah telefon geldiği sırada Bosch kendisi ve Rachel için kahve hazırlıyordu.

Arayan, patronu Abel Pratt'ti.

"Harry, bugün işe gelmiyorsun. Haberi az önce geldi."

Bosch bunu duyduğuna fazla şaşırmamıştı.

"Kimden?"

"Altıncı kattan. SÇKP medya olayla hâlâ çok ilgili olduğu için soruşturmayı tamamlayamamış. Gelişmelerin nasıl olduğunu sağlıklı bir şekilde takip edebilmek için birkaç gün bekleyeceklermiş. Bu arada senin de geri planda kalmanı istiyorlar."

Bosch bir şey söylemedi. Altıncı kat, teşkilatın idaresindeki ağır topların bulunduğu yerdi. Pratt'in 'onlar'diye bahsettiği kesim, televizyonda veya politika alanında büyük ses getiren bir olay meydana geldiğinde donup kalan bir grup kumandandı ve bu olay her açıdan çok büyüktü. Bosch bu telefona şaşırmamış, sadece hayal kırıklığına uğramıştı. Değişimler oldukça, aynı kalmaya devam ediyorlardı.

"Dün akşam haberleri seyrettin mi?" diye sordu Pratt.

"Hayır. Ben haber izlemem."

"Belki başlasan iyi olur. Irvin Irving define bulmuş gibi olayın üzerine atladı ve bütün oklarını sana yöneltmiş durumda. Dün akşam güney bölgesinde yaptığı bir konuşmada işe geri dönmenin polis şefinin basiretsizliğinin ve teşkilattaki ahlaki yozlaşmanın bir örneği olduğunu söylemiş. Adamın damarına basacak ne yaptığını bilmiyorum ama seni mahvetmeye kararlı görünüyor, dostum. 'Ahlaki yozlaşma' demek, savaş ilanı demek."

"Evet, yakında hemeroidi için bile beni sorumlu tutacak. Altıncı katın beni aktif görevden uzak tutmasının sebebi o mu yoksa SÇKP mi?"

"Haydi, ama Harry, sence aralarındaki görüşmenin içeriğini bana anlatırlar mı? Bana sadece seni arayıp haber vermem söylendi, hepsi bu."

"Tamam."

"Ama duruma şu açıdan bak... Irving seni böyle hedef tahtası haline getirmişken şefin yapmak isteyeceği son şey seni görevden uzaklaştırmak olacaktır zira böyle bir hareket, Irving'in haklı olduğunu düşündürebilir. Anladığım kadarıyla duruma etkili bir müdahaleyle çeneleri kapatmak istiyorlar. Ev görevinin tadını çıkar ve bağlantıyı kesme."

"Tamam. Kız hakkında haber var mı?"

"Eh, ona ev görevi vermelerine gerek yok. Bir yere gitmiyor zaten."

"Sorduğum bu değildi."

"Biliyorum."

"Eee?"

Bir şişenin etiketini soymak gibiydi. Asla tek hamlede çıkmıyordu.

"Kız'ın başı dertte olabilir. Waits harekete geçtiğinde Olivas ile birlikte yukarıdaydı. Asıl soru şu, fırsatı varken *neden* Waits'in işini bitirmedi? Olay anında basireti bağlanmış gibi görünüyor, Harry. Bu yüzden kariyeri tehlikede olabilir."

Bosch başını salladı. Pratt'in duruma dair tespiti isabetli görünüyordu. Bosch kendini kötü hissetti. Rider o an hayatta kalma mücadelesi veriyordu. İyileştikten sonra ise işini kaybetmeme mücadelesi vermek zorunda kalabilirdi. Savaşı her ne olursa olsun Bosch ortağının yanında olacaktı, bunu biliyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Waits'ten Haber var mı?"

"Maalesef. Kayıplara karıştı. Muhtemelen şimdiye kadar Meksika'ya varmıştır.

Aklı varsa bir daha asla ortaya çıkmaz."

Bosch aynı fikirde değildi ama ses çıkarmadı. Bir şey, içgüdüğü ona Waits'in saklanmakta olduğunu ama fazla uzaklaşmadığını söylüyordu. Waits'in gittiği Red Line metro istasyonunu ve inmiş olabileceği Hollywood ve şehir merkezi arasındaki pek çok durağı düşündü. Tilki Reynard efsanesi ve gizli şatosu aklına geldi.

"Kapatmam lazım, Harry," dedi Pratt. "iyisin, değil mi?"

"Evet, teşekkürler. Haber verdiğin için sağ ol."

"Sorun değil. Teknik olarak aktif göreve dönene dek her gün benimle temas kurman gerekiyor."

"Anlaşıldı."

Bosch telefonu kapadı. Birkaç dakika sonra Rachel mutfığa girdi ve Bosch, Los Angeles'a terfi ettiğinde kiraladığı Lexus'la gelmiş olan izoleli fincana kahve koydu. Rachel fincanı önceki akşam yanında getirmişti.

Tamamen giyinik ve işe gitmeye hazırdı.

"Evde kahvaltılık hiçbir şeyim yok," dedi Bosch. "Vaktin varsa tepenin altındaki Dupar'a gidip kahvaltı edebiliriz."

"Hayır, sorun değil. Gitmem gerek."

Pembe bir paketi yırtarak açıp kahveye tatlandırıcı boşalttı. Sonra buzdolabını açarak yine önceki akşam yanında getirmiş olduğu süt kartonunu aldı.

Fincanına biraz süt ekledikten sonra kapağı kapadı.

"Az önce gelen telefon ne hakkındaydı?" diye sordu.

"Patronum aradı. Tüm bunlar olup biterken aktif görevden alındım."

"Ah, bebeğim..."

Yanına gidip ona sarıldı.

"Aslında bu rutin bir uygulama. Davanın medyatik oluşu ve politik etkisi yüzünden bir mecburiyet oldu. SÇKP soruşturmasını bitirip beni temize çıkarana kadar ev görevindeyim."

"İyi olacak mısın?"

"İyiyim zaten."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Ev görevi evden hiç çıkmayacağım anlamına gelmiyor.

Hastaneye gider, ortağımı görmeme izin verip vermeyeceklerini sorarım.

Sonrasına bakarım artık."

"Birlikte öğle yemeği yiyelim mi?"

"Tamam, olur, iyi fikir."

Sanki yıllardır birlikte yaşıyormuş gibi rahattılar ve bu Bosch'un çok hoşuna gidiyordu. Neredeyse konuşmadan anlaşacaklardı.

"Ben iyiyim, merak etme," dedi. "Sen işe git, öğlen görüşürüz. Seni ararım."

"Tamam, görüşürüz."

Rachel garaja gitmek üzere mutfaktan çıkmadan önce onu yanağından öptü.

Bosch, ona orada kaldığı gecelerde arabasını garaja bırakabileceğini söylemişti.

Bosch arka balkonda, Cahuenga Geçidi'ne bakarak bir fincan kahve içti. İki gün önceki yağmurla yıkanmış olan gökyüzü hâlâ berraktı. Cennette bir başka güzel gün olacağına benziyordu. Kiz'i kontrol etmek için hastaneye gitmeden önce Dupar'a tek başına gidip kahvaltı etmeye karar verdi. Birkaç gazete alıp kahvaltısını ederken önceki günkü olay hakkındaki haberlere göz gezdirir, sonra gazeteleri hastaneye götürüp istediği takdirde Kiz'e okurdu.

İçeri döndü ve o sabah Pratt aramadan önce giydiği takım elbise ve kravatu çıkarmamaya karar verdi. Ev görevinde olsun olmasın bir dedektif gibi görünecek ve bir dedektif gibi hareket edecekti. Yine de yatak odasına girdi ve gardırobun üst rafındaki kutudan dört yıl önce emekli olurken çıkardığı dava dosyaları kopyalarını aldı. Dosya yığını Marie Gesto cinayet dosyasını bulana dek karıştırdı. Dosyanın orijinali, o an soruşturmayı yürütmekte olan Jackson ve Marcia'daydı. Rider'ı ziyaret ettiği sırada lazım olur veya Jackson'la Marcia belki bir şey sorar diye dosyayı yanına almaya karar verdi.

Arabasına atlayıp tepeden indi ve Ventura Bulvarı'na çıkıp batıya, Studio City'ye yöneldi. Dupar'ın önündeki bayiden *Los Angeles Times* ve *Daily News* alıp içeri girdi ve kahveyle kızarmış ekmeğe siparişi verdi.

Beachwood Kanyonu haberi her iki gazetenin de ön sayfasındaydı. Her ikisinde de Raynard Waits'in bir fotoğrafı vardı ve haberlerde psikopat katilin aranmakta olduğundan, özel bir LAPT Görev Timi oluşturulduğundan bahsediliyor, Waits'e dair herhangi bir bilgi verebilecekler için oluşturulan ücretsiz telefon hattının numarası belirtiliyordu. İki gazetenin editörü de haberi bu açıdan ele almanın iki polisin görev başında vurularak ölmesinden ve bir üçüncüsünün ağır yaralanmasından daha dikkat çekici olduğuna kanaat getirmiş olmalıydı.

Haberlerin içeriği önceki gün düzenlenen sayısız basın toplantısında söylenenlerden ibaretti. Beachwood Kanyonu'nun tepesinde gerçekten olanlara dair pek az ayrıntı belirtilmişti. Gazetelerdeki haberlere göre süregelen bir soruşturma olduğu için sorumlular bilgi vermekten özellikle kaçınıyordu.

Çatışmada yer alan polis memurları ve şerif Yardımcısı Doolan'ın kısa biyografileri üstünkörü hazırlanmıştı. Waits'in öldürdüğü iki memur birer aile babasıydı. Yaralı dedektif Kizmin Rider ise yakın zamanda "yaşam partnerinden" ayrılmıştı, bu tanım, eşcinsel olduğunu belirten bir koddu. Bosch haberleri hazırlayan muhabirlerin isimlerini tanıyamadı. Muhtemelen polis haberlerini yazmaya yeni başlamışlardı ve henüz içeride daha ayrıntılı bilgi alabilecekleri bir kaynak edinmemişlerdi.

Her iki gazetenin de ikinci sayfası önceki günkü silahlı çatışma ve firarın politik yankılarına ayrılmıştı. Fikri sorulan bilirkişiler, bu olayın Rick O'Shea'nin bölge savcılığı adaylığını olumlu mu olumsuz mu etkileyeceğinin henüz bilinemeyeceğini, etkinin zamanla gözlemlenebileceğini söylüyordu. Sorumlusu olduğu keşif gezisi korkunç bir şekilde sonlanmış olmasına rağmen azılı katil hâlâ aynı orman içinde silahlı ve serbest bir şekilde dolaşırken yaralı bir memuru kurtarma çalışmalarına hiç düşünmeden katılması dengeleyici bir unsur oluşturuyordu.

"Bu şehirde politika film endüstrisi gibidir, kimse hiçbir şey bilmez. Bu olay O'Shea'nin başına gelen en iyi şey de olabilir, en kötüsü de," demişti bir siyasi yorumcu.

O'Shea'nin rakibi Gabriel Williams'ın sözlerine her iki gazetede de bolca yer verilmişti elbette. Williams olayı affedilemez bir rezalet olarak tanımlıyor ve sorumlusu olarak O'Shea'yi görüyordu. Bosch kayıp kaseti ve Williams'ın kampanyası için ne kadar değerli olabileceğini düşündü. Belki kameraman Corvin kasetin ederini öğrenmişti bile.

İrvin Irving her iki gazeteye de demeç vermiş ve Bosch'u, polis teşkilatındaki çarpıklığın ve yozlaşmanın sembolü olarak göstermişti. Meclis üyesi olduğunda bu yozlaşmaya bir dur diyeceğini ve teşkilatı pisliklerden tamamen temizleyeceğini vaat ediyordu. Bosch'un önceki sene teşkilata geri kabul edilmesinin büyük bir hata olduğunu, o dönemde şef yardımcısı olarak bunun engellenmesi için elinden geleni yaptığını belirtiyordu. Gazetelerde Bosch'un teşkilatın SÇKP birimince soruşturmaya alındığı ve ulaştırılmasının mümkün olmadığı yazılıyordu. İkisinde de SÇKP'nin bir polisin dâhil olduğu her çatışmadan sonra rutin olarak bu soruşturmayı yürüttüğünden bahsedilmemişti. Bu yüzden Bosch'un durumu sıradan bir okuyucuya sıra dışı ve şüphe uyandırıcı görünüyordu.

Bosch, *Times'daki* politika sayfasının daha önce birkaç yıl boyunca polis haberleri üzerine çalışmış, ardından yeni bir alana geçme ihtiyacı hissetmiş olan Keisha Russell tarafından hazırlanmış olduğunu fark etti. Politik arena en az suç dünyası kadar hararetliydi. Önceki akşam arayıp ona geri dönmesi için bir not bırakmıştı ama Bosch güvendiği biri bile olsa bir gazeteciyle konuşma havasında değildi.

Kadının numaraları hâlâ cep telefonunda kayıtlıydı. Polis haberlerinde çalışırken Bosch birkaç olayda onun bilgi kaynağı olmuş, o da karşılığında çeşitli kereler yardım etmişti. Bosch gazeteleri bir kenara bırakıp kahvaltı etmeye koyuldu. Kahvaltısı hem akça ağaç şurubu hem pudra şekeri içeriyordu. Bosch, şekerin vücuduna enerji yükleyeceğini düşündü, güne sağlam bir başlangıçtı.

Kahvaltısının yarısında cep telefonunu çıkarıp muhabiri aradı ve hemen cevap aldı.

"Keisha," dedi. "Ben Harry Bosch."

"Harry Bosch," dedi kadın. "Uzun zaman oldu."

"Eh, sen artık politika sahnesinin parlak isimlerinden biri oldun..."

"Ah ama Şimdi politika ve polis davaları i içe girdi, değil mi? Neden dn beni aramadın?"

"nk biliyorsun ki süregelen bir soruşturma üzerine yorum yapamam, özellikle de o soruşturma benimle ilgiliyse. Ayrıca Őarjım bittikten sonra aramışsın.

Mesajımı eve döndükten sonra aldım, muhtemelen haberi teslim etme saatin çoktan geçmişti."

"Ortağın nasıl?" diye sordu Keisha sesi ciddileŐerek.

"Dayanıyor."

"Peki, sen raporda belirtildiği gibi yaralanmadan atlatabildin mi?"

"Fiziksel manada evet."

"Ama politik açıdan değil."

"Evet."

"Eh, haber zaten gazetede. Arayıp yorum yapmanın veya kendini savunmanın Şu an pek faydası yok."

"Yorum yapmak ya da kendimi savunmak amacıyla aramadım. İsmimi gazetede görmek hoşuma gitmiyor."

"Ah, anladım. Perde önünden çekilip bu olaydaki Gizli Ses'im olmak istiyorsun."

"Pek sayılmaz."

Kadının sinirle nefesini verdiğini duydu.

"O halde neden aradın, Harry?"

"ncelikle, sesini duymaktan her zaman mutluluk duymuŐumdur, Keisha. Bunu biliyorsun. Ve ikinci olarak, politik alanda çalıştığın için muhtemelen bütün adaylara doğrudan ulaŐabiliyorsundur. Gün içinde herhangi bir gelişme olursa sıcağı sıcağına yorumlarını alabilmek için sende numaraları vardır, değil mi? Mesela dünkü gibi bir olay olduğunda?"

Kadın konuşmanın nereye varacağını kestirmeye çalışarak duraksadı.

"Evet, gerektiği zaman istediğimiz kiŐilere ulaŐabiliyoruz. Huysuz polis dedektifleri hariç, elbette. Onlar bazen sorun çıkartıyor."

Bosch gülümsedi.

"Beni nakavt ettin," dedi.

"Beni arama sebebine gelelim."

"Tamam. Irvin Irving'e doğrudan ulaşabileceğim telefon numarasını istiyorum."

Bu kez sessizlik daha uzun sürdü.

"Sana numarayı veremem, Harry. Bana güvenerek söyledi ve eğer başkasına verdiğimi..."

"Haydi ama. Numarayı kampanyaya dair haber yapan bütün muhabirlere verdiğini biliyorsun. Ben ona söylemediğim sürece numarayı kimden aldığımı bilemez ve ben de söyleyecek değilim. Szme güvenebileceğini biliyorsun."

"Yine de onun izni olmaksızın vermek beni tedirgin ediyor. İstersen onu arayıp sora..."

"Benimle konuşmak istemeyecektir, Keisha. Sorun da bu. Benimle konuşmak isteyeceğini düşünsem kampanya merkezini arayıp not bırakırdım, sahi, kampanya merkezi nerede?"

"Westwood'daki Broxton'da. İçim sana numarayı verme konusunda hâlâ rahat değil."

Bosch, hâlâ politika sayfası açık olan *Daily News'u* masadan alıp haberi hazırlayan isme baktı.

"Pekâlâ, belki Sarah Weinman veya Duane Swierczynski içleri rahat bir şekilde numarayı söyleyebilir. Davanın merkezindeki birinden bilgi almayı isteyebilirler."

"Tamam, Bosch, pekâlâ, onlara gitmene gerek yok, tamam mı? inanamıyorum sana."

"İrving'le konuşmak istiyorum."

"Pekâlâ. Ama numarayı nereden aldığını söyleme."

"Elbette."

Kadın numarayı verdi ve Bosch zihnine yazdı. Sonra Beachwood Kanyonu olayına dair paylaşabileceği bir gelişme olur olmaz onu aramaya söz verdi.

"Bak, politikayla ilgili olması şart değil," diye hatırlattı gazeteci. "Davayla ilgili herhangi bir şey olabilir, tamam mı? Yakalayan ben olursam hâlâ bir polis haberi yazabilirim."

"Anladım, Keisha. Teşekkürler."

Telefonu kapatıp masaya hesabı ve bahşişi bıraktı. Restorandan çıkarken cep telefonunu çıkardı ve az önce öğrendiği numarayı tuşladı. Irving altıncı zilde cevap Verdi ama kendini tanıtmadı.

"İrvin Irving ile mi görüşüyorum?"

"Evet, kimsiniz?"

"Hakkında her zaman düşündüklerimi doğruladığın için sana teşekkür etmek istedim. Fırsatçı ve palavracının tekisin. Teşkilattayken de böyleydin, uzakken de farklı değilsin."

"Bosch? Harry Bosch, sen misin? Bu numarayı sana kim verdi?"

"Senin için çalışanlardan biri. Sanırım verdiğin mesajlar kampanyanda çalışanlardan bazılarının hoşuna gitmiyor."

"Hiç merak etme, Bosch. Sen hiç merak etme. Seçilince günlerin sayılı ola..."

Mesajını iletmiş olan Bosch telefonu kapadı. Aklından her geçeni söyleyebilmek ve Irving onun üstü bir pozisyonda olduğu için endişelenmek zorunda olmamak çok güzeldi.

Gazetelerdeki haberlere karşılık verebilmekten mutluluk duyan Bosch arabasına bindi ve hastanenin yolunu tuttu. Yoğun bakım ünitesinin koridorunda yürürken Kız Rider'ın odasından bir kadın çıktı ve Bosch'un yanından geçti. Kadını tanımıştı. Birkaç yıl önce Hollywood Bowl'daki Playboy Caz Festivalinde Rider'la karşılaştıklarında onu kısa süreliğine görmüştü.

Geçerken ona başını sallayarak selam verdi ama kadın durup konuşmadı.

Bosch, Rider'ın kapısına bir kez vurup içeri girdi. Ortağı önceki güne nazaran çok daha iyi görünüyordu ama sağlıklı haliyle uzaktan yakından ilgisi yoktu elbette.

Bosch odaya girdiğinde bilinci açık ve kendinde görünüyordu. Bosch'u gözleriyle yatağının yanına kadar takip etti. Ağzındaki tüpü çıkarmışlardı ama çenesi bir tarafa sarkık duruyordu. Bunu gören Bosch, ortağının önceki gece felç geçirmiş olduğundan korktu.

"Endişelenme," dedi Rider boğuk sesle yavaşça konuşarak. "Boynumu uyuşturdular. İlaç yüzümün yarısına kadar etki gösterdi."

Bosch onun elini sıktı.

"Pekâlâ," dedi. "Bunun dışında nasılsın?"

"Pekiye değilim. Acıyor, Harry. Çok canım yanıyor."

Bosch başını salladı.

"Evet."

"Öğleden sonra elimi ameliyat edecekler. O da acıtacak."

"Ama ondan sonra iyileşme sürecin başlamış olacak. Rehabilitasyonla birlikte hep ileri gidiş olacak."

"Umarım."

Morali çok bozuk görünüyordu, Bosch ne diyeceğini bilemedi. On dört yıl önce, yaklaşık Rider'ın şimdiki yaşındayken sol omzuna yediği bir kurşunun ardından gözlerini hastanede açmıştı. Morfinin etkisinin geçmeye yüz tuttuğu anlarda çılgınlık atarak geri dönen keskin acıyı çok iyi hatırlıyordu.

"Gazeteleri getirdim," dedi. "Sana okumamı ister misin?"

"Olur. Güzel bir haber yoktur herhalde."

"Pek yok."

Waits'in sabıka fotoğrafını görebilmesi için *Times*'ın ön sayfasını ona doğru kaldırdı. Sonra ana haberi, ardından diğerlerini okudu. Bitirince gazetenin üzerinden ortağına baktı. Rider sıkıntılı görünüyordu.

"İyi misin?"

"Beni bırakıp onun peşine düşmeliydin, Harry."

"Ne diyorsun sen?"

"Ormanda. Onu yakalayabilirdin. Ama beni kurtarmayı tercih ettin. Bak şimdi nasıl bir belanın içindesin."

"Bunlar bizim mesleğimizde hep olabilecek şeyler, Kiz. Ormandayken tek düşünebildiğim, seni bir an önce hastaneye yetiştirebilmektir. Olanlar yüzünden büyük suçluluk duyuyorum."

"Neden suçluluk duyuyorsun?"

"Geçen sene teşkilata döndüğümde ortağım olman için seni zorla şefin ofisinden çıkardım. Aslında dün orada olmayacaktın ve..."

"Ah lütfen! Kapa çeneni, Harry!"

Bosch, onu daha önce böyle gördüğünü hatırlamıyordu. Söyleneni yaptı.

"Sadece sus," dedi Kiz. "Bu konuda daha fazla konuşmanı istemiyorum. Bana başka ne getirdin?"

Bosch, Gesto cinayet dosyasının kopyasını kaldırdı.

"Hiç. Bunu kendim için getirmiştım. Uyuyorsan falan okumak için. Emekliye ayrılırken çıkardığım kopya."

"Peki, ne yapacaksın onunla?"

"Dediğim gibi, okuyacaktım sadece. Gözden kaçırdığımız bir şey varmış gibi geliyor."

"Kaçırdığımız mı?"

"Kaçırdığım. Atladığım bir şey. Son zamanlarda Coltrane ve Monk'un Carneige Hall'da verdiği konserin kaydını çok dinliyorum. Biri bulana dek elli yıl boyunca arşivde tozlar içinde beklemiş. Bulan kişinin ne bulduğunu fark edebilmesi için müziklerine aşina olması gerekiyordu."

"Peki, bunun dosyayla ne ilgisi var?"

Bosch gülümsedi. İki kurşun yarasıyla bir hastane yatağında yatıyor, buna rağmen Bosch'la hâlâ azarlıcasına konuşabiliyordu.

"Bilmiyorum. Burada atladığım ve sadece benim fark edebileceğim bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Bol şans. Sen sandalyede oturup dosyanı okumaya başla. Bu arada ben de biraz uyuyayım."

"Tamam, Kiz. Gürültü yapmam."

Sandalyeyi yatağın yanına çekti. Otururken Rider tekrar konuştu.

"Geri dönmeyeceğim, Harry."

Bosch başını kaldırıp ona baktı. Duymak istediği bu değildi ama itiraz etmeyecekti. En azından o an için.

"Nasıl istersen, Kiz."

"Eski sevgilim Sheila biraz önce ziyaretime geldi. Haberleri görünce gelmiş."

Daha iyi olana dek benimle ilgileneceğini söylüyor. Ama polisliğe geri dönmemi istemiyor."

Bu, koridorda Bosch'la konuşmayışını açıklıyordu.

"Bu yüzden hep tartıştık, biliyor musun?"

"Bana söylemiştin, hatırlıyorum. Bak, bunları bana şimdi anlatmak zorunda değilsin."

"Ama sadece Sheila yüzünden değil. Benim yüzümden. Bir polis olmamalıyım. Bunu dün ispat ettim."

"Neden bahsediyorsun sen? Tanıdığım en iyi polislerden birisin."

Bir damla gözyaşı Rider'ın yanağından aşağı yuvarlandı.

"Dün donakaldım, Harry. Dondum kaldım ve... Ve kahrolası herifin beni vurmasına izin verdim."

"Kendine bu kadar yüklenme, Kiz."

"O adamlar benim yüzümden öldü. Olivas'ı yakaladığında hareket edemedim.

Sadece seyrettim. Onu vurmam gerekirdi ama öylece baktım. Durup beni de vurmasını bekledim. Silahımı kaldırmak yerine elimi kaldırdım."

"Hayır, Kiz. Onu vurmak için uygun açın yoktu. Ateş etsen Olivas'ı vurabilirdin.

Sonra da çok geç olmuştu zaten."

SÇKP dedektifleri geldiğinde onlara ne anlatması gerektiğini söylediğini anladığını umuyordu.

"Hayır, sorumluluğunu üstlenmeliyim. Ben..."

"Kiz, bırakmak istiyorsan sorun değil. Seni yüzde yüz desteklerim. Ama bu saçmalıklara destek olacak değilim. Anladın mı?"

Rider başını diğer tarafa çevirmek istedi ama boynundaki bandajlar engel oldu.

"Tamam," dedi.

Gözyaşları akmaya devam ediyordu. Bosch, kadının boynunda ve elinde olanlardan çok daha derin yaraların acısını çekmekte olduğunu biliyordu.

"Aslında yukarı sen çıkmalıydın," dedi Rider.

"Nasıl yani?"

"Ormanda, merdivenden. Tepeye benim yerime sen çıkmış olsaydın şimdi her şey çok farklı olacaktı. Çünkü sen bir an bile tereddüt etmezdin, Harry. Beynini uçururirdin."

Bosch başını iki yana salladı.

"Kimse yaşamadan öyle bir anda ne yapacağını bilemez."

"Ben donakaldım."

"Haydi, uyu artık, Kiz. Biraz daha iyileştikten sonra kararını verirsin. Geri dönmezsen seni anlarım. Ama her zaman arkanda olacağım, Kiz. Ne olursa olsun, nerede olursan ol."

Rider sol eliyle yüzünü sildi.

"Sağ ol, Harry."

Gözlerini kapadı ve kendisini nihayet uykuya teslim etti. Bosch'un anlayamadığı bir şeyler mırıldandıktan sonra uykuya daldı. Bosch bir süre onu seyredip artık ortağı olmamasının nasıl olacağını düşündü. Birlikte çok uyumluydular, bir aile gibiydiler. Bunu çok özleyecekti.

Geleceğe dair daha fazla düşünmek istemiyordu. Cinayet dosyasını açarak geçmişe dönmeye karar verdi. Birinci sayfadan, ilk suç raporundan başladı.

Birkaç dakika sonra tank ifadelerine geçmek üzereydi ki cebindeki telefonu titreşti. Cevap vermek için odadan koridora çıktı. Arayan, SÇKP Birimi'nden Teğmen Randolph'tu.

"Soruşturmayı yürüttüğümüz süre boyunca seni aktif görevden aldığımız için üzgünüm," dedi.

"Sorun değil. Sebebini anlıyorum."

"Evet, üzerimizde çok baskı var."

"Size nasıl yardımcı olabilirim, teğmen?"

"Parker Merkezi'ne gelip elimizdeki görüntülere bakmanı isteyecektim."

"O'Shea'nin kameramanından kaseti alabildiniz mi?"

Randolph cevap vermeden önce duraksadı.

"Ondan bir kaset aldığımız doğru," dedi. "Ama içeriğinin tam olduğundan emin değilim, bu yüzden görmeni istiyorum. Eksik bir şey varsa bize söyleyebilirsin.

Merkeze gelebilir misin?"

"Kırk beş dakika sonra orada olurum."

"Güzel. Bekliyorum. Ortağın nasıl?"

Bosch, Randolph'un nerede olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

"Dayanmaya çalışıyor. şu an hastanedeyim, hâlâ çok iyi sayılmaz."

Rider'ın SÇKP ile yapacağı görüşmeyi mümkün olduğunca erteleyebilmeyi umuyordu. Birkaç gün sonra ağır kesicilerin dozu azalıp zihni berraklaşınca belki Waits hamlesini yaptığında donakaldığını itiraf etmekte o kadar hevesli olmazdı.

"Görüşmek için uygun olacağı zamanı bekliyoruz," dedi Randolph.

"Muhtemelen birkaç güne kadar o seviyeye gelmiş olur."

"Sanırım. Neyse, seninle birazdan görüşürüz. Geldiğin için teşekkürler."

Bosch telefonu kapatıp odaya geri döndü. Cinayet dosyasını bıraktığı sandalyenin üzerinden aldı ve ortağına bir göz attı. Rider derin bir uykuda görünüyordu. Bosch odadan sessizce çıktı.

Yoldayken Rachel'ı aradı ve şehir merkezinde olacağı için öğle yemeği planlarını gerçekleştirebileceklerini söyledi. Kendilerini biraz şımartmaya karar verdiler ve Rachel Water Izgara'da rezervasyon yaptıracağını söyledi. Orada buluşma kararı alıp telefonu kapadılar.

SÇKP Birimi, Parker Merkezi'nin üçüncü katındaydı. Binada Hırsızlık-Cinayet Masası'nın bulunduğu yerin tam karşı tarafında, diğer uçtaydı. Randolph'un, içinde görüntü ekipmanı kurulu özel bir odası vardı. Osani kaseti yerleştirip gerekli hazırlıkları yaparken Randolph da masasının gerisinde oturuyordu. Bosch'a odadaki tek boş sandalyeyi işaret etti.

"Kaseti ne zaman aldınız?" diye sordu Bosch.

"Bu sabah gönderildi. Corvin bahsettiğin cebe koyduğunu ancak yirmi dört saat sonrasında

hatırlayabildiğini söyledi. Elbette bunu kasetin cebine girdiğine tanık olan bir görgü şahidi olduğunu belirtmemin üzerine dedi."

"Ve üzerinde oynanmış olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Bilimsel araştırma bölümüne gönderdiğimizde emin olacağız ama evet, oynanmış. Kamerasını suç mahallinde bulduk ve Osani, akıllılık ederek sayacında görünen rakamı kaydetti. Kaset oynatıldığında sayacın rakamı tutmuyor. Kasette yaklaşık iki dakikalık bir eksiklik var. Başlatsana, Reggie."

Osani başlatma düğmesine bastı ve Sunset Çiftliği'nin otoparkındaki dedektifler ve teknisyenler ekranda belirdi. Corvin sürekli O'Shea'nin yakınındaydı ve bölge savcısı adayı kesintisiz çekimin sürekli merkezinde gibiydi. Görüntüler, Waits'in grubu ağaçların içinde ilerletmesi ve çöküntünün başına varmalarıyla devam ediyordu. Daha sonra, Corvin'in kamerayı kapatıp açmış olduğunu düşündürebilecek bariz bir kesinti oluyordu. Kasette, Waits'in bileklerindeki kelepçelerin çıkarılıp çıkarılmamasına dair hiçbir tartışma yoktu. Kayıt, Kız Rider'ın bilimsel araştırma minibüsünün üzerindeki merdiveni kullanmayı önermesinden Cafarelli'nin elinde merdivenle diğerlerinin yanına dönmesine atlıyordu.

Osani, üzerinde tartışabilmeleri için görüntüyü dondurdu. "Merdiveni beklerken kamerayı kapatmış olması muhtemel," dedi Bosch. "En fazla on dakika beklemiştir. Ama Waits'in kelepçelerinin çıkarılması hakkında konuşulurken kapatmamıştır."

"Emin misin?"

"Hayır, sadece varsayımda bulunuyorum. O sırada gözüm Corvin'in değil, Waits'in üzerindediydi."

"Doğru."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Bana var olmayan bir şey söylemeni istemem."

"Diğer tanıklardan bu konuda beni destekleyen var mı? Kelepçelerin çıkarılmasıyla ilgili bir tartışma olduğunu kimse söyledi mi?"

"Bilimsel araştırma teknisyeni Cafarelli de duymuş. Corvin duymadığımı, O'Shea ise böyle bir şeyin hiç gerçekleşmediğini söyledi. Yani LAPTden iki kişi evet, savcılık ofisinden iki kişiye hayır diyor. Herhangi birini kanıtlayacak görüntü de yok. Klasik horoz dövüşü."

"Ya Maury Swann?"

"Dengeyi bozan kişi olabilirdi ama konuşmayı reddediyor. Sessiz kalmasının müvekkilinin çıkarları için en uygun seçenek olduğunu söylüyor."

Bir savunma avukatından bunu duymak Bosch'u hiç şaşırtmamıştı.

"Bana göstereceğiniz başka bir şey var mı?"

"Olabilir. Devam et, Reggie."

Osani görüntüyü tekrar başlattı ve merdiveni inmeleri, açıklığa varışları ve Cafarelli'nin gaz sondasıyla sistemli bir şekilde çalışarak cesedin yerini belirlemesi ekrana geldi. Görüntü kesintisizdi. Corvin kamerayı çalıştırmış ve muhtemelen mahkemede veya kampanya sürecinde

gerektiği takdirde daha sonra düzenleyeceği düşüncesiyle olduğu gibi çekmişti.

Görüntüler devam etti ve grubun merdivenin yanına dönüşü ekrana geldi.

Rider ve Olivas yukarı çıktı, Bosch da Waits'in kelepçelerini çıkardı. Ama tutuklu merdiveni tırmanıp tam Olivas'ın yanına çıkacağı son basamağa varmışken görüntü kesildi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Bosch.

"Hepsi bu," dedi Randolph.

"Silahların patlamasından sonra Corvin'e omzundaki kamerayı bırakıp Kiz'e yardım etmesi için yukarı çıkmasını söylediğimi hatırlıyorum. Çekime devam ediyordu."

"Eh, ona görüntülerin neden kesildiğini sorduğumuzda yetmeyeceğinden korktuğu için çekime ara verdiğini, kazı işlemini ve cesedin çıkarılmasını çekmek için yer bırakmak istediğini söyledi. O yüzden Waits merdivenden çıkarken kamerayı kapamış."

"Bu size mantıklı geliyor mu?"

"Bilmiyorum. Ya sana?"

"Hayır. Bence palavra. Her şeyi kaydetmişti."

"Bu sadece bir görüş."

"Her neyse," dedi Bosch. "Asıl soru, kasetin neden bu noktada bittiği?"

Görüntülerde ne vardı?"

"Sen söyle. Orada olan sendin."

"Hatırlayabildiğim her şeyi söyledim."

"Eh, daha fazlasını hatırlasan iyi olur. Durumun çok parlak görünmüyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kasette adamın kelepçelerinin çıkarılmasına dair hiçbir konuşma yok. Görünen sadece Olivas'ın inmeden, seninse tırmanmadan önce tutuklunun ellerini çözdüğünüz."

Bosch, Randolph'un haklı olduğunu fark etti. Kasette sadece Bosch'un kelepçeleri diğerlerine sormaya bile gerek görmeden çıkarmış olduğu görülüyordu.

"O'Shea beni tuzağa düşürmeye çalışıyor."

"Birinin bir başkasını tuzağa düşürmeye çalışıp çalışmadığını bilmiyorum. Sana bir şey sorayım. Ormanda işler karışıp Waits silahı kaptığında ve etrafa ateş açmaya başladığında O'Shea'nin ne yapıyor olduğunu görmüş müydün?"

Bosch başını iki yana salladı.

"Kendimi yerde, Olivas'ın altında buluverdim. O'Shea'nin değil, Waits'in nerede olduğuyla ilgileniyordum. O'Shea'nin ne yaptığını bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, o sırada görüş alanımda olmadığı. Arkamda bir yerlerdeydi."

"Belki Corvin'in çektiği oydu. O'Shea'nin korkağın teki gibi kaçıışı."

Randolph'un kullandığı *korkak* kelimesi Bosch'un zihninde bir kıvılcım yaktı.

Hatırlıyordu. Waits yukarıdan birine, muhtemelen O'Shea'ye bağıarak korkak olduğunu söylemişti. Arkasında birinin koştuğunu duyduğunu hatırlıyordu. O'Shea kaçıyordu.

Bosch bunları bir süre düşündü. Öncelikle, O'Shea'nin kendisini müebbet hapse göndermeye niyetlendiği adamdan koruyacak bir silahı yoktu. Silahlı bir tutukludan kaçması ne mantıksız ne de beklenmeyecek bir hareketti. Korkaklık değil, kendini korumaydı. Ama O'Shea aynı zamanda bölge savcısı adayıydı, hangi şartlar altında olursa olsun kaçması pek hoş görünmeyecekti; özellikle de altı haberlerine konu olmuşsa.

"Şimdi hatırlıyorum," dedi Bosch. "Waits kaçtığı için birine korkak diye bağırmıştı. O'Shea olmalı."

"Gizem çözüldü," dedi Randolph.

Bosch tekrar ekrana döndü.

"Geriye sarıp son kısma tekrar bakabilir miyiz?" diye sordu. "Tam kesilmesinin öncesine yani."

Osani kaseti geri sardı ve Waits'in kelepçelerinin çıkarılmasından sonrasını sessizce tekrar izlediler.

"Tam kesilmeden önce durdurabilir misiniz?" diye sordu Bosch.

Osani ekrandaki görüntüyü dondurdu. Waits merdivenin yarısındaydı, Olivas da onu tutmak üzere eğilmişti. Olivas'ın vücudunun eğimi, rüzgârlığının önünün açılmasına sebep olmuştu. Bosch, sol kalçasındaki tabancayı net bir şekilde görebiliyordu. Olivas diğer taraftan kolayca çekebilmek için silahını kılıfa kabzası dışı bakacak şekilde yerleştirmişti.

Bosch ayağa kalkıp ekrana yürüdü. Bir kalem çıkarıp cama tıklattı.

"Şunu görüyor musunuz?" dedi. "Kılıfının bandı açık."

Randolph ve Osani görüntüyü inceledi. Güvenlik bandının yerinde olmadığını daha önce fark etmedikleri belliydi.

"Tutuklu herhangi bir kaçma girişiminde bulunduğu takdirde hazırlıklı olmak için açmış olabilir," dedi Osani. "Kurallara aykırı değil."

Ne Randolph ne Bosch cevap verdi. Kurallara uygun olsun olmasın, Olivas'ın davranışının sebebini asla öğrenemeyeceklerdi.

"Artık kapatabilirsin, Reg," dedi Randolph sonunda.

"Durun, bir kez daha görebilir miyim?" diye sordu Bosch. "Sadece merdivendeki kısmı."

Randolph başını Osani'ye doğru salladı ve o da görüntüyü tekrar oynattı.

Bosch ekranda gördüklerini kullanarak hafızasını zorladı ve Waits'in merdivenden çıkmasının akabinde olanları hatırlamaya çalıştı. Waits'in Olivas'ı kavrayarak arkası aşağıdakilere bakacak ve kendisine kalkan olacak şekilde çevirişini hatırladı. O sırada Kiz'in nerede olduğunu ve neden müdahale etmediğini merak etmişti.

Sonra silahlar patlamış ve Olivas merdivenden üzerine düşmüştü. Bosch, çarpmanın etkisini azaltmak için ellerini kaldırdığını hatırladı. Yerde, Olivas'ın altında yatarken bağıışı ve silah

seslerini duymuştu.

Bağırış. Adrenalinin hücum etmesi ve panik arasında unutmuştu. Waits, kıyıya gelip onlara ateş etmişti. Ve bağırmişti. O'Shea'ye kaçtığı için korkak olduğunu söylemişti. Ama bununla kalmamıştı.

"Kaç, korkak herif! Bektan anlaşman şimdi nasıl görünüyor?"

Bosch firar, patlamalar, panik ve Kız Rider'ı kurtarma telaşı ve korkusu arasında bunları duyduğunu unutmuştu.

Waits ne kastetmiş olabilirdi? 'Bektan anlaşma' derken ne demek istemişti?

"Ne oldu?" diye sordu Randolph.

Bosch düşüncelerinden sıyrılarak ona baktı.

"Hiç. Kasette olmayan anlara odaklanıp daha iyi hatırlamaya çalışıyordum sadece."

"Hatırlamış gibi göründün."

"Olivas ve Doolan'ınki gibi bir sona ne kadar yaklaşmış olduğumu hatırladım. Olivas bana kalkan olarak hayatımı kurtardı."

Randolph başını salladı.

Bosch oradan bir an önce gitmek istiyordu. Yeni keşfi - *"Bektan anlaşman şimdi nasıl görünüyor?"* - üzerinde düşünmek istiyordu. Öğütüp toz haline getirmek ve mikroskop altında incelemek için sabırsızlanıyordu.

"Bana soracağınız başka bir şey var mı, teğmen?"

"Şu an için hayır."

"O halde gideyim artık. Gerekirse ararsınız."

"Hatırlayamadıklarını hatırladığında beni ara."

Ona bilmişçe bakınca Bosch gözlerini kaçırıldı.

"Tamam."

SÇKP ofisinden çıkıp asansöre yöneldi. O an binayı terk etmeliydi ama onun yerine yukarı çıkmak için düğmeye bastı.

Waits'in bağırarak söylediklerini hatırlamak, durumu değiştirmişti. Bosch'a göre Beachwood Kanyonu'nda, ne olduğuna dair hiçbir fikrinin olmadığı bir şeyler dönmüştü. İlk düşüncesi geri çekilerek bir hamle yapmadan önce her şeyi enine boyuna düşünmek oldu. Ama SÇKP ile olan görüşmesi ona Parker Merkezi'nde bulunmak için bir mazeret yaratmıştı ve ayrılmadan önce bundan sonuna kadar faydalanmaya kararlıydı.

Kapanmamış Dosyalar Birimi'nin merkez ofisi olan 503 numaralı odaya girdi ve masasının bulunduğu bölmeye yöneldi. Takım odası neredeyse boştu. Marcia ve Jackson'ın çalışma alanına baktı ve dışarı çıkmış olduklarını gördü. Kendi masasına gidebilmek için Abel Pratt'in odasının önünden geçmek zorundaydı. Bu yüzden gizli saklı iş çevirmeye kalkmamaya karar verdi. Başını kapıdan içeri uzattı ve şefinin masasının gerisinde oturmakta olduğunu gördü. Çocuklar için tasarlanmış gibi görünen küçük, kırmızı bir kutudan aldığı kuru üzümü yiyordu.

Bosch'u görünce şaşırıldı.

"Burada ne arıyorsun, Harry?" diye sordu.

"SÇKP, O'Shea'nin kameramanının Beachwood'daki keşif gezisi sırasında çektiği görüntüyü izlemem için beni merkeze çağırdı."

"Çatışmayı çekebilmiş mi?"

"Pek sayılmaz. Kamerayı kapattığımı iddia ediyor."

Pratt'in kaşları yükseldi.

"Randolph ona inanmıyor mu?"

"Pek anlayamadım. Kameraman kaseti ancak bu sabah teslim etmiş ve görüntüler üzerinde oynanmış gibi görünüyor. Randolph kontrol ettirmek için bilimsel araştırma bölümüne gönderecekmış. Her neyse, hazır buradayken Arşiv'den aldığım dosyalarla raporları geri götürmek istedim. Ortalıkta kalmasınlar.

Kız'ın üzerinde çalıştığı dosyalar vardı ve görünüşe bakılırsa uzun süre geri dönemeyecek."

"İyi etmişsin."

Bosch başını salladı.

"Hey," dedi Pratt ağzı kuru üzümle dolu bir şekilde. "Az önce Tim ve Rick'ten haber aldım. Şimdi Mission'dan ayrılıyorlar. Otopsi bu sabah yapılmış ve cesedin kimliği tespit edilmiş. Gerçekten de Marie Gesto'ymuş. Diş kayıtlarıyla doğrulanmış."

Bosch başını sallayarak bu haberi düşündü. Marie Gesto'yu arama işi artık sona ermişti.

"Sanırım artık bitti."

"Yakınlarını senin arayacağını söylediler. Sen aramak istemişsin."

"Evet. Ama herhalde akşamı bekler, Dan Gesto işten döndükten sonra ararım."

Anne ve baba haberi birlikteyken alsa daha iyi olur."

"Sen nasıl istersen. Bizim açımızdan dosya kapanmış durumda. Haberin yarına kadar yayılmamasını sağlarım."

"Teşekkürler. Tim veya Rick sana ölüm sebebini söyledi mi?"

"Elle boğma gibi görünüyor. Dil kökündeki kemik kırılmış."

Bosch'a narin kemiğin bulunduğu yerini hatırlatmak istercesine boğazına dokundu. Bosch meslek hayatı boyunca yüzlerce boğma vakasına tanık olmuştu ama herhangi bir şey söylemeye gerek görmedi.

"Üzıldüm, Harry. Bu davaya yakınlık duyduğunu biliyordum. Dosyayı arşivden birkaç ayda bir çıkarmandan anlamıştım."

Bosch, ondan ziyade kendi kendine başını salladı. Cesedin kimliğinin tespit edilmesini ve on üç yıldır vazgeçmediği arayışın son bulmasını düşünerek masasının başına gitti. Olayların gelişimi ne garipti. Waits soruşturmasıyla ilgili olan bütün dosyaları toparlamaya başladı. Gesto cinayet dosyası Marcia ve Jackson'daydı ama bu önemli değildi zira dosyanın bir kopyası arabasında duruyordu.

Ortağının masasının başına geçerek Waits'in 1992 ayaklanmaları sırasında öldürdüğünü söylediği Hollywood 'daki rehinci dükkânının sahibi Daniel Fitzpatrick'le ilgili dosyaları toplamaya başlamıştı ki yerde iki sarı, plastik kutu olduğunu gördü. Birini açıp baktı. Kutunun içinde yanan rehinci dükkânından kurtarılan kayıtlar vardı. Bosch, Rider'ın bunlardan bahsettiğini hatırlıyordu. Bir zamanlar yangın söndürme çalışmaları yüzünden sıırıslıklam olmuş evrakların yoğun rutubet kokusu genzini doldurunca kutunun kapağını hemen kapadı.

Kutuları da yanına almaya karar verdi ama bu, masasına iki fazladan ziyaret, dolayısıyla Pratt'in odasının önünden iki kez daha geçmek ve patronunu meraklandırmak anlamına geliyordu.

Bosch tam kutuları orada bırakması gerekeceğini düşünüyordu ki şansı açıldı.

Pratt ofisinden çıkarak ona baktı.

"Kuru üzümün açlığı bastırıldığını kim söylemişse halt etmiş," dedi. "Hâlâ çok açım. Aşağıdan bir şey ister misin, Harry? Çörek falan?"

"Hayır, teşekkürler, ben tokum. Şunları yerine götürüp gideceğim zaten."

Bosch, Pratt'in elinde genellikle masasında bulunan tatil broşürlerinden birinin olduğunu gördü.

"Araştırma mı yapıyorsun?" diye sordu.

"Evet, birkaç yere bakıyordum. Nevis diye bir yer duymuş muydun?"

"Hi... hi."

Bosch, Pratt'in araştırmalarında yer alan yerlerden birkaçını daha önce duymuştu.

"Burada söylenene göre sekiz dönüm arazi içindeki eski bir şeker değirmenini dört yüzden ucuza almak mümkünmüş. Ben sadece evimi satsam ondan fazlasını alırım."

Bu muhtemelen doğrudu. Bosch, Pratt'in evine hiç gitmemişti ama Sun Valley'de içinde birkaç atı bile barındırabilecek büyüklükte bir mülkü olduğunu biliyordu. Neredeyse yirmi yıldır orada yaşıyor

ve emlak değeri bakımından bir altın madenininde üzerinde oturuyordu. Ancak bir sorun vardı. Rider birkaç hafta önce masasının başında çalışırken Pratt'in ofisinde yaptığı bir telefon görüşmesine kulak misafiri olmuş ve çocukların velayeti ve mal paylaşımı hakkında sorular sorduğunu duymuştu. Bu konuşmadan Bosch'a bahsetmiş ve Pratt'in bir boşanma avukatıyla konuşuyor olabileceğini düşünmüşlerdi.

"Şeker üretimiyle mi ilgileniyorsun?" diye sordu.

"Yok, yahu, arazi bir zamanlar o amaçla kullanılmış sadece. Burayı alıp restore edeceksin ve oda kahvaltı sunan bir otel haline getireceksin, en güzeli bu."

Bosch başını sallamakla yetindi. Pratt bildiği ama hiç umursamadığı bir dünyadan bahsediyordu.

"Her neyse," dedi Pratt konunun dinleyicisinin ilgisini çekmediğini fark ederek.

"Sonra görüşürüz. Bu arada, SÇKP görüşmene böyle giyinerek gelmiş olman çok güzel. Aktif görevde olmayan polislerin çoğu merkeze bir tişört ve blucinle gelir, polisten çok zanlıya benzer."

"Sağ ol, sorun değil."

Pratt ofisten çıktı ve Bosch, asansöre varması için otuz saniye bekledi. Sonra dosyaları kanıt kutularından birine koydu ve ofisten çıktı. Pratt kafeteryadan dönmeden kutuyu arabasına koyup tekrar ofise çıkmayı başarmıştı. İkinci kutuyu da alıp arabasına gitti. Ne yaptığını ve kutuları nereye götürdüğünü kimse sormadı.

Otoparktan çıkan Bosch saate baktı ve Rachel ile öğle yemeği için buluşmadan önce öldürülecek bir saate yakın vakti olduğunu gördü. Eve gidip dosyaları bırakarak geri dönmek için yeterli bir süre değildi. Ayrıca eve gitmek zaman ve benzin israfı olurdu. Öğle yemeğini iptal ederek doğruca eve gidip dosyalar üzerinde çalışmaya başlamayı düşündü ama sonra vazgeçti. Rachel iyi bir dinleyiciydi ve belki Waits'in kaçmadan önce bağırarak söylediklerinin anlamına dair iyi birkaç fikri olurdu.

Restorana erken gidebilir ve Rachel gelene kadar dosyalara göz atabilirdi aslında. Ama bir garson veya müşterilerden biri dosyalardaki fotoğraflardan birini görecektiyorsa sorun çıkabilirdi. Şehrin ana kütüphanesi, restoranla aynı sokak üzerindeydi. Oraya gitmeye karar verdi. Özel bölmelerden birinde dosyalar üzerinde çalışabilir, ardından yemek saatinde restorana geçip Rachel ile buluşabilirdi.

Arabasını kütüphanenin altındaki otoparka park ettikten sonra Gesto ve Fitzpatrick cinayet dosyalarını alıp asansöre bindi. Sessiz kütüphaneye girdikten sonra boş bir bölme buldu ve yanında getirdiği evrakları incelemeye koyuldu.

Hastanede Rider'ın yanındayken Gesto dosyasını okumaya başladığı için onunla devam etmeye ve bitirmeye karar vermişti.

Dosyadaki evrakları yerleştirildiği sırayla incelediği için genellikle dosyanın sonuna konan Soruşturma Kronolojisi'ni en son inceledi. Elli bir formlarına hızlıca göz attı ve yapılan soruşturma hamleleri, görüşülen kişiler ve alınan telefonlarla ilgili hiçbir şeyde bir gariplik göremedi.

Sonra kronolojide göremediği bir şeyi fark etti. 29 Eylül 1993 tarihli elli bir kayıtlarına baktı ve Jerry Edgar'ın Robert Saxon ile yaptığı görüşmeye dair kaydı aradı.

Yoktu.

Formu daha iyi inceleyebilmek için masaya eğildi. Çok mantıksızdı. Resmi cinayet dosyasında telefon görüşmesine dair kayıt vardı. Raynard Waits'in takma adı olan Robert Saxon ismi formdaydı. Kayıt tarihi 29 Eylül 1993, arama saatiyse 18.40'tı. Olivas kaydı dosyayı incelerken fark etmiş ve Bosch ertesi gün O'Shea'nin ofisinde kendi gözleriyle görmüştü. Waits'e can alabilmesi için on üç yıllık fazladan özgürlük veren bir hata olduğunu bilerek kaydı incelemişti. Ama aynı kayıt Bosch'taki cinayet dosyası kopyasında yoktu.

Neler oluyor?

Bosch önce parçaları birleştiremedi. Önündeki kronoloji, dört yıl önce emekliye ayrılmaya karar verdiği sırada çıkarılmış bir kopyaydı. İçini kemiren çözülmemiş birkaç davanın dosyasını gizlice kopyalayarak yanına almıştı. Bunlar onun emeklilik davalarıydı. Planına göre emekliyken bu davalara tüm zamanını ve dikkatini ayırabilecek, hepsini çözdükten sonra nihayet görevini tamamladığını hissedecek ve Meksika'ya giderek bir plajda bir elinde oltası, diğerinde Corona'sıyla gönül rahatlığıyla keyif sürecekti.

Ama gelişmeler düşündüğü gibi olmamıştı. Bosch görevini en iyi bir rozetle yapabileceğini anlamış ve teşkilata geri dönmüştü. Rider ile Kapanmamış Dosyalar Birimi'nde görevlendirilmelerinden sonra Arşiv'den çıkardığı ilk dosyalardan biri Gesto dosyası olmuştu. Aldığı dosya ana dosyaydı, yani o veya bir başkası çalışırken soruşturma sırasında olan gelişmelerin oluş sırasıyla anı anına işlendiği dosya. Önündeki, dört yıldır yatak odasındaki rafta duran ve hiç güncellenmemiş bir kopyaydı. Nasıl oluyordu da bir dosyada 1993'te girilmiş bir kayıt bulunuyordu da diğerinde bulunmuyordu?

Bunun mantıken tek bir açıklaması vardı.

Davanın resmi dosyası Üzerinde oynanmıştı. Robert Saxon'in aradığına dair kayıt, Bosch'un dört yıl önce dosyanın kopyasını çıkarmasından sonra eklenmişti.

Bu durumda kayıt, son dört yıl içinde herhangi bir zamanda eklenmiş olabilirdi ama Bosch'un içinden bir ses bunun yıllar öncesine değil, sadece günler öncesine ait bir gelişme olduğunu söylüyordu. Daha birkaç gün önce Freddy Olivas onu aramış ve dosyayı istemişti. Bosch'tan dosyayı almış ve ardından Robert Saxon'in aramasıyla ilgili kaydı keşfetmişti. Hatayı gün yüzüne çıkaran, Olivas'tı.

Bosch, kronolojiye baştan sona hızlıca göz gezdirdi. İlk soruşturmanın sürdüğü günlerin hemen hepsinde formlar son satırlarına kadar doldurulmuştu.

Sadece 29 Eylül tarifli formun altında bir satırlık boşluk vardı. Olivas formu dosyadan çıkarmış, sahte kaydı girmiş ve böylece Waits'i Gesto'yla ilişkilendiren bağlantıyı kurmuş olabilirdi. 1993'te Bosch ve Edgar elli birleri Hollywood takım odasındaki daktiloyla yazıyordu. Artık tüm evraklar bilgisayarda yazılıyordu ama eski usulleri bırakamayan ve bilgisayar kullanmaya alışamayan Bosch gibi polislerin kullandığı birkaç daktilo hâlâ takım odalarında bulunabiliyordu.

Bosch'un içi rahatlama ve öfke karışımı bir duyguyla doldu. Edgar ile yapmış olduklarını sandığı hatanın yarattığı suçluluk duygusu yok oluyordu. Edgar'a bunu ilk fırsatta söyleyecekti. Ama Olivas

tarafından böylesine kurban edilme fikri onu öyle kızdırmıştı ki rahatlama hissini tam anlamıyla yaşayamıyordu. Ayağa kalkıp bölmeden uzaklaştı. Referans odasından çıkıp kütüphanenin duvarlarının üst kısmındaki dairesel mozaikte şehrin kuruluşunun hikâyesinin anlatıldığı ana salonuna girdi.

Bağırıp çağırarak içindekileri boşaltma isteği duyuyordu ama sessiz kaldı. Bir güvenlik görevlisi belki bir kitap hırsızını veya raflar arasındaki bir teşhirciyi yakalamak üzere hızlı adımlarla mağaramsı alanın cilalı zemini üzerinde yürüdü.

Bosch onun gidişini izledikten sonra çalıştığı bölmeye döndü.

Oturduktan sonra olanlar üzerinde düşünmeye çalıştı. Olivas cinayet dosyası üzerinde oynamış, soruşturma kronolojisine Bosch'a on üç yıl önce büyük bir hata yapmış olduğunu düşündürecek bir kayıt eklemişti. Kayıtta Robert Saxon'ın aradığı ve kaybolduğu gün Marie Gesto'yu Mayfair Süpermarket'te gördüğünü söylediği belirtiliyordu.

Hepsi buydu. Olivas için telefon görüşmesinin içeriği önemli değildi. Önemli olan, arayan kişiydi. Olivas, Raynard Waits'in bir şekilde cinayet dosyasında bulunmasını istemişti. Ama neden? Bosch'un içini suçluluk duygusuyla doldurarak soruşturmanın kontrolünü tek başına elinde tutabilmek için miydi?

Bosch buna pek ihtimal vermiyordu. Kontrol zaten Olivas'taydı. Waits davasındaki baş dedektif oydu ve Bosch'un Gesto davasındaki pozisyonu bunu değiştiremezdi.

Bosch onunla aynı arabadaydı, evet, ama direksiyondaki kişi Olivas'tı. Bu yüzden Robert Saxon ismini cinayet dosyasına eklemesine gerek yoktu.

Mutlaka başka bir sebep olmalıydı.

Bosch bunun üzerine bir süre düşündü ama sadece Olivas'in Waits'i Gesto davasıyla ilişkilendirmesi gerektiği gibi zayıf bir sonuca ulaştı. Katilin kul andığı takma ismi cinayet dosyasına ekleyerek zamanda on üç yıl geriye gitmiş ve Raynard Waits ve Marie Gesto arasında sağlam bir bağlantı kurmuş oluyordu.

Ama Waits, Gesto'yu öldürdüğünü kabul etmeye hazırdı. Gönüllü bir itiraftan daha bağlayıcı bir şey olamazdı. Yetkilileri cesedin olduğu yere götürmeyi bile kabul etmişti.

Bu ikisiyle karşılaştırıldığında, kronolojideki kayıt çok önemsiz kalıyordu. O halde neden eklenmişti?

O'Shea'nin göze aldığı risk Bosch'u şok etmişti. Bu kadar önemsiz bir kazanç ve sebep için resmi bir dosya üzerinde oynamaya kalkması çok şaşırtıcıydı. Bosch'un bu yolsuzluğu fark edip onu suçlaması riskine girmişti. Dahası, Maury Swann gibi zeki bir avukat da bu küçük hileyi ortaya çıkarıp mahkemede aleyhine kullanabilirdi. Ve O'Shea tüm bu riskleri aslında gerek olmadığını, itiraftan yeterince güçlü bir koz olduğunu ve Waits'i davaya sağlam bir şekilde bağlayacağını bilmesine rağmen göze almıştı.

Artık Olivas ölmüştü ve onunla yüzleşmek mümkün değildi. Nedenini açıklayabilecek kimse yoktu. Belki Raynard Waits hariç.

"Boktan anlaşman şimdi nasıl görünüyor?"

Ve bir de Rick O'Shea.

Bosch her şeyi düşününce taşlar birdenbire yerine oturdu. Olivas'ın neden riski göze alıp Raynard Waits ismini Marie Gesto cinayet dosyasına eklediğini anladı. O kadar net bir şekilde görüyordu ki zihninde şüphenin zerresine yer yoktu.

Marie Gesto'yu Raynard Waits öldürmedi.

Ayağa fırladı ve dosyaları toplamaya başladı. Kucağında her iki eliyle taşıyarak ana holden geçti ve kapıya yöneldi. Ayak sesleri onu sanki arkasından büyük bir kalabalık geliyormuş gibi takip ediyordu. Arkasına dönüp baktı ama kimseyi göremedi.

Bosch kütüphanedeyken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı, öğle yemeğine geç kalmıştı. Restorana girdiğinde Rachel'in masada oturmakta olduğunu gördü.

Bir garson Bosch'a masayı gösterirken tek sayfalık münüyü yüzüne doğru kaldırmış, sinirli olduğunu görmesini engellemeye çalışıyordu.

"Kusura bakma," dedi Bosch otururken.

"Sorun değil," dedi Rachel. "Ama ben siparişimi verdim. Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

Elindeki münüyü ona uzattı. Bosch münüyü hemen garsona verdi.

"Onun siparişinden istiyorum," dedi. "Ve su yeterli."

Garson hızla uzaklaşırken masada zaten onun için doldurulmuş olan bardaktan su içti. Rachel, ona gülümsedi ama gülümsemesi pek hoş değildi.

"Hiç hoşuna gitmeyecek. Garsonu geri çağırırsan iyi olur."

"Neden? Deniz ürünlerini severim."

"Çünkü *sashimi* sipariş ettim. Geçen gece bana deniz ürünlerini pişmiş sevdiğini söylemiştin." Bu haber Bosch'u bir an duraksattı, ama sonra geç kalışının bedelini bir şekilde ödemesi gerektiğini düşündü.

"Nasıl da hepsi aynı yere gidiyor," dedi konuyu kapatarak. "Peki, yiyecekleri ızgara yapmıyorlarsa buraya neden *Water Izgara* demişler?"

"Güzel soru."

"Neyse. Konuşmamız gerek. Yardımına ihtiyacım var, Rachel."

"Hangi konuda? Sorun ne?"

"Marie Gesto'yu Raynard Waits'in öldürdüğünü sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun? Sizi kızın cesedine götürdü. Ceset Marie Gesto'ya ait değil miymiş?"

"Kimliği bugünkü otopside doğrulandı. Mezardan çıkarılan kesinlikle Marie Gesto."

"Ve sizi mezara götüren de Waits'ti, değil mi?"

"Evet."

"Otopside belirtilen ölüm sebebi itirafla uyumlu mu?"

"Evet, duyduğuma göre öyleymiş."

"O halde söylediğin mantıksız geliyor, Harry. Tüm bunlardan sonra katil nasıl Waits olmaz?"

"Çünkü bilmediğimiz, bilmediğim bir şeyler dönüyor. Olivas ve O'Shea bir oyunun parçasıymış gibi görünüyor. Ne olduğu konusunda pek emin değilim ama Beachwood Kanyonu'nda işler umdukları gibi gitmedi."

Rachel ellerini dur bir dakika dercesine havaya kaldırdı.

"En baştan başlasana. Ama sadece gerçekleri anlatmanı istiyorum. Teorileri ve varsayımları değil. Bana elinde ne varsa onu anlat."

Bosch, Olivas'ın cinayet dosyasının üzerinde oynamasından Waits'in Beachwood Kanyonu'nda merdiveni tırmanmaya başlamasından sonra olanlara kadar her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlattı. Rachel'a Waits'in O'Shea'ye bağırarak söylediklerini aktardı ve keşif gezisi sırasında kaydedilen görüntülerden çıkarılan bölümlerden bahsetti.

Anlatması yaklaşık on beş dakika sürdü ve o arada siparişleri geldi. Elbette yemek çabuk gelir, diye düşündü Bosch pişirilmedi ki! Konuşan taraf olduğu için şanslıydı, önüne konmuş olan çiğ balığı yememek için bir bahanesi olmuştu.

Anlatmayı bitirince Rachel'in anlattığı şeyler üzerine düşünmeye başladığını gördü. Her duyduğunu inceleyip değerlendiriyordu.

"Waits'i cinayet dosyasına koymaları mantıklı değil," dedi sonunda. "Tamam, onu Gesto davasına bağlamış oluyor, ama itirafı ve size cesedin yerini göstermesi zaten davayla ilgisini kanıtlıyor. O halde neden zahmet edip bir de dosyaya eklediler?"

Bosch cevap vermeden önce masaya doğru eğildi.

"İki nedeni var. Birincisi, Olivas itirafı satması gerektiğini düşündü. Söylediğini hemen kabul edeceğimden emin değildi, onun için bir sigortaya ihtiyaç duydu.

Waits'in sahte ismini dosyaya ekledi. Böylece itirafa inanmak için şartlanmış olacaktım."

"Tamam, ikinci sebep?"

"Orada işler biraz daha karışıyor," dedi Bosch. "Waits'i cinayet dosyasına eklemekle hem itirafa inanmamı garantilemiş hem de beni oyunumdan uzaklaştırmış oluyordu."

"Bunu bana açıklaman gerekecek."

"Bu noktada bilinen gerçeklerden uzaklaşıp ihtimaller dünyasına giriyoruz.

Teori, varsayım, adına ne dersen. Olivas kronolojiye o kaydı ekledi ve gözümün önüne tuttu. Onu görüp inanırsam ortağımla doksan üçte korkunç bir hata yaptığımızı ve onca insanın bizim yüzümüzden öldüğünü düşüneceğimi biliyordu.

Waits'in o tarihten sonra öldürdüğü bütün kadınların vicdani yükü benim omuzlarımda olacaktı."

"Tamam."

"Ve bu da Waits ile aramda saf nefretten oluşan bir duygusal bağ oluşturacaktı. Evet, Marie Gesto'yu öldüren adamı on üç yıldır istiyordum. Ama tüm o diğer kadınları eklemek ve ölümlerinin sorumluluğunu yüklemek beni adamla nihayet yüz yüze geldiğimde çok hassas bir konuma getirecekti. Dikkatimi dağıtacaktı."

"Neden dikkatini dağıtmak istemiş olabilirler?"

"Waits'in onu öldürmediği gerçeğini keşfetmemem için. Marie Gesto'yu öldürdüğünü itiraf edecekti, ama öldürmemiştii. Olivas ve muhtemelen O'Shea ile bir tür anlaşma yapmış ve suçu üstlenmeyi kabul etmişti zira nasılsa diğer cinayetleri kesin olarak onun işlediği ortadaydı. Nefretim

beni öylesine avucuna almıştı ki gözümü ödülünden çekmiştim. Ayrıntılara dikkat etmiyordum, Rachel. Tek istediğim masanın üzerinden adamın üzerine atlayıp boğazına sarılmaktı."

"Bir şeyi unutuyorsun."

"Neymiş?"

Rachel masanın üzerine eğildi ve başkalarını rahatsız etmemek için sesini alçalttı.

"Sizi cesedin olduğu yere *götürdü*. Kızı öldürmediyse gömülü olduğu yeri nereden biliyordu? Sizi tam o noktaya nasıl götürdü?"

Bosch başını salladı. İyi bir soruydu ama bu konu üzerinde düşünmüştü.

"İmkânsız değil. Hücresindeyken Olivas, ona bilgi vermiş olabilir. Hansel ve Gretel numarası yapılmış, sadece onun fark edebileceği işaretler bırakılmış olabilir. Öğleden sonra tekrar Beachwood Kanyonu'na gidiyorum. Muhtemelen bu gidişimde gizli işaretleri göreceğim."

Uzanıp Rachel'ın boş tabağını aldı ve yerine kendi dokunulmamış yemeğini koydu. Rachel itiraz etmedi.

"Yani diyorsun ki bu keşif gezisi tamamen seni ikna etme amaçlıydı," dedi Rachel. "Yani Waits'e Marie Gesto cinayeti hakkında temel bilgiler verildi ve o da bu bilgileri itirafına ekleyip kırmızı başlıklı kız gibi sizi ormanda Marie Gesto'nun gömülü olduğu noktaya götürdü."

Bosch başını salladı.

"Evet, söylediğim bu. Dile getirildiğinde kulağa zorlama bir senaryoymuş gibi geliyor ama..."

"Gibisi fazla."

"Ne?"

"Gibisi fazla diyorum. Öncelikle, Olivas, Waits'e söyleyeceği ayrıntıları nereden biliyordu? Gesto'nun gömülü olduğu noktayı nereden biliyordu da Waits'in bulması için gereken işaretleri bırakabildi? Marie Gesto'yu Olivas mı öldürdü yani?"

Bosch başını iki yana salladı. Rachel şeytanın avukatlığı rolünde biraz ileri gitmişti ve bu da Bosch'u rahatsız ediyordu.

"Hayır, katilin Olivas olduğunu söylemiyorum. Katilin ona bir şekilde ulaştığını söylüyorum. Ona ve O'Shea'ye. Asıl katil onlarla temas kurmuş ve bir tür anlaşma yapmış."

"Harry, bunlar kulağa o kadar..."

Sözünü bitirmedi. Çubuklarıyla tabağındaki *sashimi*'yi didikliyor, pek azını yiyordu. Garson o sırada masalarına yaklaştı.

"*Sashimi*' nizi beğenmediniz mi?" diye sordu Rachel'a titreyen bir sesle.

"Hayır, ben..."

Önünde neredeyse dokunulmamış bir tabak olduğunu fark edince sustu.

"Pek aç değildim galiba."

"Çok şey kaçırıyor," dedi Bosch gülümseyerek. "Ben bayıldım."

Garson tabakları masadan aldı ve tatlı mönüsüyle döneceğini söyleyerek uzaklaştı.

"Bayıldın demek," dedi Rachel alaycı bir sesle. "Seni sahtekâr."

"Üzgünüm."

Garson tatlı mönüleriyle geldiğinde ikisi de mönüyü bakmadan geri uzattı ve kahve siparişi verdi.

Walling daha sonra sessiz kaldı ve Bosch da o konuşana kadar susmaya karar verdi.

"Neden şimdi?" diye sordu Rachel sonunda.

Bosch başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum."

"Dosyayı arşivden en son ne zaman çıkarıp üzerinde aktif olarak çalışmıştın?"

"Yaklaşık beş ay önce. Geçenlerde sana gösterdiğim son görüntü vardı ya..."

İşte dava üzerinde en son o zaman çalışmıştım. Tekrar ele almak üzereyken Waits olayı patlak verdi."

"Garland'ı tekrar merkeze almak dışında ne yapmıştın?"

"Her şeyi. Herkesle konuştum. Aynı kapıları tekrar çaldım. Sonunda merkeze sadece Garland'ı getirdim."

"Olivas ile temas kuranın Garland olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olivas'ın ve belki O'Shea'nin anlaşmaya yanaşması için işin içinde büyük para olması gerekirdi diye düşünüyorum. Büyük para ve güç. Garlandlar her ikisine de sahip."

Garson kahveler ve hesapla geri döndü. Bosch hesabın yanına kredi kartını bıraktı ama garson gitmişti bile.

"Paylaşmak ister misin?" diye sordu Rachel. "Bir lokma bile yemedin."

"Sorun değil. Seni dinlemek daha fazlasına değer."

"Bahse girerim bunu bütün hanımlara söylüyorsunuzdur."

"Sadece federal ajan olanlara."

Rachel başını iki yana salladı. Bosch, kadının gözlerinde yine şüpheli bir ifadenin belirdiğini gördü.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum, sadece..."

"Sadece ne?"

"Waits'in bakış açısıyla görmeyi denersek?"

"Eee?"

"Pek olası görünmüyor, Harry. Şu ipe sapa gelmez komplo teorilerine benziyor. Var olan gerçekleri alıp onlarla olmadık bir teori yaratıyorsun. Marilyn Monroe aşırı dozdan ölmedi, Kennedy ailesi mafyayı kullanarak onu öldürttü.

Bunun gibi bir şey."

"Waits'in bakış açısı nedir peki?"

"Neden böyle bir şey yapısın? Neden işlemediği bir cinayeti itiraf etsin?"

Bosch bir şeyleri kolayca itiyormuş gibi elleriyle bir hareket yaptı.

"Cevabı basit, Rachel. Yaptı çünkü kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Echo Park Torbacısı olarak sonu gelmişti zaten. Mahkemeye gitseydi Olivas'ın da dün hatırlattığı gibi idam cezası yiyecekti. Yaşamak için tek şansı suçlarını itiraf etmektir. Soruşturmayı yürüten dedektif ve savcı ondan bir cinayeti daha itiraf etmesini isteyince ne diyecekti? İtiraz mı edecekti? Anlaşmaya yanaşmayacak mıydı? Kendini kandırma, bütün kozlar ellerindeydi. Waits'e atla komutunu verdiklerinde alacakları tek karşılık 'nereye?' sorusu olacaktı."

Rachel başını salladı.

"Bir şey daha var," diye ekledi Bosch. "Bir keşif gezisi yapılacağını biliyordu.

Eminim bu da onu ümitlendirmiştir. Kaçmak için bir fırsat yakalayabileceğini biliyordu. Ormanda bir noktayı göstereceğini söylediklerinde kaçma umudu ve işbirliği hevesi eminim daha da artmıştır. Keşif gezisi düşüncesi onun için itici güç olmuştur."

Rachel başını tekrar salladı. Bosch, onu ikna edip edemediğini anlayamamıştı.

Uzun süren bir sessizlik oldu. Garson gelip kredi kartını aldı. Öğle yemeği sona ermişti.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu Rachel.

"Dediğim gibi, önce Beachwood Kanyonu'na gideceğim. Ondan sonra bana her şeyi açıklayabilecek adamı bulacağım."

"O'Shea mi? Seninle kesinlikle konuşmayacaktır."

"Biliyorum. O yüzden onunla konuşmayacağım. En azından şimdilik."

"Waits'i mi bulacaksın?"

Sesindeki kuşkuyu duyabiliyordu.

"Evet."

"Bu civarda kalacağına inanıyor musun gerçekten? İki polis öldürdü. Los Angeles'ta hayatta kalma şansı sıfır. Silahı ve rozeti olan herkesin onu öldürmek için fırsat kolladığı bir şehirde kalır mı sence?"

Bosch başını yavaşça salladı.

"Hâlâ burada," dedi sesinde kararlılıkla. "Söylediğin her şey doğru ama bir şeyi unutuyorsun. Artık avantaj onda. Kaçtığında dizginler onun eline geçti. Ve eğer zekiye ki öyle görünüyor, bu avantajı kullanacaktır. Bu civarda kalacak ve O'Shea'yi kendi çıkarına olabilecek en iyi şekilde kullanacaktır."

"Yani şantaj mı yapacak?"

"Camı ne isterse. Waits gerçeği biliyor. Nasıl bir rezaletin söz konusu olduğunu biliyor. O'Shea'yle temas kurabilir ve onu kendisi ve seçim kampanyası için bir tehlike olduğuna ikna edebilirse tasmalarını eline geçirmiş olur."

Rachel başını salladı.

"Avantaj konusunda söylediklerin mantıklı," dedi. "Peki ya senin bu komplo teorin planlandığı gibi işlemişse? Yani Waits, Gesto cinayetini ve diğerlerini üstlenmiş, ömür boyu Pelican Bay veya San Quentin'de yatmayı kabul etmişse? O zaman tüm cevaplara sahip bir şekilde hücrelerinde oturuyor olurdu... ve elbette avantaj onda olacaktı. Yani O'Shea ve kampanyası için bir tehlike teşkil etmeye devam edecekti. Los Angeles'ın gelecekteki bölge savcısı neden kendini böyle bir pozisyona soksun?"

Garson kredi kartını ve fişi getirdi. Bosch bahşış ekleyerek fişi imzaladı. Yediği en pahalı öğle yemeği olmalıydı.

İmzasını attıktan sonra başını kaldırıp Rachel'a baktı.

"Güzel soru, Rachel. Cevabını bilmiyorum, ama O'Shea, Olivas veya bir başkasının bu işi sonuçlandırmak için başka bir planı daha olduğunu varsayıyorum. Belki de Waits o yüzden kaçmaya karar verdi."

Rachel kaşlarını çattı.

"Bu teoriden vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Henüz değil."

"Eh, bol şans. Bence ihtiyacın olacak."

"Sağ ol, Rachel."

Ayağa kalktılar.

"Arabayı restoranın valesine mi bıraktın?" diye sordu Rachel.

"Hayır, kütüphanenin otoparkında."

Bu, restorandan farklı kapılardan çıkacakları anlamına geliyordu.

"Akşam görüşecek miyiz?" diye sordu Bosch.

"İşim uzamazsa. Washington'daki merkezden bize bir dava gönderileceği söyleniyor. Seni ararım, olur mu?"

Bosch sorun olmayacağını söyledi ve Rachel'a çıkacağı kapıya kadar eşlik etti.

Birbirlerine sarılıp vedalaştılar.

Bosch şehir merkezinden ayrılırken önce Hill Caddesi'ne girdi. Caesar Chavez'den çıkıp sola döndü. Kısa süre sonra Sunset Bulvarı'na girdi ve Echo Park'ın içinden geçti.

Raynard Waits'i yaya geçidinden geçerken veya cadde üzerindeki bir *sağlık* merkezinden ya da *göçmen* bürosundan çıkarken görmeyi beklemiyordu. Ama Bosch içgüdülerine güveniyordu ve içinden bir ses Echo Park'ın hâlâ oyuna dâhil olduğunu söylüyordu. İçinden ne kadar çok geçerse bölgeyi o kadar iyi özümseyecek ve aramasında başarı sağlayacaktı. İçgüdüleri olsun olmasın, bir şeyden emindi. Waits tutuklandığı sırada Echo Park'ta belirli bir yere gidiyordu. Bosch orayı bulacaktı.

Quintero Caddesi yakınında park yasağı olan bir Alana arabasını bıraktıktan sonra Pescado Mojado Izgara'ya yürüdü. *Camarones a la diabla* siparişi verdikten sonra Waits'in sabıka fotoğrafını siparişini alan adama ve bekleyen diğer müşterilere gösterdi. Her müşteriden aşına olduğu kafayı iki yana sallama karşılığını aldı ve aralarındaki İspanyolca sohbet sona erdi. Bosch karides tabağını alıp bir masaya oturdu ve yemeğini hızla yedi. Daha sonra eve geçerek üzerini değiştirdi. Kot pantolon ve rahat bir kazak giydikten sonra tekrar arabasına binerek Beachwood Kanyonu'na gitti ve tepeye çıktı. Sunset Çiftliği'nin alt kısmındaki otopark boştu.

Bosch önceki günkü hareketliliğin ve medyanın ilgisinin binicileri çiftlikten uzak tutup tutmadığını merak etti. Arabadan inip bagajdan dokuz metre uzunluğundaki ipi alarak Waits'in önceki gün onları ağaçların arasına soktuğu noktaya gitti.

Cep telefonu titreşmeye başladığında patikaya varmasına birkaç adım vardı.

Durup telefonu kot pantolonunun cebinden çıkardı ve ekranına baktı. Arayan Jerry Edgar'dı. Bosch eve giderken ona bir mesaj bırakmıştı.

"Kız nasıl?"

"Daha iyi. Ziyaretine gitsen iyi olur. Aranızda her ne varsa artık unutun ve ziyaretine git. Dün aramadın bile."

"Merak etme, gideceğim. Hatta bugün erken çıkıp uğramayı düşünüyordum.

Sen de orada olacak mısın?"

"Olabilirim. Giderken beni ara, seninle buluşmaya çalışırım. Her neyse, arama sebebim bu değildi. Sana söylemek istediğim birkaç şey var. Öncelikle, bugünkü otopside cesedin kimliğini doğruladılar. Marie Gesto'ymuş."

Edgar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı.

"Ailesiyle konuştun mu?"

"Hayır, daha değil. Dan traktör satma işine girmişti. Akşam işten eve döndüğü zaman ikisine birden söylemeyi düşünüyorum."

"Ben de senin gibi yapardım. Başka söyleyecek bir şeyin yoksa Harry, içerde sorguya çekmem

gereken biri var; bir cinayet davası, tecavüz de var işin içinde."

"Böldüğüm için kusura bakma. Sen, beni aradın sanmıştım."

"Evet, ben aradım, dostum. Ama önemli bir durum olduğunu düşündüm. Onun için bir an önce aradım."

"Önemli. Bilmek isteyeceğini düşündüm. Elli birlerde bulunan kaydın sahte olduğunu düşünüyorum. Her şey sonuçlanınca temize çıkacağımıza inanıyorum."

Eski ortağı bu kez duraksamadan konuştu.

"Ne diyorsun? Yani Waits o zaman bizi aramamış mı?"

"Aramamış."

"O zaman kayıt kronolojiye nasıl girmiş?"

"Biri sonradan eklemiş. Yakın zamanda. Dikkatimi dağıtmak isteyen biri."

"Kahretsin!" Bosch, Edgar'ın sesindeki öfke ve rahatlamaı duyabiliyordu.

"Arayıp o saçmalığı söylediğinden beri gözüme uyku girmedi, Harry. Az daha benim de başımı yakacaklardı."

"Bence de. O yüzden aradım zaten. Daha tamamen çözmüş değilim, ama son durum bu. Çözünce sana haber veririm. Şimdi içeri dön ve o herifin işini bitir."

"Günümü aydınlattın, Harry, dostum. İçeri girip adamın canını çıkaracağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Kız'ı görmeye gidebilersen beni ara."

"Tamamdır."

Ama Bosch, eski ortağının konuyu geçiştirdiğini biliyordu. Dediği gibi önemli bir davanın ortasındaysa Kız'ın ziyaretine gitmeyecekti muhtemelen. Bosch telefonu kapatıp cebine koyduktan sonra etrafına dikkatle bakındı. Hem aşağıyı hem yukarıyı taradı, ama belirgin bir işaret göremedi. Waits açıkça belirgin olan patikadayken Hansel ve Gretel ipuçlarına gerek duymamış olabilirdi. İşaretler muhtemelen patikanın çamurlu alana ulaştığı bölgedeydi. O tarafa doğru ilerledi.

Çamurlu çöküntünün kıyısında ipi tepedeki bir meşe ağacının gövdesine doladı ve tutunarak aşağı kaydı. İnince ipi bırakıp tekrar bir işaret aramak için alanı taradı. Marie Gesto'nun bulunduğu mezarı gösteren hiçbir işaret göremedi. Ağaç gövdelerine kazınmış herhangi bir şey, dala asılmış bir kurdele, Waits'in yolu bulabileceği herhangi bir gösterge arayarak mezar alanına doğru yürümeye başladı.

Herhangi bir ipucu bulamadan mezarın olduğu yere geldi. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ellerinin boş kalması, Rachel Walling'e anlattığı teoriyi iyice zayıflatıyordu. Ama düşündüklerinde haklı olduğundan emindi. Bu yüzden işaretler olmadığına inanmayı reddetti. Önceki gün ağaçların arasında yürüyüp araştırma yapan görevliler ve medya mensupları bırakılan işaretlerin üzerine basmış ve yok etmiş olabilirdi.

Pes etmeyerek çökük alana döndü ve oradan tekrar mezarın bulunduğu yöne doğru baktı. Kendini Waits'in yerine koymaya çalışıyordu. Daha önce oraya hiç gelmemişti, ama herkesin gözü

üzerindeyken gidilecek yönü belirlemesi gerekiyordu.

Bunu nasıl yaptı?

Bosch hiç kıpırdamadan durup düşünerek mezarın olduğu yere bakmaya devam etti. Beş dakika boyunca hiç kıpırdamadı. Sonra cevabı buldu.

Mezarın bulunduğu yere olan mesafenin ortasında yüksek bir okaliptüs ağacı vardı. Gövdesi yer seviyesinde ikiye ayrılmış ve iki ayrı gövde en az on beş metre yüksekliğe, diğer ağaçların üzerine çıkmıştı. Ayrım yerinde, yerden yaklaşık üç metre yükseklikte kırılıp iki gövde arasında yanlamasına kalmış bir dal vardı.

Ayrılmış gövdeler ve kırık dal, özellikle onu arayan birinin kolaylıkla fark edebileceği, çok belirgin bir ters A şekli oluşturmuştu.

Bosch, Waits'in takip ettiği işaretlerden ilkinin bulunduğundan emin bir şekilde okaliptüs ağacına doğru yürüdü. Ağacın dibine vardığında mezarın olduğu tarafa tekrar baktı. Ortamda belirgin ve tek olan anormalliği görene dek etrafını dikkatle taradı. Sonra kararlı adımlarla ona doğru yürüdü.

Genç bir California meşesiydi. Bosch'un dikkatini çeken, doğal dengesini kaybetmiş oluşuydu. Bir tarafında en alttaki dallardan biri eksik olduğu için ağacın simetrisi bozulmuştu. Bosch ağacın yanına gitti ve iki buçuk metre yükseklikteki on santim çapındaki dal köküne baktı. Alçaktaki dallardan birine tutunup kendini yukarı çekti ve dal kökünü yakından inceledi. Bu doğal bir kırık değildi. Dalın üst yarısında düzgün bir kesik vardı. Biri dalı yarıya kadar testereyle kestikten sonra çekip kırmıştı. Bosch bu konuda uzman değildi ama dalın yakın zamanda kırılmış olduğunu anlayabiliyordu. Kırık dal kökünün rengi açıktı ve doğal büyüme belirtisi yoktu.

Bosch yere inip etrafına bakındı. Kopmuş olan dal ortalıkta görünmüyordu.

Fark edilmesin, şüphe uyandırmayın, diye sürüklenerek başka bir yere götürülmüştü. Waits için Hansel ve Gretel işaretleri bırakılmış olduğuna biraz daha inandı.

Dönüp son açıklığa doğru baktı. Mezara olan mesafesi yirmi metreden azdı ve son işaret olduğuna inandığı nesneyi bulunduğu yerden rahatlıkla görebiliyordu.

Meşe ağacının üzerinde yüksek bir noktada büyük bir kuşa, bir baykuş veya şahine aitmiş gibi görünen bir yuva vardı. Açıklığa varınca başını kaldırdı. Waits'in mezarın yerini gösterdiğini söylediği saç tokasını adli ekip daldan almıştı. Bosch ağacın üst dallarına baktı, ama kuş yuvası bulunduğu yerden görülmüyordu.

Olivas planını iyi yapmıştı. Bıraktığı üç işaret de sadece belli bir mesafeden fark edilebiliyordu. Waits'in takipçilerinin dikkatini hiç çekmeyecek kadar belirsiz, katili istediği noktaya götürecek kadar bariz işaretlerdi.

Gözlerini önündeki açık bırakılmış çukura çevirdiğinde, önceki gün toprağın eşelenmiş gibi olduğunu düşündüğünü hatırladı. Hayvanların yaptığını sanmıştı.

Ama şimdi, cesedin yerinin doğrulanması için toprağın daha önce kazılmış olduğunu anlıyordu. Olivas oraya herkesten önce gelmişti. İşaretleri bırakmak ve mezarın yerini doğrulamak üzere gelmişti. Ya mezarın nerede olduğu ona söylenmiş ya da asıl katil bizzat göstermişti.

Bosch çukura bakıp düşünmeye dalmıştı ki birtakım sesler duydu. İki adamın giderek yaklaşan seslerini duydu. Bosch çalılarının arasından konuşmalarını ve çamura düşmüş yapraklara basarken çıkardıkları ayak seslerini duyabiliyordu.

Bosch'un geldiği yönden yaklaşıyorlardı.

Bosch çabucak açıklığa yöneldi ve iri bir meşe ağacının gövdesinin arkasına gizlendi. Olduğu yerde beklemeye başladı. Adamlar biraz daha ilerledikten sonra açıklığa çıkmışlardı.

"Tam burası," dedi ilk ses. "Kız on üç yıl önce buraya gömülmüş."

"Vay canına! Zavallı."

Bosch başını uzatıp bakmaya cesaret edemedi. Varlığının fark edilmesini istemiyordu. Adamlar her kimse medya, polis hatta turist onu görmeseler daha iyi olurdu. İki adam açıklıkta durup birkaç dakika boyunca boş boş konuştu. Neyse ki ikisi de Bosch'un gerisinde saklanmakta olduğu ağaca yaklaşmadı. Nihayet seslerden biri, "Haydi işimizi bitirip gidelim," dedi.

Adamlar geldikleri yöne doğru uzaklaştı ve sesleri duyulmaz oldu. Bosch ağacın gerisinden başını uzattı ve çalılarının arasında kaybolmadan önce adamları bir anlığına görebildi. Biri Osani'ydi, diğeri de muhtemelen SÇKP Birimi'nden bir başka dedektifti. Bosch iyice uzaklaşmaları için bekledikten sonra meşe ağacının gerisinden çıktı ve açıklığı geçti. Yaşlı bir okalıptüsün arkasında durdu ve iki SÇKP dedektifinin çamurlu çöküntüye varmasını izledi.

Çalılar arasında yürürken o kadar çok gürültü yapıyorlardı ki Bosch'un onları fark edilmeden takip etmesi çok kolay oldu. İki adam çökük alandan yukarıya ölçümler yapmak üzere hazırlıklarını sürdürürken Bosch da Waits'e bırakılmış ilk işaretin bulunduğu okalıptüs ağacının arkasında durup izledi. Yanlarında getirdikleri merdiven, önceki günkü gibi dik kenara dayanmış halde duruyordu.

Bosch iki adamın resmi raporu tamamladığını anladı. Önceki gün unutulmuş veya gereksiz görülmüş olan ölçümleri yapıp kaydediyorlardı. İşin içine politik unsurlarda girince ölçümleri yapmak kaçınılmaz olmuştu.

Osani merdivenden yukarı tırmanarak ortağını aşağıda bıraktı. Sonra yukarıda belli noktalarda durup belinden çıkarmış olduğu metrenin ucunu ona uzatarak ölçümler yaptı. Rakamları yüksek sesle söylüyor, ortağı da defterine not ediyordu.

Görünüşe bakılırsa önceki gün Bosch'un bulunduğu yerden Rider, Olivas ve Waits'in bulunduğu noktalara olan mesafeleri ölçüyorlardı. Bosch'un bu değerlerin soruşturma için ne derece önemli olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Telefonu cebinde titreşmeye başlayınca çabucak çıkarıp kapadı. Kapanmadan önce ekrandaki numaranın 485'le başladığını görmüştü. Demek ki Parker Merkezi'nden aranmıştı.

Birkaç saniye sonra Osani ve ortağının çalışmakta olduğu açıklıktan bir telefon sesi yayıldı. Bosch ağacın gerisinden başını hafifçe uzatınca Osani'nin belindeki telefonu aldığını gördü. Osani karşı taraftan söylenenleri bir süre dinledikten sonra başını kaldırıp etrafına bakarak kendi etrafında 360 derecelik bir tur attı. Bosch hemen geri çekildi.

"Hayır, teğmen," dedi Osani. "Etrafta görünmüyor. Arabası otoparkta ama kendisi yok. Burada hiç

kimse yok gibi görünüyor."

Osani bir süre dinleyip birkaç kez evet dedikten sonra telefonu kapatıp yerine geri koydu. Birkaç dakika sonra ölçüm işini tamamlayıp otoparka doğru yöneldiler.

İkisi de yukarı çıktuktan sonra merdiveni yanlarına çektiler. Meşe ağacının gövdesine dolanmış olan ipi Osani o an fark etti. Merdiveni bırakıp ağaca doğru yürüdü. İpi ağaçtan alıp sarmaya başladı. Sararken başını kaldırıp ağaçların arasına baktı ve Bosch hemen okalıptüsün ayırık gövdesinin gerisine kaçtı.

Birkaç dakika sonra iki adam aralarında merdiveni taşıyarak çalılarının arasından gürültüyle otoparka doğru yürümeye başladı. Bosch çökük alanın kıyısına gitti ama köklere tutunup kendini yukarı çekmeden önce iki SÇKP dedektifinin gittiklerinden emin olmak istedi.

Otoparka vardığında Osani ve ortağından hiçbir iz olmadığını gördü.

Telefonunu çıkarıp açtı. Parker Merkezi'nden arayan kişinin mesaj bırakıp bırakmadığını görmek istiyordu. Daha mesajlarını kontrol edemedi telefonunu elinde titremeye başladı. Arayan numara Kapanmamış Dosyalar Birimi'nin hatlarından biriydi. Telefona cevap verdi.

"Ben Bosch."

"Neredesin, Harry?"

Abel Pratt arıyordu. Sesi telaşlıydı.

"Hiçbir yerde. Neden?"

"Neredesin?"

İçinden bir ses Bosch'a Pratt'in nerede olduğunu bildiğini söylüyordu.

"Beachwood Kanyonu'ndayım. Ne oldu?"

Pratt cevap vermeden önce bir süre sessizlik oldu. Konuştuğunda sesindeki telaş, yerini sinire bırakmıştı.

"Ne olduğunu söyleyeyim. Az önce SÇKP'deki Teğmen Randolph aradı. Otoparkta senin adına kayıtlı bir Mustang'in durduğunu söyledi. Ona bunun çok tuhaf olduğunu, Harry Bosch'un aktif görevde olmadığını, şu an Beachwood Kanyonu'ndaki soruşturmadan kilometrelerce uzakta olan evinde olması gerektiğini söyledim."

Çabucak düşünen Bosch kendine bir çıkış yolu buldu.

"Bak, hiçbir şeyi araştırıyor falan değilim. Sadece bir şey arıyordum. Dün burada iddia fişimi kaybettim. Onu arıyordum."

"Neyini?"

"HCM fişimi. Dallara tutunup aşağı kayarken düşürmüşüm galiba. Dün gece eve gittiğimde cebimde yoktu."

Bosch konuşurken elini cebine attı ve önceki gün kaybettiğini iddia ettiği fişi çıkardı.

Bir kumarhane fişi büyüklüğünde ve kalınlığında ağır bir metal paraydı. Bir yüzünde altın bir dedektif rozeti, diğer yüzündeysen Amerikan bayrağının önüne işlenmiş bir dedektif karikatürü takım

elbise, şapka, tabanca ve abartılı çene vardı. İddia fişi olarak bilinirdi; elit ve özel askeri birlik üyelerinde olurdu. Bir asker, birliğe kabul edildikten sonra bu fişlerden birine sahip olur ve daima üzerinde taşıması gerekirdi. Herhangi bir zamanda, birliğinden bir başkası fişi çıkarıp göstermesini isteyebilirdi. Bu en çok bir barda ya da kantinde olurdu. Asker fişi çıkarıp gösteremezse hesabı ödemek zorunda kalırdı. Bu gelenek birkaç yıldır HCM'de de vardı. Bosch tekrar döndüğü sırada fişini geri almıştı.

"Fişi boş ver, Harry," dedi Pratt öfkeyle. "On papele yenisini alabilirsin.

Soruşturmadan *uzak dur*. Eve git ve benden haber alana kadar da orada kal.

Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Ayrıca nasıl oluyor bu? Dün fişini düşürmüş olsaydın adli teknisyenlerin bulmuş olması gerekirdi. Kartuşları ararken metal detektörüyle bütün bölgeyi taradılar."

Bosch başını salladı.

"Evet, unutmuşum galiba."

"Unutmuş musun? Benimle dalga mı geçiyorsun, Harry?"

"Hayır, patron, geçmiyorum. Canım sıkılmıştı, aramaya geldim. Randolph'un adamlarını fark edince görünmemeye karar verdim. Plakamı araştıracakları aklıma gelmemişti."

"Eh, araştırmışlar işte. Sonra beni aradılar. Böyle emrivakileri sevmem, Harry.

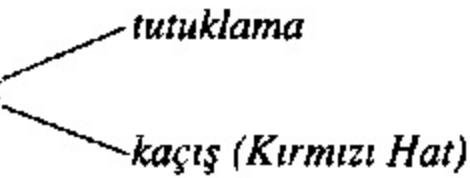
Bilirsin."

"Hemen eve gidiyorum."

"Güzel. Git ve orada kal."

Pratt, Bosch'un cevabını beklemedi. Hat kesilince Bosch telefonunu kapattı.

Ağır fişi havaya fırlattı, rozeti yukarı gelecek şekilde yakaladı ve cebine attı. Sonra arabasına doğru yürüdü.

Echo Park
tutuklama
kaçış (Kırmızı Hat)

Eve gitmesinin söylenmesi, Bosch'un aksini yapmasına sebep oldu.

Beachwood Kanyonu'ndan ayrıldıktan sonra hastaneye Kız Rider'ı görmeye gitti.

Ortağının odası yine değişmişti. Yoğun bakım ünitesinden çıkmış, normal hasta odalarından birine geçmişti. Oda iki kişilikti, ama diğer yatak boştu. Polisler için çoğunlukla böyle ayarlamalar yaparlardı.

Rider konuşmakta hâlâ çok zorlanıyordu ve içinde bulunduğu ruhsal çöküntüden hâlâ kurtulamamıştı. Bosch hastanede fazla kalmadı. Jerry Edgar'ın geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra daha önce söylendiği gibi evine gitti ve Kapanmamış Dosyalar Birimi'nden aldığı iki kutuyu içeri taşıdı.

Kutuları yemek odasında yere bıraktıktan sonra dosyaları masanın üzerine yaydı. Sayıları çok fazlaydı. Hepsini okuyup incelemek en az birkaç gününü alırdı, böylece oyalanmış olurdu. Müzik setine doğru yürüyüp açtı. Coltrane ve Monk'un Carneige Hall'da verdiği konserin kaydının hâlâ içinde olduğunu biliyordu.

Şarkılarda bir sıralama yoktu rastgele çalıyordu. Az sonra "Evidence"ın melodisi içeriye yayıldı. Bosch masaya dönerken bunun iyiye işaret olduğunu düşündü.

Başlamadan önce bir döküm hazırlaması gerekiyordu. Böylece incelemeye nereden başlayacağına ve nasıl ilerleyeceğine karar verebilirdi. İlk ve en önemlisi, Raynard Waits soruşturmasıyla ilgili savcılık dosyasıydı. Olivas dosyayı Bosch ve Rider'a vermiş, ama öncelikleri Gesto ve Fitzpatrick davaları olduğu için onlara yoğunlaşmışlardı. Rider'ın arşivden aldığı Fitzpatrick dosyası ve Gesto dosyasının dört yıl önce çıkarmış olduğu ve incelemeyi bitirdiği kopyası da masanın üzerinde duruyordu.

Son olarak yerde duran iki plastik kutuda, Fitzpatrick'in 1992 ayaklanmaları sırasında ateşe verilen rehinci dükkânından yangından sonra kurtarılabilen kayıtlar duruyordu.

Yemek masasının kenarında küçük bir çekmece vardı. Bosch bu çekmecenin çatal bıçakların konması için tasarlandığını tahmin ediyordu, ama masayı yemek değil çalışma masası olarak kullandığı için çekmeceye kalemler ve not defterleri koymuştu. Süregelen soruşturmanın önemli noktalarını not etmek düşüncesiyle birer kalem ve defter çıkardı. Yirmi dakika ve üç koparılıp atılmış sayfadan sonra yazıya döktüğü fikirleri sadece yarım sayfa tutmuştu.

Waits Kim? şatosu nerede? (yer: Echo Park) Beachwood

Kanyonu - düzmece, sahte itiraf Kimin çıkarı var? Neden şimdi?

Bosch notları birkaç dakika boyunca inceledi. Sonda yazdığı iki sorunun aslında başlangıç noktası

olduğunu biliyordu. Her şey planlandığı gibi gitseydi Waits'in sahte itirafından en büyük çıkarı kim sağlayacaktı? Öncelikle Waits idam cezasından kurtulmuş olacaktı. Ama asıl kazançlı çıkan, gerçek katildi. Dava kapanmış, soruşturmalar durdurulmuş olur, gerçek katil adaletin elinden kurtulurdu.

Bosch iki soruya tekrar baktı. *Kimin çıkarı var? Neden şimdi?* Dikkatle düşündükten sonra sıralarını değiştirip tekrar düşündü. Tek bir sonuca varıyordu. Marie Gesto davasının peşini bırakmayıp sürekli tekrar araştırmaya başlaması artık bir müdahaleyi gerektirmişti. Galiba birinin kapısını fazla şiddetli çalmış ve ısrarları, Beachwood Kanyonu senaryosunun yazılmasına sebep olmuştu.

Bu sonuç onu sayfanın altındaki diğer soruya götürdü. *Kimin çıkarı var?* Eline kalemi alıp yazdı.

Anthony Garland - Hancock Park

Bosch'un içgüduları on üç yıldır ona katilin Garland olduğunu söylüyordu. Ama içgüdülerinin ötesinde Garland'ı cinayete bağlayan somut hiçbir kanıt yoktu. Ceset mezardan çıkarılırken veya otopsi sırasında herhangi bir kanıt bulunmuşsa da Bosch'a bildirilmemişti ama on üç yıldır sonra kul anabilecekleri bir şey katili kurbanı bağlayacak DNA-kalmış olacağını hiç sanmıyordu.

Garland "yerine koyma" teorisi göz önüne alındığında bir şüpheli konumundaydı.

Yani onu terk eden kadına duyduğu hiddeti, ona çok benzeyen bir başka kadına yönlendirmişti. Psikologlar bunun uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyordu, ama Bosch'a göre artık üzerinde durulması gereken ilk olasılıktı. Hesabı yapalım, diye düşündü.

Garland, Hancock Park'tan petrol zengini güçlü Thomas Rex Garland'ın oğluydu.

O'Shea çok çekişmeli bir rekabetin içindeydi ve para, bir kampanyanın yürütülmesini sağlayan en gerekli unsurdu. T. Rex'e gizlice yaklaşıp bir anlaşma teklif etmiş ve uygulamaya koymuş olabilirdi. O'Shea parayı alır ve seçimi kazanır, Olivas O'Shea'nin onayıyla başdedektif olur ve Waits cinayeti üstlenince Garland temize çıkıp rahatlardı.

Los Angeles'ın gölgeli insanlar için güneşli bir şehir olduğu söylenirdi. Bosch bunu herkesten iyi bilirdi. Olivas'ın böyle bir senaryonun parçası olabileceğine kesinlikle inanıyordu. O'Shea gibi hırslı birinin seçimi kazanmak uğruna ruhunu satmış olabileceği ihtimali de o kadar imkânsız sayılmazdı.

"Kaç seni korkak! Baktan anlaşman şimdi nasıl görünüyor?"

Telefonunu çıkardı ve *Times'tan* Keisha Russell'ı aradı. Beş altı zilden sonra hâlâ açılmayınca saatine baktı ve beşi geçmiş olduğunu gördü. Muhabir muhtemelen baskıya haber yetiştirmeye çalışıyor ve telefonları açmıyordu. Mesaj bırakarak kendisini aramasını istedi.

Saat geç olmuştu, artık bir bira içmeyi hak ettiğine karar verdi. Mutfağa gidip dolaptan bir Anchor Steam çıkardı. Son seferinde bira aldığı için memnundu.

Şişesini alıp balkona çıktı ve iş çıkışı trafiğinin işgal etmeye başladığı otoyola baktı. Trafiğin akışı iyice yavaşlamış, çeşitli tonlardaki korna sesleri ardı ardına yükselmeye başlamıştı. Neyse ki evi, gürültünün rahatsız etmeyeceği bir mesafedeydi. Bosch aşağıdaki trafiğin içinde olmadığına memnundu.

Telefonu çalınca cebinden çıkarıp baktı. Arayan Keisha Russell'di.

"Kusura bakma, editörle yarınki haberin üzerinden geçiyorduk."

"Umarım ismimi doğru yazmışsındır."

"Bu sefer haberde adın geçmiyor, Harry. Sürpriz."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Benim için ne yapabilirsin?"

"Ben de aynısını sana soracaktım."

"Elbette soracaktın. Ne olabilir?"

"Artık bir politika muhabirisin, değil mi? Bu durumda kampanyalara destek verenleri biliyor olman gerek."

"Evet. Her adayın bildirdiği katkı listesini görebilirim. Neden?"

Bosch içeri dönüp müzik setinin sesini kısıtı.

"Bu kayıt dıışı, Keisha. Rick O'Shea'nin kampanyasına kimlerin bağış yaptığını öğrenmek istiyorum."

"O'Shea mi? Neden?"

"Söyleyebileceğim zaman söylerim. Şu an sadece bilgiye ihtiyacım var."

"Bana bunu neden hep yapıyorsun, Harry?"

Doğruydı. Geçmişte buna benzer görüşmeleri çok olmuştu. Ama Bosch'un sözünü tuttuğu ve söyleyebileceği zaman ona her şeyi anlattığı da doğruydı. Ona bir kez bile kazık atmamıştı. Keisha da bunu biliyordu. İtirazları biraz da formalite icabıydı. Hepsi karşılıklı oynadıkları oyunun bir parçasıydı.

"Sebebini biliyorsun," dedi Bosch üzerine düşen kısmı söyleyerek. "Bana yardım edersen zaman geldiğinde sen de kazançlı çıkacaksın."

"Bir gün o zamana kendim karar vermek istiyorum. Bekle."

Yaklaşık bir dakika süren bir sessizlik oldu. Bosch beklerken yemek masasının üzerine yayılmış olan dosyalara baktı. O'Shea ve Garland'a o an ulaşamayacağını biliyordu. Akıntıya karşı yüzüyordu. Para, yasalar ve kanıt kuralları ikisini de sağlam bir şekilde koruyordu. Bosch en mantıklı yaklaşımın Raynard Waits üzerinden olacağını biliyordu. Onun görevi Waits'i bulup davayı çözmekti.

"Tamam," dedi Russell telefona döndükten sonra. "Güncellenmiş liste elimde."

Bilmek istediğin nedir?"

"En son ne zaman güncellenmiş?"

"Geçen hafta. Cuma günü."

"Büyük destekçileri kim?"

"Sormak istediğin buysa, aradan sıyrılıp göze çarpan büyük bir isim yok.

Kodaman işadamlarından ziyade meslektaşları olan avukatlar bağış yapmış.

Listedeki isimlerin neredeyse hepsi avukat."

Bosch'un aklına Garland ailesinin hukuki işlemlerini yürüten Century City Hukuk Firması geldi. Aynı firma, Bosch'un yanında bir avukat olmaksızın Anthony Garland'ı Marie Gesto davasıyla ilgili sorgulamasını yasaklayan mahkeme emrini çıkartmıştı. Firmanın başındaki isim Cecil Dobbs'tu.

"Avukatlardan biri Cecil Dobbs olabilir mi?"

"Hmm, evet... C.C. Dobbs, Century City. Bin dolar vermiş."

Bosch, Anthony Garland'ı sorgularken kaydettiği görüntüleri ve o sırada yanında bulunan avukatı hatırladı.

"Ya Dennis Franks?"

"Evet, Franks de var. O firmadan birçok kişi destek olmuş."

"Nasıl yani?"

"Eh, seçim yasasına göre bağış yapan kişi ev ve iş adresini vermek zorunda."

Dobbs ve Franks'in iş adresi Century City. Bakayım, toplam dokuz, on, on bir kişi aynı iş adresini vermiş. Ve hepsi biner dolar bağışlamış. Muhtemelen aynı firmanın bütün avukatları."

"Yani tek bir firmadan on üç bin dolar almış?"

"Evet."

Bosch, Garland isminin listede olup olmadığını sormayı düşündü ama kadının etrafa sorular sorup işini engellemesini istemiyordu.

"Büyük işadamları listede yok mu?"

"Göze çarpacak kadar büyük bir isim yok. Neden bana ne aradığını söylemiyorsun, Harry? Bana güvenebilirsin."

Baklayı ağzından çıkarmaya karar verdi.

"Benden haber alana kadar kimseye bahsetmemen gerek. Telefon görüşmeleri veya sorular yok. Söylediğim sadece sende kalacak, tamam mı?"

"Tamam, senden haber bekleyeceğim."

"Garland. Thomas Rex Garland, Anthony Garland, bu isimlerden biri listede görünüyor mu?"

"Hmm, hayır. Anthony Garland, Marie Gesto cinayetinde şüphelendiğin Kisi değil miydi?"

Bosch neredeyse yüksek sesle küfredecekti. Kadının bağlantıyı kurmayacağını ummuştu. On yıl önce hevesli bir polis muhabiriyken Bosch'un Anthony Garland'ın evini aramak için yaptığı başvuruyu tesadüfen görmüştü. Başvuru yeterli sebep olmadığı gerekçesiyle reddedilmişti, ama kayıtlarda yerini almıştı ve o günlerde işinde yükselme hırsıyla dolu olan Russell halka açık olan bu mahkeme kayıtlarını her gün tarıyor ve haber malzemesi arıyordu. Bosch yerel petrol kralının oğlunu Marie Gesto cinayetinin zanlısı olarak ilan edecek haberi yazmaması için onu güç bela ikna etmişti. Russell aradan geçen onca yıla rağmen bağlantıyı kurmuştu.

"Bununla hiçbir şey yapamazsın, Keisha," dedi ona.

"Ne yapıyorsun? Raynard Waits, Marie Gesto'yu öldürdüğünü itiraf etti. Hepsi palavra mı diyorsun?"

"Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece bir şeyi merak ettim, hepsi bu. Bununla ilgili bir şey yazamazsın. Anlaşmamız var. Benden haber alana kadar bekleyeceksin."

"Benim patronum değilsin, Harry. Benimle nasıl patronummuş gibi konuşursun?"

"Kusura bakma. Sadece ortalığı ayağa kaldırmanı istemedim. Yaptığım işe zarar verebilir. Bir anlaşmamız var, değil mi? Sana güvenebileceğimi söylemiştin."

Kadın cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Evet, anlaşmamız geçerli. Ve evet, bana güvenebilirsin. Ama bu iş düşündüğüm yere doğru gidiyorsa arada raporlar ve güncellemeler isterim. Burada oturup her şeyi çözüp bitirdikten sonra beni aramanı bekleyecek değilim. Senden haber alamazsam huzursuz olurum, Harry. Huzursuz olduğumda da sorular sorup etrafa telefon etmeye başlarım."

Bosch başını iki yana salladı. Onu hiç aramamalıydı.

"Anladım, Keisha. Seni arayacağım."

Az önce ne gibi bir belayı tetiklediğini ve acısının ne zaman çıkacağını merak ederek telefonu kapadı. Russell'a güveniyordu, ama sadece bir gazeteciye güvenebileceği kadar. Birasını bitirip yenisini almak için mutfığa gitti. Kapağını açmıştı ki telefonu tekrar çaldı.

Arayan yine Keisha Russell'dı.

"Harry, GP! Endüstri'yi hiç duymuş muydun?"

Duymuştu. Sekiz yıl önce Garland Petrol Endüstri olarak kurulmuş dev bir şirketti. Şirket logosunda GP! Kısmına tekerlekler çizilmiş ve arkasına hız çizgileri eklenmişti.

"Ne olmuş?" diye sordu.

"Merkez ofisi şehir merkezindeki ARCO Plaza'da. On iki GP! Çalışanı O'Shea'nin kampanyasına biner dolar bağışlamış. Buna ne diyorsun?"

"Güzel, Keisha. Aradığın için teşekkürler."

"O'Shea Gesto cinayetini Waits'e yüklemek için para mı almış? Bunu mu söylüyorsun?"

Bosch inledi.

"Hayır, Keisha, öyle değil ve ben de hiçbir şey söylemiyorum. Herhangi birine bu doğrultuda sorular soracak olursan yaptığım işi, kendini, beni ve başkalarını tehlikeye atmış olursun. Şimdi lütfen konuyu ben, sana haber verene kadar bir kenara bırakır mısın?"

Russell cevap vermeden önce yine bir sessizlik oldu ve Bosch kadına güvenip güvenemeyeceğine dair şüpheye kapıldı. Belki polis haberlerinden politik haberlere geçmek onu değiştirmişti. Belki politika alanında çalışan çoğu kişi gibi dünyanın en eski mesleğine, yani politik fahişeliğe maruz kalmak yüzünden dürüstlüğü zedelenmişti.

"Tamam, Harry, anladım. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Ama sana söylediklerimi unutma. Yakın zamanda senden haber bekliyorum."

"Arayacağım, Keisha. İyi akşamlar."

Telefonu kapadı ve gazeteciyle ilgili endişelerinden sıyrılmaya çalıştı.

Kadından aldığı bilgileri düşündü. O'Shea, GP! Ve Century City şirketleri aracılığıyla Garland ailesine doğrudan bağlantısı olabilecek kişilerden kampanyası için en az yirmi beş bin dolar bağış almıştı. Dağılmış bir miktardı ve yasaldı ama yine de Bosch'un doğru yolda olduğuna dair kuvvetli bir işaretti.

İçi tatmin edici bir heyecanla doldu. Artık üzerinde çalışabileceği bir şey vardı.

Şimdi tek yapması gereken, çalışmaya başlayabileceği doğru açığı bulmaktı.

Yemek odasındaki masanın başına gitti ve yayılmış polis raporlarıyla dosyalara baktı. Üzerinde WAITS GEÇMİŞİ yazan dosyayı alıp okumaya başladı.

Kanun koruyucuların bakış açısına göre Raynard Waits nadir rastlanan türde bir cinayet zanlısıydı. Minibüsü Echo Park'ta durdurulduğu sırada LAPT, varlığından bile haberdar olmadığı bir katili tesadüf eseri yakalamıştı. Waits hiçbir birimde aranan bir isim değildi. Hiçbir bilgisayarda veya dolapta hakkında herhangi bir dosya bulunmuyordu. Başvurulacak bir FBI psikolojik analizi veya ayrıntılı özgeçmiş yoktu. Ellerine bir katil geçirmişler ve işe sıfırdan başlamak zorunda kalmışlardı.

Dedektif Freddy Olivas ve ortağı Ted Colbert için bambaşka bir soruşturma şekli söz konusuydu. Dava onlara öyle bir momentumla gelmişti ki kendisiyle birlikte ikisini de sürüklemeye başlamıştı. Her şey ileriye, savcılığa doğru ilerliyordu. Geriye dönüş için çok az zaman ve eğilim vardı. Waits cinayete kurban gitmiş iki kadının vücut parçalarının bulunduğu çöp torbalarıyla yakalanmıştı. Büyük ikramiye gibiydi ve o minibüse nasıl geldiği, neden o caddede bulunduğu ve tam olarak kim olduğu üzerinde durulmamıştı.

Bunun sonucu olarak soruşturma dosyasının içeriğinin Bosch'a pek fazla yardımı olmadı. Dosyada iki kurbanın kimliğinin teşhis edilmesine dair yürütülen çalışmalar ve yaklaşan mahkeme için toplanmış fiziksel kanıtlar mevcuttu.

Dosyada bulunan ve katilin geçmişine dair bilgiler çok yüzeyseldi veya Waits tarafından verilmiş ya da Olivas ile Colbert'in bilgisayarda yaptığı rutin aramalar sonucu elde edilmişti. Soruşturdukları adam hakkında çok az bilgiye sahiplerdi, ama bildikleri onlar için yeterliydi, daha fazlasına ihtiyaçları yoktu.

Bosch dosyayı baştan sona yirmi dakikada okudu. Bitirdiğinde defterindeki notlar yine yarım sayfayı anca doldurmuştu. İüphelinin tutuklanışlarının ve Raynard Waits ile Robert Saxon isimlerini kullanımının bir zaman çizelgesini oluşturmuştu.

30.04.92 - Daniel Fitzpatrick öldürüldü, Hollywood 18.05.92 - Raynard Waits, doğum tarihi 3.11.71, Sürücü ehliyeti, Hollywood

01.02.93 - Robert Saxon, d.t. 3.11.75 - hırsızlıktan tutuklandı. Sürücü ehliyeti veritabanında parmak izi araştırması sonucu kimliği Raynard Waits olarak tespit edilmiş, d.t. 3.11.71 09.09.93 - Marie Gesto kaçırıldı, Hollywood

11.05.05 - Raynard Waits, d.t. 3.11.71, 187 Echo Park'ta tutuklandı.

Bosch zaman çizelgesine dikkatle baktı. Not almaya degecek iki şey bulmuştu. Görünüşe bakılırsa Waits yirmi yaşına gelene kadar ehliyet almamış ve hangi ismi kullanırsa kullansın doğum gün ve ayını değiştirmemişti. Bir keresinde reşit olmadığını iddia ederek 1975 yılında doğduğunu söylemiş, ama diğer her seferde 1971 olarak belirtmişti. Bosch kimlik değiştiren birinin bunu sıkça yaptığını biliyordu. İsimlerini değiştiriyorlar, ama temel bilgileri unutmama riskine karşı doğum tarihi gibi ayrıntıları aynı bırakıyorlardı. Bir polis tarafından sorulduğunda onları ele veren çok bariz bir açık oluyordu.

Bosch o hafta daha önce yapılan araştırmalardan Los Angeles'ta 3/11 günde doğmuş bir Raynard Waits veya Robert Saxon doğum kaydı bulunmadığını biliyordu. Bu sonuç üzerine Kız Rider'la her iki ismin de sahte olduğu sonucuna ulaşmışlardı. Ama Bosch artık 3.11.71 tarihinin sahte olmayabileceğini düşünüyordu. Belki Waits ya da ismi her neyse, doğum tarihini değiştirmeden kullanmaya devam etmişti.

Fitzpatrick cinayetiyle Waits'in ehliyetini aldığı tarihin ne kadar yakın olduğu dikkatini çekti. Arada bir aydan kısa bir süre vardı. Buna Waits'in yirmisinden önce ehliyet başvurusunda bulunmamış olduğu gerçeğini ekledi. Los Angeles'ta genç bir erkeğin sürücü ehliyetini almak için yirmi yaşına kadar beklediği pek görülmüş şey değildi. Raynard Waits'in gerçek adı olmadığına dair bir başka gösterge de buydu.

Bosch bir şeylerin doğru gittiğini hissetmeye başlamıştı. Tahtasının üzerine çıkmak için doğru dalganın gelmesini bekleyen bir sörfçü gibiydi. Yeni bir kimliğin doğuşuna bakmakta olduğunu düşündü. Daniel Fitzpatrick'i ayaklanmalar sırasındaki kargaşayı fırsat bilerek öldürmesinden on sekiz gün sonra Hollywood'daki Motorlu Araçlar Bölümü'ne gidip ehliyet başvurusunda bulunmuştu.

Doğum tarihi olarak 3 Kasım 1971 'i, isim olarak da Raynard Waits'i vermişti.

Doğum belgesini ibraz etmek zorundaydı ama doğru kişileri tanıyorsa sahte bir belge edinmesi zor olmamıştı muhtemelen. Hollywood'da bu işler kolaydı. Los Angeles'ta da kolaydı. Sahte bir doğum belgesi almak çocuk oyuncağıydı.

Bosch, Fitzpatrick cinayeti ve ehliyet başvurusu arasında bağlantı olduğuna inanıyordu. Aralarında sebep-sonuç ilişkisi vardı. Cinayetle ilgili bir şey katili kimliğini değiştirmeye yöneltmişti. Bu, Raynard Waits'in iki gün önce yaptığı itirafla çelişiyordu.

Daniel Fitzpatrick cinayetinin anlık bir dürtü sonucu işlendiğini, önceden planlanmadığını söylemişti. Sadece uzun süredir beslediği bir fanteziyi gerçekleştirmekten ibaretti. Kurbanın Fitzpatrick olmasının, tesadüfen karşısına çıkmasından başka bir sebebi yoktu.

Peki, bu doğruysa ve katilin kurbanla daha önce hiçbir bağlantısı yoksa neden cinayetin üzerinden o kadar kısa bir süre geçtikten sonra kimliğini değiştirme ihtiyacı duymuştu? On sekiz gün içinde sahte bir doğum belgesi edinip yeni bir ehliyet almıştı.

Böylece Raynard Waits doğmuştu.

Bosch düşündüklerinde bir çelişki olduğunun farkındaydı. Fitzpatrick'in ölümü

Waits'in itirafındaki gibi gerçekleşiyse yeni bir kimlik edinmek için acele etmesine hiç gerek yoktu. Ama var olan gerçekler cinayet tarihi ve ehliyet başvurusu arasında geçen süre bununla çelişmekteydi. Bosch'a göre sebep açık seçik ortadaydı. Waits ve kurban arasında bir bağlantı *vardı*. Fitzpatrick rasgele bir kurban değildi. Katiliyle arasında bir şekilde bir bağ vardı ve katilin kimliğini değiştirme sebebi de buydu.

Bosch ayağa kalkıp boş bira şişesini mutfağa götürdü. İki biranın yeterli olduğuna karar vererek yenisini almadı. Duyuları keskin olmalı ve dalganın üzerinde kalmalıydı.

Müzik setinin başına giderek başyapıtı koydu. "Kind of Blue." Ona her dinlediğinde enerji

verirdi. Rasgele çalınan listede ilk şarkı "All Blues" idi ve kumar masasında yirmi biri tutturmak gibi olmuştu. En sevdiği parçaydı.

Yemek masasına dönerek Fitzpatrick dosyasını aldı ve okumaya başladı. Kız Rider dosyayı daha önce okumuştur ama sadece Raynard Waits görüşmesine hazırlık amacıyla gözden geçirmişti. Bosch'un aramakta olduğu gizli bağlantıyı bulmaya çalışmamıştı.

Fitzpatrick cinayetinin soruşturmasını geçici olarak Ayaklanma Suçları Görev Gücü'ne atanmış iki dedektif üstlenmişti. Gelişigüzel bir iş çıkardıklarını söylemek yanlış olmazdı. Pek az ipucu takip edilmişti, zaten fazla sayıda elde edilememişti.

Ayaklanmalar sırasında işlenen suçların sayısı, teşkilatın kaldırabileceğinden çok fazlaydı. Üç gün süren olaylar sırasında işlenen suçların neredeyse hepsi anın koşullarının yarattığı sonuçlardı. İnsanlar kurbanlarını ayırt etmeksizin soymuş, tecavüz etmiş ve öldürmüştü... Sadece yapabildikleri için yapmışlardı.

Fitzpatrick'e yapılan saldırının görgü şahidi yoktu. Çakmak yakıtının dışında somut bir kanıt bulunamamış, o da tamamen silinip temizlenmiş ve parmak izlerinden arındırılmıştı. Dükkânın kayıtlarının çoğu ateş veya su yüzünden yok olmuştu.

Kurtarılabilenler iki plastik kutuya konmuş, sonra da ihmal edilmişti. Dava daha başladığı an çıkmaz sokak ilan edilmiş ve özen gösterilmemişti. Sonra bir kenara atılmış ve arşive kaldırılmıştı.

Dosya o kadar inceydi ki, Bosch ilk sayfadan sonuncuya dek okuma işini yirmi dakikadan kısa bir süre içinde bitirdi. Ne bir not almış ne aklına bir fikir gelmiş ne de bir bağlantı bulmuştu. Dalganın küçüldüğünü hissediyordu. Artık onu taşıyamıyordu, yakında yok olacaktı.

Mutfaktan bir bira daha alıp davaya ertesi gün tekrar dalmayı düşündü. O sırada ön kapı açıldı ve Rachel Walling, Chinese Friends'den aldığı yemek kutularıyla içeri girdi. Bosch yemeklere yer açmak için masanın üstündeki dosyaları topladı. Rachel mutfaktan tabak getirip kutuları açmaya başladı. Bu arada Bosch da mutfaktaki son iki Anchor'u getirmişti.

Bir süre havadan sudan sohbet ettiler, ardından Bosch ona öğle vaktinden beri yaptıklarını ve öğrendiklerini anlattı. Halinden ve tavırlarından, Beachwood Kanyonu'nda bulunduğu işaretlere tam olarak inanmadığını anlayabiliyordu. Bosch, ona daha sonra not ettiği zaman çizelgesini gösterdi ve Rachel, katilin Fitzpatrick cinayetinden hemen sonra fikrini değiştirmeye karar verdiğine dair düşüncesinde onunla hemfikir oldu. Katilin isminin sahte, doğum tarihinin ise gerçek olduğuna o da inanıyordu.

Bosch yerde duran iki plastik kutuya baktı.

"O halde bence bir göz atmaya değer," dedi.

Rachel eğilip masanın yan tarafından kutulara baktı.

"Bunlar nedir?"

"Çoğunlukla rehin kayıtları. Yangından kurtarılanlar. Doksan ikide hepsi ıslanmış. Kutulara doldurmuşlar, sonra da unutmuşlar. Kimse açıp bakmamış."

"Bu gece yapacağımız iş bu mu, Harry?"

Bosch, ona bakıp gülümsedi ve başını salladı.

Yemeklerini yedikten sonra kutuları paylaşmaya karar verdiler. Bosch kapakları açıldığında etrafa rutubet kokusu yayacaklarını bildiği için balkona çıkmayı teklif etti. Rachel hemen kabul etti. Kutuları balkona çıkarıp birer sandalyeye oturduktan sonra çalışmaya başladılar.

Bosch'un aldığı kutunun üzerinde üçe beş boyutlarında bir etiket vardı.

Üzerinde ANA DOSYA DOLABI yazıyordu. Bosch kapağı çıkardıktan sonra kokuyu dağıtmak için yelpaze niyetine kullandı. Kutunun içinde kürekle atılmış gibi görünen pembe rehin fişleri ve kartlar vardı. Kayıtların düzgün ve düzenli olduğu kesinlikle söylenemezdi.

Suyun verdiği hasar da çok fazlaydı. Çoğu fiş ıslakken birbirine yapışmış, mürekkepleri akmış ve üzerlerindeki yazılar okunmaz hale gelmişti. Bosch, Rachel'a baktı ve onun da aynı dertlerden muzdarip olduğunu gördü.

"Bu çok kötü, Harry," dedi Rachel.

"Biliyorum. Elinden geleni yap yeter. Son umudumuz bunlar olabilir."

Başlamak için doğrudan aralarına dalmaktan başka bir seçenekleri yoktu.

Bosch kutudan bir avuç fiş çıkarıp kucağına koydu ve hepsini tek tek okumaya başladı. Her bir fişin üzerinde Fitzpatrick'in dükkânına rehin bırakan müşterinin adı, adresi ve doğum tarihi yazmaktaydı. Kontrol ettiği her fişin köşesini yemek masasının Çekmecesinden aldığı kırmızı kalemle işaretledikten sonra sandalyesinin diğer tarafındaki kutunun içine atıyordu.

Hiç konuşmadan yarım saat boyunca çalıştılar. Sonra mutfaktaki telefon çalmaya başladı. Bosch bir an için aklından cevap vermemeyi geçirdiyse de Hong Kong'dan arıyor olabileceklerini düşünüp ayağa kalktı.

"Ev telefonun olduğunu bile bilmiyordum," dedi Rachel.

"Pek bilen yok zaten."

Telefonu sekizinci kez çaldığında açtı. Arayan kızı değildi. Abel Pratt'ti.

"Kontrol etmek için aradım," dedi. "Ev telefonundan ararsam emin olurum diye düşündüm."

"Ne yani, ev hapsinde miyim?"

"Hayır, Harry. Senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Bak, benden yana için rahat olsun, tamam mı? Ev görevi, yirmi dört saat evde olmaya mecburum demek değil."

"Biliyorum, biliyorum. Ama işle ilgili herhangi bir şey yapmaman gerek, unutma."

"Tamam."

"Eee, ne yapıyordun?"

"Balkonda bir arkadaşım ile oturuyoruz. Birer bira içip gecenin tadını çıkarıyoruz. Bir sakıncası yok, değil mi, patron?"

"Tanıdığım biri mi?"

"Sanmam. Polisleri sevmiyor."

Pratt güldü ve Bosch şefinin nihayet rahatladığını anladı.

"O halde ben daha fazla bölmeyeyim. İyi eğlenceler, Harry."

"Telefondan uzak kalabilirsem eğleneceğim. Yarın ararım."

"Ofiste olacağım."

"Ben de burada. İyi geceler."

Telefonu kapadı. Gizli kalmış biralar olup olmadığını kontrol etmek için buzdolabına baktı ve balkona eli boş döndü. Rachel yüzünde bir gülümseme ve elinde su lekeleriyle kaplı bir kartla onu bekliyordu. Karta ataçla pembe bir fiş

İliştirilmişti.

"Buldum," dedi.

Kartla fişi ondan alan Bosch ışığın daha kuvvetli olduğu evin içine döndü, önce kartı okudu. Kısmen silinmiş, ama hâlâ okunabilen, mavi mürekkeple yazılmış bir yazıydı.

Tatmin olmamış müşteri - 12.02.92

Müşteri malın 90 günlük rehin süresi dolmadan satılmasından şikâyetçi. Rehin fişi gösterilip düzeltildi. Müşteri, hafta sonlarının ve tatillerin 90 günlük süreye dâhil olmaması gerektiğini iddia etti.

Küfretti/kapıyı çarparak çıktı.

DGF

Şikâyet kartına iliştirilmiş olan pembe rehin fişi üzerinde Robert Foxworth ismi, 03.11.71 olarak belirtilmiş doğum tarihi ve Fountain, Hollywood'da bir adres vardı. 8 Ekim 1991 'de rehin bırakılmış nesne, "aile yadigârı madalyon" olarak belirtilmişti. Karşılığında Foxworth'e seksen dolar verilmişti. Fişin sağ alt köşesinde bir parmak izi karesi vardı. Bosch parmak izinin kalıntılarını görebiliyordu. Mürekkep ya çıkmış ya da saklama kutusunun içindeki rutubet yüzünden akmıştı.

"Doğum tarihi tutuyor," dedi Rachel. "Ayrıca isim de iki seviyeden bağlantılı."

"Nasıl?"

"Eh, Robert Saxon ismini kullandığında Robert'ı, Raynard'ı kullandıdaysa Foxworth'teki Fox'u*'almış. Belki bütün Raynard hikâyesinin kaynağı da budur. Gerçek ismi Foxworth ise küçükken ailesi ona, Reynard isimli tilkiden bahsetmiş olabilir."

"Gerçek ismi Foxworth'se," dedi Bosch. "Bir başka takma isim bulmuş da olabiliriz."

"Belki. Ama en azından daha önce elinizde bulunmayan bir isim."

Bosch başını salladı. İçindeki heyecanın arttığını hissediyordu. Rachel haklıydı. Nihayet ellerine takip edecekleri bir başka ipucu geçmişti. Bosch telefonunu çıkardı.

"İsmi veritabanında aratıp neler çıkacağına bakacağım."

Merkezi aradı ve görev başındaki memura pembe fiş üstündeki ismi ve doğum tarihini söyleyerek arama yapmasını istedi. İsim temizdi ve kayıtlı bir ehliyeti yoktu.

Memura teşekkür edip telefonu kapadı.

"Hiçbir şey yok," dedi. "Ehliyeti bile yok."

"Ama bu iyiye işaret," dedi Rachel. "Anlamıyor musun? Robert Foxworth şu an otuz beş yaşında olmalı ve Eğer ismine kayıtlı hiçbir bilgi yoksa bu artık böyle birinin olmadığını doğrular. Yani ya öldü ya da kimlik değiştirdi."

"Raynard Waits,"

Rachel başını salladı.

"Sanırım Echo Park'ta bir adres bekliyordum," dedi Bosch. "Biraz fazla yüksek bir beklenti olduğunu kabul ediyorum."

"Belki o kadar da değil. Bu eyalette kullanım dışı kalmış ehliyetleri kontrol edebileceğimiz bir kayıt var mı? Robert Foxworth, bu gerçek ismiyse yani, seksen yedide on altısını doldurduğunda ehliyet almıştır muhtemelen. Kimlik değiştirdikten sonra ehliyetin geçerlilik süresi dolmuştur."

Bosch bunu bir, süre düşündü. Eyaletin doksanların başından önce ehliyet alanlardan başparmak izi istemediğini hatırlıyordu. Yani Robert Foxworth seksenlerin sonunda ehliyet almış bile olsa onu yeni kimliği Raynard Waits'e bağlayacak bir kanıt bulunmuyordu.

"Sabah Motorlu Araçlar Dairesi 'ni ararım. Gece merkez aracılığıyla ulaşabileceğim bir bilgi değil bu."

"Yarın kontrol edebileceğin bir şey daha var," dedi Rachel. "Önceki gece yaptığım kısa ve pis kişilik analizini hatırlıyor musun? Bu ilk suçların ani bir yoldan çıkış olarak görülemeyeceğini söylemişim. Temeli daha önceden atılmış."

Bosch anlamıştı.

"Çocuk suçları."

Rachel başını salladı.

"Gerçek ismi Robert Foxworth ise bu isme kayıtlı çocuk suçları bulabilirsin.

Ama varsa bu bilgiye de bu saatte merkezi arayarak ulaşamazsın."

Haklıydı. Eyalet çocuk suçları kayıtlarını gizli tutuyordu. Bosch az önce ismi arattığında temiz çıkmıştı, ama bu tertemiz olduğu anlamına gelmiyordu. Ehliyet kayıtlarında olduğu gibi bu konuda da ertesi günü bekleyip Gözaltı Bölümü'ndeki çocuk suçları kayıtlarını incelemeliydi.

Ama ümitleri arttığı hızla kayboldu.

"Bir dakika, bu işe yaramaz," dedi. "Parmak izlerinin tutmuş olması gerekirdi.

Raynard Waits'in parmak izlerini alıp veritabanında arattıklarında çocuk suçları işlemiş olan Robert Foxworth ile karşılaşmış olmaları lazımdı. Sistemde sabıka kaydı bulunmayabilir ama parmak izleri duruyor olmalı."

"Belki öyledir belki değildir. İki ayrı sistemden, iki ayrı bürokrasiden bahsediyoruz. İkisi her zaman iç içe olmayabiliyor."

Bu doğrudu, ama gerçeklerden ziyade hayallere daha yakındı. Çocuk suçlu ihtimali Bosch'a artık

faydasız bir ipucu gibi görünüyordu. Robert Foxworth'un çocuk suçlu kayıtlarında hiç bulunmaması daha muhtemeldi. Bosch bu ismin de sahte olduğuna inanmaya başlamıştı.

Rachel konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Rehin bıraktığı aile yadigârı madalyon için ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Geri almak istemesi ilginç. Bana çalıntı olmayabileceğini düşündürüyor. Belki ailesinden birine aitti ve geri alması gerekiyordu."

"Bu küfretmesini ve kapıları çarpmasını açıklar sanırım."

Rachel başını salladı.

Bosch esnedi ve o an ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Sırf bu ismi ve ona bağlı belirsizlikleri elde edebilmek için bütün gün koşturmuştu. Dava, beynini çok fazla meşgul ediyordu. Rachel bunu anlamış gibiydi.

"Bence hazır öndeyken bırakıp birer bira daha içelim."

"Ne kadar öndeyiz bilemem ama bir biraya kesinlikle hayır demem," dedi Bosch. "Ama bir sorunumuz var."

"Neymiş?"

"Bira bitti."

"Bir kızı pis işler yaptırıp davayı çözmene yardım etsin diye evine çağırıp tek bir bira mı ikram ediyorsun, Harry? Çok ayıp. Peki şarap? İarabın var mı bari?"

Bosch başını üzgünce iki yana salladı.

"Ama şimdi almaya gidiyorum."

"Güzel. Ben de yatak odasına gidiyorum. Seni orada bekleyeceğim."

"O halde bir an önce gidip döneyim."

"Benim için kırmızı şarap al, olur mu?"

"Tamam."

Bosch evden hızla çıktı. Rachel geldiğinde garajı kullanabilsin diye arabasını kaldırıma park etmişti. Ön kapıdan çıktığında iki ev ötede, karşı kaldırımın önüne park edilmiş aracı fark etti. Gümüş rengi cip, yasak alana park etmiş olduğu için dikkatini çekmişti. Yoldaki bir sonraki viraja çok yakın olduğu için kaldırımın o bölümünün önünde park etmek yasaktı. Virajdan çıkan bir aracın oraya park etmiş bir arabaya çarpması işten değildi.

Bosch o tarafa bakarken cip farları kapalı halde aniden harekete geçti. Kuzey yönünde hızla ilerleyerek gözden kayboldu.

Bosch hemen arabasına koştu, bindi ve cipin ardından kuzeye yöneldi.

Güvenliğini tehlikeye atmayacak bir süratle takip ediyordu. İki dakika sonra Mulholland Yolu'ndaki dört yol ağzına varmıştı. Gümüş rengi cip ortalıkta görünmüyordu. Üç yoldan herhangi birine girmiş olabilirdi.

"Kahretsın!"

Bosch az önce gördüklerini ve ne anlama geliyor olabileceklerini düşünerek bir süre dört yol ağzında kaldı. Ya hiçbir anlamı yoktu ya da biri evini, dolayısıyla onu gözetliyordu. Ama o an bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sola döndü ve güvenli bir hızda Mulholland'dan Cahuenga'ya kadar gitti. Lankershim yakınlarında bir içki dükkânı olduğunu biliyordu. Yol boyunca dikiz aynasına bakıp takip eden olup olmadığını kontrol ederek oraya gitti.

Bosch ev görevinde olmasına rağmen ertesi sabah çıkmadan önce üzerine takım elbisesini giydi. Hükümetin bürokratlarıyla uğraşırken takım elbisenin yayacağı otorite ve Özgüvene ihtiyacı olacağını biliyordu. Ve bu öngörüsünün karşılığını saat dokuzu yirmi geçe aldı. Sağlam bir ipucu elde etti. Motorlu Araçlar Dairesi'nin arşivinden, Robert Foxworth'un 3 Kasım 1987'de ehliyet aldığını öğrenmişti. Yani on altı yaşını doldurduğu ve ehliyet almaya hak kazandığı gün.

Ehliyet California'da hiç yenilenmemişti, ama kayıtlara göre sahibi hâlâ hayattaydı.

Bu durumda Foxworth ya başka bir eyalete taşınmış ve ehliyetini orada yenilemiş ya da artık araba kullanmamaya karar vermiş veya kimlik değiştirmişti. Bosch üçüncü seçenek üzerine bahse girebilirdi.

İpucu, ehliyetin üzerindeki adrestir. Buna göre Foxworth, Los Angeles Şehri Çocuk ve Aile Hizmetleri, 3075, Wilshire Bulvarı, Los Angeles adresinde ikamet etmekteydi. 1987 yılında devletin bakımı altındaydı. Ya ailesi yoktu ya da çocuk yetiştirmeye uygun olmadıkları için onlardan alınıp buraya yerleştirilmişti. Adres olarak: Çocuk ve Aile Hizmetleri'nin verilmiş olması ya bu kurumun gençlik merkezlerinden birinde ya da bakıcı aile yanında yaşadığı anlamına geliyordu.

Bosch bütün bunları biliyordu, çünkü kendisi de ilk ehliyetini alırken aynı adresi kullanmıştı. Ona da devlet bakıyordu.

Spring Caddesi'ndeki Motorlu Araçlar Dairesi'nden çıkarken içi yeni bir enerjiyle dolmuştu. Çıkmaz sokakta olduğunu düşünürken artık elinde sağlam bir ipucu vardı. Arabasına doğru yürürken cep telefonu çaldı. Yürüyüşüne ara vermeden, arayanın Rachel olduğunu ve iyi haberi paylaşabileceğini umarak ekranına bakmadan cevap verdi.

"Neredesin, Harry? Ev telefonun cevap vermiyor."

Abel Pratt'ti. Bosch sürekli kontrol edilmekten sıkılmaya başlamıştı.

"Kız'ın yanına gidiyorum. Senin için bir sakıncası var mı?"

"Elbette yok, Harry. Ama beni araman gerekirdi."

"Günde bir kez aramam gerek, biliyorum. Ama saat daha on bile olmadı!"

"Her sabah senden haber almak istiyorum."

"Her neyse. Yarın cumartesi. Yine de arayayım mı? Ya pazar günü?"

"Abartma. Sadece iyiliğini düşünüyorum, biliyorsun."

"Elbette, şef. Sen ne diyorsan."

"Son gelişmeden haberdarsındır herhalde."

Bosch olduğu yerde durdu.

"Waits'i yakaladılar mı?"

"Keşke."

"Nedir o halde?"

"Bütün kanallarda var. Burası da kaynıyor. Dün gece bir kız Hollywood'da caddeden kaçırılmış. Hollywood Bulvarı'nda bir minibüsün içine çekilmiş. Caddeye geçen sene yerleştirilen polis kameralarından biri kaçırma olayını kısmen kaydetmiş. Henüz izlemedim ama kaçırmanın Waits olduğunu söylüyorlar.

Görünümünü değiştirmiş sanırım saçlarını kazıtmış ama o olduğunu iddia ediyorlar. Saat on birde basın toplantısı yapıp görüntüleri yayınlayacaklar."

Bosch'un kalbi hızla çarpıyordu. Waits'in şehri terk etmemesi konusunda yanılmamıştı. Ama yanılmış olmayı diliyordu. Bunlar aklından geçerken katili hâlâ Raynard Waits olarak düşündüğünü fark etti. Gerçek isminin Robert Foxworth olması bunu değiştirmeyecekti, Bosch, onu daima Raynard Waits olarak düşünecekti.

"Minibüsün plakasını almışlar mı?" diye sordu.

"Hayır, üzeri kapatılmış. Tek bildikleri düz beyaz bir Econoline minibüs olduğu.

Daha önce kullandığı gibi ama bu daha eski. Bak, gitmem gerek. Sadece kontrol etmek istedim. Bunun son gün olduğunu umuyorum. SÇKP işini bitirecek ve işinin başına dönebileceksin."

"Evet, iyi olur. Ama dinle, Waits itirafı sırasında doksanlarda bir başka minibüsü olduğunu söylemişti. Görev Gücü Motorlu Araçlar Dairesi arşivinde onun adına bir kayıt olup olmadığına baksa iyi olur. Belki bir plaka numarası bulabilirler."

"Denemeye değer. Söylerim."

"Tamam."

"Evden fazla uzaklaşma, Harry. Ve Kız'e selam söyle."

"Tamam."

Bosch sorulduğunda Kız yalanını duraksamadan akıl edebildiğine memnun bir şekilde telefonunu kapadı. Ama aynı zamanda Pratt'e giderek daha ustaca yalan söyleyebildiğini fark ediyor ve bu pek hoşuna gitmiyordu.

Arabasına bindi ve Wilshire Bulvarı'na yöneldi. Pratt'ten gelen telefon, içindeki aciliyet hissini kuvvetlendirmişti. Waits bir kadını daha kaçırmıştı, ama dosyalarda kurbanlarını hemen öldürdüğüne dair herhangi bir işaret yoktu. Yani son kurbanı hâlâ hayatta olabilirdi. Bosch, Waits'e ulaşabilirse kadını kurtarabileceğini biliyordu.

Çocuk ve Aile Hizmetleri'nin ofisleri kalabalık ve gürültülüydü. Kayıtlarda görevli memurun onunla ilgilenmesi için bir masanın önünde on beş dakika boyunca beklemesi gerekti. Bosch'un verdiği bilgileri bilgisayara giren kadın, 03.11.71 doğumlu Robert Foxworth'e ait sabıka kayıtlarının bulunduğunu söyledi. Ama yasalar gereği bu kayıtların görülebilmesi için mahkemeden izin belgesi getirilmesi gerekiyordu.

Bosch gülümsedi. Bir dosyanın varlığı onu o kadar heyecanlandırmıştı ki o an içindekileri göremeyecek olmayı sorun etmedi. Kadına teşekkür etti ve mahkemeden izin alıp geri döneceğini söyledi.

Binadan tekrar gün ışığına çıktı. Bir yol ayrımına vardığını biliyordu. Abel Pratt ile telefonda konuşurken nerede olduğu sorulduğunda gerçeğin etrafında dolanmak o kadar sakıncalı olmayabilirdi. Ama Çocuk ve Aile Hizmetleri'nin kayıtlarını görme izni için birimden habersiz bir şekilde mahkemeye başvuracak olursa çizgiyi tamamen aşmış olurdu. Kendi başına bir soruşturma yürütmüş ve kovulmaya yol açabilecek bir suç işlemiş olurdu.

Elindeki bilgilerle SÇKP'den Randolph'a veya Kaçak Görev Gücü'ne gidip soruşturmayı yürütmelerini isteyebilir ya da kendi başına çalışıp olası sonuçları peşinen kabul edebilirdi. Teşkilata dönüşünden sonra kurallar ve düzenlemeler Bosch'a eskisi kadar kısıtlayıcı gelmemişti. Teşkilattan zaten bir kez ayrılmıştı, mecbur kalırsa yine ayrı yaşayabileceğini biliyordu. Hatta ikinci sefer, ilkinden daha kolay olabilirdi. Gerçekleşmesini istemezdi, ama kaçınılmaz olursa yapabilirdi.

Telefonunu çıkardı ve onu iki kötü seçeneğin birinde karar verme zorunluluğundan kurtarabilecek tek kişiyi aradı. Rachel Walling telefona ikinci zilde cevap verdi.

"Eee, Taktik'te neler oluyor bakalım?" diye sordu Bosch.

"Burada işler hiç bitmiyor. Şehir merkezinde durum nedir? Waits'in dün gece bir kadını kaçırdığından haberin var mı?"

Rachel'in özellikle heyecanlıyken soruları arka arkaya sıralama gibi bir huyu vardı. Bosch, ona kaçırılmadan haberi olduğunu söyledikten sonra kendi tarafındaki son gelişmeleri anlattı.

"Ne yapacaksın peki?"

"FBI'ın davaya katılıp katılmayacağını merak ediyorum."

"Federallerin davaya müdahil olması meselesi nereden çıktı?"

"Biliyorsun işte, kamu görevlilerinin yolsuzluğu, kampanya finansmanında yasa ihlali, adam kaçırmaya, kedilerle köpeklerin bir arada yaşaması... her zamanki konular."

Rachel ciddi bir sesle karşılık verdi.

"Bilmiyorum, Harry. Bu kapıyı açarsan işlerin sonunun nereye varacağı hiç belli olmaz."

"Ama içeriden biri yanımda. Arkamı kollayıp davanın güvenli bir şekilde ilerlemesini sağlayacak biri."

"Bu konuda yanılıyorsun. Muhtemelen soruşturmaya dahil olmama izin vermezler, hatta beni yaklaştırmazlar bile. Benim grubumda değil, üstelik çıkar çatışması söz konusu."

"Ne çatışması? Daha önce de birlikte çalıştığımız olmuştu."

"Sana sadece nasıl karşılanabileceğini anlatıyorum."

"Bak, bir izin belgesine ihtiyacım var. Kendi başıma almaya kalkarsam muhtemelen teşkilata geri dönemem. Pratt için bardağı taşıracak son damla olacağından eminim. Ama bir federal soruşturmaya dâhil edildiğimi söylersem geçerli bir mazeretim olur. Benim kurtuluş biletim anlamına gelir. Tek istediğim Foxworrth'ün dosyasına bakmak. Bence bizi Echo Park'taki adrese götürecektir."

Rachel konuşmadan önce uzunca bir müddet sessiz kaldı.

"Şu an neredesin?"

"Hâlâ Çocuk ve Aile Hizmetleri'ndeyim."

"Bir çörek falan al. En kısa zamanda oradayım."

"Emin misin?"

"Hayır, ama bunu yapacağız."

Rachel telefonu kapadı. Bosch da kendisininkini kapatarak etrafına bakındı.

Çörek yerine yakındaki gazete bayiiine giderek *Times*'ın sabah baskısını aldı.

Çocuk ve Aile Hizmetleri binasını çepeçevre saran çiçekliğin kenarına oturdu ve Raynard Waits ve Beachwood Kanyonu soruşturmaları üzerine yazılmış haberleri okuma niyetiyle gazeteye göz gezdirdi.

Hollywood Bulvarı'ndan kaçırılan kadınla ilgili bir Haber yoktu zira olay gece geç vakitte, gazetenin baskıya hazırlık aşamasından sonra gerçekleşmişti. Waits hakkındaki Haber ana sayfadan eyalet ve yerel bölümüne geçmişti, ama hâlâ gündemdeydi. Toplam üç haber vardı. İçlerinde en dikkat çeken, firar eden seri katili ülke çapında arama çabalarının o ana dek başarısız olduğunu belirten haberdi. Yazılanların çoğu önceki gece gerçekleşen olaydan sonra geçersiz olmuştu. Artık ülke çapında arama söz konusu değildi. Waits hâlâ şehirdeydi. Diğer iki haberden biri, silahlı çatışma ve kaçış sırasında olanlara dair ayrıntıların verildiği, soruşturma ile ilgili haberdi. Ötekindeyse politik gelişmeler aktarılmıştı.

Altında Keisha Russell imzası olduğunu gören Bosch önceki gün Rick O'Shea'nin kampanyasının parasal yönüne dair yaptıkları konuşmadan herhangi bir iz olup olmadığını görmek için haberi hemen okudu. Neyse ki yoktu, gazeteciye duyduğu güvenin kuvvetlendiğini hissetti.

Haberleri okumayı bitirdiğinde Rachel hâlâ ortalıklarda görünmüyordu. Bosch gazetenin diğer bölümlerine geçerek zerre kadar ilgilenmediği maçların sonuçlarını ve hiçbir zaman gitmeyeceği filmlere dair yorumları okudu. Gazetede okunacak hiçbir şey kalmayınca yerinden kalkıp binanın önünde volta atmaya başladı.

Sabahın keşiflerinin zihninde yarattığı keskinliğin köreleceğinden endişeleniyordu.

Rachel'ı aramak üzere cep telefonunu çıkardı, ama sonra vazgeçerek St Joseph Hastanesi'ni arayıp Kız Rider'ın durumunu kontrol etmeye karar verdi.

Üçüncü kattaki hemşire odasına bağlandıktan sonra beklemeye alındı. Rider'ın odasına bağlanmayı beklerken Rachel'in nihayet bir federal araçla kaldırılma yanıştığını gördü. Telefonunu kapadı ve onu karşılamak üzere yolun karşısına geçti.

"Planımız ne?" diye sorarak onu selamladı.

"Ne, 'nasılsın' ya da 'geldiğin için teşekkürler' demeyecek misin yani?"

"Geldiğin için teşekkürler. Planımız ne?"

Binanın girişine doğru yürümeye başladılar.

"Planımız federal plan. İçeri girip bu kudretli ülkenin hükümetinin bütün gücüyle ve ağırlığıyla sorumlu olan adamın üzerine gideceğim. Terörizm kozunu oynayacağım, o da bana dosyayı verecek."

Bosch durdu.

"Buna plan mı diyorsun?"

"Elli yıldan fazla bir zamandır işimize yarıyor."

Rachel durmamıştı. Bosch, ona yetişmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı.

"Sorumlunun bir adam olacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü hep öyle olur. Ne taraftan?"

Bosch ana salonda tam karşıda bir yeri işaret etti. Rachel hiç hız kesmeden yürümeye devam etti.

"Seni kırk dakika boyunca bunun için beklemedim, Rachel."

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

"*Vardı.* Federal bir izin belgesi. Hatırladın mı?"

"O çıkmaz bir sokak, Bosch. Sana söyledim, o kapıyı açarsan başın derde girebilir. Bu daha iyi.

Gireceğiz ve çıkacağız. Senin için dosyayı alabilirsem alacağım. Nasılı önemli değil."

Artık iki adım önündeydi ve federal hızlı hareket ediyordu. Bosch içten içe inanmaya başlamıştı. Rachel üzerinde KAYITLAR yazan çift kanatlı kapıdan, sorgulanamaz bir otorite ve buyurganlık havasıyla girdi.

Bosch'un daha önce görüştüğü memur, bir vatandaşla konuşuyordu. Walling doğruca kadının yanına gitti ve konuşmak için söz verilmesini beklemedi. Akıcı bir hareketle takımının iç cebinden kimliğini çıkardı.

"FBI. Acil bir mesele hakkında müdürünüzle görüşmem gerek."

Memur, ona hiç etkilenmemiş bir ifadeyle baktı.

"İşimi bitirir bitirmez sizinle ilgi..."

"Benimle hemen şimdi ilgileniyorsun, tatlım. Gidip müdürünü çağır yoksa ben getiririm. Bir ölüm kalım meselesi söz konusu." Kadının yüz ifadesinden böyle bir kabalıkla daha önce hiç karşılaşmamış olduğu anlaşılıyordu. Önündeki vatandaşa veya başkasına herhangi bir şey söylemeden bir sıra çalışma bölmesinin gerisindeki kapıya yürüdü.

Bekleyişleri bir dakikadan kısa sürdü. Memur, yanında kısa kollu beyaz gömlek giymiş ve bordo kravat takmış bir adamla kapıdan çıktı. Adam doğruca Rachel Walling'e yürüdü.

"Ben Osborne. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ofisinize geçmemiz gerek, efendim. Bu son derece gizli bir mesele."

"Bu taraftan, lütfen."

Osborne tezgâhın uç tarafındaki yaylı kapıyı işaret etti. Bosch ve Walling oraya yürüdü ve kapı onlar için otomatik olarak açıldı. Osborne'u takip ederek arka kapıdan ofisine girdiler. Adam tozlu Dodgers hatıralık eşyalarıyla dolu masasının gerisindeki koltuğuna oturdu ve Rachel, ona kimliğini gösterdi. Masanın tam ortasında kâğıda sarılmış bir sandviç duruyordu.

"Tüm bunların sebebi..."

"Bay Osborne, Los Angeles Taktik istihbarat Birimi 'nde görevliyim. Eminim bunun manasını biliyorsunuzdur. Bu da LAPT'den Dedektif Harry Bosch. Çok önemli ve acil bir soruşturmayı ortaklaşa yürütüyoruz. Görevli memurdan, üç/on bir/yetmiş bir doğumlu Robert Foxworth adında bir vatandaşa dair bilgiler içeren bir dosyanın bulunduğunu öğrendik. O dosyayı derhal incelememiz hayati bir önem taşımakta."

Osborne başını salladı ama söyledikleri, bu hareketle uyumlu değildi."Anlıyorum. Ama Çocuk ve Aile Hizmetleri'yle çok kesin yasalar çerçevesinde çalışırız. Çocukları koruyan eyalet yasaları, Çocuk suçlulara ait dosyalar mahkeme izni olmaksızın gösterilemez. Üzgünüm ama bu konuda elim kolum bağ..."

"Robert Foxworth artık bir yetişkin. Otuz dört yaşında. Dosyanın içindeki bilgiler, şehri hedef alan çok mühim bir tehdidi önlememize yardım edebilir."

"Biliyorum ama anlamalısınız ki biz..."

"Anlıyorum, emin olun. O dosyayı derhal görmezsek insan hayatlarının kaybedilmesinin işten bile olmadığını anlıyorum. Vicdanınıza bu yük ağır gelir, Bay Osborne. Hiçbirimiz bu yükü taşımak istemiyoruz. Bu yüzden aslında sizinle aynı takımdayız. Sizinle bir anlaşma yapacağım, efendim. Dosyayı burada, gözünüzün önünde inceleyeceğiz. Bu arada Taktik'teki ekibimden birini arayıp mahkemeden izin belgesi alması talimatını vereceğim. Yargıcın imzasını taşıyan belgenin bugün mesai bitiminden önce elinizde olacağını garanti ederim."

"Şey... Arşivden çıkarttırmak zorundayım."

"Arşiv bu binada mı?"

"Evet, aşağıda."

"O halde lütfen arayıp dosyayı getirmelerini söyleyin. Çok vaktimiz yok, efendim."

"Burada bekleyin. Ben bu işle bizzat ilgileneceğim."

"Teşekkürler, Bay Osborne."

Adam ofisten çıkınca Rachel, Bosch'a yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye baktı.

"Şimdi fikrini değiştirmemesini umalım," dedi.

"İyisin," diye karşılık verdi Bosch. "Kızıma bir zebra'yı çizgilerinden vazgeçirebileceğini söylerim. Bence sen de bir kaplanı vazgeçirebilirsin."

"Bu işi halledersek bana Water Izgara'da bir başka öğle yemeği ısmarlarsın."

"Tamam. Ama *sashimi* olmaz."

Osborne'un dönmesi neredeyse on beş dakikayı buldu. Ofise girdiğinde elinde neredeyse iki santim kalınlığında bir dosya vardı. Dosyayı ayağa kalkmakta olan Walling'e uzattı. İşareti alan Bosch da ayağa kalktı.

"Dosyayı size en kısa zamanda iade edeceğiz," dedi Rachel. "Teşekkür ederiz, Bay Osborne."

"Bir dakika! Burada inceleyeceğinizi söylemiştiniz."

Tekrar hızlı hareket eden Rachel, ofisin kapısına doğru yürüyordu.

"Vakit kalmadı, Bay Osborne. Gitmeliyiz, Dosya yarın sabah elinize geçer."

Kapıdan çıkmıştı bile. Bosch, Osborne'un son söylediklerinin tamamını duymayı beklemeyerek kapıyı ardından kapadı.

"Peki ya mahkeme emri..."

Walling, memurun yanından geçerlerken otomatik kapıyı açmasını söyledi.

Koridora çıktıklarında Bosch'un iki adım ilerisindeydi. Rachel'ın arkasında yürüyüp güçlü adımlarını izlemeyi seviyordu. Her adımda etrafına otorite saçıyordu.

"Bu civarda oturup dosyaya bakabileceğimiz bir Starbucks var mıdır? Ofise dönmeden önce bir göz atmak istiyorum."

"Starbucks her yerde var."

Kaldırımında doğuya doğru yürüdüler ve içeride tezgâhı ve önünde tabureleri bulunan küçük bir lokantaya girip oturdular. Bir Starbucks aramaktansa dosyaya hemen bakmayı tercih etmişlerdi. Bosch tezgâhın gerisindeki adama iki kahve sipariş ederken Rachel da dosyayı açtı.

Kahveler gelip ücretleri ödendiğinde Rachel bir sayfayı okuyup bitirmişti bile.

Yan yana oturuyorlardı. Rachel sayfaları okumayı bitirdikçe tek tek ona uzatıyordu.

Sessizce okudular ve ikisi de kahvesine dokunmadı. Kahve ücreti ödeyerek aslında kendilerine çalışma alanı satın almışlardı.

Dosyadaki ilk evrak, Foxworth'un doğum belgesiydi. Queen of Angels Hastanesi'nde doğmuştu. Annesi, 21/6/54, Philadelphia, Pa., doğumlu Rosemary Foxworth olarak görünüyordu. Babasının kimliği bilinmiyordu. Annenin adresi, Hollywood'daki Orchid Bulvarı'nda bir apartman dairesine aitti. Bosch adresin artık Kodak Merkezi olarak bilinen ve Hollywood'un yeniden doğuşu ve baştan yapılanması planının bir parçası olan bölgede olduğunu anladı. Bölge artık son derece lüks yapılarla doluydu, ama 1971'de serserilerin kol gezdiği tekinsiz bir semtti.

Doğum belgesinde doğumu gerçekleştiren doktorun ve hastanenin davayla ilgilenen sosyal hizmetler görevlisinin ismi de vardı.

Bosch hesap kitabı yaptı. Rosemary Foxworth, oğlunu doğurduğunda on yedi yaşındaydı. Belgede babanın ismi belirtilmemişti. Bebeğin babasının kimliği meçhuldü. Hastanenin sosyal hizmetler görevlisinin isminin belgede yer alması doğumun sorumluluğunu devletin üstlendiği anlamına geliyordu ve adresine bakılacak olursa Robert, bebeği pek mutlu bir başlangıç beklemiyordu.

Tüm bunlar, çekildikten sonra ayrıntıları belirginleşmeye başlayan bir Polaroid fotoğrafa bakıyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu. Tahminine göre Rosemary Foxworth Philadelphia'dan kaçıp gelmiş, kendi gibilerle birlikte Hollywood'un izbe apartmanlarından birinde bir dairede yaşamaya başlamıştı.

Muhtemelen o civardaki sokaklarda fuhuş yapıyordu. Büyük ihtimalle uyuşturucu müptelasıydı. Çocuğu doğurmuş ve devlet duruma el koyarak bebeği ondan almıştı.

Rachel, ona evrakları tek tek uzattıkça hazin hikâyenin hatları daha da belirginleşiyordu. Robert Foxworth iki yaşındayken annesinden alınmış ve Çocuk ve Aile Hizmetleri sistemine dahil olmuştu.

Hayatının sonraki on altı yılını yetimhaneyle bakıcı aileler arasında gidip gelerek geçirmişti. Bosch, Foxworth'un kaldığı yetimhanelerden birinin El Monte'deki McLaren Yetimhanesi olduğunu gördü. Bosch da çocukluk yıllarının bir kısmını orada geçirmişti. Dosya, Foxworth'un genellikle kısa süreler kaldığı bakıcı ailelerin yanından dönüşünden sonra ve her yıl düzenli bir şekilde yapılan psikolojik değerlendirmelerle dolup taşmaktaydı. Genel olarak dosyanın kırık bir hayatın dökümü olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Evet, üzücüydü. Ama türünün tek örneği değildi. Ebeveyninden alınmış ve yerleştirildiği kusurlu kurum tarafından benzer şekilde kötü muamele görmüş bir çocuğun öyküsüydü. Foxworth bir yerden diğerine sürüklenmişti. Ne gerçek bir evi ne de gerçek bir ailesi olmuştu. İstenmenin ve sevilmenin nasıl bir his olduğunu muhtemelen hiç öğrenmemişti.

Sayfaları okumaya devam eden Bosch'un anıları canlanmıştı. Foxworth'un sistem içindeki yolculuğundan yaklaşık yirmi yıl önce kendi hikâyesini yaşamıştı.

Yaralarına rağmen ayakta kalmayı başarmıştı, ama kalan hasar, Foxworth'un yaralarıyla karşılaştırıldığında bir hiçti. Rachel'in ona uzattığı bir sonraki evrak, Rosemary Foxworth'un ölüm belgesiydi. 5 Mart 1986'da uyuşturucu kullanımının doğurduğu sorunlar ve Hepatit C sonucu ölmüştü. Şehir Tıp Merkezi'nin hapisane bölümünde son nefesini vermişti. Robert Foxworth o sırada on altı yaşındaydı, "işte, işte," dedi Rachel aniden.

"Ne oldu?"

"Bakıcı aile yanında kaldığı en uzun süre Echo Park'taymış. Ve yanında kaldığı kişilerin ismi neymiş? Harlan ve Janet Saxon."

"Adres nedir?"

"Yedi yüz on, Figueroa Yolu. Seksen üçten seksen yediye kadar orada kalmış.

Neredeyse dört yıl. Onları sevmiş olmalı. Tahminimce onlar da ondan hoşlanmış."

Bosch, kadının önündeki kâğıda bakabilmek için eğildi.

"Cesetlerle yakalandığında oraya sadece birkaç sokak uzaklıktaki Figueroa Terrace'taydı," dedi.

"Onu bir dakika daha takip etmiş olsalar evi bulacaklarmış!"

"Eğer oraya gidiyorsa tabii."

"Orası olmalı."

Rachel, ona elindeki kâğıdı uzatıp bir sonrakine geçti. Ama Bosch ayağa kalkıp tezgâhtan uzaklaştı. O an için yeterince okumuştü. Echo Park'a olan bağlantıyı arıyordu ve artık bulmuştu. Okuma işini bir kenara bırakmaya hazırды.

Artık harekete geçmek istiyordu.

"Foxworth'un ilk gençlik yıllarında yapılan psikolojik değerlendirmelerde hastalıklı şeylerden bahsediliyor, Harry."

"Ne gibi?"

"Kadınlara yönelik aşırı öfke. Genç, hoppa kadınlara yönelik. Fahişeler, uyuşturucu müptelaları. Bunun anlamını biliyor musun? Sonunda ne yapmaya başlamış, anlıyor musun?"

"Hayır, ve hayır. Neymiş?"

"Annesini tekrar tekrar öldürüyor. Tüm o kayıp kadınlar ve parçalanmış cesetlerini buldukları kadınlar var ya? Ve dün gece kaçırdığı kadın. Ona göre hepsi annesi gibi. Ve onu terk ettiği için annesini öldürmek istiyor. Belki aynı şeyi yapmalarına fırsat vermeden onları öldürmek istiyor... yani bu dünyaya bir çocuk getirmek."

Bosch başını salladı.

"Bu iyi yazılıp cilalanmış bir deli doktoru hikâyesi. Zamanımız olsaydı muhtemelen Rosebud anısını da bulurdun. Ama kadın onu terk etmedi. Devlet çocuğu elinden aldı."

Rachel başını iki yana salladı.

"Fark etmiyor," dedi. "Sonuçta hayat tarzı dolayısıyla terk etmiş sayılır.

Devletin müdahale edip çocuğu ondan almaktan başka seçeneği yoktu.

Uyuşturucu, fuhuş, bunlar annesinin kendi tercihiydi. Kötü bir anne olmakla onu belli bir yaşa gelip terk edene kadar hapsediği bu kusurlu sistemin içine itmiş oldu. Robert'ın kantarında bu terk etmeyle eşanlamlı."

Bosch yavaşça başını salladı. Rachel'ın haklı olduğunu tahmin ediyor ama durumun geneli içinde bir huzursuzluk yaratıyordu. Bosch için fazla kişisel bir vakaydı, geçmişinde kalmış kendi yoluna çok yakındı. Birkaç ufak değişiklik dışında Foxworth ile aynı yolculuğu yapmışlardı. Foxworth kendi annesini tekrar tekrar öldürmeye mahkûmdu. Bir polis psikologu bir keresinde Bosch'a annesinin cinayetini tekrar tekrar çözmeye mahkûm olduğunu söylemişti.

"Ne oldu, Harry?"

Bosch, ona baktı. Rachel'a kendi sefil öyküsünü henüz anlatmamıştı. Psikolojik analiz yeteneğini kendisi üzerinde kul anmasını istemiyordu.

"Hiç," dedi. "Sadece düşünüyordum."

"Hayalet görmüş gibisin."

Bosch omuz silkti. Walling tezgâhın önündeki dosyayı kapadı ve kahvesinden nihayet bir yudum aldı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Bosch cevap vermeden önce ona uzun süre baktı.

"Echo Park," dedi.

"Ya destek kuvvet?"

"Önce kontrol edip sonra destek çağıracağım."

Rachel başını salladı.

"Seninle geliyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BESLEDİĞİN KÖPEK

Dikkat çekmemek için Rachel'in aracını değil Bosch'un Mustang'ini kullanmaya karar verdiler. Echo Park'a gittiler ama Figueroa Yolu 710 numaraya, yani Saxon ailesinin yaşadığı eve yaklaşmadılar. Bir sorun vardı. Figueroa Yolu, Figueroa Terrace'ın ucunda bir blok kadar ilerleyip Chavez Ravine'in alt kısmındaki sırtta kıvrımlı hale gelen kısa bir yoldu. Belli etmeden Üzerinde ilerlemek mümkün değildi. Bir Mustang içinde olsalar bile. Waits içerideyse ve gözünü dört açıp bekliorsa onları daha önce görme avantajına sahip olacaktı.

Bosch arabayı Beaudry ve Figueroa Terrace'ın kesiştiği yerde durdurup parmaklarıyla direksiyon Üzerinde trampet çaldı.

"Gizli şatosu için iyi yer seçmiş," dedi. "Fark edilmeden yaklaşabilmek mümkün değil. Özellikle de gün ışığında."

Rachel başını salladı.

"Ortaçağ şatoları da bu yüzden tepelerin üzerine inşa edilirdi."

Bosch soluna, şehir merkezine doğru baktı ve Figueroa Terrace'taki evlerin çatılarının gerisinde yükselen binaları gördü. En yakındaki, en yüksek binalardan biri Su ve Enerji Bakanlığı'nın binasıydı. Otoyolun tam karşısındaydı.

"Bir fikrim var," dedi.

Mahalleden çıkıp şehir merkezine döndüler. Bosch arabayı SEB'nin garajına ziyaretçilere ayrılan bölmelerden birine park etti. Bagajı açıp daima yanında taşıdığı izleme ekipmanını çıkardı. Güçlü bir dürbün, fotoğraf makinesi ve rulo yapılmış bir uyku tulumu vardı.

"Neyin fotoğrafını çekeceksin?" diye sordu Walling.

"Hiçbir şeyin. Ama yakınlaştırmıcısı var. Ben dürbünü kullanırken sen de onunla bakmak isteyebilirsin."

"Ya uyku tulumu?"

"Çatıda yatmamız gerekebilir. İlk federal takımının kirlenmesini istemem."

"Benim için endişelenme. Kendin için endişelen."

"Ben asıl Waits'in kaçırdığı kız için endişeleniyorum. Hadi gidelim."

Garajdaki asansöre doğru yürüdüler.

"Artık gerçek isminin Foxworth olduğunu kesinlikle bilmemize rağmen ona hâlâ Waits dediğinin farkında mısınız?" diye sordu Rachel yukarı çıkarlarken.

"Evet, fark ettim. Sanırım yüz yüze isminin Waits olduğunu düşünmemden kaynaklanıyor. Ateş etmeye başladığında da Waits'ti. Galiba öyle takıldı kaldı."

Rachel başını salladı ve konu hakkında başka bir şey söylemedi ama Bosch psikolojik yönünü düşünmekte olduğunu tahmin edebiliyordu.

Lobiye girince hemen danışma masasına yöneldiler. Bosch görevliye rozetini göstererek güvenlik şefiyle görüşmek istediğini ve acil bir durumun söz konusu olduğunu söyledi.

Birkaç dakika sonra gri pantolon, beyaz gömlek, lacivert ceket giymiş uzun boylu, zenci bir adam bir kapıdan çıkıp doğruca yanlarına geldi. Bu kez hem Bosch hem Rachel kimliğini gösterdi. Güvenlik şefi federallerle yerel kuvvetler arasındaki bu işbirliğinden etkilenmiş görünüyordu.

"Hieronymus," dedi Bosch'un kimliğini okuyarak. "Harry'yi mi kullanıyorsunuz?"

"Evet."

Adam gülümseyerek elini uzattı.

"Jason Edgar. Sanırım kuzenimle bir zamanlar ortaktınız."

Bosch gülümsedi. Gülümseyişinin sebebi sadece bu tesadüf değil, aynı zamanda adamın işbirliğini elde etmiş olduğunu bilmesiydi. Uyku tulumunu diğer kolunun altına aldı ve uzatılan eli sıktı.

"Doğru. Bana SEB'de bir kuzeni olduğunu söylemişti. İhtiyaç duyduğunda ona fatura bilgileri veriyordun. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de öyle. Olay nedir? FBI için içine karıştığına göre teröristlerle mi karşı karşıyayız?"

Rachel ortamı sakinleştirmek için elini kaldırdı.

"Pek sayılmaz," dedi.

"Jason biz sadece otoyolun karşısında, Echo Park'ta bir mahalleyi gözetleyebilmek için uygun bir nokta arıyoruz. İzlememiz gereken bir ev var, ama varlığımızı belli etmeden yeterince yaklaşamıyoruz, anlatabildim mi? Bu binadaki ofislerden birinde veya çatıda uygun bir nokta bulup orada olupbitene bakabileceğimizi düşündük."

"Tam istediğiniz gibi bir yer biliyorum," dedi Edgar hiç duraksamadan. "Beni takip edin."

Onları asansöre götürdü. Bir anahtar yardımıyla on beşinci kat düğmesini basılabilir hale getirdikten sonra yukarı çıktılar. Çıkarılarken Edgar, onlara binada kat kat tadilat yapılmakta olduğunu söyledi. O sırada on beşinci kat yenileniyordu.

Zemindeki kaplamalar sökülmüştü, mimarın gelip yeni planlara göre düzenleme yapması bekleniyordu, "Bütün kat size ait. GN olarak istediğiniz yeri seçebilirsiniz," dedi Edgar.

Bosch başını salladı. GN, gözlem noktası anlamına geliyordu. Jason Edgar başka bir yönünü göstermiş oluyordu.

"Askerlik hizmetini nerede yaptın?" diye sordu.

"Çöl Fırtınası, deniz kuvvetleri. Bu yüzden polis teşkilatına girmedim. Cephede payıma düşeni yeterince aldım zaten. Bu iş sabah dokuzda başlayıp akşam beşte bitiyor, stresi az ve bazen ilginç bile oluyor. Demek istediğimi anlamışsınızdır."

Bosch anlamıyordu ama yine de başını salladı. Asansörün kapıları açıldı ve kendilerini duvarları camdan oluşan, bomboş bir katta buldular. Edgar onları Echo Park'a bakan cam duvarın önüne götürdü.

"Dava neyle ilgili?" diye sordu onlara, kenara yaklaşırlarken.

Bosch bu sorunun er geç geleceğini biliyordu. Cevabı daha önceden hazırlamıştı.

"Aşağıda kaçakların sığınma evi olarak kullandığından şüphelendiğimiz bir ev var. Görülecek bir şey olup olmadığına bakmak istiyoruz. Bilmem anlatabildim mi?"

"Elbette."

"Bize yardımcı olmak için yapabileceğin bir şey daha var," dedi Walling.

Bosch da Edgar gibi ona döndü. O da merak etmişti.

"Nedir?" diye sordu Edgar.

"Adresi veritabanınızda araştırıp fatura ödemelerini kimin yaptđını söyleyebilir misin?"

"Hiç sorun değil. nce yerleştiğinizi göreyim."

Bosch başını Rachel'a doğru salladı. İyi bir hamleydi. Hem meraklı Edgar'ı yanlarından bir müddet uzaklaştıracak hem de Figueroa Yolu'ndaki ev hakkında bilgi sahibi olacaklardı.

Binanın kuzey cephesindeki zeminden tavana camdan oluşan duvarın önünde durup 101. Otoyol'un diğer tarafında kalan Echo Park'a baktılar. Tepenin eteğinden, Bosch'un tahmininden daha uzak bir noktadaydılar, ama yine de iyi bir gözetleme noktasıydı. Coğrafi belirteçleri Rachel'a işaret etti.

"şurası Fig Terrace," dedi. " evin yan yana dizildiği yer Fig Yolu."

Rachel başını salladı. Figueroa Yolu üzerinde sadece üç ev vardı. Bu mesafe ve yükseklikten, sonradan akıl edilip inşa edilmiş gibi görünüyorlardı. Mimar sanki oraya  ev daha sıkıştırılabileceğini fark etmişti.

"Yedi yüz on numara hangisi?" diye sordu Rachel.

"İyi soru."

Bosch uyku tulumunu bırakıp dürbünü gözlerine götürdü. Adres arayarak  eve baktı. Sonunda ortadaki evin önündeki siyah çöp kutusuna odaklandı. Birisi hırsızlığa karşı önlem olarak üzerine beyaz boyayla 712 yazmıştı. Bosch şehir merkezinden uzaklaştıka adreslerdeki rakamların arttığını biliyordu.

"Sağdaki ev yedi yüz on numaralı olan."

"Tamam," dedi Rachel.

"Adres o mu yani?" diye sordu Edgar. "Fig Yolu, yedi yüz on numara?"

"Figueroa Yolu," dedi Bosch.

"Tamamdır. Gidip neler bulabileceğime bakayım. Biri gelip burada ne yaptđınızı soracak olursa beni  yüz otuz sekizden aramasını söyleyin yeter.

ağrı cihazımın numarası."

"Teşekkürler, Jason."

"Sorun değil."

Edgar asansöre yöneldi. Bosch'un aklına bir şey geldi ve adamın arkasından seslendi.

"Bu camlarda film var, değil mi, Jason? Yani içerisi görünmüyor?"

"Evet, merak etmeyin. İsterseniz camın önünde çırılçıplak durabilirsiniz, sizi kimse göremez. Ama bunu gece denemeye kalkmayın sakın. İçeride ışıklar yanınca dışarıdan ayna gibi görünüyor."

Bosch başını salladı.

"Teşekkürler."

"Gelirken sandalye getiririm."

"Çok iyi olur."

Rachel, Edgar'ın asansöre binmesini bekledikten sonra konuştu. "Güzel, hiç olmazsa camın önünde çıplakken *oturabileceğiz*."

Bosch gülümsedi.

"Tecrübelerine dayanarak konuşuyor gibiydi."

"Umarım öyle değildir."

Bosch dürbünü gözlerine kaldırıp Figueroa Yolu 710 numaralı eve baktı. Yolun üzerindeki diğer iki evle aynı tarzda inşa edilmişti. Tepenin eteğine kurulmuş olan evin altında, hemen yolun kenarında merdivenlerle inilen bir garaj vardı. İspanyol tarzında inşa edilmişti, çatısı kırmızı kiremitlerle kaplıydı. Diğer evler bakımlı ve boyanmıştı, ama 710 numara ihmal edilmiş görünüyordu. Pembe boyası iyice solmuştu. Garaj ve ev arasında kalan boşluğu yabani otlar sarmıştı, öndeki verandanın köşesindeki bayrak direği çıplaktı.

Bosch odak ayarı yaparak evin pencerelerine baktı. İçeride birinin varlığına dair bir işaret, hatta Waits'in kendisini görebilmeyi umuyordu.

Yanında duran Walling'in deklanşöre birkaç kez bastığını duydu. Fotoğraf makinesini kullanıyordu.

"İçinde film olduğunu zannetmiyorum. Dijital değil."

"Önemi yok. Alışkanlıktan basıyorum. Ve senin gibi bir dinozorun dijital kamerası olmasını ummazdım zaten."

Bosch dürbününün gerisinde gülümsedi. Bir karşılık vermeyi düşündüyse de vazgeçti. Dikkatini tekrar eve yöneltti. Şehrin daha eski olan tepelerdeki semtlerinde sıkça rastlanan bir tarzda inşa edilmişti. Tepenin eteği yol seviyesinde oyularak garaj haline getirilmişti. Onun gerisinde tepe teraslanarak küçük, tek katlı bir ev inşa edilmişti. Şehir bin dokuz yüz kırk ve ellili yıllarda dağlara ve tepelere doğru yükselen bir dalga gibi hızla genişlerken bu tarzda pek çok ev yapılmıştı.

Bosch evden garaja doğru inen merdivenin üst kısmında küçük, metal bir platform olduğunu fark etti. Merdiveni tekrar kontrol etti ve metal rayları gördü.

"Basamaklar üzerinde bir asansör mekanizması var," dedi, "Evde yaşayan her kimse, tekerlekli sandalyede olmalı."

Buldukları açıdan hiçbir pencerede hareket göremedi. Dikkatini garaja yöneltti. Bir yaya giriş kapısı ve uzun yıllar önce pembeye boyanmış çift garaj kapısı vardı. Boyanın rengi artık griye

dönmüş, öğle sonrası güneşini direkt alan kapıların ahşabı pek çok yerde aşınmıştı. Garaj kapılarından biri tam kapanamıyormuş gibi kaldırıma tuhaf bir açıyla durmaktaydı. Artık işlevini kaybetmiş gibi görünüyordu. Yaya kapısının üzerinde küçük bir pencere vardı ama gerisine perde çekilmişti. Garaj kapılarının üst kısmında bir dizi küçük, kare pencere vardı ama camlarından yansıyan parlak gün ışığı, Bosch'un içeriği görmesini engelliyordu.

Asansörün sesini duyunca dürbünü uzun süreden sonra ilk kez indirdi.

Arkasına bakınca Jason Edgar'ın iki sandalye taşıyarak onlara doğru yürümekte olduğunu gördü.

"Mükemmel," dedi Bosch.

Sandalyelerden birini aldı ve camın önüne koyarak dirseklerini arkasına koyabilecek şekilde ters oturdu, klasik gözetleme pozisyonuydu. Rachel sandalyeyi düz koyarak oturdu.

"Kayıtlara bakma fırsatı bulabildin mi, Jason?" diye sordu.

"Evet," dedi Edgar. "O adrese giden faturaların üzerinde Janet Saxon ismi var.

Yirmi bir yıldır da böyleymiş."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil. Galiba benden istedikleriniz şimdilik bu kadar?"

Bosch, Edgar'a baktı.

"Çok yardımcı oldun, Jerry... Yani Jason. Minnettarız. Muhtemelen bir süre daha kalıp gideriz. Sana haber vermemizi veya bu sandalyeleri bir yere bırakmamızı istiyor musun?"

"Çıkarken lobideki görevliye söyleyin, yeter. Bana haber verir. Sandalyeleri burada bırakıverin. Ben daha sonra uğrar alırım."

"Tamam, teşekkürler."

"Bol şans. Umarım adamı yakalarsınız."

Tokalaştılar ve Edgar asansöre yöneldi. Bosch ve Rachel, Figueroa Yolu'ndaki evi gözetlemeye devam etti. Bosch, ona nöbetleşe gözetlemeyi önerdi ama Rachel reddetti. Dürbünle fotoğraf makinesini değiştirmelerini teklif ettiğindeyse aynı şekilde devam etmeyi tercih ettiğini söyledi. Makinenin lensi, dürbünden daha iyi ve net bir görüntü elde etmesini sağlıyordu.

Aradan yirmi dakika geçti. Evde hiçbir hareket olmamıştı. Bosch bu süre içinde evi ve garajı izlemeyi sürdürdü. Sonra dikkatini tepedeki çalılıklara çevirdi ve daha iyi bir gözetleme noktası bulup bulamayacaklarına baktı. O sırada Rachel heyecanlı bir sesle konuştu.

"Garaj, Harry."

Bosch dürbünü hemen garaja doğru çevirdi. Güneş bir bulutun gerisinde kalınca garaj kapılarının üstündeki küçük pencerelerden içerisini görebilmek mümkün olmuştu. Bosch, Rachel'in keşfini hemen fark etti. Hâlâ işliyor görünen garaj kapısının gerisinde beyaz bir minibüs vardı.

"Dün gece kızı beyaz bir minibüsle kaçırdığını duymuştum," dedi Rachel.

"Ben de öyle duydum. Arama emrinde de belirtilmişti."

Heyecanlanmıştı. Raynard Waits'in yaşadığı evde beyaz bir minibüs.

"Burası!" dedi "Kızla birlikte içeride olmalı. Gitmeliyiz, Rachel!"

Ayağa fırlayıp asansöre yöneldiler.

SEB'nin garajından çıkarken destek kuvvet çağırıp çağırmama meselesini tartıştılar. Walling çağırmalarından yanaydı. Bosch ise karşı çıkıyordu.

"Bak, elimizde sadece beyaz bir minibüs var," dedi. "Kız içeride olabilir, ama adam olmayabilir. Ekiplerle içeri dalarsak adamı elimizden kaçırabiliriz. Tek istediğim yakından bir göz atmak. Oraya vardığımızda destek çağırabiliriz.

Gerekirse."

Bakış açısının oldukça mantıklı olduğunu düşünüyordu. Ama Rachel'inki de öyleydi.

"Ya adam içerideyse?" diye sordu. "Doğruca bir tuzağın içine yürüyor olabiliriz.

Bu işi doğru ve güvenli bir şekilde yapabilmemiz için en azından bir destek ekibine ihtiyacımız var, Harry."

"Oraya gittiğimizde ararız."

"O zaman çok geç olur. Ne yaptığını biliyorum. Bu adamı tek başına haklamak istiyorsun ve bunun uğruna kızı ve bizi riske atmaya hazırsın."

"Seni bırakmamı mı istiyorsun, Rachel?"

"Hayır, beni bırakmanı istemiyorum, Harry."

"Güzel. Orada olmanı ben de istiyorum."

Karar verilmiş, tartışma sona ermişti. Figueroa Caddesi, SEB binasının arkasından geçiyordu. Bosch doğuya yönelerek 101. Oto-yol'un altından ilerledi, Sunset'ı geçti ve bu sefer kuzeye yöneldi. Figueroa Caddesi, Figueroa Terrace'a dönüştü. Onu takip ederek en sona, Figueroa Yolu'nun tepenin eteğini döndüğü yere vardılar. Bosch arabayı kaldırımın kenarına çekti.

"Yürüyerek yaklaşıp garajlar hizasından yedi yüz onu görünceye dek yürüyeceğiz. Garajların hemen önünden yürürsek evden bizi görebileceği açığı iyice daraltmış oluruz."

"Ya evde değilse?" diye sordu Rachel. "Ya garajda bizi bekliyorsa?"

"Öyleyse üzerimize düşeni yaparız. Önce garajı kontrol eder sonra merdivenlerden eve gideriz."

"Evler tepe tarafında. Yolun karşısına geçmek zorundayız."

Bosch indikten sonra arabanın üzerinden ona baktı.

"Bu işte benimle birlikte misin, değil misin, Rachel?"

"Seninleyim, dedim ya."

"O halde gidelim."

Kaldırımında yürümeye başladılar. Bosch telefonunu çıkarıp eve gizlice girerlerken titreşmesi ihtimaline karşı kapadı.

Tepeye vardığında nefesi iyice sıklaşmıştı. Hemen yanı başında yürüyen Rachel'ın böyle bir

sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Bosch sigarayı bırakalı çok olmuş, ama yirmi beş yıl boyunca içmiş olmanın etkilerini üzerinden tamamen atamamıştı.

Evden doğrudan görülme tehlikesini sadece tepeye varıp yolun doğu kıyısında sıralanmış garajların olduğu yere gitmek için karşıdan karşıya geçtikleri sırada yaşadılar. Yolun karşısına geçerken Bosch, onu kolundan sakince tuttu ve kulağına fısıldadı.

"Yüzümü perdelemek için senden faydalaniyorum," dedi. "Beni görmüştü ama seni hiç görmedi."

"Fark etmiyor," dedi Rachel karşıya vardıklarında. "Bizi gördüyse neler olduğunu mutlaka anlamıştır."

Bosch uyarıyı duymazdan geldi ve kaldırımın hemen dibine inşa edilmiş olan garajların önünde yürümeye başladı. 710'a çabucak vardılar ve Bosch kapılardan birinin üst kısmındaki pencerelere gitti. Ellerini yüzünün iki yanına götürüp ışığı engelledikten sonra içerisinin beyaz minibüs, kutular, variller ve ıvır zıvırla dolu olduğunu gördü. Hiçbir hareket görmedi ve ses duymadı. Garajın arka duvarındaki kapı kapalıydı.

Garajın yaya giriş kapısına yaklaştı ve tokmağı çevirdi.

"Kilitli," diye fısıldadı sonra.

Geriye bir adım atarak yukarı doğru açılan iki garaj kapısına baktı. Rachel, ona uzak olan kapının önünde durup kulak kesilmiş, içeriden gelebilecek sesleri duymaya çalışıyordu. Bosch'a bakıp başını iki yana salladı. Hiçbir şey yoktu.

Bosch garaj kapılarının alt kısmında birer tutamak olduğunu ve herhangi bir kilit mekanizmasının bulunmadığını gördü. İlk kapıya gitti ve tutamağı kavrayarak kapıyı yukarı çekmeye çalıştı. Kapı yaklaşık üç santim yükseldikten sonra durdu.

İçeriden kilitlenmişti. İkinciye yoklayınca aynı sonuçla karşılaştı. Kapı birkaç santim yükseldikten sonra durmuştu. Kapıların az da olsa kalkması Bosch'a içeride asma kilitler olduğunu düşündürmüştü.

Ayağa kalkıp Rachel'a baktı. Başını iki yana sallayıp yukarıyı işaret etti. Eve girme vaktinin geldiğini söylüyordu. Beton basamaklara yöneldiler ve sessizce tırmanmaya başladılar. Önden giden Bosch dört basamak kala durdu. Eğilip soluklanmaya çalıştı. Rachel'a baktı. Durumlarını tehlikeye attıklarını biliyordu.

Eve ön kapıdan başka bir yerden yaklaşabilmek mümkün değildi.

Başını çevirip pencereleri teker teker inceledi. Hiçbir hareket görmedi, ama içeriden gelen televizyon veya radyoya ait sesi duyabiliyordu. Tabancasını çekti o sabah koridordaki dolaptan aldığı yedek tabancasıydı ve yan tarafında tutarak son basamakları tırmandı. Verandadan ön kapıya doğru sessizce yürüdü.

Bosch arama belgesi sorunu olmadığını biliyordu. Waits bir kadını kaçırmıştı.

Bu bir ölüm kalım meselesiydi ve izin belgesi veya kapıyı çalmak gibi formalitelerin üzerine çıkıyordu. Elini tokmağı koyup çevirdi. Kapı kilitli değildi.

Bosch kapıyı sessizce açtı ve eşikte tekerlekli sandalyenin rahatça geçmesi için hafif eğimli bir rampa olduğunu gördü. Kapı açılınca radyonun sesi kuvvetlendi. Dini bir kanaldı, adamın biri

yaklaşan kıyametten bahsediyordu.

Evin giriş bölümüne adım attılar. Sağ tarafta oturma odası, onun gerisinde de yemek odası vardı. Kemerli bir eşikten girilen mutfak tam karşıdaydı. Sol taraftaki koridor, evin geri kalan kısmına uzanıyordu. Rachel'a dönüp bakmadan sağ tarafı işaret etti. Yani o mutfağa bakıp koridora girerken Rachel da sağ taraftaki odaları kontrol edecekti.

Mutfağa girmek üzereyken Rachel'a baktı ve silahını iki eliyle kavramış halde oturma odasında ilerlemekte olduğunu gördü. Mutfak temiz ve düzenliydi.

Lavaboda bir tabak bile yoktu. Radyo, mutfak tezgâhının üstündeydi. Konuşan adam, inanmayanların geride bırakılacağını söylüyordu.

Mutfaktan yemek odasına bir başka kemerli geçiş vardı. Rachel oradan mutfağa girdi ve Bosch'u görünce başını iki yana salladı.

Hiçbir şey yoktu.

Geriye yatak odalarına giden koridor ve evin diğer kısımları kalıyordu. Bosch dönüp mutfaktan çıkarak evin giriş bölümüne döndü. Koridora bakınca tekerlekli sandalyede yaşlı bir kadın görerek afalladı. Kadının kucağında uzun namlulu bir tabanca vardı. Sıska kollarıyla kaldıramayacağı kadar ağır görünüyordu.

"Kim var orada?" diye sordu kadın bağırarak.

Başını belli bir açıyla çevirmişti. Gözleri açık olmasına rağmen Bosch'a değil yere bakıyordu. Bosch'u izleyen, kulaklarıydı. Kadın kördü.

Bosch tabancasını kaldırıp kadına doğrulttu.

"Bayan Saxon? Sakin olun. Adım Harry Bosch. Sadece Robert'ı arıyorum."

Kadının kaşları buna anlam verememiş gibi çatıldı.

"Kimi?"

"Robert Foxworth. Burada mı?"

"Yanlış yere gelmişsiniz. Ne cüretle kapıyı çalmadan içeri girersiniz?"

"Ben..."

"Bobby garajı kullanıyor. Evi kullanmasına izin vermiyorum. Tüm o kimyasal maddeler, iğrenç kokuyorlar."

Bosch gözlerini tabancadan bir an bile ayırmadan kadına yaklaşmaya başladı."Kusura bakmayın, Bayan Saxon. Ben burada olduğunu sandım. Yakın zamanda geldi mi hiç?"

"Gelip gider. Bana kirayı vermeye gelir, o kadar."

"Garaj kirası mı?"

Yaklaşıyordu.

"Ben de onu dedim. Ondan ne istiyorsunuz? Arkadaşı mısınız?"

"Sadece konuşmak istiyorum."

Eğilip tabancayı kadının elinden alıverdi.

"Hey! O kendimi korumak için!"

"Merak etmeyin, Bayan Saxon. Geri vereceğim. Sadece biraz temizlenmesi gerektiğini düşündüm. Biraz da yağlanması. Böylece gerçekten ihtiyaç duyduğunuzda çalışacağından emin olursunuz."

"Ona ihtiyacım var."

"Tabancayı garaja götürüp Bobby'ye temizleteceğim. Sonra size geri getiririm."

"Getirsen iyi edersin."

Bosch tabancayı kontrol etti. Doluydu ve çalışır durumda görünüyordu.

Tabancayı pantolonunun arkasına, beline soktu ve Rachel'a baktı. Bir metre kadar gerisinde, giriş bölümünde duruyordu. Eliyle Bosch'a kilitte anahtar çevirme hareketi yaptı. Bosch anlamıştı.

"Sizde garaj kapısının anahtarı var mı, Bayan Saxon?" diye sordu.

"Hayır. Bobby gelip yedek anahtarı almıştı."

"Tamam, Bayan Saxon. Ona sorarım."

Kapıya doğru yürüdü. Rachel yanına geldi ve birlikte çıktılar. Garaja inen basamakların yarısında Rachel kolunu yakalayıp fısıldadı.

"Destek çağırmalıyız. Hemen." "Durma, ara. Ama ben garaja giriyorum. Kızla birlikte içerideyse bekleyemeyiz."

Kolunu Rachel'ın elinden kurtardı ve inmeye devam etti. Garaja varınca kapıların üstündeki pencerelerden içeri bir kez daha baktı ama hâlâ bir hareket yoktu. Gözleri arka duvardaki kapıya odaklandı. Hâlâ kapalıydı.

Yaya kapısına gitti ve anahtarlığındaki küçük çakıyı açtı.

Bir süre uğraştıktan sonra çakıyı kilidin dilinin önüne sokmayı başardı. Hazır olması için Rachel'a başını salladıktan sonra kapıyı çekti. Ama açılmadı. Tekrar deneyip daha büyük güçle çekti. Kapı yine açılmadı.

"İçeriden kilitlenmiş," diye fısıldadı Bosch. "Bu demektir ki içeride."

"Hayır, öyle olması şart değil. Belki garajın büyük kapılarından birinden çıkmıştır."

Bosch başını iki yana salladı.

"Onlar da içeriden kilitli," diye fısıldadı. "Bütün kapılar içeriden kilitli."

Rachel anlayıp başını salladı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu o da fısıldayarak.

Bosch bir süre düşündükten sonra anahtarlarını ona uzattı.

"Arka tarafa gidip arabayı al. Geline arkası garaja bakacak şekilde park et ve bagajı aç."

"Ne yapacak..."

"Sadece yap. Git şimdi!"

Rachel garajların sıralandığı kaldırımdan aşağı koştu ve karşıya geçerek tepenin altında gözden

kayboldu. Bosch düzgün kapanmamış görünen garaj kapısının önüne gitti. Kapı biraz yamuk duruyordu. İkisi arasında açılmaya daha yakın görünen oydu.

Bosch, Mustang'in güçlü motorunun homurtusunu araba tepenin gerisinden çıkıp gelmeden önce duydu. Rachel arabayı hızla ona doğru sürüyordu. Bosch manevra yapabileceği alanı mümkün olduğunca genişletmek için kapıya iyice yaklaştı. Rachel yol üzerinde neredeyse tam bir dönüş yaptıktan sonra garajın önüne geri geri yanaştı. Bagaj kapısı açılınca Bosch hemen içine uzandı. Ama bagajda olduğunu düşündüğü şey orada yoktu. Osani'nin ipi Beachwood Kanyonu'ndaki ağacın gövdesinde görüp aldığını bir süre sonra hatırladı.

"Kahretsin!"

Bagajın içeriğini kontrol etti ve Kurtuluş Ordusu'na bir parça mobilya götürürken açılmaması için bagaj kapağını bağladığı, Osani'nin aldığından daha kısa olan ipi buldu. Bir ucunu hemen arabanın arka tamponu altındaki çelik çekme kancasına, diğer ucunu da garajın kapısının alt kısmındaki tutamağa bağladı. Birinden birinin pes edeceğini düşünüyordu. Kapı, ip veya kanca. Kapıyı açabilme şansları üçte birdi.

Rachel arabadan inmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bosch bagajı sessizce kapadı.

"Kapıyı çekip açacağız. Arabaya bin ve ilerle. Yavaş git. Ani bir hareket ipi koparabilir. Haydi, Rachel. Acele et."

Rachel tek kelime daha etmeden arabaya bindi ve vitese takarak ilerlemeye başladı. Bir yandan da dikiz aynasından parmağını çevirerek ilerlemeye devam etmesini işaret eden Bosch'u izliyordu. Bosch ipin iyice gerildiğini gördü ve garaj kapısının basıncın etkisiyle gıcırdadığını duydu. Bir, iki adım geriledi ve bu arada tabancasını tekrar çekti.

Garaj kapısının kilidi kırıldı ve kapı bir metre kadar açıldı.

"Dur!" diye bağırdı Bosch fısıldamaya artık gerek kalmadığını bilerek.

Rachel arabayı durdurdu, ama aradaki ip hâlâ gergin, garaj kapısı da açıktı.

Bosch hemen atıldı ve aralıktan yuvarlanarak geçip garaja girdi. İçeriye girince ateş etmeye hazır bir şekilde hemen ayağa dikildi. Gözleriyle etrafı taradı, ama içeride kimseyi göremedi. Bakışlarını arka duvardaki kapıdan ayırmadan minibüsün yan tarafına geçti. Yan kapılarından birini hızla açıp içine baktı. Boştu.

Variller, naylon ruloları, havlu yığınları, cam silecekleri ve diğer cam temizleme aletlerinden oluşan engellerin etrafından dolaşarak arka duvara doğru ilerledi.

İçeriye kuvvetli bir amonyak ve kimyasal madde kokusu hâkimdi. Bosch'un gözleri sulanmaya başlamıştı.

Arka duvardaki kapının menteşeleri görünüyordu. Bosch kapının kendisine doğru açılacağını biliyordu.

"FBI!" diye bağırdı Walling dışarıdan. "İçeri giriyoruz!"

"Burası boş!" diye bağırdı Bosch, ona.

Rachelın garaj kapısının altından geçip içeri girdiğini duydu ama dikkatini kapıdan bir an bile ayırmadı. Kulaklarını herhangi bir ses için dört açarak kapıya yaklaştı.

Kapının yan tarafında durarak tokmağı tutup çevirdi. Kilitli değildi. İlk kez dönüp Rachel'a baktı. Kapıya belli bir açıda durmuş, tetikte bekliyordu. Rachel başını sallayınca Bosch kapıyı hızla açtı ve eşikten geçti.

Oda karanlık ve penceresizdi. İçeride kimseyi göremedi. Kapı eşiğinde, aydınlıkta kolay bir hedef olduğunun farkındaydı. Hemen odanın içine, yan tarafa geçti. Tavandaki ampulden bir ip sarktığını görüp çekti. İp kopup elinde kaldı, ama ampul yanmıştı. İpin çekilme şiddetiyle sağa sola sallanıyordu. Yaklaşık üç metre derinliğinde, kalabalık bir çalışma odasıydı. Aynı zamanda depo olarak kullanıldığı anlaşılıyordu. İçeride kimse yoktu.

"Boş!"

Rachel içeri girdi ve durduğu yerden odayı taradı. Üzeri eski boya kutuları, ev gereçleri ve el fenerleriyle dolu bir bank sağ tarafta duruyordu. Soldaki duvara dört eski, paslı bisiklet dayanmıştı. Yanlarında katlanmış sandalyeler ve karton kutular vardı. Arka duvar betondan bir blok halindeydi. Bir zamanlar evin önündeki direğe çekilmiş olduğu anlaşılan bir bayrak duvarda asılıydı. Hemen önünde üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplı ayaklı bir vantilatör duruyordu. Sanki biri bir zamanlar içerideki rutubetli, kötü havayı onun yardımıyla dağıtmaya çalışmıştı.

"Kahretsin!" dedi Bosch.

Tabancasını indirdi, Rachel'ın yanından geçti ve tekrar garaja döndü. Rachel, onu takip etti.

Bosch başını iki yana sallayarak kimyasal maddeler yüzünden sulanan gözlerini ovuşturdu. Anlamıyordu. Çok mu geç kalmışlardı? En başından beri yanlış ipucunu mu takip ediyorlardı?

"Minibüsü kontrol et," dedi Rachel'a. "Kızıdan bir iz var mı bak."

Rachel, onun arkasından geçerek minibüse yöneldi. Bosch ise garajın yaya kapısına doğru yürüyerek içeride birinin olduğuna dair inancında haksız çıkmasına sebepler aramaya başladı.

Haklı olmalıydı. Kapının üzerinde, içeriden kapatılmış olduğunu gösteren bir sürgü vardı. Garajın araç kapılarına baktı ve kilit mekanizmalarını inceledi. Yine haklıydı. Her iki kapıda da içeriden takılmış asma kilitler vardı.

Bilmeceyi çözmeye uğraştı. Her üç kapı da içeriden kilitliydi. Yani ya garajda biri vardı ya da bilmedikleri bir başka çıkış noktası söz konusuydu. Ama bu da imkânsız görünüyordu. Garaj, tepenin eteği oyularak inşa edilmişti. Arka tarafta bir çıkış olması mümkün değildi.

Rachel minibüsün yanından seslendiği sırada eve bir geçiş olup olmadığını anlamak için tavanı kontrol ediyordu.

"Koli bandı buldum," dedi. "Yerde de üzerinde saç telleri olan kullanılmış bant parçaları var."

Bosch doğru yerde olduklarından artık iyice emindi. Minibüsün açık olan yan kapısına doğru yürüdü. Cep telefonunu çıkarırken Rachel'a baktı. Minibüsün içindeki tekerlekli sandalye için asansör mekanizması gözünden kaçmamıştı.

"Destek isteyip adli teknisyenleri çağıracağım," dedi. "Adamı kaçırmışız."

Telefonunu önce açması gerekiyordu. Açılmasını beklerken bir şey fark etti.

Arka odadaki vantilatör garaj kapılarına dönük durmuyordu. Odayı havalandırmak için vantilatörün kapılara doğru çevrilmesi gerekirdi.

Telefonu elinde titreşince dikkati dağıldı. Başını eğip ekrana baktı. Bir mesajı vardı. Arama kayıtlarını kontrol etmek için bir tuşa bastı ve az önce Jerry Edgar'ın aramış olduğunu gördü. Ona daha sonra dönerdi. Merkezi arayıp santraldeki memura onu, Raynard Waits Kaçak Görev Gücü'ne bağlamasını istedi. Kendini Freeman olarak tanıtan bir polis telefona cevap verdi.

"Ben Dedektif Harry Bosch. Size..."

"Harry! Silah!"

Bağırın Rachel'di. Zaman yavaşladı. Rachel minibüsün kapısından Bosch'un arkasında bir yere bakıyordu. Bosch hiç düşünmeden atıldı ve ona sarılarak ağırlığıyla ikisini birden minibüsün zeminine çekti. Garajın dip tarafından dört el ateş sesi duyuldu. Kurşunlar metale çarptı ve camlar parçalandı. Bosch yuvarlanarak Rachel'in üzerinden kalktı ve tabancasını çekti. Birinin arkadaki odaya doğru kaçtığını gözucuyla görebildi. Kapıdan içeri altı el ateş etti.

"İyi misin, Rachel?"

"İyiyim. Vuruldun mu?"

"Sanmıyorum!"

"Oydu! Waits'ti!"

Duraksayıp arka odaya açılan kapıya baktılar. Kimse çıkmadı.

"Onu vurdun mu?" diye fısıldadı Rachel.

"Sanmıyorum."

"O odada kimse yok sanıyordum."

"Ben de."

Bosch tabancasının namlusunu kapıya doğrultarak ayağa kalktı. İçerideki ışığın sönmüş olduğunu fark etmişti.

"Telefonumu düşürdüm," dedi. "Arayıp destek çağır."

Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bekle, Harry. O..."

"Destek çağır! içeride olduğumu söylemeyi unutma."

Sola döndü ve içeriye en iyi görebileceği açıdan odaya yaklaşmaya başladı.

Ama ışık olmadan içeriye istediği gibi görebilmesi mümkün değildi. Bir hareket olduğu takdirde gözden kaçırabilirdi. Sağ ayağını önde tutup ateş etme pozisyonunu koruyarak küçük adımlarla kapıya yaklaştı. Rachel'in arkasında telefonla konuştuğunu duyabiliyordu. Kendini tanıtip LAPT merkezine bağlanmayı istedi.

Bosch eşiğe vardı ve odanın göremediği kesimlerini de kapsayacak şekilde tabancasını çevirdi. İçeri girip hemen sağına doğru bir adım attı. Hiçbir hareket, Waits'ten hiçbir iz yoktu. Oda boştu.

Vantilatöre baktı ve hatasından emin oldu. Alet, arka duvardaki bayrağa doğru çevrilmişti. Rutubetli havayı dışarı üflemek için değil, içeriye hava göndermek için kullanılmıştı.

Bayrağa doğru iki adım attı. Elini uzatıp kenarından tuttu ve sertçe çekip indirdi.

Duvarda, yerden yaklaşık bir metre yükseklikte bir tünel girişi vardı. Bir düzine kadar tuğla yerinden çıkarılmış ve tepenin içine doğru bir tünel kazılmıştı.

Bosch sağ tarafta güvenli bir noktada durarak tünelin içine baktı. İçerisi karanlık ve derindi. On metre kadar öteden titrek bir ışık yayılıyordu. Bosch tünelin bir dönüş yaptığını ve ileride bir yerde ışık kaynağı olduğunu anladı.

Tünelin girişine iyice yaklaşan Bosch içeriden bir ses geldiğini duydu. Alçak bir ağlama sesiydi. Hem korkunç hem de çok güzel bir sestti. Waits'in kaçırdığı kadının önceki geceden bu yana yaşadığı tüm dehşete rağmen hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Bosch odadaki bankın üzerindeki el fenerlerinden en yeni görünümlüsünü aldı. Düğmesine bastı. Pili yoktu. Bir başkasını deneyince önüne zayıf bir ışık yayıldı. Bununla yetinmek zorundaydı.

El fenerini tünelin içine doğru tuttu ve dönüş yaptığı yere kadar olan bölümün güvenli olduğunu gördü. Tünelin içine bir adım attı.

"Harry, bekle!"

Dönüp bakınca Rachel'in eşikte olduğunu gördü.

"Destek yolda," diye fısıldadı Rachel.

Bosch başını iki yana salladı.

"Kız içeride. Hâlâ yaşıyor."

Tünele geri dönüp feneri tekrar önüne tuttu. Hâlâ güvenli görünüyordu. İdareli kullanmak adına feneri söndürdü. Rachel'a bir kez baktıktan sonra tünelde ilerlemeye başladı.

Tünelin içine girdikten sonra gözlerinin karanlığa alışabilmesi için bir an duraksadı. Sonra ilerledi. Sürünmesi gerekmiyordu. Tünel, iki büklüm yürüyebileceği kadar genişti. Fener sağ, tabancası sol elinde, gözlerini uçtaki ışıktan ayırmadan yürümeye devam etti. Ağlayan kızın sesi yaklaştıkça daha net duyuluyordu.

Tünelde üç metre ilerlemişti ki odadayken fark ettiği rutubet kokusu, iğrenç bir çürüme kokusuna dönüştü. Fazlasıyla keskin olan koku Bosch'a tanıdık gelmişti.

Neredeyse kırk yıl önce, Vietnam'da görevli Amerikan ordusunda bir Tünel Faresi'ydi ve pis kokulu tünellerde yüzlerce kez görev yapmıştı. Düşman bazen ölülerini tünellerin killi duvarları içine gömerdi. Bu sayede cesetler gözden uzak olurdu, ama yaydıkları çürüme kokusunu gizlemek imkânsızdı. Bir kez koklanınca da unutulması mümkün olmuyordu.

Bosch korkunç bir yere doğru ilerlediğini, Raynard Waits'in kayıp kurbanlarının tünelin içinde bir yerde olduğunu biliyordu. Waits yakalandığı gece, iş minibüsüyle buraya gelmekteydi. Ama Bosch burasının kendi son durağı olabileceğini de düşünüyordu. Üzerinden pek çok sene ve pek çok kilometre geçmişti, ama hayatı boyunca titrek ışık eşliğinde karanlık dar yerlerde ilerlemeyi sürdürmüştü. Hâlâ bir Tünel Faresi'ydi, daima da öyle kalacaktı.

İki büklüm yürümekten bütün kasları ağrımaya başlamıştı. Ter gözlerinin içine girmiş, yakıyordu. Bosch tünelin dönüş yaptığı yere yaklaştıkça titreşen ışık kuvvetlendi. Işığın kaynağı, titreşmesinden anlaşılıyordu. Mum ışığıydı.

Bosch dönüşe bir buçuk metre kadar kala durup ağırlığını topuklarına verdi ve kulak kesildi. Arkasından siren sesleri geliyor gibiydi. Destek kuvvetleri oraya varmak üzereydi. Tünelin ilerisinden gelen seslere odaklandı, ama kadının kesintisiz hıçkırıklarından başka bir şey duyulmuyordu.

Kalkıp tekrar ilerlemeye başladı. Neredeyse anında ilerideki ışık söndü ve ağlama sesi şiddetlendi.

Bosch donup kaldı. Sonra ileride bir noktadan gergin bir kahkaha yükseldi ve Raynard Waits'in tanıdık sesi duyuldu.

"Sen misin, Dedektif Bosch? Tilki inime hoş geldin."

Kahkahalar tekrar duyulup kesildi. Bosch on saniye bekledi. Waits başka bir şey söylemedi.

"Waits? Kızı bırak gitsin. Onu bana gönder."

"Hayır, Bosch. O artık benimle. İçeri biri girecek olursa kızı ölmüş bilin. Son kurşunu da kendime saklarım."

"Hayır, Waits. Dinle. Değiş tokuş yapalım. Kızı bırak, onun yerine ben geleyim."

"Olmaz, Bosch. Böyle kalacak."

"Ne yapacağız o halde? Konuşmamız ve kendini bir şekilde kurtarman gerek. Fazla vakit yok."

Kızı dışarı gönder."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ardından Waits konuştu.

"Kendimi neden kurtaracağım? Ne için?"

Bosch'un kaslarına kramp girmek üzereydi. Dikkatle çömelip sırtını tünel duvarına yasladı. Mum ışığının sol taraftan geldiğinden emindi. Tünel, sola dönüş yapıyordu. Tabancasını kaldırdı, el fenerini tutan elini de tabancanın altına doğru çaprazlama kaldırmıştı.

"Çıkışın yok," diye seslendi. "Vazgeç ve dışarı gel. Anlaşman hâlâ geçerli. Ölmeyeceksin. Kız da öyle."

"Ölmek umurumda bile değil, Bosch. O yüzden buradayım. Zerre kadar umursamadığım için. Tek derdim, kendi istediklerimi yapabilmek. Bana ne yapacağımı ne hükümet ne de başka biri söyleyebilir."

Bosch, kızın sesinin kesildiğini fark etmişti. Ne olduğunu merak etti. Waits, onu susturmuş muydu? Yoksa...

"Sorun nedir, Waits? Kız iyi mi?"

"Bayıldı. Galiba fazla heyecanlandı."

Güldü ve sessizleşti. Bosch, onu sürekli konuşurması gerektiğini düşündü. Bu şekilde dikkatini kızdan ve tünelin dışındaki hazırlıklardan uzaklaştırabilirdi.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi yavaşça.

Waits yemi yutmamıştı. Bosch şansını tekrar denedi.

"Robert Foxworth. Rosemary Foxworth'un oğlu. Yetimhanede ve bakıcı aileler yanında büyümüş. Bir süre Saxon ailesiyle burada yaşadın. Bir süre de El Monte'deki McLaren Yetimhanesi'nde kaldın. Ben de orada kalmıştım, Robert."

Bosch'un söyledikleri üzerine uzunca bir sessizlik oldu. Ama sonra karanlıktan bir ses duyuldu.

"Artık Robert Foxworth değilim."

"Anlıyorum."

"Oradan nefret ediyordum. McLaren'dan. Hepsinden nefret ediyordum."

"Birkaç yıl önce kapattılar. Bir çocuğun orada ölmesinden sonra."

"Boş ver onları da orayı da. Robert Foxworth'u nasıl öğrendin?"

Bosch sohbetin belli bir ritim kazandığını hissetti. Waits'in Robert Foxworth'ten kendisinden başkasıymış gibi bahsetmekle verdiği ipucunu anlamıştı. O artık Raynard Waits'ti.

"Pek zor olmadı," dedi Bosch. "Fitzpatrick davası sayesinde anladık. Doğum tarihlerinin tuttuğu bir rehin fişi bulduk. Rehin bırakılan aile yadigârı madalyon neydi?"

Cevaptan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Rosemary'nindi. Robert'a ondan geriye bir tek o kalmıştı. Ama rehin bırakmak zorunda kaldı. Geri almak için gittiğindeyse o Fitzpatrick denen domuzun çoktan satmış olduğunu gördü."

Bosch başını salladı. Waits'in sorulara cevap vermesini sağlayabiliyordu, ama fazla vakit yoktu. Şimdiki zamana atlamaya karar verdi.

"Raynard. Bana tuzaktan bahset. O'Shea ve Olivas'ı anlat."

Cevap gelmedi. Bosch şansını tekrar denedi.

"Seni kullandılar. O'Shea, seni kendi çıkarı için kullandı. Yaptığı yanına kalacak. İstediyin bu mu? Sen bu delikte ölüp gideceksin, o da elini kolunu sallaya sallaya dolaşacak."

Bosch gözlerine akan teri silebilmek için el fenerini yere bıraktı. Sonra el yordamıyla tekrar buldu.

"Sana O'Shea veya Olivas'ı veremem," dedi Waits karanlığın içinden. Bosch anlamıyordu. Yoksa yanılmış mıydı? Kafasının içinde geçmişe döndü ve en baştan tekrar değerlendirmeye başladı.

"Marie Gesto'yu öldürdün mü?"

Uzun süre ses gelmedi.

"Hayır, öldürmedim," dedi Waits sonunda, "O halde bu plan nasıl oluşturuldu? Cesedin nerede olduğunu nasıl..."

"Bir düşün, Bosch. Aptal değiller. Benimle doğrudan temas kurmazlardı."

Bosch başını salladı. Anlıyordu.

"Maury Swann," dedi. "Anlaşmayı o ayarladı. Anlatsana."

"Anlatacak ne var? Bu bir tuzaktı. Tek amacın seni inandırmak olduğunu söylemişti. Yanlış insanları rahatsız ediyormuşsun ve ikna edilmen gerekiyormuş."

"Kimmiş onlar?"

"Söylemedi."

"Sana bunları söyleyen Maury Swann mı?"

"Evet, ama önemi yok. Onu da ele geçiremezsin. Bu avukat ve müvekkili arasında bir konuşma. Dokunamazsın. Ayrıcalıklı. Ayrıca benim sözüme karşı onunki olunca hiçbir yere varamazsın. Sen de bunun farkındasın."

Bosch bunun farkındaydı. Maury Swann çetinceviz bir avukat ve baronun saygıdeğer bir üyesiydi. Ayrıca medyanın sevgilisiydi. Sadece bir suçlunun sözleriyle ona zarar vermek mümkün değildi... Hem de seri katil olan bir suçlunun.

Onu aracı olarak kullanmak, O'Shea ve Olivas'ın parlak bir manevrasıydı.

"Umurunda değil," dedi Bosch. "Her şeyin nasıl geliştiğini bilmek istiyorum."

Anlat."

Waits konuşmaya başlamadan önce upuzun bir sessizlik oldu.

"Swann bir anlaşma teklifiyle onlara gitti. Hayatım karşılığında geçmişimi dökecektim. Bunu benim bilgin olmadan yaptı. Bana sorsaydı zahmet etmemesini söyledim. Hücrede kırk yıldansa iğneyi tercih ederim. Sen de anlarsın bunu, Bosch. Dişe diş göze göz türünde bir adamsın. Bu yönünü sevdim, ister inan ister inanma."

Bu noktada sustu. Bosch devam etmesi için sormak zorunda kaldı.

"Eee, sonra ne oldu?"

"Hapiste bir gece beni avukat odasına götürdüler. Maury Swann oradaydı.

Bana bir anlaşmanın söz konusu olduğunu söyledi. Ama sadece bir şartla geçerli olacaktı. İşlemediğim bir cinayeti kabul etmem gerekiyordu. Bana bir keşif gezisi olacağımı ve bir dedektifi cesedin bulunduğu yere götürmem gerektiğini söyledi.

Dedektifin ikna olması gerekiyordu ve onu cesede götürmek bunun tek yoluydu. O dedektif sendin, Bosch."

"Ve sen de kabul ettin."

"Bir keşif gezisi olacağımı duyunca kabul ettim. Tek sebep buydu. Gün ışığı anlamına geliyordu. Gün ışığında bir fırsat yakalayabilirdim."

"Ve bu anlaşmanın doğrudan O'Shea ve Olivias tarafından teklif edildiğini düşündün?"

"Başka kim olabilirdi?"

"Maury Swann anlaşmadan bahsederken onların ismini hiç söyledi mi?"

"Yapmamı istediklerinin bu olduğunu söyledi. Doğrudan onlar tarafından geldiğini söyledi. Gesto cinayetini üstlenmezsem anlaşma falan olmayacaktı.

Üstlenip seni cesede götürecektim. Yoksa anlaşmayı unutmam gerekiyordu.

Anladın mı?"

Bosch başını salladı.

"Evet, anladım."

Yüzünün öfkeyle yanmaya başladığını hissediyordu. Bu öfkesini başka yere yönlendirmeye çalıştı. Kullanılmaya hazır olacaktı ama o an değil.

"İtiraf sırasında bana söylediğin ayrıntıları nereden öğrendin?"

"Swann'dan. O da onlardan öğrenmiş. Ellerinde orijinal soruşturma kayıtlarının olduğunu söyledi."

"Ormandaki cesedi nasıl bulacağını da sana o mu söyledi?"

"Swann, bana ormanda bazı işaretler olduğundan bahsetti. Bana fotoğraflar gösterip herkesi oraya nasıl yönlendireceğimi anlattı. Çok kolaydı. İtiraftan önceki gece hepsini ezberledim."

Bosch nasıl kolayca yönlendirildiğini düşünerek sessiz kaldı. O kadar uzun zamandır bekliyordu ve o kadar çok istiyordu ki gözleri kör olmuştu.

"Peki, senin tüm bunlardan çıkarın ne olacaktı, Raynard?"

"Onların bakış açısına göre mi? Yaşamaya devam edecektim işte. Bana hayatımı sunuyorlardı. Kabul et ya da reddet. Ama işin aslı, umurumda bile değildi.

Söyledim ya Maury keşif gezisinden bahsedince belki bir fırsat yakalarım, diye düşündüm. Kaçmak ve... Tilki inimi son bir kez ziyaret edebilmek için. Bu kadarı benim için yeterliydi. Başka

hiçbir şey umurumda değildi. Bu uğurda ölseydim de gam yemezdim."

Bosch bir sonraki adımının ne olması veya ne sorması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Bölge savcısını veya bir yargıcı arayıp telefonda Waits'in itiraflarını dinletmeyi düşündü. El fenerini bırakıp cebine uzandığı an telefonunu garajda Rachel'ı korumak adına öne atıldığı sırada düşürmüş olduğunu hatırladı.

"Hâlâ orada mısın, dedektif?"

"Buradayım. Peki ya Marie Gesto olayı? Swann, sana neden bu cinayeti üstlenmen gerektiğini anlattı mı?"

Waits güldü.

"Gerek yoktu. Sebebi çok açık. Gesto'yu her Kim öldürdüyse, ensesinden ayrılmanı istiyordu besbelli."

"Hiçbir isim söylenmedi mi?"

"Hayır."

Bosch başını iki yana salladı. Hiçbir şey söylemedi. Ne O'Shea, ne Anthony Garland ne de başka biri hakkında elle tutulur bir şey vardı. Tünelin garaja uzanan tarafına baktı. Hiçbir şey göremiyor, ama orada insanlar olduğunu biliyordu.

Arkadan gelen ışık yüzünden kolay hedef olmamak için tünelin ucunu karartmışlardı. Her an harekete geçebilirlerdi.

"Ya kaçışın?" diye sordu sohbeti sürdürmek için. "Planlı mıydı yoksa o anda eline geçen fırsatı mı değerlendirdin?"

"İkisinden de biraz. Keşif gezisinden önceki gece Swann ile buluştum. Seni cesedin olduğu yere nasıl götüreceğimi söyledi. Bana fotoğraflar gösterdi ve ağaçlardaki işaretleri anlattı. Çamurlu çöküntüden ve aşağıya inmemiz gerekeceğinden bahsetti. O zaman anladım. Bir fırsat yakalayabileceğimi hissettim. Bu yüzden tırmanmam gerektiği takdirde kelepçelerimi çıkarmanızı söylemesini istedim. Ellerim kelepçeliyken tırmanmak durumunda bırakılırsam anlaşmaya uymayacağımı söyledim."

Bosch, O'Shea'nin Olivas'ın kararına karşı çıkışını ve kelepçeleri çıkarttırışını hatırladı. Olivas'ın gönülsüzlüğü Bosch'un ikna olması için bir başka oyundu. Her şey sahteydi ve o da yemi kolayca yutmuştu.

Tünelin içinde, hemen arkasında emekleyen adamların seslerini duyabiliyordu.

El fenerini çevirince onları gördü. SWAT ekibiydi. Çelik yelekler, otomatik tüfekler, gece görüş gözlükleri. Geliyorlardı. Her an harekete geçebilirlerdi. Feneri söndürdü. Kadını düşündü. Onlar harekete geçtiği an Waits'in onu öldüreceğini biliyordu.

"Gerçekten McLaren'da miydin?" diye sordu Waits.

"Evet. Senden bir süre önceydi, ama oradaydım. B yatakhanesindeydim.

Beysbol sahasına en yakın oydu, bu sayede boş saatlerde erkenden gidip en iyi malzemeleri kapabiliyorduk."

Bosch'un o an düşünebildiği ve orada olduğunu kanıtlayabilecek tek hikâye buydu. Hayatının büyük bir bölümünü McLaren'ı unutmaya çalışarak geçirmişti, hatırlamaya çalışarak değil.

"Belki gerçekten de oradaydın, Bosch."

"Oradaydım."

"Şu halimize bak. Sen kendi yoluna gitmişsin ben kendi yoluma. Galiba yanlış köpeği beslemişim."

"Ne demek istiyorsun? Ne köpeği?"

"Hatırlamıyorsun demek. McLaren'da bunu içeride iki köpeği olan her adam için söylerlerdi. Biri iyi biri kötü. Hep kavga ederlerdi çünkü sadece biri baskın köpek olabilirdi."

"Ve?"

"Ve hep kazananı besledin. Ben yanlış köpeği besledim. Sen doğru olanı beslemişsin."

Bosch ne diyeceğini bilmiyordu. Arkasından, tünelin içinden bir tıkırtı duydu.

Harekete geçiyorlardı. Kendisini arkadan vurmamalarını umarak çabucak ayağa kalktı.

"İçeri giriyorum, Waits."

"Yapma, Bosch."

"Tabancamı sana vereceğim. Işığı takip et. Tabancamı vereceğim."

El fenerini yaktı ve tünelin dönüş yaptığı yere tuttu. İlerledi ve dönüşte vardığında sol elini diğer taraftan görülecek şekilde uzattı. Waits'in bir tehdit olarak görmemesi için tabancasını namlusundan tutmuştu.

"Geliyorum."

Bosch tünelin dönüş yaptığı yeri geçerek ucundaki alana vardı. En az dört metre genişliğindeydi ama tavanı hâlâ ayakta dik durabileceği kadar yüksek değildi. Dizleri üzerine çöküp alanı fenerinin ışığıyla taradı. Solgun ışık, kemikleri, kafataslarını, çürümekte olan etleri ve saçları aydınlattı. Koku öylesine yoğun ve keskindi ki öğürmemek için kendini zor tuttu.

Fenerin ışığı daha sonra Bosch'un Raynard Waits olarak tanıdığı adamı buldu. Tilki ininin uzak duvarında, kayalar ve topraktan oyularak yapılmış gibi görünen bir tahtta oturuyordu. Kaçırıldığı genç kadın, sol tarafındaki battaniyenin üzerinde çırılçıplak ve baygın bir halde yatıyordu. Waits, Freddy Olivas'ın tabancasının namlusunu kadının şakağına dayamıştı.

"Sakin ol," dedi Bosch. "Silahımı sana vereceğim. Kıza bir şey yapma."

Waits durumun kontrolü altında olduğunu bilerek gülümsedi.

"Aptalın tekisin, Bosch."

Bosch elini indirip tabancasını tahtın sağına doğru fırlattı. Waits yakalamak için uzanınca diğer elindeki tabancanın namlusu kızın şakağından uzaklaştı.

Bosch aynı anda el fenerini bırakıp elini belinin arkasına uzattı ve kör kadının tabancasını kavradı.

Uzun namlu hedefini şaşırmadı. İki kez ateş etti ve iki kurşun da Waits'in göğsüne gömüldü.

Waits duvara savruldu. Bosch katilin gözlerinin irileştiğini, ardından hayatı ölümden ayıran ışığın gözlerini terk ettiğini gördü. Çenesi düştü ve başı öne eğildi.

Bosch, kadının yanına doğru emekledi ve nabzını kontrol etti. Hâlâ yaşıyordu.

Üzerinde yattığı battaniyeyle çıplak vücudunu sardı. Sonra tüneldakilere seslendi.

"Ben Bosch... HCM! içerisi güvenli! iyiyiz! Raynard Waits öldü!"

Parlak bir ışık içeriye doldurdu. Gözleri kör edecek kadar kuvvetliydi. Bosch hemen gerisinde silahlı adamlar olduğunu biliyordu.

Artık güvendeydiler. Yavaşça ışığa doğru döndü.

Bosch tünelden çıktıktan sonra gaz maskesi takmış iki SWAT memuru tarafından garajdan çıkarıldı. Kaçak Görev Gücü mensupları ve sorumlu diğer birimlerden görevlilerin yanına götürüldü. SÇKP'den Randolph ve Osani'nin yanı sıra Kapanmamış Dosyalar Birimi'nden Abel Pratt de oradaydı. Bosch, Rachel Walling'i görebilmek için etrafına bakındı, ama bulamadı.

Tünelden ondan sonra Waits'in son kurbanı çıkarıldı. Genç kadın hemen beklemekte olan ambulansa taşındı ve tedavi için en yakın sağlık merkezine götürüldü. Bosch, kızın yaşadığı dehşeti tahmin etmeye hayal gücünün kesinlikle yetmeyeceğini biliyordu. Ama hâlâ yaşıyordu, en önemlisi de buydu.

Görev gücü lideri Bosch'un bir minibüse oturup hikâyesini anlatmasını istedi, ama Bosch kapalı alanda olmak istemediğini söyleyerek araca girmeye yanaşmadı. Figueroa Yolu'nda, açık havada olmasına rağmen berbat koku hâlâ genzini terk etmemişti ve garajdan çıktığı sırada etrafını saran memurların artık ona birkaç adımdan fazla yaklaşmadığı dikkatinden kaçmamıştı. 710 numaranın yanındaki evin merdivenlerinin yanındaki musluğa takılı bir hortum olduğunu gördü. Musluğun yanına gitti, açtı ve eğilip suyu başına, yüzüne ve ensesine tuttu.

Giysileri ıslanmıştı, ama umurunda değildi. Koku, pislik ve terden büyük ölçüde arınmıştı. Kıyafetler zaten çöpe atılacaktı.

Görev Gücü'nün şefi Bob McDonald adında bir çavuştu ve Hollywood Bölgesi'ndendi. Neyse ki Bosch, onu Hollywood'da çalıştığı eski günlerden tanıyordu, bu yüzden rapor verme işi daha samimi bir ortamda gerçekleşti. Bosch bunun sadece ısınma turu olduğunu anlamıştı. O gün bitmeden Randolph ve içişleri ofisiyle birer resmi görüşme yapması gerekecekti.

"FBI ajanı nerede?" diye sordu Bosch. "Rachel Walling nerede?"

"Görüşmede," dedi McDonald. "Komşu evlerden birini bunun için kullanıyoruz."

"Ya yukarıdaki evdeki kadın?"

McDonald başını salladı.

"İyi, bir şeyi yok. Kör ve tekerlekli sandalyede. Onunla da konuşuyorlar.

Anlaşıldığı kadarıyla Waits çocukken bir süre burada yaşamış. Bakıcı aile yanında.

Gerçek adı Robert Foxworth. Kadın tek başına pek dışarıya çıkamıyormuş artık, bu yüzden daha çok evinde kalıyormuş. Belediyeden gelip her gün yemek bırakıyorlarmış. Foxworth garajı kiralayarak ona maddi anlamda destek olmuş.

Cam temizleme malzemelerini burada depoluyormuş. Ve bir de eski bir minibüsü var. İçinde tekerlekli sandalye için asansör mekanizması var."

Bosch başını salladı. Janet Saxon bir zamanlar aynı çatı altında yaşadığı çocuğun garajını ne maksatla kullandığından muhtemelen habersiz.

McDonald anlatma sırasının onda olduğunu söyleyince Bosch, Waits ve Fitzpatrick arasındaki

bağlantıyı bulmalarından başladı ve ondan sonra olan bütün gelişmeleri adım adım anlattı.

Hiç soru sorulmadı. Henüz değil. Hiç kimse Görev Gücü'nü, Randolph'u, Pratt'i veya bir başkasını neden aramadığını sormadı. Hikâyesini can kulağıyla dinlediler. Bosch fazla endişeli değildi. Rachel ile kızı kurtarmışlar ve kötü adamı öldürmüşlerdi. Bu iki başarının bütün protokoller ve kurallar üzerine çıkararak mesleğini kurtaracağından emindi.

Hikâyeyi anlatması yirmi dakika sürdü. McDonald dinledikten sonra bir mola verdiklerini söyledi. Etrafındaki grup dağılırken Bosch, şefinin yanına gelmek için beklemekte olduğunu gördü. Bu görüşmenin hiç kolay olmayacağını biliyordu.

Pratt nihayet bir açıklık bulup yanına geldi. Endişeli görünüyordu.

"Eee, Harry, içeride sana neler anlattı?"

Bosch, Pratt'in başına buyruk, yetkisi olmadan hareket ettiği için onu azarlamamasına şaşırmişti. Ama şikâyet edecek değildi. Waits'ten Beachwood Kanyonu'ndaki senaryoya dair öğrendiklerini kısaca anlattı.

"Her şeyi ayarlayanın Swann olduğunu söyledi. Dediğine göre Swann aracıymış. Anlaşma teklifini O'Shea ve Olivas'tan Waits'e iletmiş. Waits, Gesto'yu öldürmemiş ama cinayeti üstlenmeyi kabul etmiş. İdam cezasından kurtulabilmesi için anlaşmada öne sürülen şart buymuş."

"Bu kadar mı?"

"Daha ne olsun?"

"Olivas ve O'Shea bunu neden yapsın?"

"Kitaptaki en eski sebep yüzünden. Para ve güç. Ve Garland ailesinde ikisinden de bol miktarda var."

"Gesto davasında şüphelendiğin kişi Anthony Garland'di, değil mi?"

Mahkemeden senin için uzaklaştırma emirleri çıkartan."

"Evet, O'Shea ve Olivas, beni aksine ikna edene kadar öyleydi."

"Elinde Waits'in söylediklerinden başka bir şey var mı?"

Bosch başını iki yana salladı.

"Fazla bir şey yok. O'Shea'nin kampanyasına T. Rex Garland'ın avukatları ve petrol şirketi aracılığıyla toplam yirmi beş bin dolarlık bağış yapıldığını öğrendim.

Ama hepsi yasalara uygun şekilde bağışlanmış. Sadece aralarında bir bağlantı olduğunu kanıtlıyor, daha ötesini değil."

"Yirmi beş bin bana az göründü."

"Öyle. Ama yirmi beş bin, sadece bildiğimiz kadarı. Biraz daha deşersek muhtemelen daha fazlası olduğunu keşfederiz."

"McDonald ve ekibine tüm bunları anlattın mı?"

"Sadece Waits'in içeride bana söylediklerini. Bağışlardan bahsetmedim.

Sadece Waits ne dediyse onu."

"Sence Maury Swann'ın peşine düşerler mi?"

Bosch cevap vermeden önce bir an düşündü.

"Mümkün değil. Aralarındaki bütün konuşmalar avukat müvekkil ilişkisinin gizliliği içindeydi. Ayrıca, hiç kimse sadece Waits gibi bir adamın lafına dayanarak böyle bir iddiada bulunmaya kalkmaz."

Pratt toprağı ayağıyla eşeledi. Söyleyecek veya soracak bir şeyi yoktu.

"Bak, şef, kusuruma bakma," dedi Bosch. "Senden gizli bu işlere bulaşmamalıydım. Ev görevi emrine itaatsizlik ettim."

Pratt elini aldırılmazca salladı.

"Sorun değil, dostum. Şansın yaver gitti. Sonunda iyi bir iş yaptın ve kötü adamı hakladın. Buna ne diyebilirim ki?"

Bosch başını minnetle salladı.

"Ayrıca, gün sayıyorum," diye devam etti Pratt. "Üç hafta sonra benim değil, bir başkasının sorunu olacaksın. Ne yapacağına o karar verir."

Bosch, Kız Rider dönse de dönmese de Kapanmamış Dosyalar Birimi'nde kalmak istiyordu. HCM'den gelecek olan yeni şef David Lambkin'in birlikte çalışmak için iyi biri olduğunu duymuştu. Olayın yankılan dinip ortalık sakinleştiğinde hâlâ Kapanmamış Dosyalar Birimi'nin bir parçası olmak istiyordu.

"Kahretsin!" diye fısıldadı Pratt.

Bosch, onun bakışlarını takip edince medyaya ait araçların ve çekim hazırlığı yapan habercilerin hemen yanına bir arabanın park ettiğini gördü. Rick O'Shea yolcu tarafındaki kapıyı açıp arabadan indi. Bosch safranın anında boğazına yükseldiğini hissetti. Savcıya doğru yürümeye yeltenmişti ki Pratt kolundan tutarak onu engelledi.

"Sakin ol, Harry."

"Ne halt etmeye buraya geldi?"

"Bu onun davası. İsterse gelebilir. Sükûnetini korusan iyi edersin. Bildiklerini ona belli etme yoksa hiçbir zaman eline geçinmeyebilirsin."

"Ne yapayım peki? Bir kenarda durup her şeyi kampanyası için reklâm malzemesi olarak kullanmasını ve kameralar önünde şov yapmasını mı seyredeyim? Yok canım. Asıl yapmam gereken gidip kameralar önünde kışına tekme basmak."

"Evet, bu çok akıllıca bir hareket olur, Harry. Çok incelikli. Duruma çok faydası olur."

Bosch, kolunu Pratt'in elinden kurtardı ama O'Shea'nin yanına gitmek yerine bir iki adım atıp sırtını bir polis aracına yasladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir nebze sakinleşene kadar başını önüne eğdi. Pratt'in haklı olduğunu biliyordu.

"Onu benden uzak tut yeter."

"Bu dediğin kolay olmayacak zira sana doğru geliyor."

Bosch başını kaldırmıştı ki O'Shea ve iki adamı yanına vardı.

"İyi misin, Dedektif Bosch?"

"Hiç daha iyi olmamıştım."

Bosch'un kolları hâlâ göğsündeydi. Ellerinin serbest kalmasını istemiyordu, kendini tutamayıp O'Shea'ye bir yumruk savurabilirdi.

"Bugün burada yaptıkların için çok teşekkürler. Genç kadını kurtardığın için teşekkürler." Gözlerini yerden ayırmayan Bosch başını sallamakla yetindi.

O'Shea yanındaki adamlara ve Bosch'un üzerine atlaması ihtimaline karşı müdahale edebilmek için yakınında duran Pratt'e döndü.

"Dedektif Bosch ile yalnız konuşabilir miyim?"

O'Shea'nin adamları hemen uzaklaştı. Pratt, Bosch başını her şeyin yolunda olduğunu belirtircesine sallayana kadar tereddütle durduktan sonra gitti. Bosch ve O'Shea baş başa kalmıştı.

"Waits'in yoksa Foxworth mü demeliydim tünelde söyledikleri bana bildirildi, dedektif."

"Güzel."

"Umarım suçları doğrulanmış bir seri katilin onu mahkûm ettirmeye çalışan adamlar hakkında söylediklerine inanmamışsındır. Özellikle de kendilerini savunabilecek konumda değillerken."

Bosch polis aracından ayrıldı ve kollarım sonunda indirdi. Elleri birer yumruk haline gelmişti.

"Dostun Olivas'tan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Ve duruşundan anladığım kadarıyla Waits'in sana söylediği iddia edilen şeylere gerçekten inanıyorsun."

"İddia edilen mi? Ne yani, bunları ben mi uydurdum?"

"Birinin uydurduğu "kesin."

Bosch, ona yaklaştı ve alçak sesle konuştu.

"Benden uzak dursan iyi edersin, O'Shea. Sana vurabilirim."

Savcı yumruk yemiş gibi bir adım geriledi.

"Yanılıyorsun, Bosch, Yalan söylüyor."

"Daha tünele girmeden önce bildiğim şeyleri doğruladı. Olivas kirli bir polisti. Raynard Waits'i Gesto'ya bağlayan kaydı cinayet dosyasına o ekledi.

Ormana gidip Waits'in bizi cesedin gömülü olduğu yere götürebilmesi için ağaçlara işaretler bıraktı. Bunları biri ona yapmasını söylediği için yaptı. Kendi başına yapabilecek türde biri değil. Bunu akıl edecek kadar zeki değil."

O'Shea, ona uzun bir süre baktı. Bosch'un neyi ima ettiği çok açıktı.

"Seni bu saçmalıklara inanmaktan vazgeçiremem, değil mi?"

Bosch, ona baktı, sonra başını çevirdi.

"Vazgeçirmek mi? Mümkün değil. Ve kampanyayı ne yönde etkileyeceği umurunda bile değil,

sayın savcı. Bunlar kesin gerçekler ve kanıtlamak için Foxworth'e veya söylediklerine ihtiyacım yok."

"O halde sanırım senden daha yüksek bir mercie başvurmalıyım."

Bosch, ona yarım adım yaklaştı. Bu kez gerçekten alanına girmişti.

"Kokuyu alıyor musun? Üzerimden yayılan kokuyu? Bu ölümün ve çürümenin kokusu. Her yerime sinmiş durumda, O'Shea. Ama en azından ben yıkayıp kurtulabiliyorum."

"Bu ne demek oluyor?"

"Sen ne anlarsan o. Daha yüksek merci kimmiş? Gösterişli ofisinde oturan T. Rex Garland'ı mı arayacaksın?"

O'Shea derin bir nefes aldı ve başını aklı karışmışçasına salladı.

"O tünelde sana ne oldu bilmiyorum ama hiç mantıklı konuşmuyorsun, dedektif."

Bosch başını salladı.

"Eh, yakında herkese çok mantıklı gelecek. Seçimden önce olacağı muhakkak."

"Beni aydınlat, Bosch. Burada gözümden kaçan nedir?"

"Hiçbir şeyi gözden kaçırdığını sanmıyorum. Her şeyin farkındasın, O'Shea.

Ve yakında herkes öğrenecek. Seni, Garland ailesini ve bu pisliğe bulaşan herkesi bir şekilde yakalayacağım. Bundan emin olabilirsin."

Bu kez O'Shea, ona doğru bir adım attı.

"Bunu benim yaptığımı, T. Rex Garland için çalıştığımı mı söylüyorsun?"

Bosch kahkahayı bastı. O'Shea gerçekten de başarılı bir aktördü.

"Çok iyisin. Hakkını vermek lazım. İyi rol yapıyorsun."

"T. Rex Garland kampanyamın yasal bir destekçisidir. Yasadışı hiçbir katkısı olmamıştır. Nasıl olur da bunu..."

"O halde neden geçen gün oğlundan bahsedip Gesto davasında adı geçen şüphelilerden biri olduğunu söylediğimde adamın kampanyanın yasal bir destekleyicisi olduğunu belirtmedin?"

"Çünkü durumu gereksiz yere karıştıracaktı. Her iki Garland ile de ne görüştüm ne konuştum. T. Rex kampanyama bağış yaptı. Ne olmuş? Adam her seçim döneminde para saçıyor zaten. O an bunu belirtmem şüpheni çekmekten başka bir işe yaramazdı. Bunu istemedim. Ama görüyorum ki zaten aynı sonuca ulaştıydın."

"Yalan söylüyorsun. Sen..."

"Aklını başına topla, Bosch, Arada bağlantı yok."

"O halde söyleyecek bir şeyimiz de yok."

"Evet var. Benim bir söyleyeceğim var. Elinden geleni ardına koyma, bakalım sonunda gülen taraf kim olacak?"

Dönüp adamlarına havlarcasına emirler yağdırarak yürümeye başladı. Güvenli hattı olan bir telefon istedi. Bosch ilk görüşmeyi kiminle yapacağını merak etti. T. Rex Garland ile mi, yoksa polis

şefiyle mi?

Bosch ani bir karar verdi. Keisha Russell'ı arayıp haberi yazmasını, Garland'ın O'Shea'nin kampanyasına yaptığı bağışları araştırmakta serbest olduğunu söyleyecekti. Elini cebine attı ve telefonunun hâlâ garajda bir yerde olduğunu hatırladı. O tarafa doğru yürüdü ve artık beyaz minibüsün gerisindeki kapısı tamamen açık olan garajın önüne çekilmiş sarı şeritler önünde durdu.

Cal Cafarelli garajın içindeydi ve suç mahallinin adli analizi için talimatlar veriyordu. Boynundan bir maske sarkıyordu. Kadının suratındaki ifadeyi gören Bosch tünelin sonundaki odayı görmüş olduğunu anladı. Ve bir daha asla o andan önce olduğu kadın olamayacaktı. Bosch, ona el salladı.

"Nasıl gidiyor, Cal?"

"Öyle bir şey gördükten sonra ne kadar olabilirse o kadar iyi gidiyor."

"Evet, biliyorum."

"Gece geç saatlere kadar burada olacağız. Senin için ne yapabilirim, Harry?"

"Buralarda bir cep telefonu buldunuz mu? Olaylar başladığı sırada telefonumu kaybettim."

Kadın minibüsün arka tekerleğinin dibini işaret etti.

"Şu mu?"

Bosch bakınca telefonunun beton zemin üzerinde durduğunu gördü. Kırmızı mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Birinin telefonunun etrafını tebeşirle işaretlemiş olduğunu gördü. Bu hiç iyi değildi. Bosch telefonunun kanıt olarak kayda geçmesini istemiyordu. Öyle olursa asla geri alamayabilirdi.

"Alabilir miyim? Kullanmam gerek."

"Üzgünüm, Harry. Daha olmaz. Buranın fotoğrafları çekilmedi. Tünelin ucundan başladık, oradan geriye doğru geliyoruz. Biraz zaman alabilir."

"Peki ya şimdi alsam, burada kul ansam ve fotoğraflar çekilirken tekrar yerine koysak? Görünüşe bakılırsa bekleyen mesajlarım var."

"Haydi, ama Harry."

Yaptığı teklifin dört ayrı kuralın ihlal edilmesi anlamına geldiğini biliyordu.

"Pekâlâ, geri alabileceğim zaman söyle. Umarım şarj bitmeden önce alabilirim."

"Tamam, Harry."

Garajdan yola doğru döndüğünde Rachel Walling'in olay yerini çevreleyen sarı polis şeridine yaklaşmakta olduğunu gördü. Bir federal araç ve güneş gözlüklü, takım elbiseli bir adam onu beklemekteydi. Belli ki Rachel'ı götürmeye gelmişti.

Bosch, ona seslenerek şeritlere doğru yürüdü. Rachel, onu duyunca durup bekledi.

"Harry," dedi. "iyi misin?"

"Şimdi iyiyim. Sen nasılsın, Rachel?"

"İyiyim. Ne oldu?"

İslak giysilerine bakarak sormuştu.

"Üzerime hortumla su tutmak zorunda kaldım. Epey kötüydü. İki saatlik bir duşta ihtiyacım var. Gidiyor musun?"

"Evet. Şimdilik benimle işleri bitmiş."

Bosch başıyla Rachel'in gerisindeki güneş gözlüklü adamı işaret etti.

"Başın dertte mi?" diye sordu yavaşça.

"Henüz bilmiyorum. Sorun çıkacağını sanmam. Kötü adamı hakladın ve kızı kurtardın. Bundan nasıl kötü bir sonu çıkabilir?"

"Kötü adamı *hakladık* ve kızı *kurtardık*," diye düzeltti Bosch. "Ama her kurumda ve bürokraside güzel bir işi boka çevirebilecek insanlar var."

Rachel, ona baktı ve başını salladı.

"Biliyorum," dedi,

Bakışları Bosch'u dondurdu, farklı olduklarını hissedebiliyordu.

"Bana kızgın mısın, Rachel?"

"Kızgın mı? Hayır."

"Nedir o halde?"

"Hiç. Gitmem gerek."

"Beni arayacak mısın?"

"Arayabildiğimde. Hoşça kal, Harry."

Bekleyen arabaya doğru iki adım atmıştı ki durup ona döndü.

"Arabanın yanında konuştuğun kişi O'Shea'ydi, değil mi?"

"Evet."

"Dikkatli ol, Harry. Duygularının seni bugün olduğu gibi yönetmesine izin verirsen O'Shea, sana pek çok acı yaşatabilir."

Bosch hafifçe gülümsedi.

"Acı hakkında ne derler, biliyorsun, değil mi?"

"Hayır. Neymiş?"

"Acı, bedeni terk eden zayıflıktır."

Rachel başını iki yana salladı.

"Saçmalığın daniskası. Mecbur kalmadıkça doğruluğunu sınama. Hoşça kal, Harry."

"Görüşürüz, Rachel."

Güneş gözlüklü adamın arabaya binişini izledi. Rachel da yolcu koltuğuna geçmişti. Birkaç saniye sonra yola çıkmışlardı. Bosch, Rachel'ın ona bakışında bir şeylerin değiştiğini hissetmişti. Garajda ve tünelde sergilediği davranışlar, Rachel'ın onun hakkındaki fikirlerinin değişmesine yol açmıştı. Bosch bunu kabullendi. Muhtemelen onu bir daha göremeyecekti. Rick O'Shea'yi sorumlu tutabileceği

bir Şey daha çıkmıştı.

Randolph ve Osani'nin onu beklemekte olduğu suç mahalline döndü.

Randolph cep telefonunu kapatıyordu.

"Yine karŐılaŐtıĐ," dedi Bosch.

"Tarih tekerrür ediyor gibi oldu, değil mi?" diye sordu Randolph.

"Onun gibi bir Şey."

"Seni Parker Merkezi'ne götürüp daha resmi bir görüşme yapmamız gerek, dedektif."

Bosch başını salladı. Olacakları biliyordu. Bu kez ormanda ağaçlara ateş etmekten fazlası söz konusuydu. Bu kez birini öldürmüştü, o yüzden farklıydı. Her bir ayrıntıya hâkim olmak durumundaydılar.

"Hazırım, gidelim," dedi.

Bosch, SÇKP'nin Parker Merkezi'ndeki görüşme odasındaki sandalyede oturuyordu. Randolph bodrum katındaki soyunma odalarının duş bölümünü kullanmasına izin vermişti. Bosch duş alıp üzerine sinen pislik ve kokudan arandıktan sonra dolabında beklenmedik bir durum karşısında ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü kot pantolon ve siyah West Coast Choppers süveterini giymişti. Soyunma odasından çıkarken takım elbisesini çöpe atmıştı.

Masanın üzerindeki kayıt cihazı çalışıyordu. Osani iki ayrı kâğıttan ona anayasal haklarını ve polis memuru olarak sahip olduğu hakları okudu. Bu çifte koruma işlemi bireyin ve polis memurunun hükümetin haksız saldırısına karşı güvenliğini sağlamak üzere tasarlanmıştı, ama Bosch, işler o noktaya gelirse bu kâğıtların onu içinde bulunduğu küçük odada hiçbir şekilde koruyamayacağını biliyordu. Başının çaresine bakmak zorundaydı. Haklarını anladığını ve görüşmeyi kabul ettiğini belirtti.

Randolph bu noktada ipleri eline aldı. Bosch, onun talebi üzerine Fitzpatrick davasından saklanan kanıtların incelenmesi sırasında yaptıkları keşiften başlayıp Raynard Waits olarak bilinen Robert Foxworth'un iki kurşunla göğsünden vuruluşuyla son bulan gelişmeleri bütün ayrıntılarıyla anlattı. Randolph, Bosch hikâyeyi anlatırken çok az soru sordu. Anlatmayı bitirmesinden sonra garajda ve tünelde yaptıklarına dair birçok ayrıntılı soru yöneltti. Bosch'a FBI ajanı Rachel Walling'in tedbirli olmalarına dair uyarılarını niçin dikkate almadığını birkaç kez sordu.

Bosch bu sorudan Rachel'in SÇKP ile konuştuğunu ve hakkında pek de olumlu yorumlarda bulunmadığını anladı. Bu onu büyük hayal kırıklığına uğrattı, ama Rachel'a yönelik düşünce ve duygularını görüşmeden uzaklaştırmaya gayret etti. Ona gün sonunda Randolph, Rachel veya bir başkası hareketleri ve tercihleri hakkında ne düşünürse düşünsün oradan başı dik ve temiz bir şekilde ayrılmasını sağlayacağına inandığı cümleyi tekrarladı.

"Ölüm kalım meselesiydi. Bir kadının hayatı söz konusuydu ve üzerime ateş açılmıştı. Desteği veya başka birini bekleme lüksüm olmadığını düşündüm. Yapmam gerekeni yaptım. Olabildiğince temkinli davrandım ve ölümcül müdahaleyi ancak mecbur kaldığımda yaptım."

Randolph bir sonraki aşamaya geçti ve Robert Foxworth'un vurulmasına dair pek çok soru sordu. Bosch'a, Foxworth'un Gesto davasının çözümlendiğine inanmasına yol açan itirafının sahte olduğunu belirtmesinin ardından neler hissettiğini sordu. Tünelin sonundaki odada Foxworth'un kurbanlarından geri kalanları gördüğünde aklından neler geçtiğini sordu. Tetiği çekip tüm o kadınları kirletip öldüren katili öldürdüğü an neler hissettiğini bilmek istedi.

Bosch her soruya sabırla cevap verdi, ama sonunda sabrı taşıtı. Bu görüşmede yanlış olan bir şey vardı. Neredeyse Randolph'un bir senaryoya göre hareket etmekte olduğunu düşünecekti.

"Burada neler oluyor?" diye sordu. "Burada oturmuş her şeyi size anlatıyorum. Sizin bana söylemediğiniz nedir?"

Randolph, Osani'ye baktı, sonra tekrar Bosch'a döndü. Kollarını masaya dayayarak öne eğildi.

Sol elindeki altın halkayı çevirmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Bosch bunu geçen sefer de fark etmişti. Bir Güney California Üniversitesi yüzüğü olduğunu biliyordu. Aman ne önemli. Teşkilatın idare sınıfından pek çok kişi o üniversitede gece eğitimi almıştı.

Randolph, Osani'ye tekrar baktıktan sonra kaydı durdurmak için teybe uzandı ama parmakları bastırmadan tuşun üzerinde kaldı.

"Bize birkaç şişe su getirebilir misiniz, Dedektif Osani? Bu kadar konuşmadan sonra boğazım kurudu. Muhtemelen Dedektif Bosch da benimle aynı fikirdedir. Siz dönene dek ara vereceğiz."

Osani yerinden kalkıp odadan ayrılırken Randolph da kaydı durdurdu. Kapı kapanana kadar konuşmadı.

"Sorun şu, Dedektif Bosch tünelde olanlara dair elimizde sadece senin ifaden var. Kız o sırada kendinde değilmiş. İçeride sadece Foxworth ve sen vardın ve o da tünelden sağ çıkmadı."

"Evet, öyle. Sözümün kabul edilemeyeceğini mi söylüyorsunuz?"

"Olayları anlatımının kesinlikle kabul edilebilir olduğunu söylüyorum. Ama adli ekipler senin ifadenle çelişen bir yorumla gelebilir. Görüyorsun ya? işler göz açıp kapayana kadar karışabilir. Yorumu ve yanlış yorumlanmaya müsait meseleler olabilir. Hem kamusal hem politik açıdan." Bosch başını iki yana salladı. Olan biteni anlayamıyordu.

"Ne olmuş?" dedi. "Halkın veya politikacıların ne düşündüğü beni ilgilendirmiyor. Waits tünelde kuzu gibi durmuyordu. Ya öl ya öldür anydı ve ben de yapmam gerekeni yaptım."

"Ama bu anlattıklarını doğrulayacak bir görgü tanığı yok."

"Ya Ajan Walling?"

"O tünele girmemiş. Seni de girmemen için uyarmış."

"Girmemiş olsaydım şu an hayatta olmayacak genç bir kadın olduğunun farkındasınız, değil mi? Burada neler dönüyor, teğmen?"

Randolph yine yüzüğüyle oynamaya başladı. Görevinin getirdiği mecburiyetlerden pek hoşlanmamış gibi görünüyordu.

"Bugünlük bu kadar yeter sanırım. Kısa zamanda çok şey yaşadın. Adli ekibin yorumu gelene kadar birkaç günlüğüne davayı açık tutacağız. Ev görevine devam edeceksin. Her şeyi yoluna koyduktan sonra ifadeni okuyup imzalaman için seni çağıracağız."

"Neler döndüğünü sordum, teğmen."

"Ben de söyledim."

"Yeterince anlatmadınız."

Randolph elini yüzüğünden çekti. Bu hareket, birazdan söyleyeceklerinin önemini daha da vurguluyordu.

"Rehineyi kurtarıp davaya bir çözüm getirdin. Bu çok iyi. Ama hareketlerin sorumsuzcaydı ve şansın yaver gitti. Senin hikâyene inanırsak, senin ve başkalarının hayatını tehdit eden birini

vurduğunu görüyoruz. Bununla birlikte gerçekler ve adli araştırma sonuçları olaya başka bir yorum getirebilir, mesela vurduğun adamın teslim olmaya çalıştığı sonucuna ulaşabilirler. Bu yüzden davayı aceleye getirmeden enine boyuna inceleyeceğiz. Birkaç güne kadar sonuçlandırır ve sana bildiririz." Bosch, ona dikkatle baktı. Randolph'un sözleri o kadar da gizli olmayan bir mesaj içermekteydi.

"Bu Olivas'la ilgili, değil mi? Cenaze töreni yarın, polis şefi orada olacak ve siz de Olivas'ın görev başında öldürülmüş bir kahraman olarak gömülmesini istiyorsunuz."

Randolph yine yüzüğüyle oynamaya başladı.

"Hayır, Dedektif Bosch yanılıyorsun. Olivas kirlî bir polisse kimse onun itibarı uğruna kılını kıpırdatmayacaktır."

Bosch başını salladı. Anlamıştı.

"O zaman O'Shea'yle ilgili. Daha yüksek bir makama başvurdu demek.

Yapacağını söylemişti. O makam da sizinle temas kurmuş olmalı."

Randolph arkasına yaslandı ve verilebilecek uygun bir cevap ararmış gibi tavana baktı.

"Toplum içinde olduğu kadar bu teşkilatta da O'Shea'nin çok iyi bir bölge savcısı olacağına inanan çok insan var," dedi. "Aynı zamanda O'Shea'nin LAPT'nin dostu olmasında büyük fayda görüyorlar."

Bosch gözlerini kapatıp başını yavaşça iki yana salladı. Duyduklarına inanamıyordu. Randolph devam etti.

"Rakibi Gabriel Williams polis teşkilatı aleyhtarî bir kampanya yürütüyor. Onun seçilmesi LAPT için hiç iyi olmayabilir."

Bosch gözlerini açıp Randolph'a dikti.

"Bunu gerçekten yapacak mısınız?" diye sordu. "Teşkilata faydası olabileceğini düşündüğünüz için adamın yaptıklarına göz mü yumacaksınız?" Randolph başını hüzünlü bir ifadeyle iki yana salladı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, dedektif. Ben sadece politik bir gözlem yaptım.

Ama şunu biliyorum. Bahsettiğin komploya dair ne gerçek ne de hayali bir delil var.

Robert Foxworth'un avukatının iddia ettiğın görüşmenin gerçekleştiğini inkâr etmeyeceğini sanıyorsan çok safsın demektir. Saf olma. Akıllı ol. Kendine sakla."

Bosch kendini toparlamak için bir süre sessiz kaldı.

"Bu müdahale nereden geldi?"

"Anlamadım?"

"O'Shea ne kadar yükseğe ulaştı? Doğrudan size gelmiş olamaz. Mutlaka daha yüksek bir yere başvurmuştur. İşimi bitirmenizi size kim söyledi?"

Randolph ellerini iki yana açarak başını olumsuz anlamda salladı.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum, dedektif."

"Elbette anlamıyorsunuzdur."

Bosch ayağa kalktı.

"O halde sanırım size söylendiği şekilde yazacaksınız ve imzalayıp imzalamamak bana kalacak. Bu kadar basit."

Randolph başını salladı, ama hiçbir şey söylemedi. Bosch eğilip her iki elini de masaya koydu ve yüzünü onunkeye yaklaştırdı.

"Memur Doolan'ın cenaze törenine gidiyorsunuz, değil mi, teğmen? Olivas'ı gömmelerinden hemen sonra. Onu hatırlarsınız, Waits'in suratının ortasından vurduğu memur? Belki cenaze törenine gidip yakınlarına seçimlerin yapılması gerektiğini ve kurşunu sıkın adamın teşkilatın bir dostu olduğunu ve dolayısıyla yaptığının yanına kalacağını açıklayabilirsiniz." Randolph gözlerini masanın karşısındaki duvardan ayırmamıştı. Tek kelime etmedi. Bosch doğrulup kapıya yöneldi ve açarak hemen gerisinde durmakta olan Osani'yi şaşırttı. Elinde su şişesi falan yoktu. Bosch, onu iterek yanından geçti ve takım odasından çıktı.

Asansörlere vardığında yukarı düğmesine bastı. Asansörün önünde beklerken volta attı ve fikirlerini altıncı katta da ifade edip etmemeyi düşündü. Şefin odasına dalıp ona burnunun dibinde, ismi altında nelerin dönmekte olduğunu bilip bilmediğini soruşunu zihninde canlandırdı.

Ama asansöre girdiğinde fikrini değiştirerek 5'e bastı. Teşkilattaki Bizans oyunlarıyla bürokratik ve politik manevraların boyunu aştığının farkındaydı. Dikkat etmezse kendini tüm şikâyetlerini sorunun asıl kaynağı olan kişiye anlatır halde bulabilirdi.

Gittiğinde Kapanmamış Dosyalar Birimi terk edilmiş gibiydi. Saat dördü biraz geçiyordu ve dedektiflerin çoğu yedidört arası çalışıyor, böylece iş çıkışı trafiğine yakalanmadan evine dönebiliyordu. Acil bir durum olmadığı sürece tam dörtte paydos ederlerdi. On beş dakikalık bir gecikme bile otoyolda saatler harcamalarına sebep olabilirdi. Geride kalan tek kişi Abel Pratt'ti zira yönetici konumunda olduğu için mesaisi saat sekizde başlayıp beşte bitiyordu. Şirket kuralları. Bosch, Pratt'in ofisinin açık kapısı önünden geçerken el salladı ve masasına yöneldi.

Günün olayları ve teşkilat içinden gelen müdahalenin ağırlığıyla bitkin düşmüş bir halde kendini sandalyesine bıraktı. Bakışları masasının üzerine yönelince gelen telefonların not alındığı birçok pembe kâğıtla kaplı olduğunu gördü. Mesajlara göz gezdirmeye başladı. Çoğu, başka bölgelerde ve birimlerde çalışan meslektaşlarındandı. Bosch tebrik etmek için aradıklarını tahmin etti. Biri ne zaman bir suçlunun işini temiz bir şekilde bilirse telefonlar çalmaya başladılar.

Keisha Russell'ın da dâhil olduğu birçok gazeteci aramıştı. Bosch, kadına borçlu olduğunu biliyordu ama bu görüşme eve dönene kadar bekleyebilirdi, Irene Gesto'dan da bir mesaj vardı. Bosch soruşturmada herhangi bir gelişme olup olmadığını sormak için aradıklarını tahmin etti. Önceki akşam onları arayıp kızlarının cesedinin bulunduğunu ve kimliğinin tespit edildiğini söylemişti. Bu mesajı cebine koydu. Ev görevinde olsa bile onları arayacaktı. Otopsi de tamamlandığına göre ceset artık bırakılabilir ve onlar da on üç yıl sonra bile olsa kızlarını eve götürebilirlerdi. Onlara kızlarının katilinin adalete teslim edildiğini söyleyememişti, ama hiç olmazsa kızlarını eve götürmelerine yardım edebilmişti.

Jerry Edgar'dan da bir mesaj vardı. Bosch, bunu görünce eski ortağının Echo Park'taki silahlı

çatışma başlamadan hemen önce cep telefonundan aradığını hatırladı. Telefona kim cevap verdiyse mesajı yazdıktan sonra altına *çok önemliymiş*, diye not düşmüş ve altını çizmişti. Bosch saati kontrol etti ve bu görüşmenin de çatışmadan önce yapıldığını gürdü. Edgar, onu kötü adamı hakladığı için tebrik etme niyetiyle aramamıştı. Bosch'un kuzeniyle tanıştığını duymuş ve bu konuda iki çift laf etmek istemiş olabilirdi. O an canı böyle bir konuşmayı hiç istemiyordu.

Diğer mesajlar önemli değildi, bütün pembe kâğıtları toplayıp masanın çekmecesine doldurdu. Yapacak başka iş kalmayınca masasının üzerindeki dosyalarla evrakları düzeltmeye başladı. Adli soruşturma ekibini arayıp telefonuyla arabasını Echo Park suç mahallinden alıp alamayacağını sormayı düşündü.

"Az önce haber geldi."

Bosch başını kaldırıp baktı. Pratt ofisinin kapısında duruyordu. Üzerinde gömleği vardı, kravatını gevşetmişti.

"Ne haberi?"

"SÇKP'den. Ev görevin henüz bitmemiş, Harry. Seni eve göndermek zorundayım."

Bosch masasına baktı.

"Şaşırmadım. Gidiyorum."

Bosch'un ses tonunu yorumlamaya çalışan Pratt duraksadı.

"Her şey yolunda mı, Harry?" diye sordu dikkatle.

"Hayır, her şey yolunda değil. Tepeden müdahale geldi, müdahale geldiğinde hiçbir zaman yolunda olmaz. Mümkün değil."

"Ne demek istiyorsun? Olivas ve O'Shea'yi örtbas mı edecekler?"

Bosch başını kaldırıp ona baktı.

"Bu konuyu seninle konuşsam daha iyi, patron. Seni de zor duruma sokabilir. Zarar görmemi istemem."

"Demek o kadar ciddiler?"

Bosch tereddüt etti ama sonra cevap verdi.

"Evet, çok ciddiler. Oyunu kurallarına göre oynamazsam beni ezmeye kararlılar."

Bunu söyledikten sonra sustu. Şefiyle bu konuşmayı yapmak istemiyordu.

Pratt'in pozisyonunda sadakat aşağı yönlü olduğu kadar yukarı yönlüydü de.

Emekliliğine sadece birkaç hafta kalmış olmasının bir önemi yoktu. Pratt son düdük çalana kadar sahada kalmak zorundaydı.

"Cep telefonum suç mahallinde kaldı," dedi telefona uzanarak. "Sadece bir yeri aramak için geldim, ondan sonra gideceğim."

"Ben de telefonunu merak ediyordum," dedi Pratt. "Seni arayıp ulaşamayanlar oldu."

"Adli ekip olay yerinden almama izin vermedi. Ne telefonumu ne de arabamı. Ne istiyorlarmış?"

"Galiba Nat'in yerinde sana bir içki ısmarlamak istiyorlardı. Hâlâ oraya gitme niyetinde olabilirler."

Nat'in yeri Hollywood Bulvarı'ndaydı. Polis mekânı değildi ama hatırı sayılır sayıda polisin, görev başında olmadığı akşamlarda uğrak yeri idi. Öyle ki, müzik kutusundaki "I Fought the Law"*şarkısının sert The Clash versiyonu yirmi yıldır değiştirilmemişti. Bosch oraya gittiği takdirde Robert Foxworth, namı diğer Raynard Waits'in yakın zamanda saf dışı edilmesi şerefine şarkının defalarca çalınacağını biliyordu. *Kanunla savaştım ama kanun galip geldi...*

Bosch şarkının koro halinde söylenişini neredeyse duyar gibi olmuştu.

"Gidecek misin?" diye sordu Pratt'e.

"Belki sonra. Önce yapılacak bir işim var."

Bosch başını salladı.

"Pek canım istemiyor. Sanırım pas geçeceğim."

"Keyfine bak. Anlayış göstereceklerdir."

Pratt kapının eşiğinden ayrılmayınca Bosch ahizeyi kaldırdı. Sırf bir yeri aramak istediğine dair yalanını destekleyebilmek için Jerry Edgar'ın numarasını tuşladı. Ama Pratt hâlâ olduğu yerden ayrılmamıştı. Kolunu kapının çerçevesine dayamış, boş takım odasına bakıyordu. Bosch'u oradan çıkarma konusunda oldukça ciddiymiş anlaşılan. Belki Teğmen Randolph'un da üzerinde bir yerden talimat almıştı.

Edgar telefona cevap verdi.

"Ben Bosch, beni aramışsın?"

"Evet, dostum, aradım."

"Biraz meşguldüm."

"Biliyorum. Duydum. İyi iş çıkarmışsın, ortak. İyisin ya?"

"Evet, iyiyim. Ne için aramıştın?"

"Bilmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey vardı. Hâlâ bir önemi var mı bilmiyorum ama."

"Nedir?" diye sabırsızca sordu Bosch, "SEB'den kuzenim Jason aradı. Bugün onunla görüştüğünüzü söyledi."

"Evet, iyi biri. Çok yardımcı oldu."

"Eh, öyledir ama sana nasıl davrandığını kontrol etmek için aramadım. Bilmek isteyebileceğin bir şey olduğunu söylemek için beni aradı. Ona bir kartvizit veya numara bırakmamışsın. Yanındaki FBI ajanıyla birlikte oradan ayrılmanızdan beş dakika sonra bir başka polis gelip onu görmek istemiş. Lobideki görevliye polislere yardım edenin kim olduğunu sormuş."

Bosch masasına doğru eğildi. Edgar'ın söyleyecekleri aniden çok ilgisini çekmişti.

"Adam Jason'a rozetini göstermiş ve senin soruşturmanı takip ettiğini söyleyerek FBI ajanıyla ondan ne istediğinizi öğrenmek istemiş. Kuzenim onu sizi çıkardığı kata götürerek baktığınız pencerenin önüne götürmüş. Tam oradan bakarlarken FBI ajanı kadınla sen Echo Park'taki evin önüne

gelmişsiniz. Garaja girişinizi izlemişler."

"Sonra ne olmuş?"

"Adam koşarak ayrılmış. Asansöre binip aşağı inmiş."

"Kuzenin adamın adını öğrenmiş mi?"

"Evet, adam isminin Dedektif Smith olduğunu söylemiş. Kimliğini gösterirken isminin olduğu yeri parmaklarıyla gizlemiş."

Dedektiflerin isimlerinin bilinmesini istemediğinde başvurduğu eski bir numaraydı. Zamanında Bosch da bu numarayı kullanmıştı.

"Peki, tarif edebiliyor mu?"

"Evet, anlattı. Bir seksen boylarında, doksan kilo civarı, beyaz bir erkekmiş.

Gümüş rengi kısa saçları varmış. Ellilerinin ortalarındaymış. Üzerinde lacivert bir takım, beyaz gömlek ve çizgili bir kravat varmış. Yakasında da Amerikan bayrağı rozeti."

Bu tarif, şehir merkezinde bulunan yaklaşık elli bin erkeğe uyuyordu. Ve Bosch o an onlardan birine bakmaktaydı. Abel Pratt hâlâ ofisinin kapısında duruyordu.

Kaşlarını sorarcasına kaldırmış, Bosch'a bakıyordu. Takımının ceketi üzerinde değildi, Bosch kapısının arkasındaki askıya asmış olduğunu görebiliyordu.

Yakasında bir Amerikan bayrağı rozeti vardı.

Başını yine masasına çevirdi.

"Saat kaç kadar çalışıyor?" diye sordu yavaşça.

"Sanırım normalde beşe kadar orada. Ama insanlar hâlâ gitmemiş, Echo Park'taki manzarayı izliyorlar."

"Anlattığın için sağ ol. Seni daha sonra ararım."

Bosch, Edgar'ın başka bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapadı.

Başını kaldırdığında Pratt'in hâlâ ona bakmakta olduğunu gördü.

"Neydi?" diye sordu.

"Matarese davasıyla ilgili bir şey. Bu hafta gönderdiğimiz dava. Görünüşe bakılırsa bir görgü tanığımız var. Mahkemede işe yarayacaktır."

Bosch olabildiğince sıradan bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı. Ayağa kalkıp patronuna baktı.

"Ama merak etme. Ev görevim bitene kadar bekleyecek."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

Bosch, Pratt'e doğru yürüdü. Çok yaklaşıp kişisel alanına girdi ve Pratt'in ofisine doğru gerileyip masasına yönelmesine sağladı. Amacı da buydu zaten. Veda edip iyi hafta sonları diledi. Sonra takım odasının kapısına doğru yürüdü.

Kapanmamış Dosyalar Birimi'nin sekiz dedektifine ve bir şefine tahsis edilmiş üç araç vardı. Araçlardan ilk gelen kullanır mantığıyla faydalanılıyordu ve anahtarlar hep takım odasının kapısının yanındaki çengellere asılı dururdu. Anahtarı alan dedektif hemen altta asılı olan beyaz panoya ismini ve tahmini dönüş saatini yazardı. Bosch kapıyı anahtarların Pratt'in ofisinden görülmesini engelleyecek şekilde açtı.

Çengellerde iki set anahtar asılıydı. Bosch birini alıp çıktı.

Birkaç dakika sonra Parker Merkezi'nin arkasındaki garajdan çıkıp SEB binasına doğru yola çıkmıştı bile. İş çıkışı trafiği henüz başlamadığı için yollar tenha sayılırdı.

Yedi sokağı çabucak geçti. Arabayı binanın önündeki park yasağı olan alana bırakıp aceleyle indi. Saatini kontrol ederek ön kapıya yaklaştı. Saat beşe yirmi vardı.

Üniformalı bir güvenlik görevlisi kapıdan geçerek ona yaklaştı.

"Oraya park edemez..."

"Biliyorum."

Bosch rozetini göstererek adamın belindeki telsize işaret etti.

"Onunla Jason Edgar'a ulaşabilir misiniz?"

"Edgar mı? Evet. Ne..."

"Ona Dedektif Bosch'un ön tarafta beklemekte olduğunu söyleyin lütfen. Onu en kısa sürede görmem gerek. Hemen bağlantı kurabilir misiniz?"

Dönüp arabaya yöneldi ve binerek beklemeye başladı. Jason Edgar beş dakika sonra cam kapılardan çıktı. Arabanın yanına gelerek yolcu kapısını açtı, ama içeri girmedi.

"Ne oldu, Harry?"

"Mesajımı aldım. Binsene."

Edgar arabaya gönülsüzce bindi. O kapısını kapatırken Bosch kaldırımından ayrıldı.

"Bir dakika. Nereye gidiyoruz? Buradan öylece ayrılamam."

"Sadece birkaç dakika sürer."

"Nereye gidiyoruz?"

"Parker Merkezi'ne. Arabadan inmeyeceğiz bile."

"Haber vermem gerek."

Edgar kemerinden küçük bir telsiz çıkardı. SEB güvenlik merkezini aradı ve polisle ilgili bir

mesele yüzünden yarım saatliğine binada olmayacağını bildirdi.

Onay alınca telsizi tekrar beline koydu.

"Önce bana sormalıydın," dedi Bosch'a. "Kuzenim önce harekete geçip sonra izin almak gibi bir huyun olduğunu söylemişti."

"Öyle mi dedi?"

"Evet. Parker Merkezi'nde ne yapacağız?"

"Bugün ben gittikten sonra seninle konuşan polisi teşhis edeceksin."

Trafik kötüleşmişti bile. Dokuzdan beşe çalışan pek çok kişi eve dönüş yoluna erken çıkmıştı. Cuma akşamları trafik iyice yoğun oluyordu. Bosch beşe on kala arabayı garaja soktu ve geç kalmadıklarını umdu. İlk sırada boş bir yer bulmuştu.

Garajın üzeri açıktı, Parker Merkezi'yle garaj arasında kalan San Pedro Caddesi'ni rahatlıkla görebiliyorlardı.

"Cep telefonun var mı?" diye sordu Bosch.

"Evet."

Bosch, ona Parker Merkezi'nin genel numarasını verdi ve Kapanmamış Dosyalar Birimi'ni istemesini söyledi. Genel numaradan aktarılan görüşmelerde arayan numara görünmüyordu. Edgar'ın ismi ve numarası gizli kalacaktı.

"Sadece cevap veren olup olmayacağına bakacağım," dedi Bosch. "Telefonu açan olursa Rick Jackson'ı iste. Orada olmadığını söylediklerinde mesaj bırakma."

Cep telefonunu arayacağını söyleyip kapat."

Telefona cevap verildi ve Edgar, Bosch'un söylediklerini yaptı. Bittiğinde telefonu kapatıp Bosch'a baktı.

"Pratt adında biri cevap verdi."

"Güzel, demek hâlâ orada."

"Yani?"

"Ayrılmadığından emin olmak istedim. Saat beşte çıkar. Çıktığında da caddenin karşısına geçecektir. Soruşturmayı takip ettiğini söyleyenin o olup olmadığını merak ediyorum."

"İçişlerinden mi?"

"Hayır, patronum."

Bosch görülme riskine karşı güneşliği indirdi. Pratt'in karşıya geçeceği yaya geçidinden otuz metre uzaktaydılar, ama ne yöne gideceğini bilmiyordu. Birim şefi olduğu için polis garajına şahsi aracını park etme hakkına sahipti ve bu park yerleri çoğunlukla ikinci kattaydı. İki bölüm merdiven ve bir de rampa vardı. Pratt rampadan çıkmayı tercih ederse tam Bosch'un önünden geçecekti.

Edgar, Echo Park'taki çatışmayla ilgili sorular sordu ve Bosch kısa cümlelerle cevapladı. Aslında o günün olaylarından bahsetmek istemiyordu, ama adamı işinin başından zorla almıştı, hiç olmazsa sorularına cevap verebilirdi. Nezaket icabı konuşmaya devam etti. Nihayet, Pratt saat 17.01

'de Parker Merkezi'nin arka kapısından çıkıp mahkûmların alındığı kapının önünden geçerek rampayı indi. Sarı Pedro'nun diğer yakasına geçerken yanında evlerine gitmekte olan dört birim şefi daha vardı.

"Tamam," dedi Bosch, Edgar'ın sorusunu bölerek. "Karşıdan karşıya geçen şu adamları görüyor musun? Bugün SEB'ye gelen hangisi?"

Edgar caddenin karşısına geçmekte olan grubu inceledi. Grubun gerisinde, yanındakiyle konuşmakta olan Pratt açık ve net bir şekilde görülüyordu.

"Evet, arkadaki adam," dedi Edgar tereddütsüzce. "Güneş gözlüğü olan adam."

Bosch başını çevirip baktı. Pratt, Ray-Ban gözlüklerini takmıştı. Göğsünde yoğun bir basınç hissetti, göğsü yanıyor gibiydi. Pratt'in caddenin karşısına geçip onların bulunduğu yönün aksine dönüşünü izledi. Merdiveni tercih etmişti.

"Şimdi ne olacak? Onu takip edecek misin?"

Bosch, Pratt'in mesaiden sonra yapılacak bir işi olduğunu söylediğini hatırladı.

"İsterdim ama yapamam. Seni SEB'ye geri götürmeliyim."

"Önemi yok, dostum. Yürüyerek dönerim. Bu trafikte muhtemelen daha çabuk gitmiş olurum."

Edgar kapısını açtı ve inmek üzere döndü. Sonra durup Bosch'a baktı.

"Neler olduğunu bilmiyorum, ama iyi şanslar, Harry. Umarım aradığını bulursun."

"Teşekkürler, Jason. Tekrar görüşürüz umarım."

Edgar indikten sonra Bosch geri vitese takarak arabayı garajdan çıkardı. San Pedro'dan Temple'a geçti çünkü Pratt'in otoyola çıkmak için oradan geçeceğini düşünüyordu. Eve gidiyor olsun olmasın büyük ihtimalle otoyola çıkacaktı.

Bosch, Temple'ı geçerek park etmenin yasak olduğu kırmızı alanda kaldırıma yanaştı. Bulunduğu yerden polis garajının çıkışını net bir şekilde görebiliyordu.

İki dakika sonra gümüş rengi bir cip garajdan çıkarak Temple'a yöneldi. Eski tarz kutumsu bir tasarımı olan bir Jeep Commander'dı. Bosch direksiyonun gerisindekinin Pratt olduğunu gördü. Pratt'in aracının renginin ve büyüklüğünün önceki gece evinin orada gördüğü esrarengiz cip ile aynı olduğu hemen dikkatini çekti.

Commander Temple'a yaklaşırken Bosch koltuğuna iyice gömüldü. Aracın bir dönüş yaptığını duydu ve hemen tekrar dikildi. Pratt trafik lambalarının önündeydi.

Bosch izlerken sağa döndü. Bosch dönüşünü tamamlamasını bekledikten sonra takibe başladı. Pratt 101. Karayolu'nun kuzeye giden kalabalık şeritlerinden birine girdi ve sürünen iş çıkışı trafiğinde ağır ağır ilerlemeye başladı. Bosch rampadan indi ve Pratt'in altı araç gerisinden takip etmeye başladı. Pratt'in aracının anteninin ucunda üzerinde bir surat bulunan beyaz bir top olduğu için şanslıydı. Bir hazır yemek firmasının promosyonlarındandı. Bosch bu sayede Pratt'i çok fazla yaklaşmasına gerek kalmadan takip edebiliyordu. Ne olduğu, üzerinde POLiS! Yazan bir neon lambası taşıyormuşçasına belli olan yazısız bir Crown Vic kullanıyordu.

Pratt yavaşça ama kararlı bir şekilde kuzeye doğru ilerlemeye devam etti.

Bosch da peşindeydi. Otoyolda Echo Park'ın önünden geçerken başını çevirip baktı ve suç mahallinin hâlâ çok kalabalık olduğunu gördü. Medya mensupları Figueroa Yolu'nu doldurmuştu. Tepede iki haber helikopteri dönüp duruyordu.

Arabasının suç mahallinden çekilip çekilmeyeceğini merak etti. Belki kendisi gidip oradan almak zorunda kalacaktı.

Sürmeye devam ederken Pratt hakkında öğrendiklerini birleştirip bir anlam kazandırmaya çalıştı. Ev görevindeyken Pratt'in onu takip etmekte olduğu belliydi.

Kullandığı cip önceki gece evinin orada gördüğüyle aynıydı. Ayrıca Jason Edgar kendisinden sonra SEB binasına gelen polisin Pratt olduğunu doğrulamıştı.

Bosch'u sadece ev görevinin kurallarına uyup uymadığını görmek için takip ettiği fikri biraz zayıf kalıyordu. Takip etmesinin başka bir sebebi olmalıydı ve Bosch'un aklına tek bir şey geliyordu.

Dava.

Bu varsayım gündeme gelince diğer parçalar hızla yerine oturdu ve Bosch'un göğsündeki yanma hissi şiddetlendi. Pratt o haftanın başında Maury Swann ile ilgili hikâyeyi anlatmıştı, demek ki birbirlerini tanıyorlardı. Savunma avukatı hakkında anlattığı hikâyenin olumsuz oluşu aralarındaki bağlantıyı gizlemek veya mesafelerini arttırmak içindi muhtemelen. Ya yakınlardı ya da birlikte çalışıyorlardı.

Bosch, Gesto davasında Bosch'un şüphelerinin odaklandığı ismin Anthony Garland olduğunu Pratt'in bildiğinden de emindi. Bosch davayı tekrar her açışında şefine rutin bir şekilde bilgi veriyordu. Garland'ın avukatları mahkemeden Bosch için uzaklaştırma emri çıkarttırıp yanında bir avukat olmaksızın Anthony Garland ile görüşmesini yasakladığında bundan Pratt'in de hemen haberi olmuştu.

Son olarak, belki de en önemlisi buydu, Pratt Gesto cinayet dosyasına istediği an ulaşabiliyordu. Dosya çoğunlukla Bosch'un masasının üzerinde duruyordu.

Robert Saxon nam-ı diğer Raynard Waits'e olan sahte bağlantıyı dosyaya ekleyen rahatlıkla Pratt olabilirdi. Bağlantıyı dosya Olivas'a verilmeden çok önce eklemiş olabilirdi.

Bosch, Raynard Waits'in Marie Gesto'yu öldürdüğünü itiraf edişinin ve dedektifleri cesedin bulunduğu yere götürüşünün en başından Abel Pratt'in planı olabileceğini fark etti. Bosch'u ve dâhil olan diğer kişileri kusursuzca gözaltında bulundurabilecek bir pozisyonda.

Swann planın bir parçasıyken Pratt'in Olivas veya O'Shea'ye de ihtiyacı yoktu.

Hazırladığı komploya ne kadar çok insanı dâhil ederse başarısızlık yüzdesi o oranda artardı. Swann'in tek yapması gereken Waits'e oyunun gerisinde savcının ve soruşturmayı yürüten dedektifin olduğunu söylemekti, bu şekilde Bosch gibi biri davayı kurcalamaya kalktığında yanlış hedefe yönlendirilmiş olacaktı. Bosch boğazının suçluluk hissiyle yanmaya başladığını hissetti. Yarım saat öncesine kadar düşündüğü her konuda tamamen yanılıyor olabilirdi. Tamamen. Olivas belki de kirli bir polis değildi. Belki o da Bosch gibi ustaca kullanılmıştı. Ve belki O'Shea'nin de tek kabahati siyasi bir manevra yapmak, hak etmediği övgüyü sahiplenmek ve darbeden politik açıdan zarar

görmemek için hedef şaşırtmaktı.

O'Shea teşkilattaki yüksek makama belki de sadece Bosch'un suçlamalarından zarar görmemek için başvurmuştu. Bu da anlaşılabilir bir hamleydi zira görünüşe bakılırsa Bosch'un suçlamaları asılsızdı.

Bosch bu yeni teoriyi tekrar düşündü ve sağlam olduğuna karar verdi. Ne benzin deposunda kum ne de frenlerinde hava vardı. Bu araba sorunsuzca ilerleyebilirdi. Tek eksik olan, sebebi. Teşkilata yirmi beş yılını vermiş, ellisine dayanmış biri emekliliğine sadece birkaç hafta kala neden böyle bir entrikaya dâhil olarak her şeyini riske atsındı? Yirmi beş yıl boyunca kendini kötü adamları yakalamaya adanmış bir polis, nasıl olur da bir seri katilin serbest kalmasına göz yumardı?

Daha önce yüzlerce cinayet davası üzerinde çalışmış olan Bosch bir suçun bulunması en zor kısmının sebep olduğunu biliyordu. Paranın etkisinin olabileceği açıktı, parçalanan evliliğin de rolü olabilirdi. Ancak bunlar pek çok insanın yaşayabileceği genel şanssızlıklardı. Abel Pratt'in sınırı neden aştığını açıklamakta yetersiz kalıyorlardı.

Bosch avucunun içiyle direksiyona sertçe vurdu. Sebebin belirsizliği bir yana, kendisine kızıyor ve utanıyordu. Pratt, onu kusursuzca kullanmıştı, ihanet çok ağır ve acı vericiydi. Pratt, onun patronuydu. Birlikte yemek yemişler, davalar üzerinde çalışmışlar, fıkralar anlatmışlar ve çocuklarından bahsetmişlerdi. Pratt hak edilmiş olduğuna dair teşkilatta kimsenin şüphe duymadığı bir emekliliğe çok yaklaşmıştı.

Artık emekli ikramiyesini alma, mesai saatlerinin az, ücretlerin yüksek olduğu adalardan birinde konforlu bir güvenlik işine başlama zamanıydı. Herkes böyle olacağını varsayıyor ve her şeyin gönlünce olmasını samimiyetle diliyordu. Bu mavi cennetti, her polisin rüyasıydı.

Ama Bosch artık rüyanın gerisindeki gerçekleri görüyordu.

"Hepsi palavra," dedi yüksek sesle.

Yola çıkmalarından yarım saat sonra Pratt, Cahuenga Geçidi'ne girerek otoyoldan ayrıldı. Barham Bulvarı'na girerek kuzeydoğuya, Burbank'e doğru ilerlemeye başladı. Trafik hâlâ sıkıştı. Bosch aralarındaki mesafeyi koruyarak takibini güvenli bir şekilde sürdürmekte güçlük çekmiyordu. Pratt, Universal'in arkasından, Warner Bros'un önünden geçti. Sonra birkaç çabuk dönüş yaptı ve Verdugo yakınındaki Catalina üzerindeki bir sıra evin önünde aracını kaldırıma yanaştırdı. Bosch hızla geçerek ilk sağa döndü, ardından iki kez daha sağ yaptı.

Bir kez daha sağa dönmeden ve evlerin önüne çıkmadan önce arabanın farlarını kapadı. Pratt'in aracının bir sokak gerisinde arabayı kaldırıma yaklaştırdı ve koltuğuna iyice gömüldü.

Pratt yolun hemen kenarında duruyor, karşıdan karşıya geçmeden önce yolun iki tarafını kontrol ediyordu. Ama çok ağır hareket ediyordu. Yol boştu, ama Pratt bir o tarafa bir bu tarafa bakmaya devam ediyordu. Ya birini arıyor ya da takip edilip edilmediğini anlamaya çalışıyordu. Bosch dünyadaki en zor işin takip edilmeyi bekleyen bir polisi takip etmek olduğunu biliyordu. Koltuğuna iyice gömüldü.

Pratt nihayet yolun karşısına geçti ama iki tarafı kontrol etmeye devam ediyordu. Karşıya geçince dönüp aksi yönde birkaç adım ilerleyerek etrafı kontrol etti. Bakışları Bosch'ın arabasını bulunca uzunca bir süre ayrıldı.

Bosch olduğu yerde donakalmıştı. Pratt'in onu gördüğünü zannetmiyordu - koltuğa tamamen gömülmüş vaziyetteydi-ama arabanın bir polis aracı, hatta Kapanmamış Dosyalar Birimi'ne tahsis edilmiş araçlardan biri olduğunu anlamış olabilirdi. Ona doğru yürümeye karar verip Bosch'u gördüğü takdirde ona hiçbir açıklama yapamayacağını biliyordu. Üstelik silahı yoktu. Randolph, Robert Foxworth'un vurulmasıyla ilgili balistik analizleri yapılması için yedek tabancasına prosedür gereği el koymuştu.

Pratt, Bosch'un arabasına doğru yürümeye başladı. Bosch, kapının kolunu kavradı. Gerekirse arabadan hızla inip trafiğin ve insanların daha yoğun olduğu Verdugo'ya doğru koşacaktı.

Ama arkasındaki bir şey dikkatini çekince Pratt aniden durdu. Arkasına dönerek önünde durmakta olduğu eve doğru baktı. Bosch, onun bakışlarını takip edince evin ön kapısının aralanmış olduğunu gördü. Bir kadın gülümseyerek Pratt'e bakıyor, onu içeri çağırıyordu. Kapının gerisindeydi ama çıplak omuzlarından biri görünüyordu. Pratt bir şey söyleyerek içeri dönmelerini işaret edince kadının yüzündeki ifade değişti. Suratını astı ve Pratt'e dil çıkardı. Sonra içeri dönerek kapıyı aralık bıraktı.

Bosch fotoğraf makinesinin yanında olmasını diledi ama ne var ki makine Echo Park'taki arabasında kalmıştı. Bununla birlikte kapıdaki kadının Pratt'in karısı olmadığını bilmesi için fotoğrafı delile ihtiyacı yoktu. Bosch, Pratt'in karısıyla takım odasında düzenlenen ve Pratt'in emekliye ayrılacağını duyurduğu partide tanışmıştı.

Pratt tekrar Bosch'un arabasına baktı, bir an duraksadı ama sonra dönerek basamaklara yöneldi ve aralık kapıdan içeri girdi. Bosch yerinden kıpırdamadı ve Pratt beklediği gibi perdelerden birini

çekerek dışarı baktı. Pratt'in bakışları Crown Vic üzerinde dururken Bosch nefesini tutarak bekledi. Arabanın şüphelerini uyandırdığına hiç şüphe yoktu ama Bosch, yasadışı seksin çağrısının daha güçlü olduğunu ve arabayı kontrol etme güdüsünü bastırıldığını tahmin etti.

Biri Pratt'e sarılıp pencerenin önünden çekti ve perde tekrar kapandı.

Bosch hemen doğrulup arabayı çalıştırdı ve kaldırımdan ayrılarak bir U dönüşü yaptı. Sağa dönerek Verdugo'ya girdi ve Hollywood Yolu'na yöneldi.

Crown Vic'in Pratt'in dikkatini çektiğine hiç şüphe yoktu. Evden çıktığında gözleri mutlaka arabayı arayacaktı. Ama Burbank Havaalanı yakındı. Bosch, Crown Vic'i alanda bırakıp bir araba kiralayarak yarım saat içinde oraya dönebileceğini düşündü.

İlerlerken evin kapısında gördüğü kadını nereden tanıdığını bulmaya çalıştı.

Görgü tanıklarının hipnotize etmenin mahkemelerde hâlâ kabul ediliyor olduğu günlere dönerek zihni gevşetme çalışmalarını hatırlamaya çalıştı ve hatırladıklarını uyguladı. Kısa süre sonra zihni kadının ona en tanıdık gelen yerleri olan burnuna ve ağzına odaklanmıştı. Bundan kısa bir süre sonra aradığını buldu. Kadın, Kapanmamış Dosyalar Birimi'nin bulunduğu koridorun sonundaki ofiste görevli olan genç ve çekici bir sivil çalışandı. İşe Alma ve işten Çıkarma olarak bilinen personel ofisiydi zira orada yapılanlar bunlardı. Pratt işyerinde bir yasak ilişki yaşıyor, trafiğin yoğun oluşundan faydalanarak Burbank'teki evi ziyaret ediyordu.

Yakalanmadığı sürece fena bir düzen sayılmazdı. Bosch, Bayan Pratt'in kocasının çevirdiği dolaplardan haberdar olup olmadığını merak etti.

Havaalanına girdi ve daha çabuk olacağını düşünerek arabayı park görevlisine teslim etti. Kırmızı ceketli görevli Crown Vic'in anahtarını ondan alarak ne zaman döneceğini sordu.

"Bilmiyorum," dedi bu konuyu hiç düşünmemiş olan Bosch.

"Fişin üzerine bir tarih yazmak zorundayım," dedi görevli.

"Yarın," dedi Bosch. "Şansım yaver giderse."

Bosch otuz beş dakika sonra Catalina Caddesi'ne döndü. Kiraladığı Taurus'u ev sırasına doğru sürdü ve Pratt'in cipinin hâlâ kaldırımın kenarında olduğunu gördü. Bu kez evin kuzeyinde boş bir yer bulup park etti. Koltuğuna gömülüp bir hareket olmasını beklerken arabayla birlikte kiraladığı cep telefonunu çıkardı.

Rachel Walling'in numarasını tuşladı, ama karşısına telesekreter çıktı. Mesaj bırakmadan telefonu kapadı. Pratt evden çıktığında hava iyice kararmıştı. Yol kenarındaki lambaların altından cipe doğru yürüdü. Bosch, Pratt'in üzerindeki değişirmiş olduğunu fark etti. Altına bir kot pantolon, üzerineyse koyu renk bir süveter giymişti. Bosch bu değişimi Pratt'in işe Alma ve işten Çıkarma'daki kadınla olan ilişkisinin geçici bir gönül eğlendirme olmayabileceğine yordu. Kadının evinde giysileri vardı. Pratt yolun iki yönünü yine dikkatle inceledi. Crown Vic'in daha önce durduğu yere uzunca bir süre baktı. Arabanın orada olmayışı onu rahatlatmıştı. Kimsenin onu takip etmediğine kanaat getirdikten sonra gümüş rengi Commander'ına bindi ve yola çıktı. Bir U dönüşü yaparak güneye, Verdugo'ya doğru ilerledi. Sonra sağa döndü. Bosch peşinde birinin olduğundan şüphelendiği takdirde Pratt'in Verdugo'da yavaşlayacağını ve dikiz aynasını kontrol ederek ardından Catalina'dan çıkan olup olmadığına bakacağını biliyordu. Bu yüzden o da bir U dönüşü yaptı ve bir sokak kuzeye, Clark Caddesi'ne çıktı. Sola dönerek arabanın zayıf motoruna yüklendi. California Caddesi'ne doğru Bes sokak ilerledikten sonra hızla sola döndü. Sokağın sonu Verdugo'ya açılıyordu. Riskli bir hamleydi. Pratt çoktan uzaklaşmış olabilirdi ama Bosch içgüdülerine güveniyordu.

Crown Vic'i görmek patronunu ürkütmüştü. Mutlaka tetikte olacaktı. Bosch haklı çıktı. Tam Verdugo'ya çıkarken Pratt'in gümüş rengi Commander'ı önünden geçti.

Besbelli peşinde birinin olup olmadığını görmek için Verdugo'da ağır ilerlemişti.

Bosch biraz uzaklaşmasına izin verdikten sonra sağa dönerek takip etmeye devam etti. Pratt artık temkinli ilerlemekten vazgeçmişti. Verdugo üzerinden Kuzey Hollywood'a doğru ilerledikten sonra Cahuenga'dan güneye döndü. Bosch dönüş sırasında onu neredeyse gözden kaybediyordu. Buna engel olabilmek için kırmızı ışıkta geçti. Pratt'in evine gitmediği muhakkaktı, Bosch, onun kuzey vadisinin tam aksi istikamette oturduğunu biliyordu. Pratt Hollywood'a doğru gidiyordu. Bosch, Nat'in yerine giderek takımın diğer üyeleriyle buluşmaya niyetlendiğini düşündü.

Ama Pratt, Cahuenga Geçidi'nin yarısına varmıştı ki sağa, Woodrow Wilson Yolu'na dönüverdi. Bosch gazı kökleme isteğini güçlkle bastırdı. Pratt şimdi Bosch'un evine doğru gidiyordu. Woodrow Wilson, Santa Monica Dağları'nın eteklerinden dolanıyor, bir viraj diğerini takip ediyordu. Issız bir yol olduğu için öndeki aracı izlemenin tek yolu farları kapatıp öndekinin fren lambalarını bir viraj geriden takip etmektir. Bosch bu virajları avucunun içi gibi biliyordu. Onbeş yıldan fazla bir zamandır Woodrow Wilson'da yaşıyordu ve bu yolda gözü kapalı ilerleyebilirdi, ki bir seferinde yarı uyur halde gitmişti. Ama peşinde biri olduğundan şüphelenen Pratt'i takip etmek fazlasıyla zordu. Bosch

iki dönemeç geride kalmaya çalıştı. Bu yüzden Pratt'in arabasının ışıklarını bazen gözden kaybediyor ama çok geçmeden tekrar yakalıyordu.

Evine iki dönemeç kala yavaşlamaya başladı ve kiraladığı Taurus'u son virajdan önce tamamen durdurdu. Bosch inip kapıyı sessizce kapadı ve yürümeye başladı. O blokta yaşayan meşhur ressamın eviyle stüdyosunu koruyan çitin yanından ilerliyordu. Pratt'in cipini görene dek yürümeye devam etti. Bosch'un evinin iki ev gerisine park etmişti. Farlarını söndürmüştü, karanlıkta öylece oturuyor ve Bosch'un evini gözlüyordu.

Bosch evine bakınca mutfak ve yemek odasının ışıklarının yanmakta olduğunu gördü. Evin garajındaki arabanın arkasını görebiliyordu. Lexus'u tanıyınca Rachel Walling'in evde olduğunu anladı. Kadının evde onu bekliyor oluşu onu son derece mutlu etmişti ama Pratt'in varlığı yüzünden endişeleniyordu.

Görünüşe bakılırsa Pratt önceki gece yaptığı neyse onu yapıyor, sadece oturup evde olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Bosch arkasından bir aracın yaklaşmakta olduğunu duydu. Dönüp akşam yürüyüşüne çıkmış gibi arabasına doğru yürümeye başladı. Araba yavaşça geçip gidince Bosch dönüp tekrar çite yöneldi. Araba sollamak yerine Pratt'in cipinin arkasına yaklaşınca Pratt farları yakarak uzaklaştı. Bosch dönüp kiraladığı arabaya koştu. Hemen binip yola çıktı. Bir yandan da cep telefonunun tekrar arama tuşuna basmıştı. Rachel bu kez cevap verdi.

"Evet?"

"Rachel, ben Harry. Benim evde misin?"

"Evet, seni bekle..."

"Dışarı gel. Seni alacağım. Çabuk ol."

"Harry, ne..."

"Dışarı gel ve tabancanı da getir. Hemen."

Telefonu kapatıp evinin önünde durdu. Aracın arka lambalarının ilerideki virajda kaybolduğunu gördü. Ama bunun Pratt'i ürküten arabanın lambaları olduğunu biliyordu. Pratt daha da ilerideydi.

Bosch kornaya basma niyetiyle ön kapıya dönmüştü ki Rachel'ın çıktığını gördü.

"Kapıyı kapat," diye bağırdı açık yolcu penceresinden.

Rachel kapıyı çekip kapattı ve hızla arabaya yürüdü.

"Bin hadi. Çabuk!"

Rachel arabaya bindi ve Bosch daha o kapıyı örtemeden gaza bastı.

"Neler oluyor?"

Bosch, Mulholland'a doğru ilerlerlerken ona öğrendiklerini anlattı. Ona patronu Abel Pratt'in her şeyi düzenleyen kişi olduğunu söyledi. Beachwood Kanyonu'ndakileri de o planlamıştı. İki gecedir de Bosch'un evinin önünde bekliyordu.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Daha sonra kanıtlayabilirim. Şu an için bunlar birer gerçek."

"Dışarıda ne yapıyordu?"

"Bilmiyorum. Evde olup olmadığını görmeye çalışıyordu galiba."

"Telefonun çaldı."

"Ne zaman?"

"Beni cepten aramadan hemen önce. Açmadım."

"Büyük ihtimalle oydu. Bir şeyler dönüyor."

Son virajı aldılar, Mulholland'ın dört yol ağzı tam önlerindeydi. Bosch sağ tarafa dönüp kaybolmalarından hemen önce büyük bir aracın kırmızı arka lambalarını görebildi. Bir başka araç yol ağzına ulaştı. Pratt'in uzaklaşmasına sebep olan arabaydı. Doğruca ilerleyerek yol ağzını geçti.

"İlk araç Pratt olmalı. Sağa döndü."

Bosch dört yol ağzına vararak sağa döndü. Mulholland şehir boyunca dağların zirvelerinden geçen bir yılan gibiydi. Virajları daha genişti ve Woodrow Wilson'dakiler gibi keskin değildi. Ayrıca trafiği her saatte oradan daha yoğun olurdu. Pratt'i şüphe uyandırmadan takip edebileceklerdi.

Yol ağzından sağa dönmüş olan aracı çabucak yakaladılar ve gerçekten de Pratt'in Commander'ı olduğunu gördüler. Bosch emin olduktan sonra aradaki mesafeyi biraz açtı ve sonraki on dakika boyunca Pratt'i güvenli bir mesafeden izlemeye devam etti. Kuzey yönünde vadinin parlak ışıkları görülebiliyordu. Hava açıktı, uzaktaki gölgeli dağlar seçilebiliyordu. Mulholland'dan ayrılmayıp Laurel Kanyon Bulvarı ile kesiştiği yerden geçerek batıya doğru ilerlediler.

"Veda etmek için evde bekliyordum," dedi Rachel aniden.

Bosch bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu.

"Biliyorum. Anlıyorum."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Bugünkü davranışlarım hoşuna gitmedi. Waits'in peşinden gidişim. Sandığın gibi bir adam değilim. Bunları daha önce de duymuştum, Rachel."

"Bunlarla ilgisi yok, Harry. Hiç kimse sanıldığı gibi değildir. Bununla yaşayabilirim. Ama bir kadın kendini erkeğinin yanında güvende hissetmek ister."

Ve bu, birlikte olmadıkları anlar için de geçerli. Çalışma biçimini birinci elden görmüşken nasıl güvende hissedebilirim? Söylemeye çalıştığım şeyin benim aynı durumda ne yapacağım ile ilgisi yok. Seninle bir polis olarak konuşmuyorum.

Demek istediğim, seninle olduğum sürece kendimi asla güvende hisse—

demeyeceğim. Her gece eve dönüp dönmeyeceğini merak edeceğim. Bu şekilde yaşayamam."

Bosch gaza çok fazla yüklendiğini fark etti. Rachel'ın söyledikleri bilinçsizce gaza basmasına sebep olmuştu. Pratt'e fazla yaklaşmıştı. Yavaşladı ve cipin yüz metre kadar gerisine düştü.

"Bu tehlikeli bir meslek," dedi. "Bunu herkesten iyi biliyor olmanı beklerdim."

"Biliyorum. Farkındayım. Ama bugünkü hareketlerin pervasızcaydı. Pervasız biri için

endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum. Zaten hâlihazırda endişelenecek pek çok şey var."

Bosch nefesini bıraktı. Önlerinde ilerlemekte olan cipi işaret etti.

"Pekâlâ," dedi. "Daha sonra konuşalım. Şimdi buna konsantre olalım."

Pratt bu sözleri bekliyormuşçasına sağa sert bir dönüş yaptı ve Coldwater Kanyonu Yolu'na girerek Beverly Hills'e doğru inmeye başladı. Bosch mümkün olduğunca geciktirerek aynı yerden döndü.

"Yine de hâlâ yanımda olduğun için mutluyum," dedi.

"Neden?"

"Beverly Hills'de durursa yanımda bir federal ajan olduğu için yerel polise haber verme mecburiyetinden kurtulacağım."

"Bir işe yarayabildiğime sevindim."

"Tabancan yanında mı?"

"Her zaman yanımda taşıyorum. Seninki yok mu?"

"Suç mahallinin bir parçasıydı. Ne zaman geri alabileceğimi bilmiyorum. Bu hafta benden aldıkları ikinci silah. Bu bir rekor olmalı. Pervasız silahlı çatışma yüzünden kaybedilen en çok tabanca rekoru."

Attığı taşın yerini bulup bulmadığını görmek için ona baktı ama Rachel hiç renk vermiyordu.

"Dönüyor," dedi.

Bosch dikkatini tekrar yola yöneltti ve Commander'ın sol sinyal lambasının yanmakta olduğunu gördü. Pratt dönüşü yaptı ama Bosch doğruca ilerlemeye devam etti. Rachel pencereden sarkıp caddenin ismini okudu.

"Gloaming Yolu," dedi. "Hâlâ şehirde miyiz?"

"Evet. Gloaming epeyce ilerler, ama çıkmaz bir yoldur. Daha önce gitmiştim."

Bir sonraki cadde Stuart Yolu'ydu. Bosch geri dönmek için orayı kullandı ve Gloaming'e yöneldi.

"Nereye gidiyor olabileceğini biliyor musun?" diye sordu Rachel.

"Hiçbir fikrim yok. Belki başka bir sevgilisi vardır."

Gloaming bir başka virajlı dağ yoluydu. Ama Woodrow Wilson Yolu ile yegâne benzerliği buydu. Bu yol üzerindeki evlerin fiyatı en az yedi haneliydi ve hepsi de bakımlı güzel bahçeler içindeydi. Bosch gümüş rengi Commander'ı arayarak yavaşça ilerledi.

"Orada," dedi Rachel.

Açık camdan Fransız kırsalına özgü bir mimariye sahip bir malikânenin önüne park edilmiş cipi işaret etti. Bosch ilerlemeyi sürdürerek iki ev ileriye park etti. İnip malikâneye doğru yürümeye başladılar.

"Batı Yakası Delikanlıları mı?"

Araba kullanırken süveterinin önündeki yazıyı görememişti.

"Bir keresinde bir davada işime yaramıştı."

"Hoş."

"Kızım bir seferinde üzerimdeyken görmüştü. Dişçimin hediyesi olduğunu söylemişim."

Giriş yolunun kapısı açıktı. Oymalı demirden yapılmış posta kutusunun üzerinde isim yoktu. Bosch kutunun kapağını açıp içine baktı. Şansları vardı.

Kutuda, lastikle tutturulmuş bir deste posta vardı. Bosch desteyi aldı ve sokak lambasının aydınlığında en üstteki zarfın üzerindeki ismi okudu.

"'Maurice'... Maury Swann'in eviymiş."

"Güzelmiş," dedi Rachel. "Savunma avukatı olmalıymışım."

"Suçlularla birlikte çalışma konusunda çok başarılı olurdun eminim."

"Kes, Bosch."

Atışmaları, evin sol tarafından, giriş yolunun sonundaki çalı sırasının gerisinden yükselen sert sesle kesildi.

"Gir dedim!"

Bir şapırtı oldu ve Bosch'la Walling sese doğru ilerledi.

Bosch budanmış çalıkları gözleriyle tarayıp bir açıklık aradı. Ön tarafta yok gibi görünüyordu. Yaklaştıklarında Rachel'a çalıkları sağa doğru takip etmesini işaret etti ve kendisi de sola doğru yürümeye başladı. Rachel'ın tabancasını çekmiş, sağ yanında tutmakta olduğunu fark etmişti.

Çalıların yüksekliği en az üç metreydi ve o kadar sıktı ki Bosch ne havuzdan ne de evden gelen ışıkları görebiliyordu. Ama yürümeye devam ederken su sesini ve konuşan sesleri duyabiliyordu. Seslerden birinin Abel Pratt'e ait olduğu kesindi.

Bosch artık seslere çok yaklaşmıştı.

"Lütfen, yüzemiyorum. Ayaklarım dibe değmiyor!"

"Öyleyse ne demeye yüzme havuzun var? Ayaklarım çırpmaya devam et."

"Lütfen! Kimseye bir şey... Neden herhangi bir şey söyleye..."

"Bir avukat değil misin? Avukatlar işlerine ne gelirse onu yapar."

"Lütfen."

"Seni uyarıyorum, bana bir oyun oynadığını öğrenirsem bir dahaki sefere seni sokacağım yer havuz olmaz. Kahrolası Pasifik Okyanusu olur. Anladın mı?"

Bosch havuzun filtre pompasının ve ısıtıcının bulunduğu betondan kuytu bölme vardı. Çalılar arasında ayrıca havuz temizleme görevlisinin geçebileceği dar bir aralık vardı. Bosch aralıktan geçerek büyük, oval bir havuzun kenarına çıktı. Havuzun kenarında dikilmiş, sudaki adama bakmakta olan Pratt'in altı metre kadar gerisindeydi. Pratt'in elinde ucunda kanca olan uzun, mavi bir sopa vardı.

Boğulma tehlikesi yaşayan kişileri kenara çekmeye yarıyordu, ama Pratt sopayı adamın ulaşamayacağı bir noktada tutuyordu. Adam sopayı yakalamak için çaresizce hamle yapıyor, Pratt her seferinde geri çekip tutmasına engel oluyordu.

Havuzdaki adamın Maury Swann olup olmadığını anlamak zordu. Havuz, ışıkları yanmadığı için çok karanlıktı. Swann'ın gözlükleri gözünde değildi ve saçları kalıp halinde kafasının gerisine kaymış gibiydi. Kel kafa derisi üzerinde peruğunu yerinde tutabilmek için yapıştırılmış bir parça bant duruyordu.

Havuz filtre makinesinin gürültüsü Bosch'un fark edilmeden yaklaşmasına yardım etmişti. Konuşmadan önce Pratt'in iki metre kadar yakınına ulaşabilmişti.

"Neler oluyor, patron?"

Pratt çabucak sopayı Swann'ın kavrayabileceği şekilde indirdi.

"Dayan, Maury!" diye bağırdı. "Kurtulacaksınız."

Swann sopayı yakaladı ve Pratt onu havuzun kenarına çekti.

"Yakaladım seni, Maury," dedi Pratt, "Merak etme."

"Hiç zahmet etme," dedi Bosch. "Her şeyi duydum." Pratt duraksayıp suyun içindeki Swann'a baktı. Kenardan bir metre kadar uzaktaydı.

"Peki, o halde," dedi Pratt.

Sopayı bıraktı ve elini hızla beline götürdü.

"Dur!"

Bağırın Walling'di. Çalıkların arasından geçecek bir yer bulmuştu. Havuzun diğer tarafında duruyordu. Tabancasını Pratt'e doğrultmuştu.

Pratt donakaldı. Silahını çekip çekmeme konusunda kararsız görünüyordu.

Bosch arkasından yaklaşarak tabancasını belinden çekip aldı.

"Harry!" diye bağırdı Rachel. "Ben onunla ilgilenirim. Sen avukatı çıkar."

Swann batıyordu. Mavi sopa da onunla birlikte havuzun dibine doğru gidiyordu. Bosch hızla havuz kenarına yöneldi ve sopanın ucunu yakaladı.

Swann'i suyun yüzeyine çekti. Avukat öksürüp su tükürmeye başladı. Sopaya sıkıca tutunmuştu. Bosch, onu havuzun sığ kesimine çekti. Rachel havuzun diğer tarafından gelerek Pratt'e ellerini başının üzerinde birleştirmesini emretti.

Maury Swann çıplaktı. Havuzun basamaklarından çıkarken bir eliyle büzüşmüş hayâlarını örtmeye diğeriyle peruğunu başına çekmeye çalışıyordu.

Sonra peruğu düzeltmeye çalışmaktan vazgeçti ve kafasından tamamen çekerek yere fırlattı. Peruk şapırtıyla yere yapıştı. Swann üzerinden sular akarak üzerinde kıyafetlerinin bulunduğu bankın yanına gitti ve duraksamadan giyinmeye başladı.

"Neler oluyordu, Maury?" diye sordu Bosch.

"Seni ilgilendiren bir şey değil."

Bosch başını salladı.

"Anladım. Adamın biri gelip seni çırılçıplak havuza sokuyor, kaza veya intihar süsü verme niyetiyle boğulmanı izliyor ve sen bunun kimseyi ilgilendirmediğini düşünüyorsun."

"Aramızda bir anlaşmazlık oldu, hepsi bu. Beni korkutmaya çalışıyordu, boğmaya değil."

"Bu daha önce bir konuda aranızda bir anlaşma olduğu anlamına mı geliyor?"

"Buna cevap vermeyeceğim."

"Neden korkutuyordu seni?"

"Hiçbir soruna cevap vermeyeceğim."

"O halde biz gidelim ve sizi anlaşmazlığınızı çözmek üzere baş başa bırakalım. Belki en iyisi budur."

"İstedığınızı yapın."

"Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence müvekkilin Raynard Waits öldüğüne göre artık Dedektif

Pratt'in Garland ailesiyle bağlantısını ispat edebilecek tek kişi kaldı. Bana kalırsa ortağın bu kişiyi ortadan kaldırmaya karar verdi, çünkü korkuyor. Biz gelmemiş olsaydık şimdi havuzun dibini boylamış olacaktın."

"İstediğini düşünebilir ve yapabilirsin. Ama sana bir anlaşmazlık yaşadığımızı söyledim. Ben yüzerken geldi ve sonra da küçük bir tartışma yaşadık."

"Yüzme bilmediğini sanıyordum, Maury. Az önce öyle söylememiş miydin?"

"Sana söyleyecek bir şeyim yok, dedektif. Şimdi evimi terk ederseniz memnun olurum."

"Daha değil, Maury. Giyinmeni tamamlayıp yanımıza gelir misin?" Bosch, onu ıslak bacaklarını ipek pantolonuna sokmaya çalışır halde bıraktı. Havuzun derin tarafındaki Pratt bilekleri kelepçelenmiş halde beton bankın üzerinde oturuyordu.

"Bir avukatla konuşmadan hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi.

"Eh, şurada giyinmekte olan bir tane var," dedi Bosch. "Belki onu tutarsın."

"Konuşmayacağım, Bosch," diye tekrarladı.

"İyi karar," diye seslendi Swann diğer uçtan. "Bir numaralı kural: Polislerle asla konuşma."

Bosch, Rachel'a baktı. Neredeyse gülecekti.

"Buna inanabiliyor musun? iki dakika önce adamı boğmaya çalışıyordu, şimdi de ondan bedava yasal tavsiye alıyor."

"Sağlam gerekçeli tavsiye," dedi Swann.

Sonra diğerlerinin beklemekte olduğu yere geldi. Bosch, adamın giysilerinin ıslak bedenine yapışmakta olduğunu fark etmişti.

"Onu boğmaya çalışmıyordum," dedi Pratt. "Yardım etmeye uğraşıyordum.

Ama bundan fazlasını söylemeyeceğim."

Bosch, Swann'a baktı.

"Fermuarını çek, Maury. Ve şuraya otur."

Bosch, Pratt'in yanındaki boşluğu işaret etti.

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedi Swann.

Eve doğru bir adım attı, ama Bosch hızla önünü keserek onu beton banka yöneltti.

"Otur," dedi. "Tutuklusun."

"Ne suçla?" diye sordu Swann öfkeyle.

"Çifte cinayet. İkiniz de tutuklusunuz."

Swann karşısında konuşan bir çocukmuşçasına güldü. Giysilerine kavuşunca kabadayılık damarı kabarmıştı.

"Hangi cinayetlermiş bunlar?"

"Dedektif Fred Olivas ve Memur Derek Doolan."

Swann gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Sanırım bu suçlamalar cinayet suçu kuralına dâhil. Olivas ve Doolan'ın ölümüne sebep olan kurşunları ateşleyen tetiği çekmediğimize dair sağlam kanıtlar var."

"Karşıda bir avukatın olması her zaman iyi. Kanunları mütemadiyen açıklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Kanunların *sana* açıklanmasının gerekmesi çok kötü, Dedektif Bosch.

Cinayet suçu kuralı ancak biri ciddi bir suç işlerken öldürülürse geçerli olur. Eğer bu kesinleşmişse suç ortakları da cinayetle suçlanabilir."

Bosch başını salladı.

"Biliyorum," dedi. "Ve siz de elimdesiniz."

"O halde lütfen söyle, hangi suçu işlemişim?"

Bosch cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Yalan yere yemin etmeye teşvik etmek ve adaleti engellemeye ne dersin?"

Oradan başlayıp bir devlet memurunun görevini kötüye kullanmasına neden olmaya, suçları kesinleşmiş bir mahkûmun kaçmasına önyak olup yardım etmeye de geçebiliriz."

"Ve orada bitirebiliriz de," dedi Swann. "Ben müvekkilimi temsil ediyordum. Bu suçların hiçbirini işlemedim ve işlediğime dair en ufak kanıtınız bile yok. Beni tutuklarsan sadece kendini rezil etmekle kalırsın."

Ayağa kalktı.

"Hepinize iyi akşamlar."

Bosch bir adım atıp elini Swann'in omzuna koydu ve tekrar oturttu.

"Otur aşağı. Tutuklusun. İşlediğin suçları belirtme işini savcıya bırakıyorum.

Umurunda bile değil. Bana göre senin yüzünden iki polis öldü ve ortağım da kariyerine son vermeyi planlıyor, Maury. O yüzden cehenneme kadar yolun var."

Bosch yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle oturmakta olan Pratt'e döndü.

"Yakınlarda bir avukatın olması iyi, Harry," dedi. "Bence Maury haklı. Belki acele bir karar vermeden önce biraz düşünsen iyi olur."

Bosch başını iki yana salladı.

"Bundan kurtuluşun yok," dedi. "Hiç ümitlenme."

Bir süre bekledi ama Pratt hiçbir şey söylemedi.

"Her şeyi senin kurguladığımı biliyorum," dedi Bosch. "Beachwood Kanyonu'nda olanlar senin eserindi. Garlandlarla anlaşma yapan ve konuyu Maury'ye götüren sendin. O da Waits'e ilettiler. Waits, Sana bir takma isim verince ismi hemen cinayet dosyasına ekledin. Maury cinayet suçu konusunda haklı olabilir ama adaleti engelleme suçu için ortada yeterince delil var ve bunu elde edersem seni de elime geçiririm. Bu da adayı ve emekliliği rüyanda görürsün demek, patron. Hiçbir şeyin kalmayacak."

Pratt bakışlarını ondan kaçırarak havuzun karanlık sularına yöneltti.

"Garlandları istiyorum. Onları bana verebilirsin."

Pratt gözlerini havuzdan çekmeden başını iki yana salladı.

"İstediğin gibi olsun o halde," dedi Bosch. "Gidelim."

Pratt ve Swann'a ayağa kalkmalarını işaret etti. İtiraz etmeden kalktılar. Bosch kelepçeleymek için Swann'ı çevirdi. Bu sırada avukatın omzu üzerinden Pratt'e baktı. "Seni içeri attıktan sonra kefalet için kimi arayacaksın? Karını mı yoksa işe Alma ve işten Çıkarma'daki kızı mı?"

Pratt midesine bir yumruk yemiş gibi hızla geri oturdu. Bosch bu kozu sona saklıyordu. Baskıyı uygulamaya devam etti.

"Seninle adaya hangisi gelecekti? Emeklilik rüyanı paylaşmaya? Bence adı-her-neyse o."

"İsmi Jessie Templeton, tamam. Bu gece peşimdeki sendin, biliyorum."

"Evet, beni fark ettiğini anladım. Söyle bana, Jessie Templeton ne kadarını biliyor? Ve seni tutukladıktan sonra onu görmeye gittiğimde senin kadar güçlü olacak mı?"

"O hiçbir şey bilmiyor, Bosch. Onu bu işe karıştırma. Karımı ve çocuklarımı da."

Bosch başını iki yana salladı.

"Bu işler öyle yürümüyor. Biliyorsun. Her şeyi baş aşağı edip bir şeyin düşüp düşmeyeceğini görmek için sallayacağız. Garlandların sana ödediği parayı bulacağım ve seninle, Maury Swann ve bu işe karışan herkesle bağlantısını ortaya çıkaracağım. Umarım saklamak için kız arkadaşını kullanmamışsındır. Çünkü öyle yaptıysan onu da yanında dibe çekeceksin demektir."

Pratt oturduğu yerde öne eğildi. Bosch bilekleri arkasında kelepçelenmiş olmasa o an elleriyle başını tutacağını ve yüzünü tüm dünyadan gizleyeceğini düşündü. Bosch baltayla ağaç kesen bir adam gibi ona darbeler indirip durmuştu. Ağaç devrilmek üzereydi. Ufacık bir itmeyle işi bitecekti.

Bosch, Swann'ı Rachel'ın yanına götürdü ve kadın, onu kolundan tuttu.

Bosch daha sonra tekrar Pratt'e döndü.

"Yanlış köpeği besledin," dedi. "O da ne demek oluyor?"

"Herkesin önüne seçenekler gelir, sen yanlış tercih yaptın. Ne yazık ki hatalarımızın bedelini tek başımıza ödemiyoruz. Başkalarını da yanımıza çekiyoruz."

Bosch havuzun kenarına yürüdü ve suya baktı. Yüzeyi ışıldıyordu ama yüzeyin altı kapkaranlıktı. Beklemeye başladı ama ağacın devrilmesi fazla uzun sürmedi.

"Jessie'yi buna karıştırmamıza ve karımın ondan haberdar olmasına gerek yok," dedi Pratt.

Bu bir açılış teklifiydi. Pratt konuşacaktı. Bosch ayağıyla havuzun kıyısındaki fayanslara vurup ona döndü.

"Savcı değilim ama birtakım ayarlamalar yapılabilir sanırım."

"Büyük bir hata yapıyorsun, Pratt!" dedi Swann telaşla.

Bosch eğilip Pratt'in ceplerini yokladı ve Commander'ın anahtarlarını bulup çıkardı.

"Rachel, Swann'i Dedektif Pratt'in arabasına götür. Onu nakletmek için daha uygun olur. Biz de

birazdan geliriz."

Anahtarları ona fırlattı. Rachel, Swann'ı çalılar arasındaki açıklığa yöneltti.

Swann'ın yürümesi için arkadan itilmesi gerekiyordu. İlerlerken omzu üzerinden geriye bakıp Pratt'e seslenmeye devam etti.

"Onunla konuşma," diye bağırdı. "Duyuyor musun? Kimseyle konuşma!

Hepimizi hapse göndereceksin!"

Swann bir yandan uzaklaşıyor bir yandan bağırarak yasal tavsiyelerde bulunmaya devam ediyordu. Bosch kapının kapanıp avukatın sesinin kesilmesini bekledi. Sonra Pratt'in karşısına dikildi ve saç diplerinden alnına doğru ter damlalarının süzülmesinde olduğunu gördü. "Jessie'nin veya ailemin bu işe bulaştırılmasını istemiyorum," dedi Pratt. "Ve bir anlaşma yapmak istiyorum.

Hapse girmeyeceğim, emekli olabileceğim ve ikramiyemi alacağım."

"İki kişinin ölümüne sebep olmuş biri için çok fazla şey istiyorsun."

Bosch ikisi için de kabul edilebilir bir yol bulmaya çalışarak havuz kenarını arşınlamaya başladı. Rachel tekrar yanlarına döndü. Bosch, ona baktı ve Swann'ı neden tek başına bıraktığını sormaya niyetlendi.

"Çocuk kilidi," dedi Rachel ne soracağını tahmin ederek. "Çıkamaz."

Bosch başını sallayarak dikkatini tekrar Pratt'e yöneltti.

"Dediğim gibi, çok fazla şey istiyorsun," dedi. "Karşılığında ne vereceksin?"

"Garland'ları," dedi Pratt umutsuzca. "Anthony iki hafta önce beni oraya götürdü ve kızın cesedinin olduğu yeri gösterdi. Ve Maury Swann. Size onu gümüş tepside verebilirim. Adam boğazına kadar bu pisliğe bulaşmış durumda. En az..."

Lafını bitirmedi.

"Senin kadar mı?"

Pratt bakışlarını indirerek başını salladı.

Bosch, Pratt'in teklifini net bir şekilde görüp değerlendirebilmek için kafasında bulunan diğer her şeyi bir kenara bırakmaya çalıştı. Freddy Olivas ve Memur Doolan'ın kanı Pratt'in ellerine bulaşmıştı. Bosch, savcının bir anlaşmayı kabul edip etmeyeceğinden pek emin değildi. Kendisinin bile kabul edebileceğinden şüpheliydi. Ama o an bunun sonucunda Marie Gesto'nun katilini nihayet ele geçirip geçiremeyeceğini bilmesi gerekiyordu. "Söz veremem," dedi. "Gidip savcıyla görüşeceğiz."

Sonra son önemli soruya geçti.

"Ya O'Shea ve Olivas?"

Pratt başını hemen iki yana salladı.

"İkisi de temiz."

"Garland, O'Shea'nin kampanyasına en azından yirmi Bes bin papel göndermiş. Hepsi belgeli."

"Sadece önlem alıyordu. O'Shea şüphelenecek olursa T. Rex onu bu şekilde durduracaktı. Ona

bağış kisvesi altında rüşvet veriyormuş gibi görünmeyi özellikle istedi."

Bosch başını salladı. O'Shea hakkında düşündüklerinden ve adama söylediklerinden utanıyordu.

"Yanıldığın tek konu bu değildi," dedi Pratt.

"Başka ne vardı?"

"Benim bu teklifle Garlandlara gittiğimi söyledin. Yapmadım. Onlar bana geldi, Harry."

Bosch başını iki yana salladı. Pratt'e inanmamasının sebebi basitti; ona göre Garlandlar bir polisi satın almaya kalksaydı ilk düşünecekleri isim, sorunlarının kaynağı olan Bosch olmalıydı. Böyle bir teklif asla gelmemişti. Bu yüzden Pratt'in emekliliği, muhtemel bir boşanma sürecini, bir metresi ve hayatında başka ne sırlar varsa onları aynı anda idare etmeye çalışırken böyle bir planı hazırlamış olduğuna inanıyordu. Planı hazırlayarak Garlandlara teklifini sunmuştu. Aynı şekilde Maury Swann'a da.

"Bu palavraları savcıya sakla," dedi Bosch. "Belki o yutar."

Rachel'a baktı ve kadın başını salladı.

"Rachel, sen cipi alarak Swann'i götür. Ben Dedektif Pratt'i kendi arabamla götüreceğim. İkisini bir araya getirmek istemiyorum."

"İyi fikir."

Bosch, Pratt'e kalkmasını işaret etti.

"Gidelim."

Pratt ayağa kalkarak Bosch ile yüz yüze geldi.

"önce bir şeyi bilmen gerekiyor, Harry."

"Nedir?"

"Kimseye bir şey olmaması gerekiyordu. Kusursuz bir plandı ve kimsenin canı yanmayacaktı. Her şeyi mahveden Waits oldu... Ormandayken işi bok etti. Ona söylenenleri yapmış olsaydı herkes hayatta ve mutlu olacaktı. Sen bile. Gesto davasını çözmüş olacaktın. Hikâye böyle sonlanacaktı. Böyle olması gerekiyordu."

Bosch öfkesini güçlkle bastırdı.

"Güzel bir masal," dedi. "Ama bu masalda prenses hiç uyanmıyor ve gerçek katil elini kolunu sallayarak suçundan kurtuluyor. Herkes belki muradına eriyor ama ne pahasına? Kendine bunu söylemeye devam et. Belki bir gün gerçeklerle yaşamayı başarabilirsin."

Pratt'i kolundan sertçe kavradı ve arabaya doğru yürümeye başladılar.

BESİNCİ BÖLÜM

ECHO PARK

Abel Pratt pazartesi sabahı saat onda arabasından inip Echo Park'ın yeşil çimleri üzerinden yürüyerek yaşlı bir adamın *Gölün Hanımı'nın* koruyucu kolları altında oturmakta olduğu Banka yaklaştı. *Gölün Hanımı'nın* omuzlarına, yukarı bakan ellerine ve başına beş güvercin konmuştu ama hiç rahatsız olmuş veya yorulmuş gibi görünmüyordu.

Pratt taşımakta olduğu katlanmış gazeteyi heykelin yanındaki ağzına kadar dolu çöpe attıktan sonra yaşlı adamın yanına oturdu. Önlerindeki Echo Gölü'nün durgun sularına baktı. Dizinin dibinde bir baston olan ve göğsünden bordo bir mendil sarkan krem rengi takım elbise giymiş yaşlı adam konuşmaya başladı.

"Bir zamanlar insanlar çetelerin saldırısına uğramaktan çekinmeden pazar günleri ailelerini buraya getirirdi."

Pratt boğazını temizledi.

"Sizi endişelendiren bu mu, Bay Garland? Çeteler mi? Eh, size küçük bir tüyo vereyim. Şu saatler şehrin herhangi bir noktasında en güvenli zamanlar. Çete mensuplarının çoğu öğle vaktinden önce yataktan kalkmaz. Bu yüzden elimizde arama emri olduğundan hep sabahın erken saatlerinde gitmeyi tercih ederiz. Bu sayede onları hep yataklarındayken yakalarız."

Garland başını onaylarcasına salladı.

"Bunu bilmek güzel. Ama beni endişelendiren o değildi. Beni endişelendiren sensin, Dedektif Pratt. İşimiz tamamlanmıştı. Senden bir daha haber almayı hiç beklemiyordum."

Pratt öne eğilip gözleriyle parkı taradı. Gölün diğer tarafında sıralanmış, yaşlı adamların domino oynadığı masalara baktı. Bakışları daha sonra parkın önüne dizilmiş park halindeki araçlara kaydı.

"Anthony nerede?" diye sordu.

"Birazdan gelir. Önlemler almakla meşgul."

Pratt başını salladı.

"Önlem almak iyidir," dedi.

"Burası hoşuma gitmiyor," dedi Garland. "Çirkin insanlarla dolu. Onlara sen de dâhilsin. Neden buradayız?"

"Bir dakika," dedi arkalarından bir ses. "Başka bir şey söyleme, baba."

Anthony Garland hiç fark ettirmeden yaklaşmıştı. Heykelin arkasından çıkarak göl kıyısındaki bankın yanına geldi. Pratt'in önünde durarak ayağa kalkmasını işaret etti.

"Kalk," dedi.

"Ne oluyor?" diye itiraz etti Pratt sakince.

"Kalk dedim."

Pratt söyleneni yapınca Anthony Garland cebinden çubuğa benzer küçük bir elektronik alet

çıkardı. Aleti Pratt'in önünde ve arkasında baştan ayağa gezdirdi.

"RF sinyali yayıyorsan bu alet tespit edecektir."

"Güzel. Bende RF olup olmadığını hep merak etmişimdir. Tijuana'daki kadınlardan neler bulaşabileceğini hiç bilemezsiniz."

Kimse gülmedi. Anthony Garland tarama sonucundan memnun görünüyordu.

Sihirli değneğini tekrar cebine koydu. Pratt tekrar oturmaya yeltendi.

"Dur," dedi Garland.

Pratt ayakta beklerken Garland ek önlem olarak dedektifin üzerini bir de elleriyle yoklayarak aradı.

"Senin gibi bir pislik söz konusuysen asla yeterince tedbirli olamayız, *dedektif*."

Elleri Pratt'in beline ulaştı.

"O benim tabancam," dedi Pratt.

Garland yoklamaya devam etti.

"O da cep telefonum."

Eller daha da aşağı indi.

"Onlar da toplarım."

Garland her iki bacağı da aşağı kadar yokladıktan sonra tatmin olmuş göründü ve Pratt'e oturmasını söyledi. Dedektif, yaşlı adamın yanındaki yerini aldı.

Anthony Garland sırtı göle dönük, kolları göğsünde kavuşmuş halde önlerinde dikilmeye devam etti.

"Temiz," dedi.

"Pekâlâ," dedi T. Rex Garland. "Şimdi konuşabiliriz. Konu nedir, Dedektif Pratt? Sana açık ve net bir şekilde söylediğimizi sanıyordum: bizi aramayacaksınız.

Bizi tehdit etmeyeceksin. Bize ne zaman nerede olacağımızı söylemeyeceksin."

"Theddit etmemiş olsaydım gelir miydiniz?"

Garland'lar buna bir cevap veremeyince Pratt kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi ve başını salladı.

"Başka sorum yok."

"Neden buradayız?" diye sordu yaşlı adam. "Daha önce açıkça söylemişim.

Oğlumun bu işe hiçbir şekilde karışmasını istemiyorum. O neden burada?"

"Çünkü ormanda yaptığımız küçük geziden beri görmediğim için onu özledim. Aramızda bir bağ oluştu, değil mi, Anthony?"

Anthony hiçbir şey söylemedi. Pratt üsteledi.

"Bir adam sizi ormanda bir cesede götürürse epey yakınlaştığınız söylenebilir, değil mi? Ama Beachwood'un tepesindeki gezimizden beri Anthony'den hiç haber alamadım."

"Oğlumla konuşmanı istemiyorum," dedi T. Rex Garland. "Onunla konuşmayacaksın. Ücretin ödendi ve satın alındın, dedektif, anladın mı? Bu beni bir görüşmeye son çağırışın. Gerekirse ben seni ararım. Sen, beni aramayacaksın."

Yaşlı adam konuşurken Pratt'e bir kez olsun bakmamıştı. Gözleri göle dikilmişti. Mesaj açık ve netti. Pratt, onun zamanına ve dikkatine layık değildi.

"Evet, bir sorun yoktu ama şartlar değişti," dedi Pratt. "Gazeteleri okumadıysanız veya haberleri izlemediyseniz diye söylüyorum, işler boka sardı."

Yaşlı adam yerinden kalkmadı, ama kollarını uzatıp her iki elini de bastonunun parlak, altından yapılmış ejder şeklindeki topuzu üzerine koydu. Konuştuğunda sesi son derece sakindi.

"Peki, bu kimin kabahati? Bize avukatla birlikte Raynard Waits'i hizada tutabileceğinizi söylemiştin. Sözde kimseye zarar gelmeyecekti. Tertemiz bir operasyon olacağını söylemiştin. Şimdi bizi bulaştırdığın pisliğe bak."

Pratt karşılık vermeden önce bir süre sessiz kaldı.

"Kendiniz bulaştınız. Bir talebiniz vardı ve size istediğinizi verecek kişi bendim.

Kimin suçu olduğunun bir önemi yok. Daha fazla para istiyorum."

T. Rex Garland başını yavaşça iki yana salladı.

"Sana bir milyon dolar ödedik," dedi.

"Parayı Maury Swann ile paylaşmak zorunda kaldım," diye karşılık verdi Pratt.

"Masrafların beni hiç ilgilendirmiyor."

"O miktar her şeyin yolunda gitmesi halinde geçerliydi. Waits, Gesto cinayetini üstlenecek ve dava kapanacaktı. Şimdi işler karıştı, soruşturmalar devam ediyor."

"Bu benim sorunum değil. Anlaşmamızı yapmıştık."

Pratt öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı.

"Ama her şey bitmiş değil, T. Rex," dedi. "Ve belki *senin de* sorunudur. Cuma gecesi ziyaretime kim geldi dersin? Harry Bosch. Yanında bir de FBI ajanı vardı.

Beni Bay Rick O'Shea ile görüşmeye götürdüler. Görünüşe bakılırsa Waits piçi Bosch onu gebertmeden önce Gesto'yu öldürmediğini itiraf etmiş. Yani Bosch yine peşine düşecek demektir, ufaklık. Ve ben de nefeslerini ensemden hissedeceğim.

Neredeyse her şeyi ortaya çıkarıyorlardı. Maury Swann ile aramdaki bağlantıyı bulmaları an meselesi. Birinin boşlukları doldurması gerekiyor ve o kişi Swann olamayacağına göre benim olmamı istiyorlar. Üzerimdeki baskı giderek artıyor."

Anthony Garland inledi ve pahalı ayakkabılarıyla çimleri tekmeledi.

"Kahretsin! Bu aptalın bizi..."

Babası bir elini kaldırarak onu susturdu.

"Bosch ve FBI'ın bir önemi yok," dedi yaşlı adam. "Her şey O'Shea'nin ne yapacağına bağlı ve onun da icabına bakıldı. O da satın alındı ve ücreti ödendi.

Ama henüz bunun farkında değil. Öğrendikten sonra onu istediğim gibi kullanabilirim. Bölge savcısı olmak istiyorsa sözünden çıkmayacaktır."

Pratt başını iki yana salladı.

"Bosch bu işin peşini bırakmayacaktır. On üç yıldır bırakmadı. Şimdi de vazgeçecek değil."

"O halde onu saf dışı et. Anlaşmanın sana düşen kısmı buydu. Ben O'Shea'nin icabına baktım. Sen de Bosch'un kine bakacaksın. Gidelim, evlat."

Yaşlı adam bastonundan destek alarak kalkmaya yeltendi. Oğlu ona yardım etmek amacıyla yaklaştı.

"Bir dakika," dedi Pratt. "Hiçbir yere gitmiyorsunuz. Daha fazla para istediğimi söylerken son derece ciddiydim. Bosch meselesini halledeceğim ama ondan sonra ortadan kaybolmam gerekiyor. Bunun için paraya ihtiyacım var."

Anthony Garland parmağını bankta oturan Pratt'e doğru öfkeyle salladı.

"Seni aşağılık herif," dedi. "Bize gelen sendin. Bu kahrolası plan baştan sona senin eserindi. Çıkıp iki kişinin ölümüne sebep oluyorsun sonra da yüzünüzce gelip bizden daha fazla para istiyorsun, öyle mi?"

Pratt omuz silkti ve ellerini iki yana açtı.

"Önümde tıpkı sizin gibi bir seçenek var. Olduğum yerde kalıp gelişmeleri takip ederek bana ne kadar yaklaştıklarını görebilirim. Ya da derhal ortadan kaybolabilirim. Sizin bilmeniz gereken şu; büyük balıkları yakalamak için hep küçük balıklarla anlaşma yaparlar. Ben küçük balığım, Anthony. Büyük balık? Eh, o da sensin."

Dönüp yaşlı adama baktı.

"En büyük balık da sen."

T. Rex Garland başını salladı. Koşulları görebilen bir işadamıydı. Durumun ciddiyetini kavramış gibiydi.

"Ne kadar?" diye sordu. "Ortadan kaybolmak için ne kadar istiyorsun?"

Pratt hiç tereddüt etmedi.

"Bir milyon dolar daha istiyorum. Paranızın hakkını almış olacaksınız. Ben olmazsam ikinize de dokunamazlar. Ben gidersem dava çıkmaz sokağa girer.

Evet, talebim bir milyon dolar ve miktar pazarlığa açık değil. Daha azı kaçmama değmez. Bir anlaşma yapıp şansımı deneyeceğim."

"Ya Bosch?" diye sordu yaşlı adam. "Pes etmeyeceğini kendin söyledin.

Gesto'yu Raynard Waits'in öldürmediğini..."

"Ortadan kaybolmadan önce icabına bakarım," diyerek yaşlı adamın sözünü kesti Pratt. "Benim ikramım olsun."

Elini cebine atıp üzerinde rakamlar olan bir kâğıt parçası çıkardı. Bankın üzerinden yaşlı adama doğru kaydırdı.

"Bu hesap numarası ve havale kodu. Öncekinin aynısı."

Pratt ayağa kalktı.

"Bakın ne diyeceğim, siz aranızda konuşadurun. Ben küçük su dökmeye kayıkhaneye gidiyorum. Döndüğümde cevabınızı verirsiniz."

Pratt, Anthony'nin önünden ona iyice yaklaşarak yürüdü. İki adam da buz gibi bir nefretle birbirine baktı.

Harry Bosch izleme minibüsünün içindeki monitörlere baktı. FBI gece boyunca çalışmış ve parkın sekiz farklı noktasına kameralar yerleştirmişti. Minibüsün içinin bir tarafı Abel Pratt'in dönmesini bekleyen T. Rex Garland ve oğlunu çeşitli açılardan gösteren dijital ekranlarla kaplıydı. Kameralar parkın lambalarından dördü, çiçek tarhlarından ikisi, kayıkhanenin tepesindeki sahte deniz feneri ve *Gölün Hanımı'nın* kafasına tünemiş sahte güvercine gizlenmişti.

Büro teknisyenleri bunun yanı sıra bankı içine alan üçgenin çevresine mikrodalga ses alıcıları yerleştirmişti. Ses bildirimine destek olarak sahte güvercine, çiçek tarhına ve Pratt'in bankın yakınındaki çöpe attığı gazetenin içine mikrofonlar konmuştu. Jerry Hooten adındaki FBI SES teknisyeni kafasına kocaman bir kulaklık takarak minibüsün içinde oturmuş, en temiz sonucu elde edebilmek için gelen SES verilerini pür dikkat takip ediyordu. Bosch ve diğerleri Garlandlar ve Pratt'i hem görebiliyor hem de net bir şekilde duyabiliyordu. Bosch'un yanında Rachel Walling ve Rick O'Shea vardı. Savcı önde ve ortada oturuyordu.

Bütün ekranlar önündeydi. Bu onun gösterisiydi. Walling ve Bosch, onun her iki yanında yerini almıştı.

O'Shea kulaklıklarını çıkardı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Şimdi arayacak. Ona ne diyeyim?"

Ekranların üçünde Pratt'in parkın tuvaletine girmek üzere olduğu görülebiliyordu. Plana göre içeride kimse kalmayana dek bekledikten sonra cep telefonundan minibüsü arayacaktı.

Rachel kulaklıkları boynuna indirdi. Bosch da aynısını yaptı.

"Bilmiyorum," dedi Rachel. "Karar sizin ama Anthony'den Gesto'ya dair net bir itiraf duymadık."

"Ben de öyle düşünüyordum," diye karşılık verdi O'Shea.

"Bilmiyorum," dedi Bosch. "Pratt ormanda onu cesedin bulunduğu yere götürmesinden bahsettiğinde Anthony inkâr etmedi."

"Fakat kabul de etmedi," dedi Rachel.

"Ama biri senin gömdüğünü söylediği bir cesedi bulduğundan bahsetse ve senin bundan haberin olmasa bir şey söylerdin herhalde."

"Jüri bunu tartışabilir," dedi O'Shea. "Benim söylemek istediğim, henüz itiraf olarak adlandırabileceğim hiçbir şey söylememiş olması. Daha fazlasına ihtiyacımız var."

Bosch anladığını belirterek başını salladı. Cumartesi sabahı Pratt'in ifadesinin tek başına yeterli olmayacağına karar verilmişti. Anthony Garland'ın onu Marie Gesto'nun cesedine götürdüğüne ve T. Rex Garland'dan ödeme aldığına dair ifadesi savcılığın sağlam bir iddiada bulunabilmesi için yeterli değildi. Pratt yoldan çıkmış bir polisti ve jürinin emniyet teşkilatının bütünlüğüne ve yeterliliğine dair kuvvetli şüphelere sahip olduğu bu dönemde bir tek onun ifadesine güvenerek dava açmak büyük bir riskti. Her iki Garland'ın da itiraf etmesini sağlamaları gerekiyordu. İtirafı elde ettikleri

takdirde mahkemede kaybetmeleri mümkün değildi.

"Bakın, şimdiye kadar duyduklarımız fena değil ama henüz istediğimizi elde edemedik," dedi O'Shea. "Doğrudan bir itiraf..."

"Ya yaşlı adam?" diye sordu Bosch. "Bence Pratt, onu iyi konuştu."

"Bence de," dedi Rachel. "İşi bitik. Onu geri gönderecek olursan Anthony üzerinde yoğunlaşmasını söyle."

Sanki bunu bekliyormuşçasına gelen çağrıyı belirten alçak bir zil sesi duyuldu.

Ekipmana yabancı olan O'Shea bir parmağını kaldırdı ve basması gereken düğmeyi konsol üzerinde aramaya başladı.

"Burası," dedi Hooten.

Hattı açan düğmeye bastı.

"Burası minibüs," dedi O'Shea. "Hoparlördesin."

"Nasıldım?" dedi Pratt.

"Fena değil," dedi O'Shea. "Araman neden bu kadar uzun sürdü?"

"Gerçekten de işlemem gerekiyordu."

O'Shea, Pratt'le konuşup ondan Anthony üzerinde daha çok çalışması ve bir itiraf alması gerektiğini söylerken Bosch kulaklığı tekrar başına takarak banktaki konuşmayı dinlemeye başladı.

Ekranlardaki görüntülere bakılırsa Anthony Garland babasıyla tartışıyordu.

Yaşlı adam parmağını ona doğru kaldırdı.

Bosch konuşmayı ortasından dinlemeye başladı.

"Tek çıkış yolumuz bu," dedi Anthony Garland.

"Olmaz dedim!" diye çıkıştı yaşlı adam. "Yapamazsın, *yapmayacaksın*." Ekranda Anthony'nin babasından bir adım uzaklaştığı, ardından tekrar yaklaştığı görüldü. Sanki boynunda görünmez bir tasma vardı. Babasına doğru eğildi. Bu kez parmağını kaldıran oydu. Konuştuğunda sesi o kadar alçaktı ki FBI mikrofonları sadece bir mırıltı yakalayabildi. Bosch elleriyle kulaklığa bastırdı ama hiçbir şey anlayamadı.

"Jerry," dedi. "Bunun üzerinde çalışabilir misin?"

Bosch ekranları işaret etti. Hooten kulaklığını geri takıp tekrar ses düğmelerinin başına geçti. Ama geç kalmıştı. Baba oğul arasındaki yakın mesafeli konuşma sona ermişti. Anthony Garland doğruldu ve babasına sırtını döndü.

Sessizce göle bakıyordu.

Bosch gölün kıyısındaki lambalardan birine yerleştirilmiş kameradan aktarılan görüntüye bakabilmek için arkasına yaslanıp diğer ekrana döndü. O sırada Anthony'nin yüzünü gösteren tek ekran oydu. Bosch, adamın gözlerindeki hiddeti gördü. Bu ifadeye daha önce de tanık olmuştu.

Anthony dişlerini sıkarak başını iki yana salladı. Tekrar babasına doğru döndü.

"Üzgünüm, baba."

Bunu söyledikten sonra kayıkhaneye doğru yürümeye başladı. Bosch, adamın kararlı adımlarla tuvalete doğru ilerlemesini izledi. Anthony'nin eli ceketinin içine süzüldü.

Bosch kulaklığı kafasından çekip aldı.

"Anthony tuvalete doğru gidiyor!" dedi. "Galiba silahı var!"

Bosch yerinden fırlayarak Hooten'ı iterek minibüsün kapısına gitti. Tanıdık bir ortamda olmadığı için kapıyı açmakta zorlandı. O'Shea arkasından telsizle adamlarına emirler yağdırıyordu.

"Herkes harekete geçsin! Harekete geçin! Şüphelinin silahı var. Tekrarlıyorum, şüphelinin silahı var."

Bosch nihayet kapıyı açıp minibüsten çıkabildi ve kayıkhaneye doğru koşmaya başladı. Anthony Garland'dan bir iz yoktu. İçeri girmişti bile.

Bosch parkın uzak ucunda, neredeyse yüz metrelik bir mesafedeydi. Diğer ajanlar ve bölge savcılığı ofisi soruşturma görevlileri daha yakındı. Bosch silahlarını çekmiş halde kayıkhaneye doğru koşmakta olduklarını görebiliyordu.

Tam ilk adam, bir FBI ajanı kayıkhanenin kapısına vardığında içeriden silah sesleri yükseldi. Dört hızlı el.

Bosch, Pratt'in tabancasının boş olduğunu biliyordu. Garland'ların kontrol etmesi ihtimaline karşı yanında bir silah bulunması gerekiyordu. Ancak Pratt bir tutukluydu ve suçlamalarla karşı karşıyaydı. Bu yüzden kurşunlarını almışlardı.

Bosch koşarak yaklaşırken kapının önündeki FBI ajanının savaş duruşuna geçip, "FBI!" diye bağırdıktan sonra içeri daldığını gördü. Neredeyse aynı anda tekrar silah sesleri duyuldu, ama bu seferkiler ilk dörtten farklı bir tondaydı. Bosch duyduğunun FBI ajanının silahının sesi olduğunu biliyordu.

Bosch tuvalete vardığı sırada FBI ajanı tabancasını yan tarafında tutarak dışarı çıktı. Telsizini ağzına doğru kaldırdı.

"Tuvalette vurulmuş iki kişi var," dedi. "Olay yeri kontrol altında."

Koşusu yüzünden nefes nefese kalan Bosch soluklanmaya çalışarak kapıya yürüdü.

"Dedektif, orası suç mahalli," dedi ajan.

Bir elini Bosch'un göğsüne koydu. Bosch göğsündeki eli itti.

"Umurunda değil."

İçeri girince Pratt ve Garland'ın bedenlerinin kirli beton zemine serilmiş olduğunu gördü. Pratt suratına ve göğsüne ikişer kurşun yemişti. Garland'ın da göğsünde üç kurşun deliği vardı. Pratt'in sağ elinin parmaklarının ucu Garland'ın ceketinin koluna değiyordu. İki bedenden yayılan kan gölleri yakında birbirine karışacaktı.

Bosch bir süre Anthony'nin açık kalmış gözlerine baktı. Birkaç dakika önce gördüğü hiddet yerini ölümün boşluğuna bırakmıştı.

Tuvaletten çıkarak banktaki yaşılı adama baktı. T. Rex Garland ne eğilmiş, yüzünü ellerine gömmüştü. Ejder topuzlu bastonu çimlerin üzerine düşmüştü.

Echo Park'ın tamamı soruşturma sebebiyle kapatılmıştı. Bosch o hafta üçüncü kez bir silahlı çatışma dolayısıyla sorguya çekiliyordu ancak bu kez soruları federaller yöneltiyordu ve olaya ikinci dereceden dahildi zira ateş etmemişti.

Görüşme bitince kaldırımın kenarına park etmiş olan ve olay yerini çevreleyen sarı şeritlerin etrafına toplanmış insanlara satış yapan *mariscos* kamyonuna doğru yürüdü. Karidesli bir *taco* ve gazoz aldıktan sonra yakındaki federal araçlardan birinin yanına gitti. Rachel Walling yanına geldiğinde arabanın önüne dayanmış, öğle yemeğini yemekteydi.

"Anthony Garland'ın üzerinde silah taşıma izni varmış," dedi. "Güvenlik işi yaptığı için bu izne sahip olabilmiş."

Bosch'un yanına geçti ve o da arabaya yaslandı. Bosch başını salladı.

"Kontrol etmemiz gerekirdi."

Son lokmasını aldıktan sonra bir peçeteye ağızını sildi ve *taco*'nun içinde olduğu alüminyum tabağa koyarak hepsini tortop etti.

"Hikâyeni hatırladım."

"Ne hikâyesi?" diye sordu Bosch.

"Garland'in o çocuklara eziyet edişiyle ilgili hikâyeni."

"Ne olmuş ona?"

"Doğruca üzerlerine sürdü demiştin."

"Evet."

Rachel bir şey söylemedi. Göle doğru bakıyordu. Bosch ne olduğunu anlamamış gibi başını iki yana salladı. Rachel nihayet tekrar konuştu.

"İzinden haberin vardı ve Anthony'nin üzerinde silah olacağını biliyordun, değil mi?"

Bir soruydu ama bir gerçeği ifade ediyor gibiydi.

"Ne demek istiyorsun, Rachel?"

"Bildiğini söylüyorum. Anthony'nin silah taşıdığını uzun zaman önce öğrenmiştin. Bugün burada olabilecekleri biliyordun."

Bosch ellerini iki yana açtı.

"Bak, çocuklarla olan olay on iki yıl önceydi. Bugün yanında tabancası olduğunu nereden bilebilirdim?"

Rachel dayandığı yerden ayrılıp yüzünü ona döndü.

"Anthony ile yıllar boyunca kaç kere konuştun? Onu kaç kere sorguya çektin?"

Bosch elindeki alüminyum topu sıktı.

"Ben asla..."

"Tüm o zamanlarda üzerinde hiç tabanca bulmadığını mı söylüyorsun?"

İzinlerini hiç kontrol etmedin mi? Böyle bir görüşmeye silahını -ve kontrolsüz öfkesini- getireceğini bilmediğini mi söylüyorsun? Adamın üzerinde silah olduğunu bilseydik buluşmayı asla ayarlamazdık."

Bosch'un yüzünde neşesiz bir gülümseme belirdi ve başını inanmazca iki yana salladı.

"Geçen gün temelsiz komplo teorileri hakkında ne diyordun? Marilyn aşırı doz almadı; onu Kennedyler öldürdü. Bosch, Anthony'nin buluşmaya silah getireceğini ve ateş etmeye başlayacağını biliyordun. Rachel bunlar kulağa..."

"Peki, *senin* gerçek dedektifler hakkında söylediklerine ne demeli?"

Rachel ona anlamlı bir şekilde baktı.

"Dinle beni, Rachel. Bu kimsenin tahmin edebileceği bir şey değil. Kimse..."

"Tahmin edebileceği, umabileceği, kazara tetikleyebileceği... Ne farkı var? O gece havuz başındayken Pratt'e ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Ona pek çok şey söyledim."

Rachel'ın sesinde hazin bir ton vardı.

"Ona yaptığımız seçimlerden bahsettin."

Çimlerin diğer tarafındaki kayıkhaneyi işaret etti.

"Ve senin beslemeyi seçtiğin köpek de bu sanırım, Harry. Umarım seçiminden memnunsundur. Ve umarım bu seçim gerçek bir dedektifin yapacağı seçimdir."

Bosch'a arkasını dönüp kayıkhaneye ve olay yerini dolduran soruşturma ekibine doğru yürümeye başladı.

Bosch, onu durdurmaya çalışmadı. Uzunca bir süre kıpırdamadı. Rachel'ın sözleri bir lunapark trenin gürültüsü gibi içine işlemişti. Alçak homurtular ve tiz çığlıklar. Elindeki alüminyum topu iyice sıkı ve *mariscos* kamyonunun yanındaki çöp kutusuna fırlattı.

Hedefi farklı şekilde kaçırmıştı.

Kız Rider tekerlekli sandalye üzerinde çift kanatlı kapıdan çıktı. Sandalyede olmaktan utanıyordu, ama hastane kuralı böyleydi. Bosch yüzünde bir gülümseme, elindeyse hastaneye yakın olan otoyol çıkışında bir satıcıdan aldığı bir buket çiçekle onu beklemekteydi. Rider hemşire izin verir vermez tekerlekli sandalyeden kalktı. Bosch'a kendini kırılabilirmiş gibi hissediyormuşçasına temkinli hareketlerle sarıldı ve onu eve götürmeye geldiği için teşekkür etti.

"Araba hemen ön tarafta," dedi Bosch.

Elini Rider'ın sırtına koyarak Mustang'e götürdü. Binmesine yardım ettikten sonra hastanedeyken ziyaretçilerinin getirdiği kartlarla hediyelerin olduğu büyük çantayı bagaja yerleştirdi ve direksiyona geçti.

"Önce gitmek istediğin herhangi bir yer var mı?" diye sordu yerine oturduktan sonra.

"Hayır, doğruca eve gitmek istiyorum. Kendi yatağımda uyumak için can atıyorum."

"Tahmin edebiliyorum."

Motoru çalıştırıp park ettiği yerden çıktı ve otoyola girdi. Sessizce ilerliyorlardı.

134'ten girdiğinde çiçekçinin hâlâ orada olduğunu gördü. Rider da görmüştü.

Kucağındaki çiçeklere baktı, Bosch'un almayı sonradan akıl ettiğini anladı ve gülmeye başladı. Bosch da ona katıldı.

"Kahretsin, bu acıtıyormuş!" dedi Rider elini boynuna götürerek.

"Kusura bakma."

"Sorun değil, Harry. Gülmeye ihtiyacım var."

Bosch, ona katıldığını belirtmek için başını salladı.

"Sheila bugün gelecek mi?" diye sordu.

"Evet, işten sonra."

"Güzel."

Yapacak başka bir şey olmadığı için başını salladı. Tekrar sessizliğe gömüldüler.

"Tavsiyene uydum, Harry," dedi Rider birkaç dakika sonra.

"Neydi?"

"Onlara ateş etmek için uygun açı olmadığını söyledim. Olivas'ı vurmaktan çekindiğim için ateş etmediğimi söyledim."

"İyi yapmışsın, Kız."

Birkaç dakika boyunca olanları düşündü.

"Bu rozetine hâlâ sahip olacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Evet, Harry, rozetim benimle kalacak... Ama ortağım değil."

Bosch, ona baktı.

"Şefle konuştum," dedi Rider. "Rehabilitasyondan sonra eskisi gibi onun ofisinde çalışmaya başlayacağım, Harry. Umarım senin için sakıncası yoktur."

"Sen ne yapmak istersen bana uyar. Bunu biliyor olman lazım. Kaldığına sevindim."

"Ben de."

Rider birkaç dakika sonra sohbele hiç Ara verilmemiş gibi tekrar konuştu.

"Ayrıca altıncı kattayken seni kollayabileceğim, Harry. Belki seni politik ve bürokratik oyunlardan uzak tutabilirim. Tanrı biliyor ya, bu işlere kendini bulaştırmakta ustasın."

Bosch'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Elinde değildi. Rider'ın bir kat yukarısında olması fikrini sevmişti. Orada olup onu kollaması fikrini.

"Bunu sevdim," dedi. "Daha önce hiç koruyucu meleğim olmamıştı."

Teşekkür

Yazar, bu kitabın araştırılma ve yazılma aşamasında büyük emeği geçen herkese minnetle teşekkür eder Bu insanlar Asya Muchnick, Michael Pietsch, Jane Wood, Pamela Marshall, Shannon Byrne, Terrill Lee Lankford, Jan Burke, Pam Wilson, Jerry Hooten ve Ken Delavigne'dir. Ayrıca Linda Connelly, Jane Davis, Maryeli-zabeth Capps, Carolyn Chriss, Dan Daly, Roger Mills ve Gerald Chaleff in de yazara büyük yardımı olmuştur. Los Angeles Polis Teşkilatı'ndan Çavuş Bob McDonald ve dedektifler Tim Marcia, Rick Jackson ve David Lambkin'e çok teşekkürler.

Yazar Üzerine

Los Angeles Times'ta. polis muhabiri olarak çalışmış olan Michael Connelly, bu güne dek on altı tane roman yazmış ve hepside en çok satan kitaplar listesine girmiştir. Eserleriyle Edgar Ödülü, Nero Wolfe Ödülü ve Anthony Odülü'nü kazanmıştır. Yazar, eşi ve kızıyla Florida'da yaşamaktadır. Sitesini ziyaret edebilirsiniz.

www.MichaelConnelly.com